

Phụ nữ thực tế đàn ông phát cuồng

Contents

Phụ nữ thực tế đàn ông phát cuồng	1
1. Chương 1: Ly Hôn	2
2. Chương 2: Tình Cũ	15
3. Chương 3: Say Rượu	26
4. Chương 4: Đi Du Lịch	33
5. Chương 5: Tình Chết	42
6. Chương 6: Giảm Béo	51
7. Chương 7: Nhập Nhàng	57
8. Chương 8: Tổ Tình	66
9. Chương 9: Bàng Hoàng	83
10. Chương 10: Rung Động	90
11. Chương 11: Thế Gia	99
12. Chương 12: Sắp Đặt	113
13. Chương 13: Chụp Lén	130
14. Chương 14: Chống Chọi	141
15. Chương 15: Trúng Kế	151
16. Chương 16: Chân Tướng	160
17. Chương 17: Tuyệt Vọng	170
18. Chương 18: Phát Cuồng	179
19. Chương 19: Hiện Thực	189
20. Chương 20: Hồi Kết	198

Phụ nữ thực tế đàn ông phát cuồng

Giới thiệu

Phụ nữ thực tế, đàn ông phát cuồng kể về câu chuyện của Phùng Hy - một người phụ nữ đã hết lòng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nu-thuc-te-dan-ong-phat-cuong>

1. Chương 1: Ly Hôn

Khi kết hôn không thấy hạnh phúc, lúc ly hôn lại cảm thấy nhẹ nhàng như được giải thoát, điều này chỉ có thể chứng minh một điều, cuộc hôn nhân này thực sự đã đi hết hồi kết, đã đến lúc phải đổi ngả đổi đường.

Tay xách va ly hành lý nặng trĩu, vai đeo chiếc máy tính xách tay, Phùng Hy trở về nhà trong màn đêm.

Mở cửa phòng, Phùng Hy hơi bất ngờ khi nhìn thấy trong nhà có ánh đèn, bình thường, Điền Đại Vĩ không bao giờ chịu về nhà trước mười hai giờ. Cô uể oải đặt túi xách xuống, Điền Đại Vĩ đang tựa vào đầu giường đọc tiểu thuyết, mắt không buồn ngước lên.

Cô đã đi công tác nửa năm nay, khắp nơi trên cả nước chỗ nào cũng có mặt, lần nào về nhà Điền Đại Vĩ cũng lạnh nhạt như vậy, Phùng Hy cảm thấy phải thức liên ba đêm để làm hồ sơ mời thâu cũng không mệt bằng về nhà.

Một mỗi!

“Hôm nay anh ở nhà à?”. Phùng Hy cất tiếng hỏi, quay đầu muốn đi tắm một cái rồi vào phòng làm việc ngủ.

Điền Đại Vĩ đặt sách xuống gọi cô, “Phùng Hy, chúng ta ly thân cũng được hai năm rồi, hiếm khi cô về nhà, ngày mai chúng ta giải quyết việc đi thôi”.

Phùng Hy hơi sững người. Cô như ngựa vía từ Cáp Nhĩ Tân trở về nhà, nghe thấy câu đầu tiên mà Điền Đại Vĩ nói là ly hôn. Phùng Hy quay người lại, ngược nhìn gương mặt điển trai của Điền Đại Vĩ, nói: “Vội thế hay sao?”

“Kéo dài cũng chẳng hay ho gì, ai biết lần này cô về ở nhà được mấy ngày. Cô đi biệt nửa năm, lẽ nào lại kéo dài thêm nửa năm nữa ư? Kéo dài thêm nữa thì cô cũng sang tuổi ba mươi rồi, tuổi cao tìm cũng khó”. Điền Đại Vĩ nói giọng bình thản, nghe thì có vẻ như nghĩ cho Phùng Hy, nhưng mỗi câu nói tựa như lưỡi dao đâm khiến cô đau nhói.

Phùng Hy nhìn Điền Đại Vĩ với vẻ bi ai, nói: “Thực ra cái mà từ trước tới nay em cần chẳng qua chỉ là anh quan tâm đến em nhiều hơn một chút mà thôi. Hai người có thể quan tâm đến nhau, gần bó keo sơn, sống một cuộc sống yên bình. Tại sao lại không được như thế?”

“Từ trước đến nay tôi không hề có mong muốn được bảo vệ cô, cô không hiểu điều đó hay sao?”

Chồng mình nói với mình không hề có mong muốn được bảo vệ, che chở mình! Phùng Hy như bị ai chặn ngang cổ họng, không nói ra được lời nào. Cô nhìn thấy chiếc máy tính bên cửa sổ đang bật, bèn đi tới, trên màn hình là đơn xin ly hôn Điền Đại Vĩ đã đánh xong. Phùng Hy cảm thấy lạnh giá từ đầu đến chân, cô nhìn một lát rồi nói: “Được”

Thốt ra được một tiếng, cổ họng nghẹn lại. Phùng Hy hít thật sâu, cố gắng nén nỗi bi ai đang trào dâng trong lòng. Quay đầu lại, Điền Đại Vĩ lại tiếp tục đọc sách, đầu cũng không buồn ngẩng lên, nói: “Căn nhà này tôi mua nên nó thuộc về tôi. Tiền tiết kiệm trong ngân hàng mỗi người một nửa. Nếu cô không có ý kiến gì, ngày mai sẽ tiến hành”

Tiền mua căn nhà này tổng cộng là sáu trăm nghìn nhân dân tệ, Điền Đại Vĩ trả đợt đầu hai trăm nghìn nhân dân tệ, tiền trả góp hằng tháng là do Phùng Hy nộp. Cuối năm ngoái, cô được thưởng một trăm tám mươi nghìn nhân dân tệ, Điền Đại Vĩ thấy để ngân hàng hưởng lãi suất không kinh tế, Phùng Hy liền mang đi trả hết số tiền còn lại. Tiền tiết kiệm trong nhà chỉ còn lại một trăm nghìn nhân dân tệ. Phùng Hy khẽ cười, không muốn so bì gì thêm. Cũng còn may, anh ta còn chia cho cô năm mươi nghìn nhân dân tệ, không đuổi thẳng cô ra khỏi nhà.

“Em không có ý kiến gì” Cô không còn muốn giằng co với Điền Đại Vĩ những chuyện như căn hộ đã tăng giá, phần trả góp cuối do cô nộp, đồ dùng trong nhà thuộc về ai.

“Cô cũng đừng trách tôi chia ình nhiều, tôi là một công chức bình thường, một năm tổng thu nhập cộng lại cũng chỉ được sáu mươi đến bảy mươi nghìn tệ, không như cô, lương bổng, tiền thưởng cuối năm cộng lại

cũng phải hai trăm nghìn tệ. Mấy năm nay ngoài việc trả tiền nhà, cô cũng không mang tiền về, tôi cũng không muốn kiểm tra tài khoản của cô”, Điền Đại Vĩ chậm rãi nói.

Một cảm giác mệt mỏi từ dưới chân len lên tận đỉnh đầu, Phùng Hy cười đau khổ. Ai bảo thời đại bây giờ đàn bà đều do đàn ông nuôi? Phụ nữ thời hiện đại vừa phải lo việc công sở, vừa phải lo việc bếp núc, phải lăn lộn kiếm tiền trong xã hội, phải về nhà nấu cơm ngon canh ngọt, lại còn phải luôn tỏ ra dịu dàng hiền thực, mệt hơn nhiều so với các tiểu thư thời xưa. Đây là cái giá của sự xóa bỏ phân biệt giới tính.

Bản năng nghề nghiệp trỗi dậy, trong đầu Phùng Hy đã nhanh chóng tính ra được phép tính trừ giữa tiền lương của cô hai năm nay và năm mươi nghìn tệ được chia này. Phùng Hy trầm nghĩ, tại sao Điền Đại Vĩ không khăng khăng đòi ly hôn như thế này từ năm ngoái? Nếu lúc đó ly hôn, ít nhất ta còn có được một trăm tám mươi nghìn tệ để gửi tiết kiệm. Tại sao năm ngoái anh ta không đòi ly hôn? Thực ra đó là do cô ngốc, chính cô vẫn còn muốn cứu vãn. Ngốc quá! Có bài hát nói rằng: “Bước chân si tình không đuổi kịp đôi cánh thay lòng”. Cô chưa đến mức là người si tình, nhưng trái tim của Điền Đại Vĩ đã bay lên chín tầng mây xanh.

“Mai đi giải quyết nhé. Chúc ngủ ngon”. Tiếng Phùng Hy xen lẫn với tiếng nấc run run không thể kìm nén, trong khi Điền Đại Vĩ không buồn ngẩng đầu lên.

Lúc cúi đầu ra khỏi phòng ngủ, Phùng Hy cảm thấy một cảm giác lạnh giá ập tới, cô lật mu bàn tay lau hàng nước mắt đang chảy xuống, xách hành lý sang phòng khách ngủ.

Đã đi đến hồi kết rồi, không còn cách nào nữa.

Nằm trên giường, Phùng Hy lấy gối trùm lên đầu, cô cố gắng nén chặt nỗi sợ hãi đang trào dâng trong lòng, nước mắt vẫn rơi lã chã. Cô trầm nghĩ, thực ra cô cũng không yêu Điền Đại Vĩ nữa, nhưng cô lại sợ ly hôn, chính vì thế cô luôn né tránh chuyện này. Hai năm về trước Điền Đại Vĩ đã đề nghị chia tay, nhưng cô luôn nín kìm. Thời gian đầu nói hay là tạm thời ly thân một thời gian xem sao, và thế là cô xin được điều lên tổng công ty để đi công tác khắp nơi trong cả nước. Nhưng nửa năm về nhà một lần, lần nào Điền Đại Vĩ cũng nhắc lại chuyện này, cô viện đủ mọi lý do để được kéo dài thêm nửa năm.

Tại sao hôm nay cô không kiểm soát để kéo dài thêm nữa?

Về mặt thờ ơ, những câu nói lạnh lùng nghiệt ngã của Điền Đại Vĩ, anh ta không hề chạnh lòng trước những giọt nước mắt và nỗi buồn của cô. Trong khoảnh khắc nhìn thấy đơn xin ly hôn, Phùng Hy cảm thấy không còn đủ sức nữa.

Hai năm, mỗi lần lại thấy lòng mình lạnh giá hơn, mỗi lần lại thấy thất vọng hơn, từ lúc khóc lóc khẩn cầu, giờ cô đã trở nên bình tĩnh hơn.

Bình tĩnh thật ư? Tại sao lại vẫn rơi lệ?

Có người nói, cảm giác này giống như tay trái sờ tay phải, chặt đi bàn tay này, vẫn cảm thấy đau đớn.

Hôm sau, hai người liền đến Cục dân chính. Sau khi Luật hôn nhân mới được ban hành, hai bên không cần phải có giấy giới thiệu do đơn vị cấp, thủ tục tiện lợi nhanh gọn. Chỉ dùng mười phút, hai người đã đổi sang được tờ giấy ly hôn nền đỏ chữ bạc.

Đứng ngoài Cục dân chính, Phùng Hy và Điền Đại Vĩ đều hít một hơi thật sâu. Từ giờ phút này trở đi, hai người không còn là vợ chồng.

Cầm tờ giấy ly hôn trong tay, Phùng Hy có phần thần thờ, đột nhiên cô hỏi Điền Đại Vĩ: “Năm năm về trước, khi được cầm tờ giấy đăng ký kết hôn anh có cảm giác gì?”.

“Không có cảm giác gì cả”.

Trái tim Phùng Hy lại một lần nữa như bị ai đâm một nhát thật mạnh. Đúng vậy, không có cảm giác gì cả. Điền Đại Vĩ không hề tỏ ra vui sướng tốt độ bế bồng cô lên rồi nói: “Em đã là vợ của anh rồi đấy”.

Cô cũng không tay chống nạnh cười, “Từ nay trở đi, em có thể làm bà la sát rồi”.

Mất một tiếng đồng hồ để làm thủ tục nhận giấy đăng ký kết hôn, không có cảm giác hạnh phúc đến tột độ, nhưng cũng có cảm giác ván đã đóng thuyền. Giờ đây cầm trong tay tờ giấy chứng nhận ly hôn, cô lại muốn khóc, “Thế còn bây giờ? Nhận giấy chứng nhận ly hôn anh có cảm giác gì”.

Điền Đại Vĩ nhủ mày nói: “Nhẹ nhàng, cuối cùng đã được giải thoát rồi”.

Phùng Hy nghĩ, cô còn biết nói gì nữa? Còn gì nữa để nói? Lúc kết hôn không thấy hạnh phúc, lúc ly hôn lại cảm thấy nhẹ nhàng như được giải thoát, điều này chỉ có thể chứng minh một điều, cuộc hôn nhân này thực sự đã đi hết hồi kết, đã đến lúc phải đôi ngả đôi đường.

Nhưng cô vẫn kéo dài hai năm, mong chờ một ngày nào đó Điền Đại Vĩ sẽ hồi tâm chuyển ý, sẽ dịu dàng gần gũi, để cô cảm nhận được niềm hạnh phúc được chở che, nuông chiều.

Phùng Hy không ngừng nói với mình rằng cô cần một thời gian để chữa trị vết thương trong tâm hồn, hiện giờ cô khóc không phải vì cô vẫn yêu anh ta, không muốn xa rời anh ta. Cô khịt khịt mũi, chuẩn bị ra về.

“Hôm nay... tôi đi xem phim, ăn cơm cùng với cô có được không?”. Điền Đại Vĩ gọi cô lại, hai tay đút túi quần, nói với vẻ thờ ơ.

Phùng Hy dừng chân lại, ngần ngừ một lát rồi gật đầu đồng ý. Dù gì thì cũng yêu nhau hai năm, sống với nhau năm năm, đây cũng là lần cuối cùng mà.

Bộ phim được trình chiếu là Xích Bích, Phùng Hy lại thấy rất hay, sự hài hước trong phim khiến cô muốn bật cười. Bất giác quay đầu lại, thấy Điền Đại Vĩ đang nhìn cô.

Phùng Hy cười nói: “Nhìn kìa, Ngô Vũ Thâm lại thả bồ câu rồi kìa”.

Xem phim là sở thích của Phùng Hy chứ không phải của Điền Đại Vĩ. Hôm chính thức ly hôn, anh chủ động đề nghị đi xem phim cùng cô, có thể cũng là lần cuối cùng chiều theo sở thích của cô. Lần đi xem phim gần đây nhất của hai người đã là chuyện của mấy năm về trước rồi, Phùng Hy không còn nhớ là từ bao giờ nữa.

“Ha ha, đúng vậy, bồ câu bay sang doanh trại Tào Tháo là để đi xem thi đấu bóng đá, lại còn là bồ câu hòa bình nữa”. Điền Đại Vĩ cũng bật cười.

Hai người không còn sống hạnh phúc bên nhau dù nói những chủ đề hài hước đến đâu cũng không cải thiện được quan hệ giữa hai người. Xem phim xong Phùng Hy cũng không muốn ăn cơm, Điền Đại Vĩ chỉ nhà hàng Hải Vương Các ở phía đối diện nói: “Đi thôi, bữa cơm chia tay, ăn cho ngon nhé”.

Phùng Hy nghĩ, đúng vậy, bữa cơm chia tay, phải ăn cho ngon một chút. Cô nảy ra một suy nghĩ hơi ác độc, ít nhất phải ăn hết một tháng lương của Điền Đại Vĩ ở nhà hàng hải sản lớn nhất thành phố này.

Hai người lên lầu trên, gọi món. Vừa mới ngồi xuống thì thấy một đoàn người đi vào, đi đầu chính là mấy vị giám đốc bộ phận trong công ty Phùng Hy.

Giám đốc bộ phận vật liệu Trần nhìn thấy Phùng Hy đi cùng Điền Đại Vĩ liền bước nhanh tới, cười hỏi: “Phùng Hy em về rồi à? Nghe người trên tổng công ty nói chuyện bay của em là hôm nay. Ha ha, thảo nào không tìm thấy em, hóa ra là tắt di động để đi với ông xã. Tổng giám đốc Phụ hôm nay đến, bọn anh tổ chức bữa ăn đón anh ấy”.

“Tổng giám đốc Phụ?” Phùng Hy có phần không hiểu, tổng giám đốc công ty không phải họ Chu sao?

“Tổng giám đốc Chu nghỉ dưỡng bệnh rồi, tổng công ty mới cử tổng giám đốc Phụ đến để phụ trách công tác. A, tổng giám đốc Phụ đến rồi. Phùng Hy, để anh giới thiệu với em”.

Ánh mắt Phùng Hy vượt qua giám đốc Trần và dừng lại trên người đàn ông đang cùng phó tổng giám đốc Vương đi vào nhà hàng. Người đàn ông mặc bộ plet đen trắng đứng, áo sơ mi màu xanh nhạt, vầng trán cao, đôi mắt sáng ngời. Lúc nhìn thấy người đối diện, Phùng Hy thấy đôi mắt của Phụ Minh Ý mở rất to, ánh mắt đầy kinh ngạc.

Ánh mắt Phùng Hy lướt nhanh trên gương mặt đang cười rất tươi của giám đốc Trần. Sắc mặt cô không thay đổi, nhưng ngón tay đang run rẩy.

Người cô tưởng cả đời này sẽ không gặp lại đang đứng trước mặt cô, và lại rơi vào đúng ngày cô vừa ly hôn, hôm nay anh đến nhậm chức. Tại nhà hàng này cô ăn bữa cơm chia tay, còn đồng nghiệp của cô thì tổ chức lễ đón anh.

Anh không những nhìn thấy cô, nhận ra cô, mà còn giật mình vì cô.

Phùng Hy trầm nghĩ một cách bi ai, cô đã không còn là cô gái nhỏ nhắn đáng yêu, tràn đầy sức sống như ngày nào. Đã tám năm rồi, anh xuất hiện trong ngày đáng buồn nhất của đời cô, và đã nhìn thấy cô trong hoàn cảnh tồi tệ nhất. Điều khiến người ta khó xử nhất là để người yêu cũ của mình nhìn thấy vẻ xấu xí, tàn tạ nhất của mình.

Phùng Hy cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng chỉ có cô là biết, ngay cả ánh mắt cô cũng đang run rẩy.

Cô tự nhắc nhở mình không được để lộ ra suy nghĩ. Bên cạnh cô còn có Điền Đại Vĩ - người vừa cắt đứt quan hệ vợ chồng với cô, và còn cả đồng nghiệp của cô nữa.

Phùng Hy liếc nhìn Điền Đại Vĩ. Anh ta lịch sự đứng dậy, nhìn chằm chằm vào cô với vẻ mặt tươi cười, ánh mắt lộ rõ vẻ khinh bỉ. Phùng Hy dám chắc là mình đã nhìn nhầm. Cô chưa bao giờ kể cho Điền Đại Vĩ nghe chuyện yêu đương của mình, anh không thể biết Phụ Minh Ý được. Có lẽ, Điền Đại Vĩ đã nhận ra là cô không muốn nói cho đồng nghiệp của mình biết cô đã ly hôn.

Trong nháy mắt, phó tổng giám đốc Vương đã cùng Phụ Minh Ý bước đến bên cô.

Phùng Hy cảm thấy khổ sở như bị dao đâm, nhưng cô vẫn đứng thẳng người, cố gắng nở nụ cười, đưa tay ra: “Xin chào tổng giám đốc Phụ, tôi là Phùng Hy ở bộ phận cơ khí”.

Phụ Minh Ý nghe ý của Phùng Hy là không muốn để ọi người biết hai người có quen nhau từ trước, anh mỉm cười bắt tay Phùng Hy rồi quay sang bắt tay Điền Đại Vĩ, “Xin chào”.

Điền Đại Vĩ cười rất tươi và bắt tay Phụ Minh Ý cho phải phép.

“Ăn cùng nhau nhé?”. Phó tổng giám đốc Vương cười đề nghị.

Không đợi Phùng Hy lên tiếng từ chối, Điền Đại Vĩ cười, “Ok, Phùng Hy nói bình thường các anh rất quan tâm đến cô ấy, hôm nay tôi cũng muốn mượn cơ hội này để mời các anh một ly rượu”.

Bàn đã ghép lại, Phùng Hy cảm thấy gương mặt cô đã cứng đờ vì cười nhiều. Cô không muốn cười, nhưng không thể không cười. Tim cô không những đập mạnh, mà các mạch máu trên trán cũng đang co giật. Không còn hôn nhân, cô vẫn còn công việc, vẫn còn bạn bè, cô chỉ mong Điền Đại Vĩ không nói ra chuyện ly hôn trong hoàn cảnh này.

Cô vẫn còn bận tâm đến Phụ Minh Ý, sự bận tâm này khiến Phùng Hy hận, hận sự hão huyền của mình. Nhưng sau đó cô lại nghĩ, chỉ cần là phụ nữ, e rằng đều có tâm trạng như vậy.

Phùng Hy lấy hết tinh thần để đối phó. Cô cố gắng không nghĩ về việc thân hình mập mạp của mình sẽ gây sốc cho Phụ Minh Ý như thế nào, cố gắng coi như không biết ánh mắt kinh ngạc của Phụ Minh Ý liên tục liếc trộm cô, tiếp tục cười nói chuyện trò với đồng nghiệp. Tám năm lăn lộn trên thương trường, trong một số hoàn cảnh, Phùng Hy cảm thấy bản lĩnh của mình được rèn luyện còn cứng rắn hơn cả đá hoa cương.

Phụ Minh Ý cũng không còn là Phụ Minh Ý của tám năm về trước, trông anh đã già dặn hơn. Nụ cười ôn hòa thường trực trên môi, anh uống rượu với các vị giám đốc, không nói gì nhiều, nhưng cũng không để bầu không khí quá trầm lắng, thỉnh thoảng ánh mắt anh lại liếc về phía Phùng Hy và Điền Đại Vĩ, về thăm dò và hiểu kỳ chỉ lướt thoáng qua, không ai nhận ra anh và cô quen nhau.

Những người đến dự bữa tiệc hôm nay mà phó tổng giám đốc Vương đưa tới đều là những thân tín do ông ta đề bạt. Bất ngờ gặp được Phùng Hy, phó tổng giám đốc Vương tỏ ra rất vui. Lần này Phùng Hy về công ty con là do một cú điện thoại của phó tổng giám đốc Vương gọi về. Phùng Hy là bông hoa duy nhất trong bàn ăn toàn đàn ông nên nghiêm nhiên là trung tâm của bữa tiệc. Phó tổng giám đốc Vương vừa cười vừa giới thiệu với Phụ Minh Ý, “Chớ có coi thường Phùng Hy nhé, cô ấy là nữ hào kiệt đấy, giỏi giang không kém gì nam giới đâu. Ấy, Điền Đại Vĩ, tôi nói như thế, anh đừng để ý nhé”.

“Phó tổng giám đốc Vương cứ nói thế chứ, Hy Hy nhà tôi đúng là hơi mạnh mẽ một chút, việc gì cũng muốn làm cho thật tốt. Nào, để tôi mời tổng giám đốc Phụ một ly, về sau rất mong tổng giám đốc quan tâm nhiều đến Phùng Hy. Phụ nữ mà làm nghiệp vụ thì khó biết bao! Tôi nói phụ nữ lặn lội ở ngoài không tốt đâu, nhưng cô ấy nói ở công ty phần nặng nhất là nghiệp vụ, không có cách nào khác”.

Câu nói của Điền Đại Vĩ khiến Phùng Hy nắm chặt nắm đấm giấu dưới gầm bàn. Anh ta không cho cô lặn lội bên ngoài? Điền Đại Vĩ chưa bao giờ tỏ ra thương hoa tiếc ngọc đối với cô. Câu nói mà anh ta thường xuyên nói với cô là: “Phụ nữ và nam giới có gì khác nhau? Cô tưởng cô là ai, làm sao cô không đi lặn lội kiếm tiền được cơ chứ? Tôi là công chức nhà nước, tiền lương một tháng cùng lắm là ba nghìn tệ. Cuộc sống muốn sung túc, cô không ra ngoài kiếm tiền làm sao được?”.

Lúc đầu cô còn đáp lại: “Phải đi uống rượu ăn tiệc cùng khách, có những khách hàng khó chịu lắm, toàn giở trò với phụ nữ thôi. Đại Vĩ, phụ nữ làm nghiệp vụ rất mệt đấy!”.

“Ai không mệt? Không xem bộ phim Mảnh đất toàn lông gà à? Cơ quan nhà nước người trên o ép người dưới. Hơn nữa, lương của tôi cùng lắm cũng chỉ đủ ăn thôi, muốn khá giả vẫn phải dựa vào sự nỗ lực của cô”.

Cô không thể không thừa nhận những lời Điền Đại Vĩ nói tuy không hay nhưng đúng với thực tại, chính vì lẽ đó mà từ đó trở đi cô không còn kêu mệt khi phải đi đối ngoại ở bên ngoài nữa.

Tuy nhiên lòng cô vẫn cảm thấy buồn. Cô vẫn sẽ đi kiếm tiền, nhưng chỉ mong Điền Đại Vĩ nói được một câu: Nếu mệt quá thì tiền kiếm ít đi một chút, chúng mình sống giản tiện đi một chút cũng được em ạ.

Nhưng cô không được nghe những lời như thế.

Hôm nay Điền Đại Vĩ đã rất nể mặt cô, gấp thức ăn cho cô, đỡ rượu thay cho cô, chuyện trò vui vẻ với đồng nghiệp của cô. Đột nhiên Phùng Hy đã hiểu ra, tại sao cô và Điền Đại Vĩ không thể sống với nhau. Đó là do sự gần gũi dịu dàng mà cô cần, không phải Điền Đại Vĩ không biết cách, mà chỉ là do anh ta không muốn đem lại cho cô, không muốn để cô được toại nguyện.

Điều này còn khiến cô buồn hơn là Điền Đại Vĩ không biết cách thể hiện sự quan tâm.

Phùng Hy nhớ tới câu nói đó của Điền Đại Vĩ, từ xưa đến nay anh ta không hề có mong muốn được bảo vệ cô! Phùng Hy cảm thấy trong lòng lạnh giá, nụ cười vẫn đọng trên môi, nhưng cô ngẩng đầu lên nhìn Đại Vĩ một cái.

Điền Đại Vĩ vỗ nhẹ vào vai Phùng Hy, khẽ âu yếm vuốt tóc cô! Bàn tay anh ta lướt qua tai cô, Phùng Hy cảm thấy toát mồ hôi. Cử chỉ âu yếm này, cô đã không quen từ lâu rồi.

Phùng Hy trầm nghĩ một cách căm phẫn, tại Điền Đại Vĩ đóng kịch quá giỏi hay tại số cô quá khổ? Đúng ngày hôm nay lại gặp Phụ Minh Ý ở chốn này. Dù có đánh chết cô cũng không dám để lộ ra sự thật, đành phải dùng bản lĩnh được rèn luyện hàng ngày để đối phó cho qua chuyện.

Tửu lượng của Điền Đại Vĩ cũng rất tốt, mời rượu từng người một, còn lấy bộ phim Xích Bích vừa xem để gây trò cười.

Cô nghe thấy Điền Đại Vĩ nói: “Ngay từ lúc đầu Hy Hy đã túm lấy tay tôi nói, chắc chắn Ngô Vũ Thâm sẽ thả bồ câu, chắc chắn sẽ thả. Kết quả lại thấy con chim tương tự mở đồ bay ra, mặt Hy Hy trông rất đau khổ, nói, thôi rồi, thôi rồi, Ngô Vũ Thâm đã thả chim rồi”.

Nghe thấy hai chữ “thả chim”, mọi người đều bật cười rũ rượi.

Phùng Hy cũng cười theo. Cô không thể hiểu tại sao Điền Đại Vĩ lại gọi thân mật đến vậy, nói dối mà cũng thân mật đến khó tin. Cô và Điền Đại Vĩ gọi thẳng tên nhau từ hai ba năm về trước, lâu lắm rồi không có sự thân mật như thế này.

Phụ Minh Ý cũng cười, ánh mắt bất giác liếc sang Phùng Hy. Tám năm không gặp, dùng cụm từ châu tròn ngọc nhuận để miêu tả cô thực ra là để lấy lòng cô - gương mặt trái xoan trước đây đã biến thành bộ mặt tròn xoe, lúc nói chuyện với mọi người nhìn nghiêng thấy để lộ ra hai cằm; các nét chìm trong đám mỡ, mất đi vẻ xinh xắn của ngày nào, gần như không còn thấy nét thanh tú nữa; vòng eo khiến người ta tưởng rằng cô đang có bầu bốn năm tháng. Chỉ có đôi tay đó, nhìn thấy vẫn mềm mại thon thả.

Trong ký ức Phụ Minh Ý, Phùng Hy nhẹ nhàng, thanh thoát như một chú chim non, gương mặt nhỏ nhắn, thân hình nhỏ nhắn, đôi tay nhỏ nhắn, ôm trong lòng chỉ cần ẩn mạnh một cái đã sợ làm cô đau, khiến người khác chỉ muốn được chiều chuộng cô, che chở cô.

Trước đây Phùng Hy rất coi trọng việc ăn mặc, trang điểm, hoàn cảnh nào mặc quần áo nào, cô không bao giờ coi nhẹ. Hiện giờ không những cô mặc hơn, cô mặc chiếc quần bò để lộ ra đôi chân, chiếc bụng và cặp mông tròn, bên trên là một chiếc áo T-shirt bó sát người. Lúc cô ngồi xuống, Phụ Minh Ý như muốn nín thở, đám thịt thừa giữa eo của cô hằn lên hai vòng đầy đà.

Tại sao cô lại ra nông nổi này? Phụ Minh Ý hít một hơi thật sâu, không thể nuốt nổi những món ăn ngon đang bày trên bàn.

Thế nhưng chồng cô ấy lại rất xuất sắc! Phụ Minh Ý nhìn thấy Điền Đại Vĩ vừa nói cười vừa chúc rượu, tính tình sôi nổi, anh cũng không quên gấp thức ăn cho Phùng Hy, ánh mắt nhìn cô dịu dàng, nâng niu. Anh nghĩ, Phùng Hy, chắc là cô ấy rất hạnh phúc.

Bữa ăn đã kết thúc trong bầu không khí vui vẻ. Điền Đại Vĩ dặt tay Phùng Hy chào tạm biệt mọi người trong công ty, cười nói: “Chúng tôi đi dạo một lát. Tạm biệt các anh nhé”.

Phụ Minh Ý đứng ở cổng nhà hàng đợi lái xe đưa xe đến, hình ảnh Phùng Hy và Điền Đại Vĩ tay trong tay, mỉm cười rời nhà hàng vẫn hiện lên trước mắt anh. Anh thầm nghĩ, cho dù cô đã mập lên và không còn xinh đẹp nữa, nhưng chắc chắn cô rất hạnh phúc.

Bàn tay của Điền Đại Vĩ vẫn chưa buông ra. Bỗng qua góc đường, anh ta mới lạnh mặt buông tay Phùng Hy ra, bắt xe taxi về nhà.

Trong xe hai người không nói gì, Phùng Hy nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa xe, đèn đường kết thành một dải ánh sáng rộng, mỗi khi có dải sáng lướt qua, cô đều có thể nhìn thấy ánh mắt đầy ngạc nhiên của Phụ Minh Ý, đâm nhói trái tim cô.

Xuống xe taxi, Điền Đại Vĩ lại túm chặt tay Phùng Hy. Cô hơi sững người, định hất ra, Điền Đại Vĩ cúi đầu cười nói: “Lần cuối cùng nhé, được không?”. Gương mặt Điền Đại Vĩ ánh lên dưới ánh đèn, không ngờ đôi mắt đẹp đó lại toát lên một vẻ buồn bã, khóe miệng mỉm cười mỉa mai.

Câu nói đã nhắc nhở Phùng Hy, hôm nay họ đã ly hôn rồi.

Cô cúi đầu dưới ánh mắt chăm chú của Điền Đại Vĩ, trong lòng không biết có cảm giác gì. Đã bao nhiêu lần, cô mong được Điền Đại Vĩ chiều chuộng cô, dặt tay cô, hai người thân mật gần gũi, và điều này chỉ xảy ra sau khi đã ly hôn, Phùng Hy than thầm trong lòng. Từ nay trở đi, cô chỉ còn có một mình.

Nhưng ít nhất, hôm nay vẫn có một người đàn ông dặt tay cô trở về nhà.

Lặng lẽ lên lầu, Phùng Hy cúi đầu thay dép nói: “Đại Vĩ, ngày mai em sẽ đi tìm nhà, đồ đạc tạm thời để trong nhà, ngày mai nếu như không tìm được căn nào phù hợp, em sẽ ra khách sạn ở. Em sẽ cố gắng chuyển đi sớm... nhé!”.

Điền Đại Vĩ bất ngờ bế cô vào phòng ngủ. Phùng Hy luống cuống ôm cổ anh ta. Ngược mắt nhìn lên, dưới ánh đèn, nụ cười trên khóe miệng và cái mím môi của Điền Đại Vĩ khiến cô cảm thấy không quen, đang định nói gì thì cô đã bị anh ta ném xuống giường.

Không đợi cô ngồi dậy, Điền Đại Vĩ đã nằm đè lên, tay chống xuống giường nhìn cô, nụ cười trên môi trở nên lạnh giá. Trong đôi mắt đẹp đó toát lên vẻ phẫn nộ đến cực độ: “Tất cả mọi người - bạn của cô, bạn của tôi, người trong gia đình cô, người trong gia đình tôi, có thể để cho tất cả mọi người biết tôi không đối xử tốt với cô, nhưng cô lại không muốn để cho anh ta biết cô sống không hạnh phúc, đúng không?”

Phùng Hy nhìn Điền Đại Vĩ, thấy lạ lẫm vô cùng, yêu nhau hai năm, cưới nhau năm năm, Điền Đại Vĩ khiến cô cảm thấy xa lạ. Cô đưa tay đẩy Điền Đại Vĩ, về mặt chùng xuống nói: “Anh nói linh tinh gì vậy?”

Điền Đại Vĩ không nhúc nhích, để mặc cho tay Phùng Hy đẩy lên ngực anh ta. Anh cảm thấy ngực như muốn vỡ tung, cảm giác chỉ muốn hét lên một tiếng, hét cho thỏa nỗi tức giận.

Cô giỏi giang hơn anh. Lúc mới quen nhau, anh thấy tự hào vì có người bạn gái như thế, bạn bè khen một câu “người yêu cậu xinh thật” là anh thấy đắc ý.

Đợi đến khi kết hôn, cô vẫn giỏi giang hơn anh. Đầu óc cô bình tĩnh, giải quyết mọi việc đều quyết đoán, cô kiếm nhiều tiền hơn anh. Nhưng dần dần, anh cảm thấy khó chịu, nhưng sự khó chịu này lại không thể nói ra lời. Anh cảm thấy thực ra cô không hề cần anh. Anh cho được cô cái gì? Thậm chí ngay cả việc vào bếp nấu ăn, dọn dẹp vệ sinh cô đều làm giỏi hơn anh. Cô chỉ cần gương mặt, thân hình của anh hay sao? Mang ra ngoài để người khác biết cô tìm được một người chồng đẹp trai hay sao?

Điền Đại Vĩ nhìn Phùng Hy, nghiêng sang một bên cười gằn. Xem xem, anh đã đoán đúng rồi, trong trái tim cô luôn ẩn giấu một người đàn ông. Cô chưa bao giờ nhắc đến người đàn ông đó, hóa ra trước đây cô lại có một người bạn trai giỏi giang đến như vậy! Bề ngoài không xấu hơn anh, lại giàu có hơn anh! Điền Đại Vĩ cảm thấy đầu óc nhẹ nhàng hơn, giống như việc đã tìm ra lý do thích hợp nhất cho việc ly hôn.

Điền Đại Vĩ khẽ cười: “Lẽ nào không phải hay sao? Nếu hôm nay không phải là anh ta, e rằng cô sẽ để người trong công ty cô đều biết cô đã ly hôn rồi, cô cũng sẽ không cảm thấy ngại ngùng về việc ấy! Việc gì phải cười nói giả tạo như vậy? Những gì tôi thể hiện đều hợp ý cô chứ?”

Phùng Hy sững người trong hai giây, không muốn nói chuyện này với Điền Đại Vĩ nữa, cô chống tay định ngồi dậy.

Điền Đại Vĩ khẽ dùng lực đẩy cô ngã xuống giường, nói với vẻ mỉa mai: “Cô tưởng rằng tôi không biết gì à? Cô tưởng rằng tôi không biết chuyện cô có người yêu tên là Phụ Minh Ý ư? Rất không may là tôi đã nhìn thấy ảnh các người đi du lịch ở nhà Chi Hoa, tôi đã nhận ra anh ta”

“Chuyện đó xảy ra lâu lắm rồi. Điền Đại Vĩ, em và anh từ lúc yêu nhau đến cưới nhau cũng đã bảy năm rồi!” Đúng, Điền Đại Vĩ nói không sai, cô đã từng yêu Phụ Minh Ý, nhưng đó là chuyện rất lâu rất lâu rồi. Phùng Hy quay đầu đi không muốn nhắc lại.

Ai chẳng có kỷ niệm? Ai chẳng có tuổi trẻ yêu đương nồng nhiệt? Ai quy định người bạn trai đầu tiên buộc phải là người chồng sau này? Ai chẳng biết định luật mỗi tình đầu thường không thành công? Cô đã làm vợ người khác, đã bao năm trôi qua, nếu Phụ Minh Ý không đến làm việc ở công ty, Phùng Hy tưởng rằng suốt cuộc đời sẽ không gặp anh nữa.

Điền Đại Vĩ cười, chỉ tay lên mặt Phùng Hy, nói: “Cô tưởng rằng tôi không biết, năm xưa nếu không phải anh ta, cô cũng sẽ không lấy tôi gấp gáp như vậy đâu. Mẹ kiếp, tôi là vật thay thế của người ta!”

“Anh điên à!”, Phùng Hy tức đến nổi lấy chân đá Điền Đại Vĩ, trong lòng như có một vết sẹo, nơi đã đóng vảy lại bị đá mài xước ra, vết thương còn lớn hơn, đau hơn cả lúc đầu.

Cô đẩy Điền Đại Vĩ mạnh hơn và bị thương nghĩ những điều cô làm cho anh ta còn chưa đủ hay sau? Năm xưa đúng là cô muốn tìm người để lấy chồng, nhưng sau khi tìm được Điền Đại Vĩ, cô một lòng một dạ sống tốt với anh ta. Cô đã đối xử hết mình với Điền Đại Vĩ, thế vẫn còn chưa đủ hay sao? Cô kiếm tiền, cô dọn dẹp nhà cửa, mua thức ăn nấu cơm, không kêu ca phàn nàn, anh ta chỉ việc ngồi hưởng thụ. Mãi cho đến một ngày, không nhịn nổi nữa cô liền đưa ra lời đề nghị với anh ta, muốn anh ta chia sẻ việc nhà, trách móc anh ta quan tâm chưa đủ, thế là anh ta chịu không nổi.

Đó là lần duy nhất Phùng Hy nổi cáu với Điền Đại Vĩ, sau đó, Điền Đại Vĩ đề nghị ly hôn. Cô khóc, anh ta nhìn cô với vẻ bình tĩnh. Anh ta nói với cô rằng: “Nếu cô không hài lòng về tôi thì còn sống với nhau làm gì?”

Vì một lần nổi cáu của cô mà anh ta có thể thốt ra hai chữ “ly hôn” một cách nhẹ nhàng. Phùng Hy không chịu, Điền Đại Vĩ đóng rầm cửa rồi bỏ đi, để Phùng Hy cảm thấy mình đã làm sai. Ba ngày sau Điền Đại Vĩ trở về, nói đã nghĩ kỹ rồi, kiên quyết đòi ly hôn. Cô khóc lóc cầu xin anh ta, giống như nói chuyện với tảng đá. Sau đó cô được điều tới bộ phận đầu thầu của tổng công ty và đi công tác khắp nơi trên cả nước, nửa năm sau, cô trở về nhà, Điền Đại Vĩ vẫn kiên quyết đòi ly hôn.

Anh ta chỉ quan tâm đến mình, không bao giờ nghĩ tới người khác, không nhượng bộ điều gì. Lẽ nào cô không được nổi cáu một chút hay sao? Nổi cáu một lần mà đã đòi ly hôn, kết quả là như vậy ư? Phùng Hy cảm thấy hai năm sống ly thân tựa như giai đoạn làm lành vết thương dài đằng đẳng, dần dần cô cảm thấy

không còn cảm giác gì với Điền Đại Vĩ nữa, dần dần cô cũng đã có thể nói một cách bình tĩnh rằng, ly hôn thôi!

Anh ta đã trở thành chồng cũ của cô, Phùng Hy nghĩ, đã đến lúc cô phải ra đi rồi. Cô không muốn mình phải chịu thiệt thòi thêm một chút nào nữa.

Nghĩ đến đây, Phùng Hy nhồm người dậy. Điền Đại Vĩ dè người xuống, Phùng Hy không cự quạ được nữa.

Điền Đại Vĩ hừ một tiếng rồi túm chặt tay cô, đưa tay ra cởi quần áo cô. Phùng Hy chột như chột bưng tỉnh, cô hét lớn: “Anh bỏ tôi ra. Chúng ta đã chia tay rồi, Điền Đại Vĩ! Chúng ta đã ly hôn rồi!”

“Cô đi kiện đi, kiện tôi hiếp dâm cô!” Câu nói “chúng ta đã ly hôn rồi” làm Điền Đại Vĩ nổi giận. Trước đây cô không bao giờ có thái độ như thế này, cô chỉ biết khóc, chỉ biết túm lấy anh ta để cầu xin. Hiện giờ tại sao cô lại biến thành như thế này? Điền Đại Vĩ trợn mắt nhìn Phùng Hy với vẻ hằn học. Đã ba năm rưỡi nay anh ta không hề động vào cô, men rượu khiến anh ta trở nên hung hăng, anh ta giật mạnh thắt lưng da của Phùng Hy, gắng sức kéo quần cô ra.

Phùng Hy hét lên thất thanh, quay đầu cắn Điền Đại Vĩ, cô không thể ngờ rằng, thực sự không thể ngờ rằng, đêm đầu tiên sau khi ly hôn, Điền Đại Vĩ thực sự muốn hãm hiếp cô.

“Điền Đại Vĩ, anh buông tôi ra, anh là đồ khốn nạn!”. Phùng Hy bị Điền Đại Vĩ kẹp chặt, mắt nhìn Điền Đại Vĩ cởi phăng quần áo của mình mà không làm gì được, cô gào lên, nước mắt tuôn ra như suối.

Trong lòng Điền Đại Vĩ chỉ có một nỗi đau, một nỗi căm phẫn không kể sao cho hết. Cô dám chửi anh? Anh đã quên rồi, quên bao cảnh Phùng Hy nựng anh. Anh đã quên rồi, do anh không cần cô, không yêu cô, do anh không động vào cô, do anh ép cô phải ly hôn. Anh chỉ muốn chiếm hữu cô, trong đầu anh như có ngọn lửa đang cháy rừng rực, lý trí đã bị men rượu và nỗi phẫn nộ choán sạch rồi.

“Đừng!”, Phùng Hy ra sức giãy giụa, nhưng đổi lại chỉ khiến Điền Đại Vĩ kẹp chặt hơn.

“Cô hét đi! Cô gọi Phụ Minh Ý đến cứu cô đi!”

“Điền Đại Vĩ, anh là kẻ vô liêm sỉ!”, Phùng Hy hét lớn.

Ly hôn, Phụ Minh Ý đến công ty làm tổng giám đốc... tất cả mọi việc trong ngày hôm nay đã vượt quá sức chịu đựng của cô, mọi suy nghĩ của Phùng Hy trong phút chốc bùng phát, bất chấp bàn tay đang bị vịn đau đớn, cô gắng sức giãy giụa.

Làm sao cô có thể địch nổi với Điền Đại Vĩ, chẳng mấy chốc cô đã bị Điền Đại Vĩ lột hết quần áo và đè xuống dưới giường.

“Đại Vĩ, anh đừng làm như vậy...”. Phùng Hy khóc nức, dù vẫn giãy giụa nhưng không còn đủ sức nữa. Cô lại quay sang cầu xin anh ta, cầu xin anh ta đừng tàn nhẫn như vậy.

Điền Đại Vĩ lật người cô xuống, không để cho cô có thời gian chuẩn bị, một nhát đưa ngay vào từ phía sau. Đã hơn ba năm Phùng Hy và Điền Đại Vĩ không làm chuyện ấy. Cô cảm thấy mình như bị xé nát, trước mắt là gương mặt rõ nét của Phụ Minh Ý. Anh nhìn cô với ánh mắt ngạc nhiên, trong khi cơ thể như bị dao đâm, nghiền nát khiến thịt máu nhầy nhụa.

Phùng Hy cắn chặt gối, cố kìm nén mọi cảm giác đau đớn, mặt áp chặt xuống giường, tự nói với mình rằng, chịu đựng, cố gắng chịu đựng đến ngày mai là ra đi rồi.

Đúng lúc này Điền Đại Vĩ lại lật ngược cô lại, nhìn thấy vết cắn hằn trong mắt cô, sắc mặt tái xanh đầm nước mắt, cười gằn nói: “Người tình cũ đã trở lại, ly hôn rồi cô có thể đi tìm anh ta một lần nữa, tuyệt biết bao! Tuy nhiên, gái ba mươi tuổi đã toan về già, hình dáng hiện giờ của cô đến tôi nhìn cũng phát mửa, Phụ Minh Ý đang lên như điều gặp gió, có thích cô nữa không cũng chưa biết”.

Tại sao lại làm vợ anh ta? Tại sao đến hôm nay mới phát hiện ra mình lấy phải một gã súc sinh! Phùng Hy nghiêng rằng, gằn từng tiếng: “Anh muốn làm thì làm nhanh lên, tôi không nợ anh, Phùng Hy tôi chưa bao giờ có lỗi gì với anh!”.

Bốp! Điền Đại Vĩ tát cô một cái, Phùng Hy thấy mắt tối sầm, loạng choạng ngã vật xuống giường.

Với tất cả nỗi bức dọc, căm hận, Điền Đại Vĩ như dùng dao đâm cô, mỗi nhát một sâu, không chút nhẹ nhàng, không chút thương tiếc.

Cô chỉ trợn trừng mắt nhìn anh ta, bên tai là tiếng hét của Điền Đại Vĩ, “Cô cứ nhịn đi, giỏi thì cứ nhịn đi đừng hét”.

Môi bị cắn bật máu, chẳng mấy chốc mùi tanh của máu lan khắp vòm miệng, Phùng Hy cố gắng nuốt vào, nghiêng chặt răng, không kêu ca tiếng nào.

Tận đến khi trời sáng, Điền Đại Vĩ mới trút hết được nỗi căm hận của mình.

Điền Đại Vĩ vừa rút ra, Phùng Hy liền dùng mọi sức lực nhổm dậy, ngẩng cao đầu hỏi anh ta: “Hai chúng ta hết rồi chứ! Tôi có thể đi được chưa?”.

Điền Đại Vĩ không nói gì, mắt nhìn chằm chằm vào Phùng Hy rồi đột nhiên bật cười. Anh rút ra một điều thuốc tựa vào đầu giường chậm rãi châm lửa. Ánh sáng lơ mơ của buổi sáng chiếu lên người Phùng Hy, Điền Đại Vĩ nói với vẻ bất cần: “Tối qua nhìn không rõ, ban ngày mới phát hiện, hóa ra tôi đã làm tình với một con lợn suốt cả đêm. Cô nhìn đám thịt trên người cô mà xem, thế mà tôi cũng chịu được. Hai bên tự thông báo cho nhà biết đi, đừng để mẹ cô khóc lóc tìm đến đây! Một bàn tay vỗ không thể kêu được, cả hai chúng ta đều muốn chia tay”.

Phùng Hy coi như không biết gì, cô mở mắt ra, đôi chân run rẩy, đi ra khỏi phòng ngủ trong tư thế không có gì trên người, rồi cô vào phòng làm việc lấy quần áo mặc vào, nghiêng răng xách va ly và máy tính xách tay ra khỏi nhà.

Cô tìm một nhà nghỉ gần nhất, đăng ký nhận phòng, vứt hành lý xuống, cô vào ngay nhà tắm để tắm gội. Nước nóng xả lên người cô, cô chùng chân, quỳ xuống bồn tắm. Cô kỳ cọ hết lần này đến lần khác, mãi cho đến khi cảm thấy tức ngực, không nhấc tay lên được nữa.

Làm xong tất cả mọi việc, Phùng Hy lão đảo leo lên giường, cô quấn chặt mình trong chăn, bấp bùi do dùng lực quá mạnh nên cơ bắp không sao duỗi ra được. Cô hít hơi, người rung lên. Bất giác Phùng Hy hét lên: “A! Mẹ kiếp ta phải giảm béo thôi!”

Trong lúc còn đang mơ màng, Phùng Hy nghe thấy tiếng chuông điện thoại di động. Cô để mặc kệ, tiếp tục ngủ.

Đợi cho đến khi tỉnh giấc hẳn và mở mắt ra, cô vẫn hơi sững người, sau đó mới sực nhớ ra đây là nhà nghỉ. Cảnh tượng tối hôm qua lướt nhanh trong đầu cô. Phùng Hy nhấc chăn ra, kể cả khi nằm thẳng, cô cũng vẫn có thể nhìn thấy ngực và rốn cao bằng nhau. Cô đưa tay vỗ lên bụng, cảm nhận được lớp mỡ dày. Cô lại lấy tay véo lớp thịt trên eo, vừa nghiêng răng vừa nghĩ, nhất định phải thay đổi, nhất định phải làm lại từ đầu!

Nếu được chia tay với Điền Đại Vĩ trong hòa bình, có khi cô còn nhớ tới những kỷ niệm trong hai năm yêu nhau và thời gian đầu mới cưới, có khi những niềm vui này còn được nhân lên, thỉnh thoảng còn khiến cô thổn thức trong những ngày tháng sắp tới. Tuy nhiên, Điền Đại Vĩ như cầm một con dao sắc, cắt đứt mọi ký ức đẹp vẫn còn giữ trong tâm trí Phùng Hy.

Tổ cáo anh ta cưỡng hiếp? Hai người gặp nhau trước tòa, sau đó lại phải nhớ lại những gì đã xảy ra trong đêm hôm đó, đó là một sự tàn nhẫn đối với chính mình. Cô thực sự không muốn nhớ lại những chi tiết, quá trình đã diễn ra để công an lấy lời khai, từ đó trở thành vết hằn in sâu trong ký ức.

Coi như vừa nằm mơ, sau khi tỉnh dậy mọi cảnh tượng đều không còn nhớ nữa, nếu cứ thuật lại hết lần này đến lần khác với người khác thì lại nhớ lâu.

Phùng Hy ngồi trên giường và đưa ra quyết định, cô sẽ không kiện Điền Đại Vĩ tội cưỡng hiếp.

Sau khi đã quyết định, cô lôi từ trong va ly ra bộ quần áo sạch, tắm một lần nữa rồi ăn mặc, chải chuốt chỉnh tề. Người vẫn cảm thấy đau ê ẩm, nhưng cô đã lấy lại được tinh thần.

Lúc này điện thoại trong túi xách lại đổ chuông, Phùng Hy nhấc điện thoại. Trong điện thoại là tiếng phó tổng giám đốc Vương, Phùng Hy lập tức đề cao cảnh giác.

Công ty CWE được thành lập từ thời kỳ đầu của cải cách mở cửa thập kỷ 1980, cả nước có năm công ty con với vài nghìn nhân viên, doanh nghiệp cấp hai thì nhiều không sao kể hết. Tổng công ty ở Bắc Kinh có đông nhân viên nhất, gần một nghìn người. Phùng Hy chỉ là một trong số mấy chục giám đốc dự án của bộ phận đấu thầu, trong thời gian hai năm sau khi được điều lên tổng công ty, thực ra thời gian cô ở Bắc Kinh không dài, gần như đi công tác khắp các vùng trên cả nước. Một năm tính ra, sau khi vừa làm xong công tác đấu thầu ột dự án, lại như ngựa vía đến địa phương khác. Cô và rất nhiều giám đốc dự án khác cũng chẳng mấy khi gặp mặt, đừng nói đến các lãnh đạo cấp trên. Cô chỉ nghe nói đến mấy vị đó mà thôi, cơ hội gặp mặt rất ít.

Mấy năm trở lại đây nghiệp vụ của tổng công ty rất phát triển, số người không đủ thì điều động từ năm công ty con, mỗi năm lại chia lợi nhuận cho công ty con. Một năm Phùng Hy bị điều động lên tổng công ty, không tiêu mất một đồng nào của công ty con, lợi nhuận lại kiếm được hơn hai triệu nhân dân tệ. Mọi người đều có lợi, công ty con cũng vui vẻ ượn người.

Tuy nhiên lúc này phó tổng giám đốc Vương lại gọi điện thoại cho Phùng Hy, hứa sẽ giao chức phó giám đốc bộ phận cơ khí cho cô. Điều này đồng nghĩa với việc cô được hưởng lợi từ tổng công ty, từ một nghiệp vụ viên thông thường được nâng lên chức phó giám đốc.

Hai năm nay Phùng Hy cũng thấy mệt rồi, làm dự án ở ngoài đầu có dễ dàng gì, đương nhiên cô cũng thấy hấp dẫn. Quay về, một là có thể hoàn toàn cắt đứt với Điền Đại Vĩ, tốt hay xấu thì cũng thế; hai là, cô rất hiểu một điều, chỉ cần được thăng chức ở công ty con, chưa nói đến công việc nhẹ nhàng hơn, số tiền kiếm được cũng không ít hơn khi còn ở tổng công ty.

Nhưng giờ thì cô đã hoàn toàn hiểu ý phó tổng giám đốc Vương. Giám đốc bộ phận cơ khí Dương Thành Thượng là người thầy đưa cô vào ngành này, vào công tác cùng năm với phó tổng giám đốc Vương, nhưng lại nắm chức vụ thấp hơn, chưa bao giờ tâm phục khẩu phục cả. Sau khi lên nhậm chức, phó tổng giám đốc Vương đã nắm quyền kiểm soát bộ phận vật liệu - một trong hai bộ phận có lợi nhuận lớn nhất ở công ty, trong khi bộ phận cơ khí lại không được nhúng tay. Tự nhiên Phụ Minh Ý lò dò từ trên trời rơi xuống, làm sao ông ta không sót ruột cơ chứ. Đề bạt mình làm phó giám đốc, bề ngoài là hứa đem lại cái lợi ỉnh, để cô đào chân tường của Dương Thành Thượng, mang những mối quan hệ cũ của bộ phận cơ khí về đây để khống chế Dương Thành Thượng.

Hai bộ phận quan trọng rơi vào tay phó tổng giám đốc Vương, đồng nghĩa với việc ông ta sẽ trực tiếp khống chế Phụ Minh Ý.

Hầu hết những người làm ngành này đều có một quy định bất thành văn - cái khác thì dễ, nhưng các mối quan hệ ngoài bản thân ra, không giới thiệu cho bất kỳ ai. Phùng Hy sau khi tốt nghiệp đại học về công ty con, đi theo Dương Thành Thượng năm năm, dù anh là người đưa cô vào nghề này, nhưng anh cũng không cho cô tiếp xúc với các mối quan hệ của anh. Các việc cụ thể do Phùng Hy làm, còn Dương Thành Thượng tự mình nắm kín các mối quan hệ.

Phùng Hy chỉ biết đến cuối năm, Dương Thành Thượng dâng hoàng được lĩnh khoản tiền hai trăm nghìn, ba trăm nghìn nhân dân tệ trở lên từ phòng tài vụ. Cô biết số tiền đưa cho những người đó cũng chỉ mấy chục nghìn mà thôi, còn lại, Dương Thành Thượng cho vào phong bì thật hay túi mình cô đều không được biết. Chỉ tiêu lợi nhuận mà công ty con được giao mỗi năm, hoàn thành chỉ tiêu thì phải có chi tiêu, chỉ cần không vượt quá mức quy định, đồng thời lại tìm được hóa đơn để thanh toán, còn lại tất cả đều không quản.

Muốn quản cũng không được, làm ngành này không chi phí cho khách hàng sẽ không thể làm được. Và việc chi phí này không thể đưa ra cụ thể để nói cho rõ ràng. Chả lẽ lại gọi điện thoại hỏi khách hàng, anh đã nhận của chúng tôi bao nhiêu tiền à?

Phùng Hy đã biết rõ ý đồ của phó tổng giám đốc Vương, giọng cô cũng trở nên khách sáo hơn. Dương Thành Thượng lăn lộn trong ngành cơ khí ba mươi năm, các khách hàng đó đã trở thành bạn cũ. Muốn giành lại, đừng nói là cô, kể cả chính bản thân phó tổng giám đốc Vương cũng không đủ tài đó. Xem ra chức phó giám đốc này không làm nổi rồi.

“Ha ha, Phùng Hy, công ty chúng ta hiện giờ cũng định mở nghiệp vụ đấu thầu, tổng công ty không đủ người, chúng ta sẽ điều động người khác đi. Cô có kinh nghiệm, quay về làm giám đốc phòng đấu thầu.

Người được điều động, lợi nhuận mà tổng công ty chia cho đều tính cho bộ phận này. Phòng đấu thầu nằm dưới bộ phận cơ khí, tương đương với cấp bậc phó giám đốc. Tôi bảo cô quay về là vì điều này”. Giọng phó tổng giám đốc Vương tỏ ra rất hào phóng.

Ở công ty ông được mọi người quý mến, bởi vì ông biết cách cho, mình được ăn thịt không để anh em phải uống nước ngọt. Năm xưa Dương Thành Thượng thua ở chỗ không được mọi người quý mến.

Phùng Hy đi theo Dương Thành Thượng năm năm, cuối năm tiền thưởng cao nhất chỉ được lĩnh tám mươi nghìn. Giám đốc Trần bộ phận vật liệu đi theo phó tổng giám đốc Vương, nghe nói có năm được chia ba trăm nghìn.

Phùng Hy nghe xong liền lên tiếng khen phó tổng giám đốc Vương sống thoáng, thảo nào ông lên làm phó tổng giám đốc, tất cả mọi người ở bộ phận vật liệu đều trên dưới một lòng theo ông. Một năm tổng công ty chia hai triệu rưỡi cho công ty con, mình chỉ làm một vài việc đơn giản nào đó là đã coi như hoàn thành nhiệm vụ, chẳng khác gì ngồi không lấy tiền, đúng là miếng bánh ngon từ trên trời rơi xuống! Cô tính nhanh trong đầu, cứ lên làm phó giám đốc đã rồi tính sau, còn về mục đích phó tổng giám đốc Vương muốn không chế Dương Thành Thượng thì đó là chuyện của tương lai. Nếu bây giờ cô không nhận lời, trừ phi tổng công ty điều động cô lên đó thật, nếu không cô sẽ ném đủ mùi ở công ty con. Từ xưa đến nay phó tổng giám đốc Vương rất rõ ràng, với anh em thì rất hào phóng, nhưng nếu có thù thì ắt sẽ báo.

“Phó tổng giám đốc Vương, thế thì em phải cảm ơn sếp vì sếp đã đề bạt em. Nếu các sếp trong công ty đã quyết định thì em không có ý kiến gì nữa”. Nói xong, Phùng Hy yên lặng đợi phó tổng giám đốc Vương trả lời.

“Ngày kia, trong cuộc họp thứ hai hằng tuần sẽ thảo luận vấn đề này. Từ trước đến nay tôi rất tin tưởng ở cô, và tôi cũng là người được chứng kiến cô vào công ty, vì thế tôi tiết lộ trước cho cô”. Phó giám đốc Vương vừa cười vừa trả lời.

Phùng Hy đã hiểu rõ vấn đề, cô vừa cười vừa nói lời cảm ơn. Cô không thể không biết điều. Việc phó tổng giám đốc Vương muốn gài một cái đinh vào bộ phận cơ khí là điều tất yếu rồi, Phụ Minh Ý mới đến công ty chưa hiểu rõ mọi việc, với thái độ tôn trọng phó tổng giám đốc Vương, chắc chắn sẽ gật đầu thông qua. Bản thân cô lại không có quyền được phản đối, tuy nhiên, làm như thế thì cô có phải là người theo chủ nghĩa cơ hội không nhỉ?

Phó tổng giám đốc Vương tiền trăm hậu tấu, vô hình trung biến cô - người đã rời tổng công ty hai năm thành người của ông ta. Ít nhất nhìn từ bên ngoài, là do ông ta đề bạt cô, Dương Thành Thượng đánh giá về cô như thế nào lại là chuyện khác.

Phùng Hy cúp điện thoại, vội vàng gọi điện cho Dương Thành Thượng.

“Ha ha, quay về thì tốt chứ sao. Mấy năm nay bộ phận cơ khí không có người nào làm được việc như cô. Tôi cũng mệt rồi, không còn hào hứng với nghiệp vụ của công ty nữa, cô quay về kế nhiệm tôi cũng tốt”. Dương Thành Thượng làm ra vẻ ta đây đã già chuẩn bị khăn gói về quê.

Phùng Hy đành phải nhiệt tình nịnh bợ, nói Dương Thành Thượng là trụ cột của công ty, nói nếu Dương Thành Thượng rút khỏi công ty, công ty sẽ phá sản ngay lập tức, cuối cùng mới nghe thấy Dương Thành Thượng thở dài nói: “Nghe nói công ty muốn thành lập phòng đấu thầu trực thuộc bộ phận cơ khí, để cô làm giám đốc, tương đương với chức phó giám đốc của bộ phận cơ khí, tôi thấy đây là điều tốt. Công ty có ba trăm người, lên được một chức cũng không dễ gì. Cố mà làm cho tốt!”.

Theo ý đó thì cho dù Dương Thành Thượng không muốn cũng không được, tóm lại là cũng phải đồng ý rồi.

Phùng Hy lại khen thêm mấy câu nữa để cho Dương Thành Thượng biết nếu phải xa anh ta cô sẽ không làm được việc gì khác, nhờ anh ta sau này nhường cho cô ít đất, thế cũng là đủ để cô làm lắm rồi.

Sau khi nói chuyện điện thoại xong với hai gã yêu quái đang đấu đá nhau, Phùng Hy nhắm mắt lại, nằm vật xuống giường. Có quá nhiều việc mà cô cần phải làm, bây giờ thì một người ăn no là cả nhà no rồi, phải nhanh chóng tìm inh một nơi để nương thân thôi.

Cô lại gọi điện thoại cho Chi Hoa.

“Tao ly hôn rồi!”.

“Tốt quá! Chúc mừng nhé! Ra ngoài uống rượu chúc mừng đi!”. Chi Hoa vui vẻ đáp lời.

Phùng Hy dở khóc dở cười: “Sao trước đây tao không biết mày lại ủng hộ tao ly hôn như thế này nhỉ?”.

“Thà phá một ngôi chùa còn hơn là phá một cuộc hôn nhân. Nếu như thằng cha Điền Đại Vĩ đó đột nhiên quay trở lại tốt với mày thì sao? Mày cứ ngập ngừng, cứ ôm hy vọng, không phải tao cũng ôm hy vọng theo mày đó sao? Giờ thì đã có thể thở phào rồi, như kiểu tao cũng vừa được giải thoát vậy!”, Chi Hoa trả lời thật. Cô là người ngoài cuộc nên hiểu rõ vấn đề, Phùng Hy là người trong cuộc nên đầu óc mù mịt. Tuy nhiên, ngoài người trong cuộc ra, ai có thể thấu hiểu được thực sự cảnh ngộ đó!

“Mày hiện thực thật đấy, bọn mình chơi với nhau hai mươi năm rồi, mày không thể nói thẳng nói thật hay sao?”.

“Không trải qua chuyện này, ai có thể nói rõ được chứ?”.

Phùng Hy im lặng một hồi mới nói: “Đằng nào thì cũng chia tay rồi, căn nhà thuộc về anh ta.... Thôi! Đừng nhắc đến chuyện thiệt thòi hay không thiệt thòi, tao cũng chẳng muốn tranh giành nhiều với anh ta. Mày mau tìm nhà giúp tao, càng nhanh càng tốt, hiện giờ tao đang ở nhà nghỉ”.

“Ở nhà nghỉ làm gì! Sang đây, cứ ở nhà tao trước, tìm được nhà sẽ chuyển ngay!”.

Cuối cùng Phùng Hy cũng phải bật cười, từ hôm qua đến giờ, đây là điều duy nhất khiến cô cảm thấy ấm lòng. Không nói câu thứ hai, cô liền thu dọn hành lý. Nửa tiếng sau, Chi Hoa lái xe đến đón cô về nhà.

Gió đêm thổi tới, Chi Hoa liếc vết thâm tím trên cổ Phùng Hy, nói: “Mày có kế hoạch gì không?”.

“Tìm một cái tổ dễ chịu chút, sắp xếp công việc của công ty, giảm béo, làm lại cuộc đời!”. Phùng Hy nhắm mắt lại, lưng tựa vào cửa sổ, tay nắm nắm đầm, uể oải trả lời.

Chi Hoa cười lớn: “Đúng vậy, không uống công tao thương mày bao nhiêu năm, cuối cùng thì đầu óc cũng đã được thả lỏng”.

Phùng Hy cũng cười, tiếng cười của hai cô gái vang mãi trong xe ô tô.

Vừa bước vào nhà Chi Hoa, hai cậu con trai sinh đôi của cô giống như hai chú gấu nhỏ sà tới. Phùng Hy nhìn với ánh mắt hâm mộ, cô nghĩ, nếu như cô có con, dù có phải sống một mình suốt đời cô cũng không sợ.

Tuy nhiên, không quan trọng, không có con cô vẫn còn tiền gửi tiết kiệm, rồi lại chuẩn bị được đề bạt làm phó giám đốc chỉ việc ngồi thu lợi nhuận; Phùng Hy cảm thấy đây là điều may mắn trong số những cái bất hạnh của cô. Còn về việc nên cân đối quan hệ giữa phó tổng giám đốc Vương và Dương Thành Thượng như thế nào, chắc chắn cô sẽ tìm được cơ hội sinh tồn trong cái khe chật hẹp này, bởi vì, Phụ Minh Ý đến công ty con để làm tổng giám đốc.

Đây là một suy nghĩ khác khiến Phùng Hy nhận lời phó tổng giám đốc Vương, cũng là nguyên nhân hôm qua khi gặp Phụ Minh Ý cô đã chủ động giới thiệu mình, không cho Phụ Minh Ý cơ hội nói ra chuyện quen cô từ trước.

Sau khi dỗ con ngủ, Chi Hoa chui vào chăn cùng Phùng Hy. Vẫn giống như thời còn học cấp hai, hai người thích nằm trên giường tâm sự.

Chi Hoa xoa vết thâm tím trên cổ tay Phùng Hy, hỏi với vẻ thương cảm: “Không định kiện hắn ta thật à?”.

“Ngại phiền hà lắm, suốt đời không bao giờ muốn gặp hắn một lần nữa”. Phùng Hy bình tĩnh trả lời. Câu trả lời này cô đã nghĩ kỹ và đưa ra quyết định rồi, nói ra cũng rất tự nhiên.

“Tao vẫn cảm thấy tiếc, được chia ít tài sản cũng tốt chứ sao, mày không cần thì để cho hai thằng con nuôi cũng tốt!”.

“Hắn ta yêu tiền, nếu tao vẫn còn đôi co với hắn thì lại phải kéo dài thêm một thời gian nữa, còn may là tao biết dứt khoát bỏ của chạy lấy người, nếu không Điền Đại Vĩ không chịu ly hôn. Hắn biết Phụ Minh Ý, tao không ngờ hắn lại nhìn thấy ảnh ngày trước chúng mình đi chơi trong tập album nhà mày”.

Chi Hoa hơi sững người, nói với vẻ không tin: “Tấm ảnh đó hả? Phụ Minh Ý còn đứng bên cạnh tao nữa, hẳn đoán ra được à?”.

Phùng Hy nhìn lên trần nhà, thực ra từ trước đến nay Điền Đại Vĩ không phải là người vô tâm. Anh ta rất hay để ý đến những chuyện vặt vãnh, chỉ có điều, đối với cô thì anh ta lại không để ý. Để cho tất cả mọi người đều tưởng rằng anh ta là người qua loa đại khái, không biết nhẹ nhàng quan tâm, đây chính là điều khiến cô căm hận.

“Phụ Minh Ý đến công ty làm tổng giám đốc. Tao nghĩ, người mà anh ấy lấy không phải là con một vị lãnh đạo cấp cao nào đó thì cũng là người có quan hệ mật thiết với cấp trên của công ty. Trên tổng công ty dù tao không quen biết nhiều, nhưng kiểu gì cũng phải biết về người có đủ điều kiện về công ty con làm tổng giám đốc. Hai năm qua, tao không hề biết trên tổng công ty có người tên là Phụ Minh Ý”, Phùng Hy khẽ nói.

Cô quen với Phụ Minh Ý khi còn đang học đại học, còn anh thì học nghiên cứu sinh. Hồi đó tình cảm của hai người thực sự rất gắn bó, không hề lẫn chút tạp chất nào. Khi tốt nghiệp, Phùng Hy nhận được giấy tuyển dụng của công ty CWE, nhưng địa điểm làm việc lại không phải là tổng công ty ở Bắc Kinh, mà là công ty con ở quê hương cô. Phụ Minh Ý thì được một công ty ở Thượng Hải tuyển dụng. Cũng giống như bao sinh viên khác, tình yêu sinh viên của họ đành phải khuất phục trước hiện thực, kết thúc mà không thu được kết quả gì.

Mặc dù lúc chia tay đã nói hết nỗi tương tư và sự quyến luyến, nhưng dần dần, liên lạc cũng ít dần. Một năm sau, Phùng Hy nghe người khác nói Phụ Minh Ý đã kết hôn. Cuối cùng cô mới cảm thấy trong lòng như trống vắng một điều gì, chỉ muốn tìm một ông chồng để lấy. Từ đó trở đi cô trở nên an phận, coi những tình cảm yêu đương cuồng nhiệt thời sinh viên là bức ảnh đặt trong tủ, vài năm sau giở ra xem lại thì đã ố vàng, chỉ coi đó là một kỷ niệm của thời quá khứ mà thôi.

Thế nhưng hôn nhân đã khiến Phùng Hy thất vọng như vậy, thậm chí cô còn cảm thấy ăn mặc trang điểm không biết là để cho ai xem, cuộc đời cứ thế ảm đạm trôi qua. Để mặc bản thân ăn uống thỏa thích, trong lúc cô chưa cảm nhận được, đến một ngày đứng trước gương mới phát hiện ra rằng cô đã không còn là Phùng Hy của ngày trước.

Chi Hoa khẽ thở dài, hỏi cô: “Mày vẫn thích anh ấy à?”.

“Không còn cái cuồng nhiệt như ngày trước nữa, chắc mày cũng hiểu”.

“Liệu giữa mày và anh ấy có nối lại được duyên xưa nữa không?”.

Câu nói bất ngờ này của Chi Hoa khiến Phùng Hy giật nảy mình. Cô chưa nghĩ đến, nhưng rồi cô lại bật cười, “Tao chỉ biết rằng anh ấy xuất hiện rất đúng lúc. Hai ông sếp trong công ty đang đấu đá nhau, tao như ngọn cỏ bị kim kẹp ở giữa. Phụ Minh Ý làm tổng giám đốc, ít nhiều là có lợi cho tao”.

“Phụ Minh Ý mà biết chắc chắn sẽ tức chết vì mày”.

“Mày tưởng đàn ông chung thủy đến thế hay sao? Sau khi chia tay, anh ta lấy vợ trước chứ không phải tao lấy chồng trước. Chẳng báo câu nào mà lấy vợ luôn, từ đó bật vô âm tín. Chi Hoa, mày đừng nghĩ đến việc năm xưa anh ta tốt với tao như thế nào nữa. Năm đó cũng là chuyện của tám năm về trước rồi, nếu tao vẫn còn dương dương tự đắc vì chuyện đó, tưởng rằng anh ta đến công ty để mà mơ mộng hão huyền, tao sợ vừa mới ly hôn chẳng mấy chốc lại mất luôn cả việc nữa”. Giọng Phùng Hy xen lẫn vẻ châm biếm.

Chi Hoa cười hích hích: “Không ngờ mày lại theo chủ nghĩa hiện thực đến vậy”.

Phùng Hy bình thản nói: “Hiện thực một chút cũng tốt, hiện giờ tao không hề có chút hứng thú nào với hôn nhân và đàn ông”.

“Thế mày có hứng thú với cái gì?”.

“Tiền”.

Tiền bạc có thể nuôi sống cô, có thể thỏa mãn ham muốn vật chất của cô, có thể mua căn nhà thuộc về riêng mình, có thể khiến cô không bị đói khát lúc về già. Có tiền trong tay, cô có thể không phải lao đầu đi làm như ngày trước, mệt thì kiếm ít đi một chút, cũng bớt đi việc giả lả nịnh nọt khách hàng. Tóm lại,

Phùng Hy cảm thấy hiện tại đối với cô tiền bạc quan trọng hơn rất nhiều so với việc đi tìm một người đàn ông khác.

2. Chương 2: Tình Cũ

Tám năm đã làm thay đổi đáng kể bề ngoài của cô, và cũng làm thay đổi cả mối quan hệ giữa cô và anh. Cô biết cách đòi hỏi quyền lợi mình, dù đối phương là anh cô cũng không còn tin tưởng.

Việc thành lập phòng đấu thầu diễn ra thuận lợi ngoài dự đoán. Phụ Minh Ý mới đến công ty, chưa nắm được tình hình chung, phó tổng giám đốc Vương đã nắm chuẩn thời cơ này, đề nghị thành lập bộ phận mới.

Có khoản lợi nhuận mỗi năm hai triệu rưỡi của tổng công ty nâng đỡ, bản thân công ty con cũng được nhận một số nghiệp vụ đấu thầu, xét trên mọi phương diện đều là cách sắp đặt có lợi mà không có hại. Từ giám đốc bộ phận trở lên trong công ty tham dự cuộc họp này, không có phiếu nào phản đối. Phó tổng giám đốc Vương tươi cười nhìn mọi người, rất hài lòng với kết quả này.

Ba vị sếp của công ty, một tổng một phó tổng, còn có cả một kỹ sư. Tổng giám đốc Lưu là lớp sinh viên, nghiên cứu sinh đầu tiên sau khi chế độ thi đại học được áp dụng trở lại vào thập kỷ bảy mươi. Tuổi tác đã cao, ngoài cuộc họp thường niên của công ty, hầu như không thấy ông xuất hiện trong công ty. Trước khi Phụ Minh Ý đến công ty, người có quyền cao nhất là tổng giám đốc Chu. Tổng giám đốc Chu lắm bệnh nhiều tật, ở công ty con cũng như nghỉ an dưỡng. Phó tổng giám đốc Vương một tay đảm đương tất cả mọi công việc.

Phụ Minh Ý mỉm cười nhìn vóc dáng cao lớn của phó tổng giám đốc Vương, nghe ông kêu gọi mọi người có ý kiến thì phát biểu. Phụ Minh Ý hiểu rằng trước khi anh đến công ty thì đây là địa bàn của phó tổng giám đốc Vương, đương nhiên là anh không thể vừa mới đến công ty đã bác bỏ ý kiến của phó tổng giám đốc Vương, tự gây khó dễ mình.

Và còn một nguyên nhân nữa chỉ có anh mới biết, đó là người đảm nhiệm chức giám đốc phòng đấu thầu là Phùng Hy. Anh cần một người thuộc phe mình và có địa vị nhất định trong nội bộ công ty, Phùng Hy là sự lựa chọn tốt nhất, đề bạt Phùng Hy anh nắm thành cả hai tay.

Ánh mắt anh nhìn bao quát toàn hội trường rồi thu về, cười nói: “Đề nghị của phó tổng giám đốc Vương rất hay. Giám đốc Dương, đây cũng được coi là nghiệp vụ mới của bộ phận cơ khí, năm nay bộ phận cơ khí lại có thể có thêm vài triệu lợi nhuận rồi”.

Dương Thành Thượng cười nhạt nói, “Tổng giám đốc Phụ, công trình của phòng cơ khí không dễ làm đâu! Bên này lẫn bên kia lỗ. Không bằng bộ phận vật liệu, hiện giờ có loại vật liệu nào không tăng giá chứ?”.

Giám đốc bộ phận vật liệu Trần Mông do phó tổng giám đốc Vương một tay đề bạt nên rất lanh lợi, hiểu ý, cười nói: “Bộ phận vật liệu cũng phải dựa vào bộ phận cơ khí đó thôi. Công trình trong tay giám đốc Dương lớn, bộ phận vật liệu mới có cửa để cung cấp mà”.

Phụ Minh Ý rất hài lòng với sự biểu lộ kín đáo này, đứng dậy nói: “Thôi hôm nay tạm thời như thế đã. Phó tổng giám đốc Vương, anh thông báo với Phùng Hy, tiện thể gọi cô ấy đến phòng làm việc của tôi một lát”.

Phó tổng giám đốc Vương cũng rất hài lòng với nước cờ Phùng Hy, Dương Thành Thượng họp xong không về phòng mình, đem theo ba nhân viên với lý do “đi gặp khách hàng” rồi rời khỏi phòng họp. Bốn người vào phòng trà vừa đứng một bàn, mọi người cũng hiểu nhưng không ai nói thêm điều gì.

Phùng Hy vào phòng phó tổng giám đốc Vương, thấy ông cười rạng rỡ bèn biết ngay là chuyện này đã thành công.

“Cố gắng làm cho tốt! Giang sơn này sớm muộn gì cũng là của những người trẻ tuổi như các cô. Phùng Hy chưa đến ba mươi đúng không? Trẻ như thế mà đã được đề bạt làm phó giám đốc. Đương nhiên rồi, nói là phó giám đốc, cô là người đưa ra ý kiến quyết định trong phòng đấu thầu”. Phó tổng giám đốc Vương dáng người cao lớn, gương mặt mang đậm nét phương bắc, nói với vẻ đàn anh.

“Cảm ơn phó tổng giám đốc Vương”. Thấy phó tổng giám đốc Vương nói như vậy, rõ ràng là muốn bảo với cô rằng, chức phó giám đốc này là nhờ tôi mà cô có, cô phải biết ơn tôi. Phùng Hy cũng không phải là cô gái mới vào nghề nên đương nhiên là phải nói lời cảm ơn ngay.

Ra khỏi phòng phó tổng giám đốc Vương, cô nhìn sang phòng tổng giám đốc với vẻ e ngại, hơi chùn chân lại, quay người bước vào nhà vệ sinh.

Hôm nay cô mặc một bộ quần áo màu đen, tóc búi rất gọn gàng. Mặc bộ quần áo này khiến cô nhìn gầy hơn, mặc dù không bảo đảm như hôm trước, nhưng Phùng Hy vẫn rất bị ai khi nhìn thấy hai chiếc cằm trên gương mặt tròn trịa của mình. Cô dấu môi, son môi màu hoa hồng không nhoe ra, khiến cho cả gương mặt nổi bật hơn. Hôm nay nhìn mình cũng không đến nỗi quá tệ.

Nghĩ vậy, cô tự lên dây cót tinh thần ỉnh rồi mỉm cười bước vào phòng Phụ Minh Ý.

Phòng làm việc của tổng giám đốc là một căn phòng rộng, gian ngoài bày ghế sofa, tràng kỷ, gian trong mới là bàn làm việc, không bước vào gian trong, sẽ không nhìn thấy tình hình bên trong.

Một mình đối mặt với Phụ Minh Ý, Phùng Hy có phần hơi căng thẳng, nhưng dựa vào bản lĩnh lăn lộn trên thương trường nhiều năm và thường xuyên đi ăn tiệc tiếp khách, cô vẫn che giấu được tất cả những suy nghĩ của mình.

Phùng Hy hơi cúi đầu ngồi đối diện với Phụ Minh Ý, mắt không nhìn xuống chân mà nhìn thẳng vào cằm của Phụ Minh Ý.

“Em nói đi, ý kiến của em về việc thành lập phòng đấu thầu”. Phụ Minh Ý rất muốn hỏi Phùng Hy sao lại thay đổi lớn đến vậy, gần như biến mình thành bà thím già. Mặc dù hôm nay nhìn cô khá hơn nhiều so với hôm trước, nhưng vẫn khiến anh cảm thấy bất ngờ. Nhưng phòng làm việc không phải là nơi nói những chuyện như thế này, cố gắng kìm chế sự tò mò, Phụ Minh Ý hỏi với vẻ bình tĩnh.

Phùng Hy cũng bình tĩnh trả lời, “Nếu công ty con làm công việc đấu thầu, ít nhất là có thể tăng thêm hơn cả triệu lợi nhuận, nếu nhận thầu công trình trong thành phố này, khách sạn Côn Đạt của chúng ta có thể tiếp đãi, riêng tiền chi phí cho hội nghị đã tiết kiệm được bốn mươi, năm mươi nghìn”.

Phụ Minh Ý không nói gì. Anh mới lên làm tổng giám đốc, phó tổng giám đốc Vương đã đề ra ý tưởng này. Đúng là nếu thành lập phòng đấu thầu, công ty có thể kiếm thêm được vài triệu lợi nhuận mỗi năm, thế nhưng, tại sao phòng đấu thầu lại trực thuộc bộ phận cơ khí, anh chưa hiểu tại sao không thành lập một bộ phận riêng biệt.

Phó tổng giám đốc Vương nói Phùng Hy do Dương Thành Thượng một tay đào tạo. Mặc dù hai năm nay Phùng Hy thường xuyên giúp tổng công ty làm công tác đấu thầu, nhưng chưa bao giờ có một bộ phận riêng biệt, ông ta đề nghị đặt dưới bộ phận cơ khí, một là sợ công ty dị nghị về việc trực tiếp đưa Phùng Hy lên vị trí lãnh đạo, hai là cũng muốn để Dương Thành Thượng giúp đỡ Phùng Hy, dù sao đi nữa Dương Thành Thượng cũng là người có kinh nghiệm, là thành viên gạo cội của công ty. Trước đây Phùng Hy thường xuyên làm việc cùng với Dương Thành Thượng, Phùng Hy còn ở bộ phận cơ khí, khi cần người Dương Thành Thượng cũng có thể sử dụng.

Nhìn thì có vẻ là một đề nghị hay, nhưng Phụ Minh Ý vẫn cảm thấy có điều gì hơi lạ, vì thế trong cuộc họp anh mới chú ý đến cái tên Dương Thành Thượng. Theo sự quan sát của anh, trong cuộc họp ngày hôm nay, chỉ riêng thần sắc của Dương Thành Thượng là có phần khác với mọi người.

“Phùng Hy, tại sao phó tổng giám đốc Vương lại đặt phòng đấu thầu trực thuộc bộ phận cơ khí?”. Phụ Minh Ý hỏi thẳng vào vấn đề. Anh tin rằng chắc chắn Phùng Hy sẽ không quên tình nghĩa giữa hai người nên mới hỏi cô như vậy.

Phụ Minh Ý là tổng giám đốc nên đương nhiên muốn nắm bắt tình hình của công ty. Nếu bộ phận cơ khí của Dương Thành Thượng theo anh, cục diện một tay che cả bầu trời của phó tổng giám đốc Vương sẽ bị phá vỡ.

Phó tổng giám đốc Vương đã làm việc ở công ty hai mươi năm, Phụ Minh Ý lại vừa chân ướt chân ráo đến.

Phùng Hy nghĩ với về bi ai, nếu phó tổng giám đốc Vương muốn đi cô thì dễ dàng như đi chết một con kiến. Phụ Minh Ý có đâu được với ông ta hay không? Sau tám năm Phụ Minh Ý còn bảo vệ cô nữa không? Liệu Phụ Minh Ý có vì cô mà giở mặt với phó tổng giám đốc Vương hay không? Thôi cứ đợi anh làm quen với công ty đã rồi tính sau. Giờ cô đang ở trong hoàn cảnh thân cô thế cô, ở thành phố này không có người thân nào cả, cha mẹ ở thành phố khác cách đây một trăm năm mươi ki-lo-mét, thậm chí cô còn chưa tìm được chỗ ở. Cô tuyệt đối không thể để mất công việc này.

Phùng Hy lựa chọn biện pháp chiết trung(1). Cô vừa suy nghĩ câu từ vừa trả lời: “Hiện nay nghiệp vụ vẫn chưa được triển khai, mặc dù tổng công ty mỗi năm chia cho hai triệu rưỡi lợi nhuận, nhưng vẫn còn năm trăm nghìn phải hoàn thành. Phòng đấu thầu đặt dưới bộ phận cơ khí là để cho giám đốc Dương giúp đỡ nhận làm một số nghiệp vụ. Tương lai nếu tổng công ty không dùng người của chúng ta nữa, không có khoản lợi nhuận này, cũng không sợ không hoàn thành được nhiệm vụ. Đối với các cán bộ trẻ, phó tổng giám đốc Vương vẫn rất khoan dung”.

Phụ Minh Ý đã hiểu ý, đây rõ ràng là sai Phùng Hy đi cướp nguồn khách hàng của Dương Thành Thượng. Rõ ràng là cùng một bộ phận, nhưng ai cũng biết nghiệp vụ và lợi nhuận đều được tính riêng. Kể cả tập thể bộ phận cơ khí hoàn thành lợi nhuận của cả năm, tài khoản của Dương Thành Thượng và Phùng Hy vẫn được phân chia rõ ràng.

“Tổng giám đốc còn việc gì nữa không ạ? Nếu không thì em xin phép”. Phùng Hy không nhìn lên mặt Phụ Minh Ý. Cô sợ lại phải nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên của anh. Cô tự nói thầm với mình, vì lòng sĩ diện, cô phải giảm béo thành công.

“Hy Hy, hôm nào anh muốn mời em ăn cơm”. Phụ Minh Ý bất ngờ nói nhỏ.

Phùng Hy run run, không thể từ chối, cho dù là xét trên góc độ tình cảm ngày xưa hay với tư cách tổng giám đốc hiện nay của anh, cô đều không được phép từ chối. Cô cũng nén giọng nói: “Chỉ cần anh đừng hỏi em tại sao lại béo như thế này là được!”.

Phùng Hy quay đầu đi ra. Ánh mắt Phụ Minh Ý dừng lại ở trên cặp lông mày nhíu lại của Phùng Hy và lại than thầm trong lòng. Anh suýt bật cười khi nghe thấy câu cuối cùng của cô. Cô cũng sợ anh hỏi? Nhìn vẻ trấn tĩnh của cô, anh tưởng cô không quan tâm đến chuyện này. Cuối cùng Phụ Minh Ý đã tìm được sự cân bằng, ít nhiều là cô vẫn còn để ý đến anh. Nếu cô không để tâm một chút nào đến anh, anh cũng sẽ thấy hụt hẫng.

Phụ Minh Ý rút ví ra, bên trong có ảnh Phùng Hy đứng bên bờ biển - Cô mặc bộ bikini, giống như một con cá nhỏ. Phụ Minh Ý vừa nhìn vừa bật cười rung cả vai.

Có ba người được phân công về bộ phận của Phùng Hy, hai nam một nữ, đều là sinh viên vừa mới tốt nghiệp năm nay. Phùng Hy gặp mặt họ, nhìn bao quát phòng làm việc, xách túi lên dặn: “Buổi chiều chị đi gặp khách hàng, có việc gì thì gọi điện cho chị nhé”.

Phùng Hy lững thững ra khỏi phòng làm việc, nụ cười rạng rỡ trên gương mặt. Mẹ kiếp làm quan thích thật! Mẹ kiếp làm giám đốc thích thật! Nghĩ đến cảnh ba sinh viên ngồi nghiêm túc trong phòng làm việc đọc các tài liệu đấu thầu, mời thầu mà Phùng Hy ném cho họ, còn mình thì tìm một lý do để rời phòng làm việc, Phùng Hy cảm thấy mặt trời bên ngoài là cuộc đời sau này của cô, rực rỡ chói sáng!

Ở lâu nhà Chi Hoa cũng bất tiện. Mặc dù cô cũng quen chồng Chi Hoa, nhưng dù sao thì cũng không phải là Chi Hoa. Cô muốn nhanh chóng được ổn định trở lại. Dựa theo địa chỉ mà Chi Hoa cho, Phùng Hy gọi taxi đi về phía tây thành phố. Công ty nằm ở trung tâm thành phố, trước đây cô và Điền Đại Vĩ ở phía đông thành phố. Hiện giờ ngay cả hướng ở cô cũng muốn ở ngược với hướng của nhà Điền Đại Vĩ.

Đến hai công ty môi giới, cuối cùng cô đã tìm được một căn hộ có thang máy ở khu chung cư cao cấp tại phía tây thành phố. Hơn năm mươi mét vuông, có sẵn đồ gia dụng, tiền thuê mỗi tháng hai nghìn hai trăm nhân dân tệ. Hơi đắt một chút, nhưng khu chung cư cao cấp có bể bơi nước nóng, có phòng tập thể dục thẩm mỹ, bây giờ là tiêu tiền của mình để mình được hưởng thụ, Phùng Hy không muốn bạc đãi mình thêm một ngày nào nữa.

Thời gian làm việc và tan sở chỉ áp dụng cho những nhân viên cấp dưới, những người có chức vụ như cô, ngoài việc tham gia cuộc họp vào thứ hai hằng tuần, cô có thể dùng một câu “đi gặp khách hàng” để rời

phòng làm việc và đi ra ngoài.

Đương nhiên, hiện giờ vẫn chưa được, cô mới được bổ nhiệm, vẫn nên nghiêm túc một chút là hơn.

Một tuần sau, đúng tám giờ ba mươi sáng Phùng Hy có mặt ở công ty, ăn cơm trưa xong lại xách túi đi gặp khách hàng, ba nhân viên dưới quyền vẫn nghiêm túc ngồi học các mẫu đơn mời thầu đấu thầu, thuật ngữ chuyên ngành và các thao tác trên máy tính.

Đồng quần áo ở nhà trước đây, lúc đầu cô không định lấy, nghĩ lại lại thấy để ở nhà Điền Đại Vĩ cũng bằng thừa, Phùng Hy không dám đi một mình, cuối tuần liền hẹn vợ chồng Chi Hoa lái xe đi lấy.

Điền Đại Vĩ không động vào đồ đạc của cô. Anh ta dựa vào cửa nhà tán gẫu với chồng Chi Hoa, nhìn Phùng Hy và Chi Hoa thu dọn.

Chi Hoa giữ miệng túi, Phùng Hy nhét tất cả quần áo của cô vào trong, cô không hề có ý định thu dọn gọn gàng. Động tác nhanh gọn, nhìn như muốn chạy trốn để thoát thân, khiến trong lòng Điền Đại Vĩ có một cảm giác khó tả.

Có phải cô rất mong thu xếp cho xong rồi đi ngay không? Điền Đại Vĩ bước vào phòng làm việc hỏi: “Có cần tôi giúp cô thu dọn không?”

“Không cần!”, Phùng Hy từ chối ngay lập tức, ngần ngừ một lát cô lại nói, “Có ít đồ vật tôi không lấy nữa. Còn ít ảnh tôi cũng không cần. Nếu anh không muốn lấy thì phiền anh vứt đi hộ”.

Những đồ vật mà Phùng Hy nói là các loại đồ chơi mà cô mua. Cô thích mua những đồ chơi be bé, đồ sứ, đồ lưu niệm.

Cô chỉ thu dọn quần áo và các loại sách vở của mình, không mang theo đồ gì mà cô và Điền Đại Vĩ cùng mua. Cho dù như vậy, cũng thu được năm túi.

Chi Hoa đẩy nhẹ Phùng Hy, hai người cùng khiêng một túi rồi đi ra ngoài. Chồng Chi Hoa cười hiền lành, cũng xách một túi đi ra. Phùng Hy đưa đồ vào thang máy, đang định quay vào xách, Chi Hoa bèn ngăn cô lại, “Mày giữ thang máy, đừng đi nữa”.

Nghĩ đến vết thâm tím trên người Phùng Hy tối hôm đó, Chi Hoa chỉ muốn tấn cho Điền Đại Vĩ một trận.

Phùng Hy lấy túi đồ chặn cửa thang máy, vợ chồng Chi Hoa cùng Điền Đại Vĩ xách đồ đi ra. Điền Đại Vĩ giúp một tay, Phùng Hy không nói gì.

Lúc thang máy chuẩn bị đóng, Điền Đại Vĩ hạ thấp giọng nói: “Hy Hy, xin lỗi”.

Cửa từ từ đóng lại, Phùng Hy hất cằm lên, cười, “Xin lỗi làm cái đếch gì, bà được giải phóng rồi!”

Chi Hoa cười ha ha, chồng Chi Hoa thở dài, nói: “Thực ra Điền Đại Vĩ cũng không phải là người xấu”

Chi Hoa và Phùng Hy đưa mắt nhìn nhau, Phùng Hy lặng lẽ quay người, nghe thấy tiếng chồng Chi Hoa kêu oai oái, xin lỗi liên hồi, tiếp đó thì không còn tiếng gì nữa. Cô thầm nghĩ, sự thân mật này tuyệt biết bao!

Phụ Minh Ý chịu được một tuần, hàng ngày nhìn thấy Phùng Hy mặc các bộ quần áo tối màu ngồi trong phòng làm việc, ăn cơm trưa xong lại rời phòng làm việc. Một tuần nay cô coi như anh không hề tồn tại.

Tuần này anh cũng bận, bận ăn cơm với người của các bộ phận, bận đối phó với các khách hàng. Anh đã nắm được sơ bộ tình hình trong công ty, nhưng anh không làm gì cả. Vẫn còn quá sớm, thời cơ chưa đến.

Cuối cùng cũng đã đến ngày cuối tuần, Phụ Minh Ý lại nhớ ra rằng lúc này hai vợ chồng thường có kế hoạch riêng, hẹn với Phùng Hy e rằng không phù hợp.

Lại đợi đến thứ hai, cuộc họp buổi sáng kết thúc, Phụ Minh Ý xem lịch làm việc, hôm nay không có hoạt động nào. Anh vội vàng nhắn tin cho Phùng Hy, hẹn cô cùng đi ăn trưa.

Cơm Tàu hai người ăn được bao nhiêu? Thời gian ngắn quá, tiệm ăn bài trí không được đẹp. Phụ Minh Ý đã chọn ăn cơm Tây. Trong tiềm thức, anh vẫn mong được ngồi ở một nơi sang trọng, có thể vừa uống cà phê vừa chuyện trò với Phùng Hy.

Phùng Hy chỉ nhún lại một chữ “Vâng”.

Sớm muộn gì cô và Phụ Minh Ý cũng phải gặp nhau riêng để nói chuyện, sớm cũng như muộn mà thôi.

Phụ Minh Ý lựa chọn một nhà hàng đồ ăn Tây ở phía nam thành phố, vì nó cách công ty xa, đó là một nhà hàng mới mở. Anh đã từng ăn ở đó một lần và rất hài lòng với không gian của nó. Tên của nhà hàng này rất hay, gọi là Thụy Liên Hoa Ảnh (bóng sen).

Phùng Hy đứng ngoài nhà hàng nhìn hàng chữ đó, rồi cô lại nhìn bộ quần áo màu thiên thanh trên người mình. Hoa sen? Hiện giờ cô cũng là đóa hoa sen trắng mập! Phụ Minh Ý mà dám trêu cô một câu, cô sẽ hất cà phê vào mặt anh ta! Nghĩ vậy, Phùng Hy ưỡn thẳng ngực bước vào.

Từ xa cô đã nhìn thấy bóng Phụ Minh Ý ngồi bên cửa sổ. Bước chân của Phùng Hy hơi khựng lại. Bên ngoài cửa sổ có trồng một hồ hoa súng, đóa hoa màu tím thắm nổi trên mặt nước, ánh sáng trên mặt hồ hắt lên mặt Phụ Minh Ý, nhìn rõ các nét trên gương mặt. Ngón tay anh kẹp điều thuốc tỏa khói trắng.

Phụ Minh Ý cởi áo plet, nới lỏng ca vát, áo sơ mi màu trắng cởi cúc cổ, tay áo xắn lên. Phùng Hy bắt giắc than thầm, ngoài vẻ già dặn ra, Phụ Minh Ý vẫn tràn đầy sức hấp dẫn, dáng dấp của anh không hề thay đổi. Nghĩ đến đây, cô cúi đầu nhìn lại mình, tuần này mỗi ngày cô chỉ uống một túi sữa chua, ăn một quả táo, cảm giác đã nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn rất xa so với mục tiêu.

Cân nặng hơn sáu mươi kilôgam phải giảm đi mười lăm kilôgam mới ổn. Phùng Hy đột nhiên cau mày, không muốn để Phụ Minh Ý biết cô giảm béo. Trưa hôm nay hay là ăn một chút nhĩ? Nghĩ đến ăn, cô nuốt nước miếng. Cuối cùng thì cô đã hiểu tại sao cai nghiện khó rồi.

Nhờ có sự nâng đỡ tinh thần của nỗi oán hận, cô đã kiên trì được đúng một tuần. Hiện giờ không khổ sở như ba ngày đầu, nhưng chỉ cần nghĩ đến ăn, đám cao lương mỹ vị đó lại nổi đuôi nhau hiện ra trong đầu cô, đến nỗi cả khi đã ngủ cô vẫn còn tưởng tượng ra các món ăn ngon. Giống như bây giờ, nghĩ đến các món đồ ăn Tây ngon, bắt giắc cô lại nuốt nước miếng đang trào lên.

Phùng Hy đã quyết định rồi, ăn nhiều sa lát, ăn ít bún tết thôi, tốt nhất là nhà hàng này có cá có tôm.

Nghe thấy tiếng bước chân, Phụ Minh Ý liền quay đầu, mỉm cười chào cô: “Em ngồi đi, anh đã gọi món rồi. Nhà hàng này làm bún tết rất ngon. Anh không gọi sa lát, anh nhớ là trước đây em không bao giờ ăn sốt mayonnaise”.

Phùng Hy hơi sững người, mỉm cười ngồi xuống.

Làm bún tết cần phải có thời gian, Phụ Minh Ý gọi cà phê.

Phùng Hy nhìn thấy nhân viên phục vụ bưng lên một cốc nước chanh lớn, cô lập tức quyết định uống cho no. Cô bê cốc lên uống một hơi to, cười nói: “Em bắt taxi đến, khát quá”.

Cô uống liền một hơi hết hơn nửa cốc nước chanh, nhìn nhân viên phục vụ đem cà phê đến một cách hài lòng, tiếp tục gọi thêm nước chanh.

Phụ Minh Ý cầm gói đường bóc túi và đổ hết đường ra, rồi anh lại đổ sữa tươi vào cốc, lúc này mới đẩy cốc cà phê sang trước mặt Phùng Hy, “Anh nhớ là em không uống được cà phê nếu không có đường”.

Phùng Hy muốn lườm một cái. Nhìn thấy túi đường đó tim cô đập thành thịch. Mùi cà phê sữa thơm lừng khiến cô không ngừng chảy nước miếng. Cô cầm thìa lên ngoáy đều, trước ánh mắt ân cần của Phụ Minh Ý nhắm một ngụm với vẻ rất bình thản.

Thơm quá! Dạ dày Phùng Hy như co lại, cô bê cốc nước chanh lên uống thêm một ngụm lớn nữa, nuốt trôi đám nước miếng vừa trào lên.

“Anh đến làm tổng giám đốc khiến em rất ngạc nhiên đúng không?”. Phụ Minh Ý mỉm cười hỏi. Anh cố gắng kìm nén sự tò mò muốn tìm hiểu về cuộc sống của Phùng Hy trong mấy năm nay. Dưới ánh nắng mặt trời, da Phùng Hy trắng như trứng gà bóc, điều này khiến anh cảm thấy Phùng Hy vẫn có nét dễ thương. Nhất đáng nhè da mà.

Phùng Hy liền cười, để lộ ra chiếc răng khểnh nhọn. Phụ Minh Ý lại run lên, cúi đầu không dám nhìn nữa. Trước đây khi Phùng Hy còn nhỏ bé xinh xắn, mỗi lần cô cười chiếc răng khểnh nhìn rất duyên, hiện giờ

cô cười, rằng khềnh vẫn là rằng khềnh, nhưng đám thịt trên mặt cô và hai chiếc cằm không thể gọi là đẹp được.

Phụ Minh Ý thầm than trong lòng, đúng là năm tháng thật vô tình.

“Đúng vậy, em không ngờ lại là anh. Trên tổng công ty em chưa bao giờ nghe thấy tên anh. Anh về công ty CWE từ bao giờ vậy?”. Phùng Hy đành mặc kệ, giờ cô đã như thế này, không ai thay đổi được, cô không thể lấy dao xẻo hết đám thịt thừa trên mặt, trên người mình để đi gặp Phụ Minh Ý.

Món canh đã được bê lên, canh nấm và món súp Nga, hai lát bánh mì đã nướng sẵn.

Phụ Minh Ý ra hiệu món súp Nga dành cho Phùng Hy, anh cười nói: “Bánh mì bẻ vụn ra cho vào canh ăn ngon lắm, nhà hàng này nướng bánh mì cũng rất ngon”.

Cô đành phải cầm một miếng bánh mì lên bẻ vụn rồi cho vào canh. Món canh với màu sắc sặc sỡ, kèm theo vị chua chua ngọt ngọt. Phùng Hy đưa thìa vào miệng, đầu lưỡi vừa chạm vào canh, bao nhiêu nước bọt lại chực trào ra, không thể kiểm soát nổi cô liền nuốt ực.

Ngay sau đó bát tét đã được đem lên, Phùng Hy ngửi mùi thơm mà đầu óc quay cuồng. Ông trời thương tình, đã cả tuần nay cô không động vào miếng thịt, miếng cá nào, cô muốn giảm béo - mỗi ngày một túi sữa chua, một quả táo, buổi tối đi bơi nửa tiếng đồng hồ, buổi chiều đến phòng tập thể dục thẩm mỹ và spa. Cô từ từ ngẩng đầu lên, thấy Phụ Minh Ý lại lịch lãm đưa một miếng bát tét vào miệng, ánh mắt nhìn cô cười cười.

Cô hận anh biết bao!

Bởi vì bàn tay của cô đã không thể kiểm soát và cầm dĩa, dao cắt xuống. Dưới sức ép của dĩa, dao, miếng bát tét rỉ ra dòng nước sốt thơm lừng, dinh dính. Đột nhiên Phùng Hy bình tĩnh trở lại. Thời gian còn dài, giảm béo là kế hoạch phải kiên trì lâu dài, cô không thể để cho Phụ Minh Ý biết cô đang giảm béo. Cô tuyệt đối không được để anh ta có ảo giác, ảo giác gặp anh ta là quyết tâm giảm béo.

Lòng cô đã quyết, Phùng Hy đã tìm ra một lý do. Cô quyết định hy sinh bữa ăn này, và thế là cô thoải mái đưa dao dĩa xuống, cảm nhận được sự kết hợp kỳ diệu giữa vị thơm ngon của bát tét và nước sốt.

Cô nhanh chóng đưa một miếng bát tét lớn vào miệng, rồi lại dùng dĩa đâm một miếng bát tét khác và cười một cách hạnh phúc. “Anh còn chưa trả lời em, tại sao anh lại đến công ty làm tổng giám đốc?”.

Phụ Minh Ý đang chìm sâu trong suy nghĩ so sánh hình dáng của Phùng Hy, đang nghĩ đến vẻ xinh đẹp của cô ngày xưa khi gặm bánh hamburger, cũng giống như bây giờ, cười rất hạnh phúc. Cô háu ăn, nhưng hồi đó ăn bao nhiêu cũng không thấy béo.

Nghe thấy Phùng Hy hỏi, Phụ Minh Ý liền cười, “Anh biết em ở công ty, định tạo cho em một sự bất ngờ, không ngờ em khiến anh giật mình”.

Mặt Phùng Hy liền sầm xuống, cô lờm một cái nói: “Chắc là giật mình vì thân hình của em đúng không? Đã nói là không được nhắc đến rồi cơ mà. Tám năm, anh tưởng hai mươi tuổi mãi mãi không bao giờ già à?”.

Phụ Minh Ý thấy cô nói vậy, thầm nghĩ gay rồi, hóa ra cô nàng cũng để tâm đến điều này, tại sao anh lại có thể tưởng rằng cô không để ý cơ chứ? Phụ Minh Ý vội vàng xin lỗi, “Anh không có ý như vậy, ý anh là...”. Tự nhiên Phụ Minh Ý không biết nên giải thích như thế nào, rõ ràng là anh đã giật mình vì cô.

Phùng Hy bật cười, cứu nguy cho anh, “Đúng là em béo lên nhiều, bản thân em cũng ngại lắm. Không còn cách nào khác, đã béo lên rồi”.

Anh là ai? Anh không còn là bạn trai của cô tám năm về trước nữa, không còn là đối tượng để cô có thể làm nũng nữa. Phùng Hy tự nhắc nhở mình, trong mắt Phụ Minh Ý, cô đã là vợ người khác, còn anh là tổng giám đốc của công ty. Tại công ty, Phụ Minh Ý chỉ có thể tìm hiểu những thông tin vĩa hè thông qua cô, chính vì vậy bữa ăn hôm nay không đơn thuần là bữa ăn ôn lại chuyện cũ.

Trước đây Phùng Hy rất bướng bỉnh. Anh chiều chuộng cô, mỗi khi giận dỗi cô chẳng thèm để ý đến sắc mặt của anh. Tám năm rồi, cô đã thay đổi. Cô dễ dàng giải nguy cho anh, dễ dàng cười xuề xòa, ăn ngon

lạnh, tất cả những điều này vừa khiến Phụ Minh Ý cảm thấy nhẹ nhàng vừa thấy có điều gì đó đáng tiếc.

“Anh lấy con gái của Dương Học Đông”. Chỉ cần một câu nói, Phụ Minh Ý đã giải thích được rõ ràng, quay lại chủ đề tại sao anh đến công ty làm tổng giám đốc.

Phùng Hy hơi sững người. Con gái của sếp tổng? Quả nhiên là lấy cô vợ không tồi. Cô biết gia cảnh nhà Phụ Minh Ý cũng bình thường, không giàu không nghèo, lấy được vợ con sếp có thể giảm được bao nhiêu năm phần đầu.

Một cảm giác khó tả đan xen trong lòng cô, Phùng Hy lịch sự hỏi: “Cô ấy không đến cùng anh à?”.

“Cô ấy quen ở Thượng Hải, anh cũng ở đây không lâu đâu, sớm muộn cũng lên tổng công ty thôi. Mấy năm nay ông cụ sức khỏe không được tốt, cần có người quản lý công việc. Em trai cô ấy vẫn đang đi học ở nước ngoài. Anh đến công ty con rèn luyện một thời gian”. Phụ Minh Ý nói liền một hơi cho hết thông tin. Anh nhìn Phùng Hy nghĩ, có nên nói cho cô ấy thêm nữa không nhỉ? Anh cố kìm nén suy nghĩ này.

Phùng Hy lặng lẽ nuốt lấy những thông tin ẩn chứa trong câu nói này, khẽ hỏi: “Công ty của chúng ta có vấn đề hay sao?”.

Phụ Minh Ý cười, đặt dao đĩa xuống lau miệng, châm điếu thuốc tựa vào ghế sofa, chậm rãi nói: “Hy Hy, anh nghĩ chúng mình nên tin tưởng nhau hơn”.

Cô vẫn thông minh như trước. Nếu công ty số ba không xảy ra chuyện thì cũng không phải đến lượt cậu con rể sếp tổng đến cảm tạ. Không liên quan gì đến lợi nhuận, quan trọng là quyền lực.

“Năm xưa ông cụ cùng với mấy vị trên tổng công ty lập nên công ty CWE, tổng giám đốc của năm công ty chia nhau địa bàn để làm vua. Còn công ty số ba, trước khi anh đến, tổng giám đốc Chu không quản lý được công việc, mọi việc đều do phó tổng giám đốc Vương cầm trịch, chỉ cần hàng năm hoàn thành được nhiệm vụ của tổng công ty là xong, nhưng Vương Thiết lại là người của Trương Đạo Ứng, nếu phải đợi đến khi con trai của sếp tổng học xong về nước, e rằng CWE đã đổi họ rồi. Hiện nay cổ phần trong tay Trương Đạo Ứng không ít hơn ông cụ là bao nhiêu”.

Phụ Minh Ý đã nói rõ điểm này, anh nghĩ chắc Phùng Hy cũng hiểu ý anh.

Nhưng Phùng Hy coi như không nghe thấy gì. Chẳng qua là cô chỉ muốn kiếm một vị trí tốt, kiếm ít tiền đảm bảo cho cuộc sống của mình, không ngờ chỉ trong chốc lát đã bị kéo vào vòng xoáy thay triều đổi đại.

“Em chỉ là con tép riu mà thôi”, Phùng Hy lại đưa một miếng bít tết nữa vào miệng. Cô đang ăn ngon, chẳng lẽ cũng ăn rồi, thôi đành ăn cho ngon cho no vậy. Cô tự an ủi mình nói, dù sao thì ăn cũng còn hay hơn là ngồi không chẳng làm gì trước ánh mắt sắc bén của Phụ Minh Ý.

Vẫn rụt rè như vậy, Phụ Minh Ý thăm thẳm trong lòng, mỉm cười, nói: “Yên tâm đi, họ không biết quan hệ của chúng ta đâu. Điều này chắc chắn được giữ bí mật”.

Cuối cùng thì cô đã ăn no, cô uống một ngụm nước chanh súc miệng, chớp mắt hỏi: “Anh nghĩ em có thể giúp được anh điều gì?”.

Phụ Minh Ý nhắc người dậy, ghé lại gần hơn, khẽ nói: “Anh không muốn em làm gì cả, chỉ cần em không giúp Vương Thiết là được. Có Dương Thành Thượng rồi, em không phải làm gì cả”.

Phụ Minh Ý đã nói chuyện riêng với Dương Thành Thượng, đã hiểu hết ý đồ của Vương Thiết khi thành lập phòng đầu thầu của Phùng Hy trực thuộc bộ phận cơ khí. Tiếp sau đây hàng loạt những hành động mà anh tiến hành ở công ty ắt sẽ khiến cô bị kẹp giữa một bên là Vương Thiết, một bên là Dương Thành Thượng. Anh phải xác định Phùng Hy sẽ không đi đào chân tường của Dương Thành Thượng.

Phùng Hy cười nói: “Tốt quá. Em còn sợ anh bắt em phải làm gì đó. Thực ra em cũng chẳng làm được gì cả, chỉ là kiếm miếng cơm ăn thôi, anh đừng đập bát cơm của em là được”.

Phụ Minh Ý trở nên dịu dàng, anh nhìn trân trân vào Phùng Hy đáp: “Em yên tâm, kể cả có đập thì anh cũng phải đền em một bát khác tốt hơn”.

“Đền? Nói thì đơn giản. Anh đi tìm cho em một vị trí giám đốc khác lương mỗi năm ba trăm nghìn tệ? Em chỉ biết làm ngành này, việc khác em chịu”. Phùng Hy vừa nhai bít tết vừa hỏi vặn Phụ Minh Ý.

Tám năm đã làm thay đổi bề ngoài của cô, và cũng làm thay đổi cả mối quan hệ giữa cô và anh. Cô biết cách đòi hỏi quyền lợi mình, dù đối phương là anh, cô cũng không còn tin tưởng.

“Anh sẽ ký công văn, đổi số tiền lương trong mười năm của em thành cổ phần của công ty. Nếu anh làm em mất việc thì cổ phần sẽ đứng tên em. Đây chính là sự bảo đảm”. Phụ Minh Ý thầm nghĩ với vẻ tiếc nuối, cuối cùng thì anh vẫn nói ra điều này.

Trong chốc lát Phùng Hy thấy nhẹ nhàng trở lại. Cô nhìn vẻ bình thản trên gương mặt Phụ Minh Ý, bất giác giải thích: “Em chỉ là người làm thuê, bất cứ anh nào cũng rất quan trọng đối với em”.

Một người phụ nữ gần ba mươi tuổi, đã ly hôn, cô không lo mình thì không ai lo cho cô hết.

Phụ Minh Ý lại hiểu theo một nghĩa khác. Đột nhiên anh không xác định hành động tiếp theo của anh có ảnh hưởng lớn như thế nào đối với Phùng Hy. Cô có một người chồng đẹp trai biết quan tâm đến vợ, xem ra hai người rất hạnh phúc. Một gia đình khá giả, nếu cô để mất công việc thì gia đình này ắt sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Phụ Minh Ý nói với vẻ nghiêm túc: “Anh cố gắng đảm bảo, đây chỉ là đề phòng nhờ xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà thôi. Hy Hy, người mà anh không muốn làm tổn thương nhất là em. Cho dù em thay đổi như thế nào thì trong lòng anh, em vẫn là em của ngày trước, không hề thay đổi”.

Câu nói thốt ra bất ngờ này khiến Phùng Hy không thể không dừng tay đang cầm dao đĩa lại, cô từ từ ngẩng đầu lên, muốn cười nhưng không thể cười được. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, trong chốc lát, những tình cảm thân mật, những lời thề non hẹn biển của ngày trước lại như hiện ra trước mắt.

Phùng Hy thầm nghĩ, năm đó khi cưới vợ anh có nói câu nào đâu, còn em thì vẫn ngốc nghếch tự lãng mạn một mình, tưởng tượng có thể một ngày nào đó anh sẽ xuất hiện trước mặt em, nói với em rằng không thể xa em, từ bỏ tất cả để đến với em.

Hóa ra trong cuộc sống không có những điều lãng mạn như vậy, giống như hiện nay phải bắt anh hứa không làm ảnh hưởng đến công việc của cô cô mới chịu giúp anh.

Phùng Hy bình tĩnh nói: “Anh đã lấy người khác, em cũng đã lấy chồng. Cuộc sống của em rất ổn, xem ra cuộc sống của anh cũng không tồi. Năm xưa chúng ta đã chia tay trong hòa bình, giờ vẫn còn làm được bạn của nhau là tốt rồi”.

Phụ Minh Ý nhìn vẻ trong trẻo trong đôi mắt cô, anh đưa tay ra bắt tay Phùng Hy. Bàn tay cô khô rứt lại trong tay anh, anh khẽ bóp tay, cổ kìm nén tình cảm đang trào dâng trong lòng, nói gấp: “Đương nhiên rồi, chúng ta vẫn là bạn bè mà”.

Rồi Phụ Minh Ý liền buông tay ra ngay, anh biết hành động này được gọi là dụ dỗ phụ nữ đã có chồng. “Xin lỗi, chẳng qua là anh nhớ tới...”

“Em biết”. Phùng Hy khẽ mỉm cười, “Anh đã đem lại niềm vinh dự lớn lao nhất ột người phụ nữ. Sau tám năm xa nhau, khi mình như biến thành bà thím già thì người yêu cũ của mình vẫn chưa quên mình. Cảm ơn anh”.

Cô cầm túi xách và đứng lên, ngăn Phụ Minh Ý: “Đừng tiễn em nữa. Vì chuyện của anh, hai chúng ta nên chia hai đường để hành động. Thành phố này không nhỏ cũng không lớn. Bữa trưa ngày hôm nay em ăn rất ngon. Minh Ý, cảm ơn anh”.

Phùng Hy mỉm cười rời nhà hàng, gần như ngay khi bước ra khỏi cửa, nước mắt cũng lăn dài trên má cô. Một nỗi buồn không tên, một niềm vui không tên, cô chỉ cảm thấy đáng thương cho thân gái một mình.

Vì miếng cơm manh áo, thậm chí cô còn không dám lớn tiếng chất vấn Phụ Minh Ý. Hôm nay anh dám nói là anh không hề thay đổi. Tại sao anh kết hôn mà không hề tỏ ra do dự? Hôm nay anh dám nói là không thay đổi, vậy tại sao sau khi chia tay lại cắt đứt liên hệ?

Tất cả mọi câu hỏi của cô đều phải giấu kín trong lòng. Cô không thể gây xích mích với anh. Cô không biết có phải anh đang lợi dụng tình cảm ngày xưa để kéo cô về phía anh hay không. Tuy nhiên, anh lại tự tin đến vậy, tiết lộ hết cho cô biết những thông tin mật, dám chắc rằng cô sẽ không bán đứng anh. Có thể, anh

không hề sợ điều này. Chỉ có cô mới vui đầu trong những thao tác nghiệp vụ, không biết sự đấu đá giữa các sếp trong công ty, những chuyện khác phó tổng giám đốc Vương đã biết rõ từ lâu.

Phùng Hy lang thang trên đường, nước mắt đã lau khô từ lâu. Trên đường xe cô đi lại như mắc cửi, những người lạ không quen biết đi lướt qua cô. Cô ngẩng đầu nhìn lên trời, bầu trời trong xanh, mây trắng bay lững lờ theo gió.

Cô nhìn thấy ven đường có quán trà. Phùng Hy bước vào, ngay bên cửa sổ có chiếc xích đu. Cô cũng không quan tâm đến việc mình có mặc bộ quần áo công sở già dặn hay không, gọi một cốc trà hoa quả, ngồi trên xích đu chậm chậm đung đưa qua lại.

Cả buổi chiều đã trôi qua như vậy, giống như quãng thời gian tám năm, trong tích tắc đã trôi qua.

Về đến nhà, trời đã tối. Đột nhiên cô nhớ ra việc hôm nay đã ăn bữa tối, ăn xong còn ngồi cả một buổi chiều, tự nhiên cảm thấy hơi hận vô cùng. Phùng Hy đi đi lại lại trong nhà, hạ quyết tâm lấy ra một gói trà giảm béo pha một ấm rồi uống.

Hai tiếng sau, cô bắt đầu chạy vào nhà vệ sinh, đi ba lần rồi mới vừa xoa bụng vừa lẩm bẩm: “Cuối cùng cũng đã đi hết rồi”.

Nghĩ đến thành tích giảm béo phải rèn luyện vất vả suốt cả tuần bị hủy trong một buổi chiều, dạ dày lại bị tra tấn khổ sở, Phùng Hy hậm hực chửi thầm: “Biết thế này nói quách với anh ta mình đang giảm béo cho xong!”.

Cô nằm lên giường một lát, vẫn thấy chưa đủ. Nhìn đồng hồ thấy mới chín giờ tối, cô bắt mình trở dậy, cầm đồ đi bơi.

Phùng Hy thay quần áo tắm, bước vào khu bể bơi nước nóng. Buổi tối người thưa, dưới bể bơi chỉ có một người đang bơi tự do. Bể bơi dài ba mươi mét, cô dự định sẽ bơi năm vòng.

Ở dưới nước cô thấy rất vui, chỉ cần nghĩ đến việc cứ bơi được một mét, lớp mỡ trong cơ thể được đốt cháy một cách nhiệt tình là cô lại cảm thấy như được tăng thêm sinh lực.

Cô vừa bơi vừa nhớ lại cảnh gặp Phụ Minh Ý. Anh yêu cầu, cô trả giá, không có cái gì là không công bằng cả. Chỉ khi câu nói đó của Phụ Minh Ý bất ngờ vang lên trong đầu cô, cô mơ màng vừa bơi vừa nghĩ, anh nói anh không hề thay đổi.

Cô nhớ đi nhớ lại câu nói này, nhớ đi nhớ lại gương mặt đó với những đường nét rõ ràng dưới ánh mặt trời. Mặc dù không còn tin, mặc dù không trở lại được thời quá khứ, nhưng cô vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Mối tình đầu đẹp nhất của cô, tuổi thanh xuân đẹp nhất của cô đã quay trở về cùng với câu nói đó.

Phùng Hy ngày đó, và cô hiện nay.

Sự đối nghịch một trời một vực khiến cô cảm thấy hết sức phần uất, Phùng Hy cố gắng xoải đều hai tay bơi về phía trước. Nếu như thời gian có thể quay trở lại, nếu như cô còn trẻ trung thon thả, nếu như cô có thể tìm được một người yêu cô... Trong lòng Phùng Hy biết, không có nếu như, cô phải bắt đầu từ con số không – khổ sở giảm béo để tìm lại sự tự tin và sắc đẹp, khổ sở lăn lộn trên thương trường, khổ sở kiếm tiền để đảm bảo cho tương lai của mình.

Lúc này đây một nỗi sợ hãi và trống vắng vô hình trào dâng trong đầu cô, Phùng Hy lật người bơi ngửa trên mặt nước, cô đưa cánh tay rẽ sóng hết lần này đến lần khác, mỗi lần tiến lên đều khiến cô cảm thấy như được trút bỏ cảm giác đáng sợ đó ở phía sau lưng. Chẳng mấy chốc, cô đã bơi được một vòng, rồi lại bắt đầu một vòng bơi mới.

Bất giác tay cô cứng lại, có người đang túm lấy cánh tay cô, kéo Phùng Hy trở về với thực tại. Cô giật nảy mình, vẫn chưa kịp vượt nước trên mặt bỏ kính bơi ra, liền nghe thấy tiếng nói sốt sắng của đối phương, “Cô làm thế sẽ xảy thai đấy! Có bầu không được bơi như thế đâu!”.

Phùng Hy sững người.

Người đó đã kéo cô vào thành bể bơi, nhanh tay cản thận đỡ cô lên.

Phùng Hy từ trên cao trợn mắt nhìn anh ta, cô tức đến nỗi nắm chặt tay lại. Trong đầu chỉ nghĩ một câu hỏi, lúc mình bơi ngựa, bụng to giống như người có bầu bốn tháng ư?

Người kia tay chống lên thành bể bơi, ngựa đầu nhìn cô cau mày, “Chồng cô đâu? Sao lại vô tâm đến mức để bà bầu bơi một mình thế này! Cô không được vận động quá sức đâu!”.

Tóc anh ta ướt sũng hất về phía sau, các nét rõ ràng, cặp lông mày rậm, ánh mắt toát lên vẻ quan tâm, trách móc.

Nhìn thấy ánh mắt của anh ta, lòng Phùng Hy lại nhói lên, cô thấy hơi cảm động. Mặc dù đó là sự quan tâm nhầm lẫn, nhưng cũng khiến cô cảm động, dù sao đó cũng là sự tốt bụng của anh ta. Nắm đấm trong tay Phùng Hy khẽ buông ra, cô bình thản nói: “Tôi đang giảm béo!”. Nói xong cô bước sang một bên và xuống nước, tiếp tục hoàn thành năm vòng bơi của mình.

Người đàn ông vượt nước trên mặt xuống, vừa ngại ngùng vừa buồn cười, nhưng lại cố gắng nhịn cười, tay chống lên thành bể bơi, mặt cúi xuống cánh tay cười một hồi lâu.

Đợi đến khi anh ta ngẩng đầu lên, nhìn thấy cô vẫn đang bơi, tự nhiên anh cảm thấy khâm phục cô. Anh đã từng tiếp xúc với không ít cô gái, nhưng số người kiên trì luyện tập để giảm béo lại không nhiều, đặc biệt là sau khi bị anh hiểu lầm tưởng cô là người đang có bầu, cô vẫn coi như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục bơi nốt bài tập quy định của ngày hôm nay.

Anh cảm thấy phải xin lỗi cô. Anh lặng lẽ đợi cô bơi xong lên bờ, bèn cầm khăn tắm bước đến. “Vừa này tôi thật là lỗ mãng quá, làm ảnh hưởng đến việc luyện tập của cô”.

Phùng Hy có phần kinh ngạc, cô rất ít khi gặp người đàn ông nào lịch thiệp như anh chàng này. Cử chỉ và lời nói bày tỏ sự xin lỗi của anh rất nhã nhặn, đây là một người đàn ông có giáo dục. Cô mỉm cười nhắc kính bơi ra nói: “Không sao cả, thường xuyên có người hiểu lầm như vậy. Có lần tôi đi xe bus, có người còn nhường chỗ cho tôi nữa”.

“Bơi lội rất có tác dụng cho việc tạo dáng đẹp, nhưng nếu bơi quá sức, sẽ khiến cơ bắp cánh tay và cơ bắp ở lưng cổ to ra”. Anh nhìn cô một lượt từ đầu đến chân, nụ cười của cô khiến anh cảm thấy mình có nghĩa vụ phải giúp cô. “Tôi có quen một huấn luyện viên rất giỏi, giảm béo một cách khoa học sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều, chưa đầy nửa năm, chắc chắn sẽ giảm béo thành công. Tôi là Mạnh Thời, nhà ở dãy số ba”.

“Tôi là Phùng Hy, ở dãy số bốn”. Phùng Hy đưa tay ra.

Phùng Hy đã học qua lớp giao tiếp thương mại, bắt tay cũng phải biết cách. Khi bắt tay Mạnh Thời, cô biết Mạnh Thời cũng hiểu những điều này. Bàn tay anh nắm khẽ lòng bàn tay cô, chỉ chạm nhẹ rồi buông ra, không giống như một số gã đàn ông khác, hoặc là giống con chim ưng già quắp thịt, hoặc là ra sức lắc, hoặc là dùng mấy ngón tay để bóp.

“Anh có thể giới thiệu một chút huấn luyện viên mà anh nói được không? Rất cảm ơn anh”. Nghe đến từ giảm béo khoa học Phùng Hy hưng phấn hẳn lên, và cô nhanh chóng đưa ra quyết định. Thực ra cô cũng có thể đi những nơi như spa giảm béo, nhưng cô nghe nói cùng lắm chỉ là bấm huyết dạ dày để giảm cảm giác thèm ăn, hoặc là châm cứu, hoặc là massage để đốt cháy lớp mỡ thừa, những biện pháp này đều dễ khiến cơ thể béo trở lại. Cô không muốn mất tiền oan, vừa ăn ít đi vừa kiên trì bơi lội hằng ngày cũng có thể giúp cơ thể săn chắc mà không gây hại cho sức khỏe.

Mạnh Thời nói ra tên của một trung tâm thể dục thẩm mỹ, mỉm cười nói: “Tôi sẽ gọi điện thoại nói với huấn luyện viên Trần, cô cứ đi xem đi rồi hãy quyết định”.

“Cảm ơn anh!”. Mạnh Thời không nhiệt tình đến mức giống như nhân viên tiếp thị bắt Phùng Hy phải đi, điều này khiến Phùng Hy rất biết ơn, nhiệt tình quá mức khiến cô không chịu nổi. Từ chối người khác cũng là một nghệ thuật, và nghệ thuật này Phùng Hy vẫn chưa học được. Hoặc là cô từ chối thẳng thừng, hoặc là ngoan ngoãn làm theo, giống như cuộc hôn nhân giữa cô và Điền Đại Vĩ kéo dài hơn hai năm mới hạ quyết tâm cắt đứt.

Cô là người rất bị động, nếu sống được thì cô vẫn cứ cố sống, cái mốc mà cô đặt ra rất thấp. Nếu không bị kích thích lớn đến thế, có lẽ cô cũng sẽ không hạ quyết tâm giảm béo lớn như vậy.

Chiều ngày hôm sau, Phùng Hy đã đến trung tâm thể dục thẩm mỹ đó. Huấn luyện viên Trần rất nhiệt tình với cô, đi vòng quanh Phùng Hy mấy vòng, hỏi cô một số vấn đề về thói quen ăn uống và sinh hoạt, bảo cô mỗi tuần đến trung tâm một lần. Phùng Hy đang định ra về, huấn luyện viên Trần liền gọi cô lại, “Hôm nay em có thời gian không? Anh có mấy học viên không đến được nên có thời gian”.

Phùng Hy bèn ở lại.

Lúc đến trung tâm thể dục thẩm mỹ, Mạnh Thời nghe thấy tiếng la hét lớn. Anh tựa vào cửa ngó vào, cười rũ rượi.

Phùng Hy đang ngồi trên sàn nhà, hai chân để thẳng. Huấn luyện viên Trần đang đứng ở phía sau lưng ép người cô xuống sát đất, Phùng Hy kêu la oai oái: “Gãy lưng rồi! Sắp gãy rồi!”.

Huấn luyện viên Trần buông tay ra, Phùng Hy nằm ngửa người về phía sau, lườm anh một cái.

“Anh còn chưa làm mạnh đấy! Bụng em nhiều thịt quá”. Huấn luyện viên Trần nói với vẻ bất lực.

Phùng Hy nhắm mắt, hai tay đặt lên cổ rên rỉ, “Em chạy bốn mươi phút trên máy chạy bộ, chân sắp gãy mất rồi”.

Huấn luyện viên Trần than một tiếng, định bóp chân cho cô, vừa mới chạm vào, Phùng Hy bật cười khanh khách, “Đừng, em sợ buồn lắm!”.

Lúc này huấn luyện viên Trần đã nhìn thấy Mạnh Thời, buông hai tay ra, cười nói: “Cô ấy phải luyện tập với cường độ mạnh hơn”.

Mạnh Thời cười ha ha bước tới, ngồi xuống hỏi Phùng Hy: “Cảm thấy thế nào?”.

Phùng Hy mở mắt ra nhìn, vội ngồi dậy nói: “Vẫn tạm ổn”.

Cô thấy hối hận vô cùng. Huấn luyện viên Trần này không phải nghiêm khắc như bình thường, lập tức bắt cô chạy bốn mươi phút trên máy chạy bộ. Phùng Hy đã chạy như thế bao giờ đâu, mới được năm phút đã không muốn chạy nữa, kết quả huấn luyện viên Trần chỉ nói một câu: “Em chạy đi, lớp mỡ ở chân sẽ bị đốt cháy, một tháng ít nhất giảm được năm kilôgam”. Phùng Hy liền nghiêng rằng tiếp tục chạy.

Trong lòng cô đã định rút lui, nghe thấy Mạnh Thời hỏi, lại thấy ngại nói ra, đành phải lấp liếm cho qua chuyện, ngày mai kiên quyết không đến nữa. May mà chưa nộp tiền, nếu không thì tiếc quá.

“Huấn luyện viên Trần, anh giúp cô Phùng Hy làm thủ tục đi”. Mạnh Thời cười ha ha quay đầu nói câu đó.

Phùng Hy giật nảy mình, nếu mà làm thủ tục, nộp tiền rồi, cô không đến thì có mà mất tiền oan à. Cô nhìn Mạnh Thời, tự nhiên không biết nên nói thế nào, mắt nhìn huấn luyện viên Trần đi ra mà không biết làm gì. Cô không dám nói với Mạnh Thời rằng cô không theo cách giảm béo khoa học này nữa.

“Làm vài lần sẽ thấy khá hơn”. Mạnh Thời an ủi, anh đưa tay ra đỡ cô dậy.

Phùng Hy đành phải nói câu “cảm ơn anh”, bình thường đi bơi chân cũng không đau như thế nào. Cô rất không đồng tình với câu nói giảm béo khoa học rất nhẹ nhàng của Mạnh Thời.

Một lát sau, huấn luyện viên Trần đưa tấm thẻ cho Phùng Hy.

“Bao nhiêu tiền?”. Cô hỏi rất tự nhiên.

“Không phải trả đâu, đây là tấm thẻ không thời hạn tặng cho cô”.

Phùng Hy chớp chớp mắt. Thế là sao nhỉ?

Huấn luyện viên Trần bèn giải thích: “Chúng tôi muốn làm công tác tuyên truyền...”

“Xin lỗi, tôi không muốn tham gia bất cứ hoạt động tuyên truyền thương mại nào, bao gồm tư liệu tranh ảnh trước và sau giảm béo”. Phùng Hy giờ mới vỡ lẽ ra, trong đầu cô hiện lên hình ảnh một bà béo với hai tấm ảnh khác hẳn nhau. Nếu để người quen nhìn thấy, có còn để cô sống nữa hay không?”

Cô trả lại thẻ cho huấn luyện viên Trần, nghe thấy anh ta lại nói thêm một câu: “Thẻ của chúng tôi là ba nghìn tám trăm nhân dân tệ một năm”.

“Ba nghìn tám trăm tệ một thẻ cũng không được”. Phùng Hy nhìn Mạnh Thời, sắc mặt anh có phần ngại ngùng. Cô không nói gì cả, quay đầu thu dọn đồ đạc thay quần áo.

Lúc ra khỏi phòng tập, Mạnh Thời liền bước tới, nói với vẻ xin lỗi: “Xin lỗi cô, lúc đầu nghĩ là lợi cả đôi đường, tưởng rằng cô sẽ đồng ý”.

Phùng Hy lặng lẽ nhìn anh ta, ba nghìn tám trăm tệ một thẻ mỗi năm, cô có thể được luyện tập miễn phí cả đời, lại có huấn luyện viên riêng hướng dẫn cách giảm béo khoa học. Chắc sẽ ít người từ chối?

“Cá nhân tôi không muốn xuất hiện trên bất cứ tài liệu tuyên truyền nào, thôi anh đi tìm người khác đi. Có người nói, giảm béo là sự nghiệp cả đời của phụ nữ, anh sẽ tìm được đối tượng hợp tác thích hợp đó”.

Mạnh Thời buột miệng: “Nhưng không dễ tìm những người có... nguyện vọng và nghị lực giảm béo mạnh mẽ giống như cô đâu”.

“Không dễ tìm những người có thân hình béo như tôi và lại có thể giảm béo thành công có phải không?”. Phùng Hy nói với vẻ châm biếm, trong lòng cũng có phần hơi bực. Cô vẫy xe taxi, không nói gì thêm nữa, lên xe đi về.

Cô phải luyện tập với cường độ mạnh hơn? Bắt đầu từ ngày mai sau khi hết giờ làm việc cô sẽ đi bộ về nhà! Tối đến chạy bộ vài vòng quanh khu chung cư! Sẽ không ăn tối nữa!

Cô không tin không đến phòng tập, không uống thuốc giảm béo, sẽ không giảm đi được!

Ham muốn giảm béo của Phùng Hy như ngọn lửa bốc cháy rừng rực.

3. Chương 3: Say Rượu

Nếu Điền Đại Vĩ đâm cô một vết lớn bằng mũi dao tàn nhẫn, cay độc thì hiện giờ Phụ Minh Ý lại biến việc không quên tình cũ thành mũi kim, vô tình đâm vào lồng ngực mềm mại của Phùng Hy, cả hai đều khiến cô đau đớn đến tột cùng.

Đêm nay có trăng, hiếm khi trời không mây, ánh trăng sáng ngời trên bầu trời, hắt xuống khu chung cư, sáng hơn cả ánh đèn đường.

Khu chung cư Thanh Hoa Phòng có một hồ nước nhân tạo, xung quanh hồ là dãy biệt thự, phía sau đó là mười tòa nhà có thang máy. Con đường men theo bờ hồ được rải đá dăm, khá rộng rãi, Phùng Hy mặc quần áo thể thao đang chạy bộ. Lúc tám, chín giờ, các tòa nhà hắt ra ánh sáng dịu mắt, cô chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển của mình, một cảm giác lẻ loi bỗng trào dâng trong cô.

Từ xưa tới nay mục tiêu của Phùng Hy đặt ra cho cuộc sống không bao giờ cao, thậm chí cô còn không có lý tưởng, tốt nghiệp đại học tìm một công ty có thu nhập cao, có người yêu thương, nâng đỡ nhau sống qua ngày là được. Nhưng rồi mục tiêu đơn giản như vậy cô cũng không đạt được. Cô đã dành hết tuổi thanh xuân của mình ột cuộc hôn nhân thất bại, từ đó sống đơn thân một mình.

Ngẩng đầu nhìn lên phía trước, rặng liễu rủ xuống, ánh trăng vàng vạc. Sau khi chia tay với Phụ Minh Ý, cảm giác ảm áp dưới ánh đèn đường như không còn đến với cô.

Những năm qua, cô sống một cuộc sống cũng tạm gọi là đầy đủ. Cô thích sưu tầm những đồ vật nhỏ, thích kết giao bạn bè, thích kết bạn đi du lịch. Cuộc sống nhờ có nhiều sở thích mà trở nên sôi động, dần dần cô cũng không còn để tâm đến những nỗi thất vọng về Điền Đại Vĩ. Dường như cô sống một cuộc sống rất đầy đủ, nhưng những tình cảm yêu thương, ảm áp mà cô cần đều đã trở thành những thứ xa xỉ.

Chi Hoa thường nói cô đảo lộn thứ tự ưu tiên, nhưng Phùng Hy biết rõ rằng, đó là nỗi đau khổ khi không thể có được thứ mình muốn, chính vì thế, cô đã bỏ cuộc.

Bất giác một cảm giác chua xót trào lên trong lòng, cô liền nhớ đến Phụ Minh Ý.

Khi còn học đại học, Phụ Minh Ý rất chiều Phùng Hy. Cô nhớ có một lần hai người đi du lịch ở Ngũ Đài Sơn, kết quả giữa chừng Phụ Minh Ý có việc phải quay trở lại trường, khi quay về đành phải mua vé tàu đêm. Phụ Minh Ý ngủ thiếp đi trên tàu, câu đầu tiên mà anh nói sau khi tỉnh giấc là, “Hy Hy, anh xin lỗi, anh ngủ quên đi mất”.

Anh cảm thấy có lỗi vì anh không ngồi nói chuyện với cô mà quay ra ngủ một mình.

Sau hôm đi ăn cơm với Phụ Minh Ý, cô và Phụ Minh Ý dường như không qua lại gì với nhau, nhưng mỗi khi chạm mặt nhau trong phòng làm việc, anh luôn để mắt đến cô. Ánh mắt đó rất đặc biệt, cảm giác như nhìn cô chưa đủ, ánh mắt đó khiến Phùng Hy nảy ra ý định trốn khỏi công ty. Cô biết, bởi vì cô quá béo, béo đến nỗi khiến Phụ Minh Ý mỗi lần gặp cô đều không thể không nhìn cô, để nỗ lực tìm kiếm hình ảnh Phùng Hy của ngày xưa. Ánh mắt này khiến trái tim Phùng Hy như bị ai lấy dao cứa.

Phùng Hy bỏ tai nghe xuống, ánh trắng bàng bạc chiếu xuống mặt hồ, giống như một dải lụa đang phát phơ trong gió. Cô bước đến bên một tảng đá bên hồ và ngồi xuống, đột nhiên bật khóc. Cô gục đầu xuống chân khóc thút thít.

Không ai có thể thấu hiểu cảm giác béo là thế nào. Thực ra cô rất thích mua sắm quần áo mới, thích trang điểm, nhưng hiện giờ cô đã không còn hứng thú đi shopping nữa; thôi chuyện này cũng không nói đến làm gì, nhưng suốt đời cô không thể quên sự sỉ nhục của Điền Đại Vĩ, và còn Phụ Minh Ý, người yêu cũ của cô, mỗi cái nhìn của anh đều như đang từng xéo cô, và còn... lại có người nhằm vào thân hình béo mập của cô, muốn lấy nó để làm quảng cáo cho trung tâm thể dục thẩm mỹ. Vì nó mà sự tự tin của cô đã thực sự sụp đổ.

Cũng chỉ trong chốc lát, Phùng Hy nhanh chóng thoát khỏi những suy nghĩ này và quay về với thực tại. Cô không ngừng nói với mình rằng, cô sẽ sống hạnh phúc, nhất định, nhất định. Cô nhớ đến thời gian biểu mà mình viết ra, từ sáng đến tối, kín lịch, thậm chí không có thời gian đến nhà Chi Hoa thăm hai cậu con nuôi của cô.

Không phải sao? Buổi sáng bảy giờ ngủ dậy, nấu một bữa sáng đơn giản, ăn xong đi làm; buổi trưa ăn cơm xong đi thẩm mỹ viện làm đẹp, tiện thể ngủ một giấc; buổi chiều đến trung tâm thể dục thẩm mỹ tập yoga, tiếp đó là đi siêu thị hoặc đi xem phim, không thì về nhà lên mạng; buổi tối thu dọn một hồi rồi chạy bộ, đi bơi. Một ngày lịch được xếp kín bưng.

Nhớ đến thời gian biểu, Phùng Hy liền cười, cuối tuần này cô đã hẹn với mấy người bạn thích leo núi đi leo núi uống trà. Cô phải quần đống dậy, khóc xong, tự nhiên lại thấy trong lòng vui hơn.

Phùng Hy chậm chậm chạy về, đúng lúc này cô nhìn thấy Mạnh Thời. Anh đang đứng dưới cột đèn và nói chuyện với nhân viên bảo vệ, Phùng Hy liếc anh một cái, cô không định chào anh.

“Phùng Hy!”. Nhìn thấy cô anh liền cười, vội vàng chào nhân viên bảo vệ rồi bước tới. Anh đến đây là để tìm cô, “Tôi đến là để xin lỗi. Chuyện này tôi xử lý không khéo, đáng lẽ phải hỏi ý kiến cô từ trước mới đúng”.

Nghe Mạnh Thời nói như vậy, tự nhiên Phùng Hy thấy ngại. Cô khẽ cười, nói: “Không có gì cả, anh cũng có ý tốt, thực ra điều kiện rất tốt, chẳng qua là do tôi không muốn mà thôi”.

Mạnh Thời đưa một xấp giấy A4 cho cô, nói một cách rất chân thành: “Đây là các thực đơn giảm béo do tôi tìm được, và cả kế hoạch giảm béo nữa, cô cứ tham khảo đi”.

Sự nhiệt tình của Mạnh Thời khiến Phùng Hy có phần bối rối. Nhìn thấy ánh mắt nhiệt tình, ôn hòa của Mạnh Thời, cô liền cười, đưa tay đón lấy và nói “Cảm ơn anh”, rồi hai người liền đứng yên tại chỗ. Mạnh Thời đợi Phùng Hy nói tạm biệt, Phùng Hy nhận đồ của anh, thấy nếu bỏ đi ngay e rằng không tiện. Cả hai đều không nói gì, không khí có phần hơi kỳ cục.

Cuối cùng vẫn là Phùng Hy mỉm cười, giơ xấp giấy A4 trong tay, nói: “Cảm ơn anh, nửa tháng tôi đã gầy đi được hai cân rồi”.

Mạnh Thời cười ha ha, “Tốt, tiếp tục kiên trì”.

Câu chuyện đã được mở đầu, tiếp theo thì dễ dàng hơn rất nhiều. Dưới ánh đèn và ánh trăng, Phùng Hy xem qua thực đơn, rau xanh, thịt cá, trứng, không thiếu thứ nào. Cô có phần nghi ngờ. Theo như cô tìm hiểu, cách hiệu quả nhất để giảm béo là kiểm soát cái miệng của mình, ăn ít chắc chắn sẽ gầy đi.

Mạnh Thời cười nói: “Chỉ cần mỗi ngày nhiệt lượng mà con người hấp thu vào không vượt quá mức quy định thì sẽ không chuyển hóa thành chất béo, sắp xếp theo thực đơn này sẽ không cảm thấy đói. Luyện tập là để chuyển hóa chất béo thành cơ bắp; kết hợp hai yếu tố này mới là cách giảm béo khoa học”.

Phùng Hy rất tiếp thu, cô ngẩng đầu nhìn Mạnh Thời, thân hình anh cao lớn, vai rộng, eo nhỏ, một thân hình khiến người khác phải ngưỡng mộ. Cô hỏi với vẻ hiếu kỳ: “Anh Mạnh Thời, anh học ngành gì vậy?”.

“Giám định đồ cổ”.

Phùng Hy liền tròn tròn mắt, đây là chuyên ngành khiến cô ngưỡng mộ vô cùng. Cô khẽ than một tiếng nói: “Chuyên ngành này gầu thật”.

“Ồ? Cô cũng thích đồ cổ à?”.

“Tôi thích những món đồ nhỏ”.

Mạnh Thời nghĩ một lát, nói: “Tôi cũng thích những món đồ nhỏ, nếu cô thu thập được món nào hay hay, tôi có thể giám định giúp cô”.

Những món đồ nhỏ mà cô thích cũng bao gồm các loại cốc sứ, đĩa, nhưng so với các món đồ cổ đất tiền thì chẳng ăn nhằm gì. Phùng Hy nhún nhún vai, nói “Vâng”.

Đợi Phùng Hy bước vào tòa nhà, Mạnh Thời mới ra về. Anh vui vẻ nghĩ, cuối cùng cũng không còn áy náy nữa, vẻ buồn bã của Phùng Hy lúc ban ngày khiến anh không sao quên được.

Từ đó trở đi thời gian biểu của Phùng Hy lại có thêm một nội dung - đi siêu thị mua thức ăn. Cô mua một máy xay sinh tố, còn mua cả một cái cân mười kilôgam, dựa theo thực đơn chuẩn bị ỉnh bữa ăn.

Cuộc sống dường như cũng trở nên sinh động hơn. Phùng Hy cảm thấy nấu ăn ỉnh là một sự hưởng thụ, vừa gặm dưa chuột, vừa uống nước cà rốt, vừa nghe Vitas(2) hát. Cứ cách một tuần cô lại đứng lên cân để cân, nhìn thấy mũi kim dừng lại ở mốc sáu mươi kilôgam mà không nhích thêm nữa, mừng đến nỗi hét lớn một tiếng nhảy tót lên giường, cầm điện thoại gọi cho Chi Hoa.

“Hê hê, gầy được ba kilôgam rồi hả? Đến đây cho tao xem”.

“Tao đang bận chết đi được. Tuần sau, con trai tròn hai tuổi, tao sẽ mang quà đến”. Phùng Hy cúp điện thoại, mở tủ quần áo ra, đứng trước gương ngắm mình.

Bụng nhỏ đi không ít, cô lấy tay véo, vẫn thấy núc ních thịt. Cô đứng nghiêng người, nhìn nghiêng thấy dường như hai cằm đã mỏng đi một chút, cô liền cười khúc khích.

Người đầu tiên phát hiện ra sự thay đổi của Phùng Hy là Phụ Minh Ý.

Hôm nay bộ váy cô mặc đi làm vẫn là bộ váy màu đen đỏ, nhưng khi cô quay người, chiếc váy không còn căng quá nữa. Phụ Minh Ý nhìn dịch lên trên, ánh mắt Phùng Hy lộ rõ vẻ phấn khởi. Đến công ty hơn một tháng nay, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy vẻ sáng ngời trong mắt cô. Năm xưa chính sự hoạt bát, tràn đầy sức sống của Phùng Hy đã thu hút anh. Khi quen Phùng Hy, ánh mắt cô chứa đầy vẻ sáng ngời này, khiến người khác cảm thấy, ở bên cô, cuộc sống tràn ngập ánh nắng mặt trời. Bất giác Phụ Minh Ý có phần mơ màng.

“Giám đốc Dương, anh sang phòng tôi một chút”. Phụ Minh Ý gọi Dương Thành Thượng, không kìm được lại liếc Phùng Hy một cái.

Dương Thành Thượng bước vào phòng làm việc, theo phản xạ nhìn ra phía ngoài, hạ thấp giọng nói: “Tổng giám đốc, có người bạn nói với tôi hình như đường ống của bộ phận vật liệu có vấn đề”.

Phụ Minh Ý “Vâng” một tiếng nói: “Tôi gọi anh vào trước mặt Vương Thiết là để khích ông ta ra tay. Buổi trưa đi ăn cơm, anh gọi Phùng Hy đi cùng nữa nhé”.

Cả bữa cơm không nói chuyện gì cả, Phùng Hy thầm kêu khổ. Ba người đi ăn cùng nhau, Phó tổng giám đốc Vương sẽ nghĩ gì? Phụ Minh Ý không cho không ai cái gì bao giờ.

Quả nhiên, lúc cô đang nằm trên giường massage của thẩm mỹ viện để massage bằng tinh dầu, phó tổng giám đốc Vương liền gọi điện thoại đến.

Phùng Hy cười đau khổ, cô nhớ lại câu thoại “Đánh chết tôi cũng không nói” trong bộ phim Bên A bên B. Cô phải nói thế nào mới có thể để cho Vương Thiết tin, bữa cơm buổi trưa hôm nay là một bữa cơm bình dân hết sức bình thường?

Chưa kịp đợi cô nghĩ xong nên nói thế nào, phó tổng giám đốc Vương liền cười khà khà bảo: “Phùng Hy, tối nay tôi muốn mời cô và giám đốc Trần đi ăn cơm, để Trần Mông mua cua bể về, bảo đầu bếp Lưu ở nhà hàng Hồng Vận phía dưới công ty nấu. Tôi xách thêm mấy chai rượu ngon nữa”.

Vừa nghe nói vậy Phùng Hy muốn nổ tung đầu. Buổi trưa cũng ăn cua, cô lấy cớ đang bị dị ứng, chỉ ăn ít rau. Buổi tối lại ăn cua bể. Mấy ông sếp này có còn định cho cô giảm béo nữa không? Nhưng rồi cô cũng không từ chối được, Phùng Hy cúp máy, quyết định tối nay sẽ nói thẳng với phó tổng giám đốc Vương cô đang giảm béo.

Cô thầm nghĩ, hai người bên phía Phụ Minh Ý đã có được hiệp định dễ dãi phó, nhưng phía phó tổng giám đốc Vương lại khó ăn nói rồi. Mặc dù cô đã hứa sẽ không giúp phó tổng giám đốc Vương, nhưng cô cũng không muốn làm gì trái với lương tâm. Buổi trưa Phụ Minh Ý mời ăn cơm, buổi tối phó tổng giám đốc Vương mời ăn cơm, tối nay liệu ông ta sẽ nói những gì đây?

Tập xong yoga đã là năm rưỡi, Phùng Hy chậm rãi đi về cơ quan, lúc bước chân vào nhà hàng Hồng Vận, nhìn thấy Phụ Minh Ý đi ra, mắt liếc về phía xe của phó tổng giám đốc Vương trước cổng nhà hàng, cười chào Phùng Hy một câu rồi đi ra.

Trần Mông mua hai mươi con cua thịt loại nhỏ, vui vẻ bảo đầu bếp Lưu lược lên. Phó tổng giám đốc Vương xách bốn chai rượu Cổ Việt Long Sơn mười hai năm, nói với vẻ hào phóng: “Hôm nay không gọi món gì khác, uống rượu ăn cua thôi”.

Trần Mông cười nói: “Ông chủ nhà hàng chỉ thu tiền chế biến thôi, nể mặt phó tổng giám đốc Vương quá còn gì”.

“Nhà hàng mở ngay phía dưới công ty, đã tạo bao nhiêu công ăn việc làm cho ông ta, đừng nói là tiền chế biến, kể cả bảo ông ta mời bữa này, ông ta cũng vui về ấy chứ”. Phó tổng giám đốc Vương gấp một con cua vào đĩa của Phùng Hy, rồi nâng chén rượu lên nói: “Bình thường uống rượu là vì quan hệ, hôm nay là tụ tập bạn bè, uống đi!”.

Phùng Hy và Trần Mông vội nâng chén lên, Phùng Hy nhấp một ngụm, theo phản xạ cô nghĩ ngay đến việc tính xem nhiệt lượng trong một cốc rượu là bao nhiêu. Phó tổng giám đốc Vương liền cau mày, nói, “Phùng Hy, cô không phải là người ẻo lả đâu nhé. Còn nhớ năm xưa chúng ta đi ăn với khách hàng ở Cấp Nhĩ Tân không? Cô uống mười chai bia mà sắc mặt không hề đổi, cũng chẳng phải vào nhà vệ sinh lần nào”.

“Sếp Vương, em sẽ không bao giờ uống bia nữa. Sếp nhìn thân hình em đây này, em mà uống thêm nữa, bụng không chỉ đơn thuần là giống bà bầu bốn tháng đâu. Không giấu gì sếp, em đang muốn giảm béo”. Phùng Hy tự lấy mình ra làm trò cười.

Nghe vậy, phó tổng giám đốc Vương và Trần Mông liền bật cười. Trần Mông cười nói: “Hôm nay ta uống rượu ngon, ăn cua, không sợ. Nếu cô mà không ăn không uống, tôi và sếp Vương sẽ không vui đâu. Thế này nhé, về sau ai mà bắt cô uống bia, tôi sẽ uống thay cho cô”.

Không phải Phùng Hy mỗi chén rượu cũng không thể uống, cho dù hôm nay uống bia, cô cũng sẽ uống như thường, chỉ có điều tháng này ăn uống bóp mồm bóp miệng đã thành quen rồi. Cô hào phóng uống hết một hơi, khen: “Đúng là ăn cua uống rượu Cổ Việt Long Sơn là nhất, sếp Vương là người am hiểu văn hóa rượu. Trưa nay tổng giám đốc Phụ cũng mời ăn cua, nhưng là uống bia. Vì thân hình của em, em không uống ngụm nào cả”.

Phó tổng giám đốc Vương vẻ mặt rạng rỡ.

Đang lúc chuyện trò thì có khách bước vào. Phó tổng giám đốc Vương ngẩng đầu nhìn thấy, bất giác lên tiếng: “Ồ, Điền Đại Vĩ, cậu...”. Nói đến đây ông liền dừng lại, sắc mặt vô cùng khó tả.

Phùng Hy quay đầu thì nhìn thấy Điền Đại Vĩ đang dắt tay một cô gái đứng ở cửa. Cô gái bên cạnh anh rất trẻ, đôi mắt to tròn, hai người tỏ ra rất thân mật. Phùng Hy than thầm trong lòng.

Điền Đại Vĩ không bước tới, chỉ khẽ động đậy khóe môi, hơi cười cười, nhìn Phùng Hy bằng ánh mắt đầy ẩn ý nói: “Đúng lúc quá! Các vị cứ ăn đi, hôm nay không ghé bàn nữa”. Nói xong Điền Đại Vĩ dắt tay cô gái, tìm một góc ngồi xuống gọi món.

Phùng Hy quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của phó tổng giám đốc Vương và Trần Mông. Mới chỉ ly hôn hơn một tháng, hôm nay nhìn thấy Điền Đại Vĩ và một người con gái khác xuất hiện tay trong tay rất thân mật, cô không hề thấy bực bội, lúc này đây cô chỉ cảm thấy bất lực.

Có những lúc con người không thể làm chủ được mình, rõ ràng là chuyện riêng tư cá nhân, nhưng lại không thể che giấu. Cô đành phải nâng chén rượu mời phó tổng giám đốc Vương và Trần Mông: “Bọn em ly hôn rồi. Em chưa báo với mọi người chuyện này, em chịu phạt một chén”.

Phó tổng giám đốc Vương và Trần Mông nhìn nhau một lát, ánh mắt vượt qua Phùng Hy, nhìn về phía Điền Đại Vĩ đang ngồi ở góc xa, không biết nói gì hơn, đành phải nâng chén lên uống cạn.

Phùng Hy cười nói: “Chúng ta uống rượu đi, không phải vì ly hôn mà trời sập”.

Lúc này đây phó tổng giám đốc Vương sầm mặt xuống, nói: “Nếu cậu ta ăn cơm ở chỗ khác thì cũng cho qua, mang theo bồ mới mà ngồi đây ăn cơm. Hồi cô và cậu ta cưới nhau, tôi còn làm chủ hôn nữa đấy! Một ngày vợ chồng bằng nghĩa trăm năm, sao cơ, định ra oai hả?”.

“Không sao, đằng nào thì cũng ly hôn rồi, giữa em và anh ta không còn quan hệ gì nữa. Chúng ta uống rượu”. Phùng Hy thầm kêu khổ trong bụng, phó tổng giám đốc Vương mời cô ra đây ăn cơm là để lấy lòng cô. Cô không muốn để Phụ Minh Ý biết chuyện này, có thể chưa cần đến ngày mai, anh đã biết rồi. Phùng Hy thấy hơi đau đầu, có thể Phụ Minh Ý không hỏi cô tại sao lại béo, nhưng chắc chắn anh sẽ hỏi cô tại sao lại ly hôn.

Nghe thấy Phùng Hy nói vậy, phó tổng giám đốc Vương càng tỏ ra không vui. Từ xưa đến nay ông nổi tiếng vì tính hay bênh vực, ông liền phát tay, nói: “Hôm nay nếu cậu ta không giải thích rõ ràng thì đừng có hòng bước ra khỏi cửa này”. Không đợi Phùng Hy ngăn lại, phó tổng giám đốc Vương đã cầm chén bước về phía Điền Đại Vĩ.

Phùng Hy giật nảy mình, đột nhiên cô nghĩ, nếu như Điền Đại Vĩ mở mồm ra là nói về quan hệ giữa cô và Phụ Minh Ý thì sao? Cô vội vàng đứng dậy, kéo phó tổng giám đốc Vương lại, hạ thấp giọng năn nỉ: “Sếp à, sếp đừng đi nữa, em xin sếp đấy, em không muốn để anh ta nói trước mặt mọi người em giống như một con lợn”.

Lúc đầu định nói để gợi lòng trắc ẩn của phó tổng giám đốc Vương, đừng làm to chuyện nữa, không ngờ khi nói ra câu này, nước mắt của Phùng Hy liền trào ra mà không sao kìm chế được. Lúc này đây cô mới biết, trong sâu thẳm lòng cô, vết thương này sâu biết bao nhiêu. Hóa ra, cô tưởng rằng cô sẽ coi như mình bị chó cắn một miếng, từ đó không nghĩ nữa thì sẽ quên, nhưng sự ác độc của Điền Đại Vĩ hôm đó đã đâm một nhát sâu vào sâu thẳm tâm hồn cô, khiến cô đau đớn đến tận tột độ.

Lúc này đây phó tổng giám đốc Vương đã thực sự thấy thương Phùng Hy, ông thở dài một tiếng rồi quay về chỗ ngồi, nâng chén rượu lên nói: “Thôi không nói gì nữa, hôm nay cũng đừng gọi tôi là sếp Vương nữa, gọi anh! Anh Thiệt và Trần Mông hôm nay sẽ uống say với em mới thôi!”.

Một chén rượu theo cổ họng chui vào dạ dày, một cảm giác nóng bỏng trào lên. Lúc này đây Phùng Hy thực sự rất muốn uống rượu, chén rượu nóng bỏng như tưới vào trái tim đang rỉ máu của cô. Cô nhớ lại mấy năm sống vật vờ của mình mà thấy hối hận vô cùng. Cô muốn say, muốn để cho rượu cắt đứt ký ức hai mươi chín năm qua của cô. Phùng Hy thề sẽ đối xử tốt với mình, cô không còn muốn gửi gắm hy vọng của mình vào bất cứ người đàn ông nào khác.

Tửu lượng của ba người đều cao, chẳng mấy chốc bốn chai Cỏ Việt Long Sơn đã được uống cạn. Trần Mông gọi thêm món, gọi thêm ba chai Thanh Hoa Lang, đặt trước mặt mỗi người một chai. Rượu nhanh chóng

được rót ra, mọi người đều cạn chén.

Lúc Điền Đại Vĩ và cô bạn gái mới ra về, phó tổng giám đốc Vương đập bàn, trợn mắt nhìn bọn họ quát: “Ông ghét nhất thằng công tử bột!”.

Chiếc bàn rung lên bần bật, trái tim Phùng Hy cũng run lên theo. Nhìn phó tổng giám đốc Vương, cô cảm thấy vô cùng khó tả. Cô nghĩ, nếu không phải là Phụ Minh Ý, chắc chắn cô sẽ một lòng theo phó tổng giám đốc Vương.

Phó tổng giám đốc Vương mặt đỏ gay gắt, nói chuyện cũng không để ý gì nữa, mồm phả ra toàn mùi rượu nói: “Tôi trải qua hai cuộc hôn nhân, cô đừng tưởng tôi không biết nỗi khổ trong lòng cô. Hồi đó tôi còn ở xưởng, bà vợ cũ của tôi chê tôi suốt ngày tay dính mùi dầu máy, không có tương lai, thế là mới yêu một thằng công tử bột, ly hôn với tôi. Dương Thành Thượng coi thường tôi, hắn ta là sinh viên đạt loại giỏi của trường đại học công nghiệp Cấp Nhĩ Tân, tôi là sinh viên cao đẳng của trường thủy điện vùng này, hắn ta nghĩ tôi lên làm phó trước hắn là dựa vào quan hệ. Kể cả tôi có dựa vào quan hệ thì cũng có sao? Tôi vẫn cao hơn hắn một cấp!”.

Trần Mông để ngay ngắn lại chén rượu, nói với vẻ không thèm chấp: “Hắn là cái thá gì? Ai không biết hắn ta mở công ty ở bên ngoài, năm nào lợi nhuận của bộ phận cơ khí cũng thấp, lợi nhuận chui vào công ty của hắn hết rồi. Tôi khinh nhất là loại người này, chiếm cái lợi của công ty, lại còn ra cái bộ công ty có lỗi với hắn!”.

Phùng Hy tuy uống nhiều nhưng trong lòng cô biết rất rõ, cô chỉ cười góp chuyện mà không nói lời nào. Điều gì không nên nói cô không bao giờ nói. Nếu không, bao nhiêu bữa rượu trong bao năm qua, rượu vào lời ra, cô đã bị người ta ăn tươi nuốt sống từ lâu rồi.

Phùng Hy hòa theo: “Anh Thiết rất tốt với anh em, nếu không có anh Thiết, em Phùng Hy cũng không thể làm trưởng phòng đấu thầu được! Uống nữa đi!”.

Cô không nói không được, nhưng nếu để nói xấu Dương Thành Thượng, cô không nở lòng nào, đành phải khéo léo lái sang chủ đề khác.

Nghe thấy Phùng Hy nói vậy, phó tổng giám đốc Vương thành khẩn nói: “Công việc phải làm, chuyện cá nhân cũng phải giải quyết. Không phải tôi nói khó nghe đâu, thằng đàn ông nào không thích gái đẹp? Phùng Hy, cô vẫn chưa đến ba mươi, cuộc đời còn dài lắm, thiếu gì đàn ông tốt. Thế này nhé, hai năm nay từ ngày cô được điều động về tổng công ty cũng chưa nghỉ phép lần nào, tôi cho phép cô nghỉ hết phép năm, phép thăm thân của hai năm đi, cho cô hai tháng giảm béo nhé. Mẹ kiếp, tôi vẫn còn nhớ vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của cô khi mới vào công ty, để cho tên Điền Đại Vĩ đó hối hận chết đi!”.

Phùng Hy nhắm hờ mắt. Hai tháng, tốt quá! Cô có thể làm rất nhiều việc mà cô thích. Cô cười đáp: “Tốt thì tốt đấy, chỉ có điều phòng đấu thầu vừa mới thành lập, tổng giám đốc Phụ có cho phép không?”.

Trần Mông cười đáp: “Có anh Thiết làm hậu thuẫn cho cô, hơn nữa lại là kỳ nghỉ nằm trong chế độ quy định của công ty, cô sợ gì chứ? Cùng lắm là cô đi, anh Thiết phải chịu vất vả hơn, thay cô chăm nom một mẫu ba sào đất ruộng. Đúng không, anh Thiết?”

Bỗng chốc Phùng Hy như tỉnh rượu. Thường nói “say không phải vì rượu”, chắc chắn Vương Thiết đã đọc vị được ý của Phụ Minh Ý. Ông ta muốn tách cô ra, lấy danh nghĩa phó tổng giám đốc để thay cô quản lý phòng đấu thầu, muốn đích thân nhúng tay vào bộ phận cơ khí. Và thế là Phùng Hy lại một lần nữa than thầm, Vương Thiết được lên làm phó tổng giám đốc đúng là không chỉ đơn thuần dựa vào mối quan hệ trên tổng công ty.

“Yên tâm nghỉ phép đi, anh Thiết sẽ không để người khác nhúng tay vào phòng của cô đâu, quay về quyền lớn vẫn nằm trong tay cô. Chỉ có điều phải nhớ một điều, không gây đi sẽ không được quay trở lại gặp anh đâu đấy!”. Phó tổng giám đốc Vương kết thúc bữa rượu bằng phong cách của một người anh cả.

Phùng Hy kiên quyết không cho họ đưa về, cô nhanh chân nhảy lên xe taxi rời nhà hàng. Cửa sổ không đóng, gió thổi vào, cô đã say mềm. Cô cố gắng không để mình nôn, đầu kêu ong ong, dường như nhớ lại rất nhiều chuyện, nhưng dường như cũng có rất nhiều suy nghĩ và cảm nhận không sao nghĩ ra được.

Cô chỉ mong nhanh chóng về nhà, nằm vật xuống giường là có thể ngủ một giấc ngon lành.

Cô đi tiếp khách ở bên ngoài, rượu uống không phải là ít, nhưng chưa bao giờ để uống say. Nguyên nhân chỉ có một, Phùng Hy không có cảm giác an toàn. Hôm nay là một ngoại lệ.

Xuống xe, Phùng Hy trả tiền, đứng trước cổng khu chung cư nôn thốc nôn tháo. Cô bước thấp bước cao về phía trước, đâm vào bồn hoa ghế đá mà cũng không thấy đau.

Chân bước loạn choạng, bước trượt một bậc cầu thang, Phùng Hy ngã sõng soài về phía trước. Nghe thấy từ phía gần đó có nhân viên bảo vệ trực đêm chạy đến đỡ cô, Phùng Hy gượng nói: “Không sao”. Vừa mới đứng dậy, lại một trận nôn thốc nôn tháo nữa.

Nhân viên bảo vệ đỡ cô ngồi xuống một ghế đá, Phùng Hy úp người xuống ghế đá tiếp tục nôn khan. Đợi cho hết cơn buồn nôn, cô ngẩng đầu lên nói với nhân viên bảo vệ: “Phiền anh quá, tôi về nhà ngủ một giấc là hết thôi”.

Nói rồi cô lảo đảo đứng dậy, nhân viên bảo vệ liền đưa cô về phòng.

“Không sao chứ?”. Trước khi ra về nhân viên bảo vệ hỏi thêm một câu với vẻ không yên tâm.

Phùng Hy cười mơ màng, “Không sao cả, về được đến nhà là tốt rồi. Cảm ơn anh”.

Đóng xong cửa phòng, cô vẫn rất cẩn thận kiểm tra lại ổ khóa, bước chân bồng bênh như đang đi trên mây, bật tắt cả các bóng điện trong phòng, sau đó nằm vật xuống giường ngủ thiếp đi.

Cô ngủ đến tận chiều hôm sau mới tỉnh, mở mắt ra vẫn thấy trần nhà đang quay quay.

Lúc uống rượu thấy rất đã, tỉnh dậy lại thấy hối hận. Cảm giác đó khiến Phùng Hy quyết định sẽ không bao giờ lấy cơ thể làm trò đùa nữa. Điện thoại di động báo mấy cuộc gọi nhỡ, của phó tổng giám đốc Vương, của Phụ Minh Ý, của mấy người bạn hẹn cuối tuần đi leo núi.

Phùng Hy sực nhớ mai là ngày nghỉ cuối tuần, đầu cô vẫn đang ở trong trạng thái quay cuồng. Chắc chắn ngày mai cô sẽ không có đủ sức nữa, bèn nhắn tin nói cô đi công tác không đi được.

Lại gọi điện thoại cho phó tổng giám đốc Vương, nghe thấy đầu bên kia điện thoại cười với vẻ quan tâm, đồng thời khẳng định lại một lần nữa rằng cô cứ yên tâm nghỉ phép.

Cuối cùng mới đến việc gọi điện thoại cho Phụ Minh Ý.

“Em đang ở đâu?”.

“Ở nhà”.

“Nhà nào?”.

Nghe xong câu này Phùng Hy liền biết phó tổng giám đốc Vương đã nói cho Phụ Minh Ý biết chuyện ly hôn của cô rồi. Cô hít một hơi thật sâu nói: “Phó tổng giám đốc Vương bảo em cứ yên tâm nghỉ phép, trong hai tháng em nghỉ, anh ấy sẽ thay em quản lý phòng đấu thầu”. Cô nghĩ chắc Phụ Minh Ý sẽ hiểu được ý cô.

Cho cô nghỉ phép, đích thân quản lý phòng đấu thầu, có nghĩa là phó tổng giám đốc muốn nhúng tay vào bộ phận cơ khí rồi. Phổng tay trên các vụ làm ăn của Dương Thành Thượng, là để giúp Phùng Hy hoàn thành nhiệm vụ, Dương Thành Thượng cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà thôi.

“Anh đang hỏi em ở đâu!”, Phụ Minh Ý ngắt lời cô với vẻ sốt ruột. Phùng Hy đã ly hôn, phó giám đốc Vương cho cô nghỉ phép, lại còn nửa đùa nửa thật nói rằng sẽ giúp Phùng Hy trông coi lãnh thổ, tất cả những điều này khiến Phụ Minh Ý rối như tơ vò. Trong đầu anh chỉ hiện lên hình ảnh thân mật giữa Phùng Hy và Điền Đại Vĩ. Cô ly hôn rồi, không ngờ cô đã ly hôn rồi!

Làm sao Phùng Hy dám gặp anh, cô không muốn nghe thấy những câu hỏi của Phụ Minh Ý, càng không muốn nhìn thấy ánh mắt của anh. Dù là thông cảm, kinh ngạc hay thương xót.

“Có hai tháng phép, em sẽ về nhà bố mẹ”. Bố mẹ cô ở một thành phố khác cách đây vài trăm kilômét. Hiện giờ việc đầu tiên mà Phụ Minh Ý nghĩ tới là việc của công ty, còn những việc khác đành phải đợi cô quay về rồi tính sau. Hai tháng, Phùng Hy nghĩ, cô có đủ sự chuẩn bị về mặt tâm lý để đối mặt với mọi ánh mắt của đồng nghiệp.

“Anh vẫn chưa cho em nghỉ phép mà, quay lại đi!”.

Phùng Hy sững người ra một lát, mới nói: “Minh Ý, em mệt rồi. Hai tháng này anh và Vương Thiết thích đấu đá nhau như thế nào thì đấu đá, xin anh hãy nể tình cảm của mình trước kia, anh đừng bắt em phải bị kẹp giữa hai bên được không?”.

Câu nói của cô khiến một cảm giác chua xót trào dâng trong lòng Phụ Minh Ý, trầm ngâm một lát, anh nói: “Tại sao không nói cho anh biết? Ly hôn sau khi anh về công ty à?”.

Phùng Hy hơi sững người, nhớ đến màn kịch vợ chồng với Điền Đại Vĩ tại nhà hàng Hải Vương Các hôm ly hôn. Hôm đó, các đồng nghiệp trong công ty tổ chức bữa tiệc chào mừng anh đến nhậm chức.

“Sao lại là như vậy...”. Phụ Minh Ý thở dài.

Phùng Hy quay trở lại với thực tại, Phụ Minh Ý hiểu lắm rằng cô ly hôn là vì anh ư? Cô vội đáp: “Lúc anh đến em đã ly hôn rồi, chính cái hôm đó, em và anh ấy ăn bữa cơm chia tay, kết quả là công ty đã bỏ tiền ra thanh toán hộ”.

Hóa ra niềm hạnh phúc của cô ấy mà anh nhìn thấy lại là như vậy? Ngón tay vuốt ve tấm ảnh Phùng Hy trong ví da của Phụ Minh Ý đang run rẩy. Lòng anh trào lên một nỗi phẫn nộ và thương xót, anh nhàu mày lại. Dù hai người ở hai đầu điện thoại, nhưng trước mắt anh vẫn hiện lên hình ảnh Phùng Hy đang làm nũng trong lòng anh của tám năm về trước.

Điện thoại vọng lên tiếng thở mạnh của Phụ Minh Ý, Phùng Hy cũng không nói gì. Nhớ đến hôm đó cô lại nhớ đến đêm hôm đó, nước mắt rơi lã chã.

“Em nghỉ hai tháng đi, việc của công ty em không cần phải quan tâm. Hy Hy, anh chỉ muốn được ôm em một cái”.

Nghe xong câu này Phùng Hy liền cúp điện thoại, cục cứng trong cổ họng mỗi lúc một lớn. Cô không nói được gì cả, nằm gục xuống giường khóc nức nở.

Cô không thể quay về được nữa, đã tám năm rồi, cô đã không còn là Phùng Hy của ngày trước, anh cũng không còn là Phụ Minh Ý của ngày xưa nữa. Cô thực sự hận anh, hận anh biết được nỗi đau khổ của cô, hận anh dịu dàng nói với cô rằng, anh chỉ muốn được ôm em vào lòng. Nếu Điền Đại Vĩ đâm cô một vết lớn bằng mũi dao tàn nhẫn, cay độc thì hiện giờ Phụ Minh Ý lại biến việc không quên tình cũ thành mũi kim, vô tình đâm vào lồng ngực mềm mại của Phùng Hy, cả hai đều khiến cô đau đớn đến tận cùng.

4. Chương 4: Đi Du Lịch

Nếu như một người nào đó làm quá nhiều điều trái ngược với bản tính của mình để chiều theo ý người khác thì chắc chắn họ sẽ không thể có niềm vui thực sự. Giống như câu nói của Vu Đan (*) trong chương trình Cuộc đời nghệ thuật mà cô xem trên tivi, tìm một người thích hợp với mình là tốt nhất.

Hai ngày liền, Phùng Hy không ra khỏi cửa, ở nhà yên tĩnh luyện thư pháp.

“... Kì hình dã phiên nhược kinh hồng

Uyển nhược du long,

Vinh diệu thu cúc,

Hoa mậu xuân tùng.

Phảng phát hề nhược khinh vân chi tế nguyệt,

Phiêu diêu hề nhược lưu phong chi hồi tuyết.

Viễn nhi vọng chi, hạo nhược thái dương thăng triều hà,

Bách nhi sát chi, chuốc nhược phù dung xuất lục ba.

Nùng tiêm đắc trung, tu đoản hợp độ.

Khiêm nhược tước thành,

Yêu như thúc tổ.

Duyên cảnh tú hạng,

Hạo chất trình lộ”(*).

Ánh mắt cô dừng lại ở những câu cuối cùng, cô mỉm cười, lướt nhẹ cây bút, viết một câu trên giấy: “Người có chí, sự ắt thành!”.

Viết xong câu đó, mọi nỗi u ám trong lòng bỗng chốc bay biến đi đâu hết, Phùng Hy đặt bút xuống, kéo rèm cửa ra, ánh tà dương đang rọi xuống, mây trắng bay lững lờ. Cô cũng muốn bay.

Phùng Hy ngắm đến khi màn đêm buông xuống, gió hiu hiu từ ngoài cửa sổ hắt vào, cô hít thở thật sâu, quyết định ngày mai đi du lịch cho khuây khỏa.

Tiếng gõ cửa vang lên, cô hơi giật mình. Có đến thì Chi Hoa cũng phải gọi điện trước cho cô, ai nhỉ?

Cô nhìn qua lỗ nhòm, Mạnh Thời đang đứng với nhân viên bảo vệ. Phùng Hy hơi sững người, ra mở cửa.

Mạnh Thời cười rất tươi, “Làm phiền cô quá, tôi gặp cậu Trương, nghe cậu ấy nói chuyện, hai ngày nay không thấy cô đi bơi, đi dạo, sợ cô xảy ra chuyện gì”.

“Cảm ơn, anh vào nhà ngồi đã”. Tâm trạng Phùng Hy đang vui, cô mời Mạnh Thời vào nhà.

Bảo vệ Trương thấy không còn việc gì nữa, bèn cười đi ra.

Phùng Hy vào bếp pha trà.

Mạnh Thời chỉ định ngồi cho phải phép một lát rồi về, ánh mắt dừng lại ở bức thư pháp trên chiếc bàn cạnh cửa sổ. Nhìn thấy bài Lạc Thần phú và câu “Người có chí, sự ắt thành” mà Phùng Hy viết, không nhịn được cười, liếc nhìn vào trong bếp, thấy Phùng Hy rất thú vị.

Phùng Hy bưng ấm trà đi ra, thấy Mạnh Thời đang nhìn chữ cô viết, tỏ ra hơi ngại ngùng, “Viết linh tinh ấy mà”.

“Rất đẹp. Phong cách chất phác và cổ xưa, mỏng manh như làn da em bé, đáng giá ngàn vàng”

“Gì vậy?”

Mạnh Thời giật mình, cười đáp: “Ý tôi muốn nói là cái nghiên này của cô rất đẹp, đời nhà Thanh đấy”.

Hả? Những thứ vật vãnh trong phòng mà cũng tìm được bảo bối? Phùng Hy đặt ấm trà xuống đi vội vào phòng, cầm chiếc nghiên lên ngắm nghía rồi bật cười: “Thật hay là giả vậy? Tôi mua nó khi đi chơi Phan Gia Viên đấy, thấy hoa văn khắc trên đó đẹp nên mới mua, bỏ ra hơn hai trăm tệ. Đời nhà Thanh hả? Đời gần đây nên cũng chẳng đáng giá bao nhiêu”.

Mạnh Thời nói: “Hiện giờ người ta không thích sưu tầm nghiên cổ lắm, giá bán không cao như đồ sứ hay tranh và chữ. Nghiên cổ không giống với những cái khác, nghiên thời Minh - Thanh rất chú trọng đến vật liệu nên lại đáng giá. Tôi dự đoán cái nghiên này của cô cũng đáng giá vài nghìn đấy”.

Phùng Hy hào hứng nâng chiếc nghiên lên ngắm nghía, ánh mắt lộ rõ vẻ phấn khởi, “Tốt quá, sau này nếu thiếu tiền thì mang nó đi cầm đồ”. Trong lúc xúc động, chiếc nghiên bị nghiêng đi, mực liền chảy ra, dây ra khắp đất khắp tay, cô quay đầu đi ra nhà vệ sinh.

“Dừng cử động!” Mạnh Thời gọi giật lại, rút ra mấy tờ giấy ăn trên tràng kỷ thấm hết chỗ mực trên tay cô, sau đó lại lau sơ qua chiếc nghiên, nói: “Cô ngốc quá, cứ cầm thế ra nhà vệ sinh, lúc quay vào mực còn rở ra nhiều hơn”.

Phùng Hy cười khì, cầm nghiên ra rửa. Lúc cầm giẻ lau đi ra, Mạnh Thời đang ngồi xổm xuống đất dùng giấy ăn lau sàn nhà. Cô vội bước đến dùng khăn ướt lau cho sạch, sau đó mới dẫn Mạnh Thời ra nhà vệ sinh.

Trước cửa nhà vệ sinh có treo rèm, dây leo màu xanh hoa màu vàng rất nổi bật. Mạnh Thời nhìn kỹ, phát hiện thấy dây leo màu xanh được kết bằng vải xanh, hoa điểm trên đó là những cánh hoa làm bằng vải vàng, nhụy hoa được kết bằng vải màu hồng sẫm tím nhạt. Vén rèm đi vào, trên tấm cửa kính của nhà vệ sinh có treo một chữ “Phúc” lớn.

Mạnh Thời thấy lạ, không ngờ lại có người treo chữ “Phúc” trước cửa nhà vệ sinh. Nghĩ tới tác dụng của nhà vệ sinh, anh liền bật cười.

Trên bốn bức tường lát gạch men trắng chỗ bồn rửa tay được dán đầy tranh hoạt hình, trên các móc câu có những con thú nhỏ, cốc đánh răng là một chiếc cốc gốm, bàn chải đánh răng điện. Trên tường có gắn mấy giá đựng đồ hình tam giác, bên trên đặt mấy bồn xương rồng nhỏ và một giỏ hoa lan. Phía trên bồn rửa tay có xếp một hàng lọ nước hoa. Lọ nước hoa làm bằng thủy tinh long lanh óng ánh, bên trong không còn nước hoa, mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng đâu đây. Anh hít thật sâu, trong lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Mạnh Thời rửa tay, nhìn ra ngoài, khe hở cửa nhà vệ sinh, sững người. Từ cửa sổ đến chân tường, đầu đầu cũng bày bồn cảnh, bình chứa nước của bồn cầu còn dính hai con búp bê nhỏ xinh. Bên cạnh bồn tắm có một giá sắt uốn hoa cao nửa mét, bên trên có đặt nến. Nhìn thấy những ngọn nến hình vuông đó, trong đầu Mạnh Thời tưởng tượng ra hình ảnh Phùng Hy tắm dưới ánh nến lung linh. Anh vội quay ra, cảm thấy xấu hổ với sự tưởng tượng vừa rồi.

Lúc này Mạnh Thời mới ngấm nghĩa kỹ phòng khách chưa đầy mười lăm mét vuông. Thông qua nhân viên bảo vệ anh đã tìm hiểu và biết Phùng Hy đang thuê nhà. Rất rõ ràng, cô đã cố gắng xóa hết dấu vết của người chủ cũ, ngay cả ghế sofa cũng mua vải bọc mới, đệm tựa cũng là mới. Trong phòng khách chủ yếu bày các loài cây thủy sinh, đựng trong các bình thủy tinh trong suốt, cao thấp đan xen. Chiếc bàn và tủ sách gần cửa sổ là của IKEA(4), nhìn là biết cô ấy mới mua.

Nền nhà được lát bằng gạch sứ, dưới tròng kỷ được trải thảm vuông, xóa đi vẻ lạnh lẽo của gạch sứ. Ấm trà làm bằng ống tre, hai chiếc cốc nhỏ màu xanh nhạt cũng được làm bằng ống tre nhỏ, tất cả được đặt trong khay chén, Phùng Hy ngẩng đầu nhìn Mạnh Thời cười: “Anh uống trà đi!”.

Nụ cười của cô và hương trà quện lẫn vào nhau, Mạnh Thời thấy hơi lâng lâng. Nhấp một ngụm trà, Mạnh Thời liền cười: “Trà Phổ Nhĩ giảm béo”.

“Hi hi, đúng vậy”. Phùng Hy nhấp một ngụm trà, hỏi với vẻ tò mò: “Anh học ngành giám định đồ cổ, tại sao lại đi làm việc ở trung tâm thể dục thẩm mỹ?”.

“Giám định đồ cổ là sở thích, còn đi làm ở trung tâm thể dục thẩm mỹ là vì kế sinh nhai. Còn cô, cô học ngành gì vậy? Để tôi đoán nhé, văn học? Thiết kế khuôn viên? Nghệ thuật?”, Mạnh Thời nói ra những dự đoán của mình.

Phùng Hy liền cười, “Tôi học ngành tự nhiên, điện khí tự động hóa. Cũng giống như anh, đó là sở thích của tôi, còn điện khí tự động hóa là vì kế sinh nhai”.

Mạnh Thời sững người, bật cười: “Đúng đúng, vì kế sinh nhai, không được ham chơi đăng tính”.

“Sai rồi, câu nói này không thích hợp với tôi. Tôi không học ngành giám định đồ cổ”.

Phùng Hy sửa sai cho Mạnh Thời với vẻ rất nghiêm túc, hai chữ “đồ cổ” được nhấn rất mạnh.

Mạnh Thời lại bật cười, chỉ bức tranh chữ trên bàn học: “Không ngờ cô lại có nhiều sở thích đến vậy. Hiện giờ rất ít người viết được chữ đẹp, bàn phím máy tính đã thay thế bút”.

“Hồi nhỏ bị ép phải viết. Bố tôi cầm chiếc chổi lông gà ngồi cạnh tôi theo dõi tôi luyện chữ, đến giờ tôi lại thấy viết chữ là phương pháp tốt để dưỡng tâm”. Phùng Hy nhìn đám chữ trên bàn học mỉm cười. Điền Đại Vĩ chưa bao giờ khen chữ cô, cô đi làm ăn ở ngoài, về nhà lại phải làm việc nhà, thời gian được tính

tâm viết chữ không nhiều. “Mấy năm rồi không viết. Không ngờ, hôm nay gỡ bút mực giấy nghiên ra, lại phát hiện ra mua được một cái nghiên cổ đáng giá vài nghìn”.

Mạnh Thời nổi hứng, đặt cốc trà xuống nói: “Tôi có thể dùng nghiên cổ của cô được không?”

Phùng Hy liền hỏi: “Anh cũng viết bút lông à?”.

“Có biết một chút”. Mạnh Thời cố làm ra vẻ khiêm tốn, điềm đạm như Kim Thành Vũ trong bộ phim Xích Bích, khiến Phùng Hy bật cười.

Cô lấy ra một chén nước nhỏ, đổ một ít vào nghiên, lấy thanh mực mài đều. Mùi mực thoang thoang, Phùng Hy mài từng vòng một, tinh thần rất tập trung.

Ánh sáng màu cam hắt lên trán cô, má cô, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng mài mực. Mạnh Thời đứng rất gần, anh nhìn thấy rất rõ, nhìn thấy cả vẻ cười cười trên khóe môi cô. Đột nhiên anh thấy Phùng Hy giống như các loài cây thủy sinh ở đây, trong sáng lung linh.

“Được rồi”.

Mạnh Thời quay về với thực tại, anh cầm bút rửa trong nước, theo chiều ngòi bút, chấm đầy mực, khê trầm tư, viết xuống giấy một câu từ: “Bích đào thiên thượng tài hòa lộ, bất thị phàm hoa sổ. Loạn sơn thâm xứ thủy vinh hồi, khả tích nhất chi như họa, vi thù khai?(5)”.

Mạnh Thời đặt bút xuống, nhìn Phùng Hy cười nói: “Chữ tôi viết hơi thanh, không hào phóng như nét bút của cô”.

“Cô đang nghĩ tới hình ảnh nàng Lạc Thần trong bài Lạc Thần phú của Tào Thực, chỉ ước mình được mình hạc sương mai như thế”.

“Gầy quá cũng không tốt”. Nói xong Mạnh Thời cười cười, “Tôi sẽ tặng cô mấy quyển luyện chữ hay lắm, có gì tôi sẽ đưa cô ngay”.

Phùng Hy nghĩ một lát, nói: “Ngày mai tôi định đi Hàng Châu du lịch, đợi sau khi tôi về nhé?”

Cặp lông mày của Mạnh Thời khê nhếch lên, hỏi: “Vậy à? Đi công tác à?”

“Không, tôi đi chơi”.

Mạnh Thời liền cười đáp: “Tôi có người bạn ở Hàng Châu, có cần tôi đặt phòng giúp cô không?”

“Đăng ký qua mạng rất thuận tiện, tôi đã đặt rồi. Trên đường Nam Sơn, rất gần Tây Hồ.

“Ngày mai cô đi rồi, thôi nghỉ ngơi sớm chút đi”. Mạnh Thời lịch sự cáo từ.

Phùng Hy nhìn câu từ của Mạnh Thời trên bàn, chỉ có nửa bài. Cô mở máy tính ra và tìm trên trang Baidu, đây là bài Ngu mỹ nhân của Tần Quán. Nửa bài còn lại là: “Khinh hàn tế vũ tình hà hạn, bất đạo xuân nán quản. Vi quân trầm tủy hữu hà phương, chỉ phạ tửu tỉnh thời hậu, đoạn nhân tràng”(6). Cô đọc đi đọc lại mấy lần liền, cười đau khổ, Mạnh Thời khuyên mình đừng say rượu vì tình ư? Làm sao anh có thể hiểu được tâm trạng của một người phụ nữ đã ly hôn bị chồng cũ chà đạp sỉ nhục? Chỉ có điều, cô sẽ không bao giờ để mình buông thả say rượu nữa, đầu sẽ đau, cơ thể sẽ không thể chịu nổi.

Lúc này đây Mạnh Thời đang đứng thất thần dưới tầng. Ánh đèn đường mờ mờ hắt xuống mặt anh, trong đôi mắt thanh tú toát lên một vẻ tư lự. Anh nghĩ, anh đã bị các loài cây và mùi vị gia đình toát ra từ những đồ vật nhỏ trong nhà của Phùng Hy làm cho cảm động. Mùi của nước hoa, mùi của các loại cây, hương trà, mùi của giấy mực. Cô giống như một cuốn sách có nội dung phong phú, mỗi khi lật sang trang mới lại có những nội dung khác nhau. Vẽ bướng bỉnh trong lần gặp đầu tiên, vẻ nhếch nhác mà bảo vệ Trương kể lúc cô say rượu, vẻ điềm đạm trầm tĩnh khi luyện thư pháp ở nhà... Anh ngẩng đầu lên nhìn cửa sổ phòng Phùng Hy, lẩm bẩm: “Hàng Châu là một nơi đẹp, nếu không có thành tâm thì đừng đến làm phiền”.

Trên trời có thiên đàn, dưới đất có Tô Hàng. Hàng Châu là một thành phố đẹp. Hàng Châu trong tháng tư khiến Phùng Hy như được thư thả tâm hồn dưới màn mưa lất phất.

Phùng Hy rất thích những thành phố có cà phê. Qua cà phê, cô được nhìn thấy những tòa nhà cao tầng ở Thượng Hải, biển ở Thanh Đảo, ngõ nhỏ của Lệ Giang, Tây Hồ ở Hàng Châu. Hương thơm của cà phê khiến cô ngây ngất.

Cô chỉ đi du lịch một mình, chỉ đi đến những nơi có điều kiện tốt. Phùng Hy cho rằng, đây là một sự hưởng thụ. Còn cùng bạn bè đem theo lều bạt lên núi về nông thôn, đó lại là một thú vui khác.

Những đồ vật nhỏ mà cô thích bao gồm thu thập các cốc cà phê, thìa pha cà phê, mua các loại hạt cà phê ở các khu vực khác nhau. Ngoài cà phê, cô còn thích trà. Dĩ nhiên là bao gồm các loại ấm trà, cốc trà, mua các loại trà khác nhau. Hàng Châu, vừa có cà phê vừa có trà.

Ngồi trong quán cà phê trên đường Nam Sơn, cuộn mình trên chiếc ghế sofa nhung, cà phê đen không pha thêm sữa tỏa ra một mùi hương thuần khiết, phía xa là Tây Hồ mờ ảo. Phùng Hy tiện tay đặt quyển tạp chí lên mặt, che đi đôi mắt đang khép hờ của cô.

Buổi trưa, tiếng nhạc không được thư giãn, giọng hát buồn của Giang Mỹ Kỳ(7) vang lên: “Anh yêu dấu, tại sao anh không ở bên em...”

Ta không có anh yêu dấu, Phùng Hy thầm nghĩ, cô bật cười. Cô bỏ quyển tạp chí xuống, liếc nhìn túi đường, vị ngọt ngào hiện lên trong đầu cô. Mùi hương cũng có ký ức, giảm bớt ký ức nhất là hồi tưởng về các món ăn ngon, những ký ức này sẽ là một sự thách thức lớn đối với cô.

Buổi sáng Phùng Hy uống một hộp sữa chua, ăn một quả táo, bụng đã đói meo từ lâu. Cô thở dài, uống một ngụm cà phê đã có phần hơi nguội, trả tiền rồi ra về.

Mưa lất phất, không ướt người, giống như vẽ khoan khoái nhẹ nhàng mà sương mù mang tới. Tây Hồ đã hiện ra trước mắt, Phùng Hy đứng bên cầu Đoàn suy nghĩ mông lung.

Liều bay phát phơ. Cô đi dọc theo bờ hồ Bạch, trời đã xẩm tối, khách du lịch cũng ít dần. Phùng Hy đứng trên hồ Bạch lặng lẽ ngắm nhìn Tây Hồ, những năm tháng trong quá khứ tựa như một bộ phim cũ đang chiếu chậm chậm. Trước đây cô chưa bao giờ lên kế hoạch cho cuộc đời của mình, học đại học, tốt nghiệp, đi làm, yêu, kết hôn, rất tự nhiên. Trong bảy năm đó, cô luôn luôn phải xoay quanh Điền Đại Vĩ, giống như một vệ tinh trung thành, quỹ đạo không bao giờ thay đổi.

Đến ngày hôm nay, Phùng Hy nghĩ với vẻ nuối tiếc, tại sao mãi cho đến sau khi ly hôn, cô mới phát hiện ra cái lợi của việc tự mình làm chủ cuộc sống của mình?

Trời tối dần, cảnh vật phía xa đã trở nên mờ ảo. Phùng Hy lấy máy ảnh ra nhanh chóng chụp hết một cuộn phim, rồi cô cẩn thận lấy vải mềm thấm hết lớp sương trên máy ảnh.

Thân máy ảnh hiệu Hải Âu, ống kính hiệu Nikon, cô mua khi còn đang học môn nhiếp ảnh tự chọn thời đại học, sau khi tốt nghiệp lại bỏ không, suýt nữa thì cô quên cách chỉnh sáng rồi. Cả một cuộn phim chụp được ba mươi tám kiểu, cô chỉ chọn lấy năm cảnh, về nhà rửa ra là có thể đối chiếu độ sáng.

Cô lựa chọn môn nhiếp ảnh ở trường, hoàn toàn là do Phụ Minh Ý thích chụp ảnh. Hai người cùng đi chụp ảnh, quay về lại cùng trốn trong phòng tối bận rộn đầu đêm. Nhìn những thước phim mình chụp được rửa ra, cô vừa cảm thấy tự hào vừa thấy hạnh phúc.

Phụ Minh Ý thường xuyên chụp ảnh cô, vô tình đưa cô vào ống kính. Anh thường cười nói: “Hy Hy, nhìn này, anh chụp em đẹp thế chứ, em chẳng bao giờ chụp anh cả”.

Kỹ thuật chụp ảnh của cô mãi mãi không bao giờ có thể đuổi kịp Phụ Minh Ý, nhưng cô chỉ tận hưởng quá trình được ở bên anh. Có người coi trọng kết quả cuối cùng, còn cô, cô chỉ coi trọng quá trình mà thôi. Đối với Phùng Hy, chụp ảnh xấu hay đẹp không quan trọng, niềm vui và niềm hạnh phúc trong lúc chụp mới là quan trọng nhất.

Có lần đi chơi với Điền Đại Vĩ, cô đã mang theo chiếc máy ảnh này, khóa mình trong nhà vệ sinh bận rộn cả một ngày. Điền Đại Vĩ chỉ nói một câu: “Chụp ảnh là trò đốt tiền, những ảnh em chụp cũng chẳng giắt được giải nhiếp ảnh gì đâu, chỉ lãng phí phim mà thôi, có gì thú vị chứ?”.

Nghe thấy vậy Phùng Hy cũng cảm thấy mất hứng, cất máy ảnh ở nhà chẳng lấy ra dùng lần nào nữa.

Nếu như một người nào đó làm quá nhiều điều trái ngược với bản tính của mình để chiều theo ý người khác thì chắc chắn họ sẽ không thể có niềm vui thực sự. Giống như câu nói của Vu Đan(8) trong chương trình Cuộc đời nghệ thuật mà cô xem trên ti vi, tìm một người thích hợp với mình là tốt nhất.

Ly hôn đã làm cô thay đổi quá nhiều, cô muốn tìm lại tất cả những sở thích của mình trước kia, để chúng làm cho cô trở nên bận rộn. Phùng Hy buồn bã nghĩ, có lẽ, chỉ có cách không ngừng làm cho cuộc sống trở nên phong phú, cô mới không có thời gian để nghĩ về quá khứ buồn.

Đeo ba lô đựng máy ảnh đi xuống bờ đê, Phùng Hy ngần ngừ một lúc, cô vẫn không bắt taxi. Cô quyết định đi bộ về khách sạn trên đường Nam Sơn.

Mưa bắt đầu hắt ướt lên mặt. Trời đã biến thành màu xám tro, Tây Hồ trong màn đêm lại mang một dáng vẻ khác. Trong bóng tối của những lùm cây là những ánh đèn nhấp nháy như đèn đom đóm. Tiếng nhạc, tiếng cười, tiếng phòng trà, tiếng quán cà phê văng vẳng đâu đây dưới ánh đèn huyền ảo.

Đoạn đường này rất dài. Nghe nói đi bộ nhanh có lợi cho giảm béo, Phùng Hy cố gắng rảo bước thật nhanh. Cô tham lam ngắm nhìn cảnh đêm ở Tây Hồ, trong đầu vạch nhanh kế hoạch tham quan Hàng Châu. Cô muốn đợi đến sau khi qua Thanh Minh sẽ đi mua lô trà Long Tỉnh đầu tiên được đưa ra thị trường, và còn mua một chiếc nghiên Thanh Khê. Đầm lầy Tây Khê chắc chắn sẽ phải đi, cô hy vọng sau khi để lãng phí phim sẽ chụp được một hai tấm ảnh phong cảnh đẹp như tranh thủy mặc, đó là một trong những món đồ kỷ niệm từ chuyến đi Hàng Châu.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, cô quyết định đi một chuyến Thiệu Hưng, đến đó để mua rượu Hoa Điêu về sưu tầm. Sang đến mùa đông, dùng nồi cơm điện hâm nóng lên, có thể ngồi trong phòng chậm rãi thưởng thức. Theo kế hoạch này, cô có thể ở Hàng Châu trong nửa tháng.

Phùng Hy vô cùng biết ơn vì có một công việc có thu nhập cao, để cô có thể thoải mái tiêu xài ở Hàng Châu mà không phải đắn đo gì nhiều. Cô hy vọng dùng hai tháng để làm thay đổi mình, sau khi trở về một cuộc sống mới sẽ được bắt đầu. Mục tiêu mới nhất của cô là một căn hộ, hay nói chính xác hơn là xây ình một cái tổ nương thân.

Khi về đến khách sạn, chân đã mỏi rã rời, người hơi toát mồ hôi. Phùng Hy vừa mệt mỏi, vừa sung sướng nghĩ, nhất định trong hai tháng cô sẽ gầy đi. Lúc đó thời tiết đã nóng, cô có thể mua sắm thêm quần áo mới, có thể tận hưởng niềm vui trang điểm ỳnh.

Thay phim xong, Phùng Hy điều chỉnh tiếng chuông điện thoại, tập trung tinh thần tập yoga trên giường. Tháng đầu tập yoga vô cùng khó, nhưng chỉ cần kiên trì, một tháng sau, những động tác mà hồi đầu tưởng không thể hoàn thành đã trở nên nhẹ nhàng. Giống như cô hiện nay, gặp người tập bụng hết sức dễ dàng.

Cô áp mặt xuống chân, nhớ tới buổi đến trung tâm thể dục thẩm mỹ, huấn luyện viên Trần ấn lưng cô xuống, nói bụng cô nhiều thịt thừa quá, Phùng Hy vừa cười vừa từ từ thở ra bằng miệng.

Bữa tối, vẫn là một quả táo, một quả chuối và một hộp sữa chua. Cô sờ bụng mình với vẻ vui mừng, gần đây đã thu nhỏ được thành công dạ dày, buổi sáng chiếc bụng mỡ sờ thấy lép kẹp, niềm vui này đã khiến cảm giác đói bay biến đi đâu mất.

Chuông điện thoại réo trong lúc cô còn đang ngất ngây với thành tích của mình, cô nhìn điện thoại, số của Phụ Minh Ý. Phùng Hy hơi ngần ngừ, cô không biết Phụ Minh Ý định nói gì. Nếu không vì miếng cơm manh áo, chắc cô đã từ chức bỏ đi lâu rồi. Đi cách Phụ Minh Ý thật xa, tức là cách quá khứ thật xa.

Chuông điện thoại vẫn tiếp tục đổ, sau khi dừng lại lại tiếp tục vang lên, Phùng Hy cắn môi, dùng ngón tay cái và ngón tay trở bóp quai hàm tạo ra nụ cười, cố làm ra vẻ gấp gáp nghe máy: “A lô? Vâng, em vừa tắm xong, có việc gì không anh?”

Phụ Minh Ý cười: “Không có việc gì cả, em về nhà rồi à?”

Phùng Hy trầm nghĩ, không có việc gì thì gọi đến làm gì? Nhưng cô không nói ra suy nghĩ này, tiếp tục để tiếng mình nói với vẻ cười cười: “Em đang chơi ở Hàng Châu, vài ngày nữa sẽ về thăm bố mẹ”.

“Em đi một mình à?”, Phụ Minh Ý nhớ ngày trước Phùng Hy không thích đi đâu một mình, đi đâu cũng phải có bạn cùng lớp đi cùng. Nghĩ tới hình ảnh cô một mình lẻ loi đứng bên Tây Hồ, Phụ Minh Ý thấy

thương thương.

Tiếng Phùng Hy trong điện thoại rất vui vẻ, “Ngồi ở quán cà phê, ngắm phong cảnh, shopping. Lâu lắm chưa đi chơi như thế này rồi, đi một mình cũng thích lắm”.

“Bao giờ em về?”

“Em chưa biết, để xem tình hình thế nào đã. Nếu vui thì chơi thêm vài ngày, không vui thì thu dọn hành lý quay về”.

Vẻ nhẹ nhàng, vui vẻ trong giọng nói của cô khiến Phụ Minh Ý thở phào. Anh dặn dò thêm một câu, hỏi: “Nơi em ở có an toàn không?”.

“Tốt lắm, ngay cạnh Tây Hồ trên đường Nam Sơn”. Phùng Hy vừa cười vừa nói dối, “Có người bạn ở gần đây hẹn em tối đi chơi. Thế đã nhé, bye bye!”.

Cô nhanh chóng cúp điện thoại, tay sờ lên ngực, tim đập thình thịch. Sự quan tâm của Phụ Minh Ý khiến lòng cô rối bời. Điều mà cô không cần nhất là sự quan tâm của anh, nó khiến cho cô không thể kìm nén được và nhớ lại những kỷ niệm đẹp ngày xưa. Phùng Hy tự nhắc mình, anh đã kết hôn rồi, và người mà anh lấy lại là con gái của sếp tổng, cô không được dính dáng gì với anh.

Phùng Hy của tám năm về trước sẽ không nghĩ như vậy, cô sẽ cảm thấy lãng mạn, cảm thấy ấm áp, sẽ cảm động rơi nước mắt. Hiện giờ, việc đầu tiên mà cô nghĩ đến chính là miếng cơm manh áo của cô. Cô nghĩ với về bị ai, phải chăng cô đã bị xã hội tôi luyện và trở nên xảo quyệt, thực dụng rồi ư?

Hai tháng, Phùng Hy quyết định, chưa đến ngày cuối cùng quyết không lộ diện ở công ty, để Phụ Minh Ý và Vương Thiết đấu đá nhau. Chiến tranh, không phải đều bắt phụ nữ tránh xa đó sao?

Quán cà phê, phòng trà, các thắng cảnh... Phùng Hy sắp xếp thời gian rất cân đối, nội dung duy nhất mà cô bỏ qua là các đặc sản của Hàng Châu. Cô nhìn các món khiến cô phải chảy nước miếng như bánh đậu xanh, gà hấp lá sen, vịt hấp lá sen, mì tôm sốt lươn, cá chua ngọt... mà lòng vô cùng hậm hực. Cô tự bảo với lòng mình, đợi cô gầy đi, gầy đi...

Cô ở Hàng Châu hai ngày, vẫn kiên trì sáu giờ sáng tỉnh dậy, mặc quần áo thể thao chạy quanh Tây Hồ.

Lúc này đây khách du lịch quanh Tây Hồ rất ít, sương giăng khắp hồ, hơi thở xen lẫn với bầu không khí trong lành, mát lạnh. Phùng Hy đang chạy, thỉnh thoảng lại gặp người dậy sớm chạy thể dục, hai bên tươi cười chào nhau.

Phía trước có một người đang chạy, bộ quần áo thể thao màu đen, bước chạy chắc nịch, gương mặt điển trai, vừa nhìn đã thấy chạy qua góc đường. Phùng Hy vừa chạy vừa ngoái đầu ra xem, người kia đã chạy xa rồi. Cô nghĩ, chắc chắn là cô nhìn nhầm, người đàn ông đó trông rất giống Mạnh Thời.

Phùng Hy lại đi chơi một ngày, chập tối mới về đến khách sạn. Vừa bước vào đại sảnh cô liền sững người, Phụ Minh Ý đang đứng trước quầy lễ tân, lưng quay về phía cô.

Anh mặc bộ quần áo plet màu tím than, dưới chân đặt một chiếc va ly, vừa nhìn là biết mới đến Hàng Châu. Tại sao anh lại biết cô ở khách sạn này? Phùng Hy vừa lùi lại vừa nghĩ. Cô không biết là mình đang vui hay đang sợ nữa, cô hoàn toàn né tránh theo bản năng, giác quan thứ sáu bảo với cô rằng hiện giờ tuyệt đối không được gặp anh.

Chắc chắn Phụ Minh Ý sẽ hỏi nhân viên quầy lễ tân số phòng của cô, biết cô chưa trả phòng chắc chắn sẽ đến tìm cô. Dựa vào kinh nghiệm lăn lộn bao năm trên thương trường, cô đã áp dụng phương châm lùi theo phản xạ.

Hành động diễn ra nhanh hơn những gì đang suy nghĩ trong đầu, Phùng Hy cấp tốc lùi ra khỏi cổng khách sạn. Mắt vẫn liếc nhìn quầy lễ tân, sợ Phụ Minh Ý bất ngờ quay đầu khiến cô không kịp né tránh.

Bỗng có người vỗ vai cô một cái, suýt nữa thì Phùng Hy hét lên. Quay đầu nhìn thấy Mạnh Thời đang cười rất tươi, cô giờ ngay ngón tay trở lên đặt lên môi ra hiệu im lặng, nghiêng người trốn vào chỗ tối dưới bóng cây, nén giọng nói: “Rời chỗ này đã rồi tính sau”.

Mạnh Thời nhìn cô bằng ánh mắt khó hiểu, thấy Phùng Hy tỏ vẻ sốt ruột, bèn rảo bước nhanh tới, nghỉ một lát rồi đi theo cô.

Phùng Hy vẫy một chiếc taxi, cúi người lên xe ngay, đang định bảo lái xe đi nhanh thì chợt nhớ ra Mạnh Thời vẫn đang ở bên vệ đường, bèn nói với vẻ ngại ngùng: “Tìm chỗ nào ngồi nhé?”.

Cô chỉ mong Mạnh Thời từ chối, thế nhưng chỉ một giây sau Mạnh Thời đã chui vào xe ngồi ở hàng ghế sau, nhắc lái xe thay cô: “Đến đường Bắc Sơn”.

Lúc đẩy cửa vào, cô nghe thấy tiếng cười và tiếng nhạc ở bên trong. Phùng Hy lùi một bước, nhìn lên tấm biển, đúng là quán cà phê thật, cô còn tưởng mình đang vào một quán bar.

“Bạn anh mở”. Mạnh Thời đứng ở cổng giải thích.

Phùng Hy liền cười, theo anh đi vào bên trong. Đập vào mắt là trên chiếc bàn gần quầy lễ tân, một cô gái tóc dài đang vừa nhấc chiếc váy dài nền trắng hoa xanh nhảy điệu flamenco. Dưới chiếc váy là cặp cổ chân trắng nõn nà đeo một chiếc dây chuyền có chuông nhỏ, tiếng giầy gỗ vào mặt bàn nghe rất vui tai. Váy dài xòe ra, trông rất hấp dẫn, nụ cười rạng rỡ nở trên môi của cô gái khiến ai cũng cảm thấy ngất ngây.

Tất cả mọi người đều vây quanh cô gái vỗ tay, tiếng cười, tiếng huýt sáo vang lên từng hồi.

Phùng Hy tròn mắt đứng xem, bầu không khí náo nhiệt này đã khiến cô trở nên bình tĩnh hơn.

Mạnh Thời lên tiếng chào đám bạn rồi đưa Phùng Hy vào ngồi ở một góc, cười nói: “Bọn họ đang chơi, để anh đi đun cà phê nhé, em thích uống loại nào?”.

“Ngoài cà phê Cappuccino và cà phê Viennese, còn lại đều được”. Phùng Hy không thích cà phê có bọt sữa.

Mạnh Thời khẽ cười, một lát sau anh đã bưng ra hai cốc cà phê Santos của Braxin.

Phùng Hy không cho đường, uống một ngụm lớn. Song song với việc cảm nhận vị đắng, mùi thơm thuần khiết của cà phê đã kích thích thần kinh của cô. Cô đã hoàn toàn bình tĩnh trở lại, lúc này mới cười và nói: “Sao anh cũng ở Hàng Châu?”.

Mạnh Thời trả lời rất tự nhiên: “Việc làm ăn, anh buộc phải đi một chuyến. Buổi sáng lúc chạy bộ có nhìn thấy em, giải quyết xong việc thì đến tìm em”.

“Làm sao anh biết em ở khách sạn nào được?”

“Đường Nam Sơn, khách sạn nằm bên bờ Tây Hồ không nhiều”.

Người mà buổi sáng cô gặp hóa ra lại đúng là anh, anh nhớ kỹ thật. Phùng Hy nhủ thầm trong bụng, cảm thấy thế giới này quá khó bé, quá nhiều chuyện trùng hợp lạ lùng. Cô bê cốc cà phê lên uống một ngụm thật lớn.

Trên đường đi cô đã tắt điện thoại di động, bây giờ đã bình tĩnh trở lại, vừa nghe Mạnh Thời giới thiệu bạn bè anh và chủ nhân của quán cà phê này, vừa suy nghĩ không hiểu Phụ Minh Ý đến đây để làm gì.

Tám năm đã trôi qua, dường như thói quen thích tạo sự bất ngờ cho cô của Phụ Minh Ý không hề thay đổi.

Sau khi yêu Phụ Minh Ý không lâu là đến sinh nhật của Phùng Hy. Hôm đó trời mưa như trút nước, ngoài ký túc xá không còn thấy ai đi lại. Phụ Minh Ý học ở trụ sở chính, cách địa điểm mới mà cô học rất xa. Phùng Hy không thể ngờ rằng Phụ Minh Ý sẽ đến, tưởng anh sẽ gọi điện thoại, nhắn tin là cùng. Mãi cho đến khi Phụ Minh Ý đi xe đạp, người ướt từ đầu đến chân xuất hiện ở ký túc xá, Phùng Hy mới xông ra trước bao ánh mắt ngưỡng mộ của bạn bè trong ký túc xá, ôm Phụ Minh Ý vừa khóc vừa cười. Sau đó Phụ Minh Ý nói: “Đây là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất mà anh tặng cho em”.

Phùng Hy lại nhớ đến trước kia, ý nghĩ bất chấp tất cả lại hiện lên trong đầu cô. Tay cô chạm vào điện thoại di động rồi lại rút lại, lúc này đây, lý trí đã chiến thắng - anh đã kết hôn rồi, hiện nay anh còn là cấp trên của cô. Cô thầm cảm thấy xấu hổ và nói một câu: “Em xin lỗi...”.

Bất giác một cảm giác chua xót, đau đớn khó tả trào dâng trong lòng. Phùng Hy nghĩ, mình đã thực sự thay đổi rồi, sự lý trí này khiến cô cũng cảm thấy sợ chính mình.

Hiện giờ cô đã đưa ra quyết định không gặp mặt Phụ Minh Ý nữa. Tay cầm chắc túi đựng máy chụp ảnh, Phùng Hy thấy may vì chứng minh thư, tiền, thẻ tín dụng đều mang theo bên người, nếu không được thì tối nay tìm một chỗ khác để ngủ vậy.

“Em sao vậy?”. Nhìn thấy Phùng Hy luống cuống hồi lâu, bây giờ mới có phần bình tĩnh, Mạnh Thời mới hỏi câu đó. Nếu anh không nhìn nhầm, kể từ lúc gặp ở cổng khách sạn, vẻ mặt Phùng Hy như gặp phải ma.

“Anh ở khách sạn nào?”

Mạnh Thời hơi sững người, lúc này đây nhạc đã đổi sang giai điệu chậm rãi, cô gái tóc dài khiêu vũ lúc này đã nhảy xuống. Mạnh Thời cùng với mọi người xung quanh vỗ tay, cười gật đầu chào, lúc này mới quay đầu nói: “Anh ở nhà bạn anh”.

Lúc này, trong đầu Phùng Hy đã nghĩ ra một cách. Cô ngừng đầu nhìn Mạnh Thời hỏi: “Anh có thể giúp em một việc được không?”.

Đúng dịp có một cuộc họp tổ chức ở Thượng Hải, Phụ Minh Ý bèn xuất phát trước ngày dự định. Kế hoạch của anh là ở lại Hàng Châu một đêm, ngày hôm sau từ Hàng Châu về Thượng Hải. Biết tin Phùng Hy đã ly hôn, tiếp đó lại nghỉ phép hai tháng, Phụ Minh Ý cảm thấy cần phải gặp cô một lần. Anh thực sự có quá nhiều câu hỏi, quá nhiều chuyện muốn nói trực tiếp với cô.

Sau khi đăng ký phòng ở khách sạn, cách nửa tiếng anh lại gọi điện vào phòng Phùng Hy một lần, nhưng đều không có người nghe máy. Anh nghĩ chắc là cô đi chơi ở bên ngoài, nên không gọi di động cho cô. Mười giờ ba mươi phút tối, anh lại gọi một lần nữa, nghe thấy có người nhắc máy, anh liền dập máy, vội vàng cầm một bông hồng đã bó sẵn đến gõ cửa phòng Phùng Hy.

Anh nghe thấy bên trong có tiếng động, khoe miệng hơi cười cười, cẩn thận giấu bông hồng ở sau lưng. Phụ Minh Ý đang tưởng tượng ra cảnh Phùng Hy tròn tròn mắt vì ngạc nhiên.

Cửa vừa mở ra, Phụ Minh Ý liền đưa ngay bông hồng ra trước mặt, rồi đột ngột rút lại. Nụ cười trên môi đột nhiên tắt ngấm.

Mạnh Thời mặc quần áo tắm, tóc ướt sũng, nhìn Phụ Minh Ý bằng ánh mắt khó hiểu, “Anh tìm ai?”

“Anh là ai?”, Phụ Minh Ý thu nụ cười lại, lạnh lùng nhìn người đàn ông trước mặt, trong lòng cảm thấy vô cùng hăng hực. Người trong công ty đã truyền tai nhau từ lâu, chồng Phùng Hy đã tìm được một cô gái trẻ trung xinh đẹp, đá Phùng Hy rồi, lẽ nào Phùng Hy cũng đã có người mới? Cô ấy lại có sở thích sưu tập những anh chàng điển trai? Một anh chàng Điền Đại Vĩ đẹp trai phong độ vẫn chưa đủ, lại còn thêm anh chàng khôi ngô cao lớn này, nhìn sắc thái cũng không phải là kẻ tầm thường.

Phụ Minh Ý chỉ muốn quay đầu đi ngay. Anh cố gắng kìm chế cảm giác khó tả trong lòng, hỏi bằng giọng lạnh lùng: “Phùng Hy ở đây phải không?”.

Mạnh Thời gãi gãi đầu tỏ vẻ như vỡ lẽ ra điều gì, “À, có phải anh tìm cô gái lúc đầu ở đây đúng không? Cô ấy đã rời Hàng Châu rồi, tiền phòng cô ấy nộp hôm nay, khách sạn không trả lại nữa, cô ấy nhượng lại giá rẻ cho tôi”.

Phụ Minh Ý lập tức thở phào, mặc dù thất vọng nhưng anh có cảm giác như vừa trút được một gánh nặng. Anh khẽ mỉm cười, lịch sự nói: “Xin lỗi đã làm phiền anh”.

Mạnh Thời đóng cửa phòng lại, ánh mắt lộ rõ vẻ suy tư.

Lúc Phụ Minh Ý liếc nhìn anh cũng là lúc anh đồng thời quan sát người đàn ông khiến Phùng Hy trốn tránh không chịu gặp mặt. Vẻ già dặn, chín chắn của Phụ Minh Ý, bộ pleet trên người, vừa nhìn là biết giá tiền không rẻ. Mặc dù Phụ Minh Ý rút tay rất nhanh, nhưng anh vẫn nhìn thấy bông hồng đó. Trong lòng anh tràn đầy nghi hoặc, một người đàn ông giàu có, biết lãng mạn, tại sao Phùng Hy phải tránh mặt anh ta?

Anh nhắc điện thoại ở đầu giường và gọi cho Phùng Hy, cười ha ha nói: “Tất cả đều thuận lợi, ngày mai anh sẽ trả phòng cho em”.

“Cảm ơn anh”. Phùng Hy không biết Phụ Minh Ý sẽ dừng ở đây bao nhiêu lâu. Nếu anh đã tìm được khách sạn mà cô ở thì chắc chắn anh cũng có thể tìm được cô ở khách sạn khác. Hiện giờ cô đang ở trong một

khách sạn ở đường Bắc Sơn, căn phòng mà cô ở được đăng ký bằng tên của Mạnh Thời, cô và Phụ Minh Ý chỉ cách nhau Tây Hồ mà xa như chân trời góc bể.

Mạnh Thời dẫn đo một lát, cười nói: “Anh ta mang theo một bông hồng, chỉ tiếc rằng nhìn thấy anh nên không tặng nữa”.

Phùng Hy giật mình, thấy mình may quá, tựa như có một tảng đá trong lòng rơi phịch xuống đất. Phụ Minh Ý tặng hoa hồng, cô biết phải nhận thế nào? Trai đơn, gái chiếc, người tình đầu tiên, sếp trực tiếp của mình, bao mối quan hệ với các thân phận khác nhau bảo cô phải từ chối thế nào? Phùng Hy cười đau khổ. Cô lại nhớ tới câu nói cay nghiệt của Điền Đại Vĩ: “Gái ba mươi tuổi đã toan về già, hình dáng hiện giờ của cô đến tôi nhìn cũng phát mửa, Phụ Minh Ý đang lên như điều gặp gió, có thích cô nữa không cũng chưa biết”.

Coi như là cô đa tình, nhưng cô không thể không nghĩ ỉn. Dù sao đi nữa thì người mà anh lấy là con gái của sếp tổng, không tiện để từ chối cũng không tiện nhận, vậy thì, không cần thiết phải gặp mặt nữa.

“Xin lỗi về sự mạo muội của anh, đó là bạn trai của em à?”.

“Không, sếp của em, thuộc khu vực gài mìn, vẫn nên tránh là hơn. Cảm ơn anh”. Phùng Hy nói một cách nhẹ nhàng. Cô xử lý thế này vừa có thể tránh khỏi nguy hiểm dẫm phải mìn, vừa không để xảy ra chuyện không vui với Phụ Minh Ý, cô rất hài lòng.

Mạnh Thời liền cười, trêu cô: “Đến tận cả Hàng Châu, tình cảm chân thành thế mà không làm em bồi hồi à? Thời nay con gái khó cưới thật”.

Phùng Hy trả lời rất hùng hồn: “Lãng mạn là chuyện nhỏ, miếng cơm là chuyện lớn. Hoa hồng đâu có thể làm cơm để ăn được”.

“Ha ha, phụ nữ thời nay thực dụng thật, kiếm người yêu đầu tiên phải xem anh ta có xe hơi có nhà hay không, thu nhập mỗi năm bao nhiêu? Theo như sự quan sát của anh, vị sếp này của em chắc chắn phải thuộc giai cấp có tiền, em theo anh ta còn phải lo chuyện cơm áo gạo tiền hay sao?”.

Phùng Hy cười đáp: “Đúng là điều kiện của anh ấy không tồi, tướng mạo cũng tạm ổn, nếu tính địa vị thì cũng là tổng giám đốc công ty, tiền dĩ nhiên là cũng có. Thế nhưng, anh ấy có vợ rồi. Ngay từ hồi học lớp một em đã gia nhập đội thiếu niên tiên phong, sự giác ngộ này vẫn có đấy”.

Mạnh Thời cười ha ha, châm chọc Phùng Hy: “Xem ra tầm nhìn của em còn ngắn quá, anh bạn không ngại đường xá xa xôi ngàn dặm tới đây, khả năng được nâng lên làm phu nhân không phải là nhỏ, tại sao em không tranh thủ cơ hội, nắm chặt chiếc vé ăn dài hạn này?”.

Phùng Hy lườm một cái, nghiêm túc nói: “Em không cần tấm vé ăn dài hạn ăn ngon uống ngọt, em cần giảm béo”.

Mạnh Thời liền cười, đáp: “Thành phố Hàng Châu không lớn, lại đều ở bên Tây Hồ, cẩn thận không lại chạm trán đấy”.

“Phiền anh ngày mai trả phòng thay em và xách hành lý lại đây cho em, địch tiến ta lùi, em đi Thiệu Hưng mua rượu!”.

Cúp điện thoại xuống, Phùng Hy thở phào một tiếng. Ngày mai hãy mở điện thoại, nếu có cú điện thoại gọi nhớ nào của Phụ Minh Ý, thì nói với anh rằng, mình đã bay xuống Hải Nam rồi.

5. Chương 5: Tình Chết

Dù đau đớn, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, cho đến khi được thoát khỏi chúng. Đứng ở ranh giới giữa dục vọng và hạnh phúc ngoảnh đầu nhìn lại, mới phát hiện ra rằng, chúng không thể làm tổn thương bạn dù chỉ là một chút.

Trong lúc Phùng Hy còn đang mơ màng trong giấc ngủ, nghe thấy tiếng Chi Hoa gào lớn: “Phùng Hy dậy ngay cho tao, mày không biết đây là đồ quý à? Mày mà để lỡ thì sẽ hối hận cả đời đấy!”.

Cô cố gắng mở mắt ra song lại nhắm lại. Thấy hơi lạnh lạnh, Chi Hoa đã kéo chăn của cô ra, quỳ gối xuống giường gào lớn với cô: “Phụ Minh Ý kết hôn là cái quái gì chứ, nghe nói lần này giới thiệu ày món đồ quý, lại còn đẹp trai nữa! Dậy mau!”.

Phùng Hy đành phải trở dậy, cô uể oải rửa mặt, đánh răng, lúc ngồi trong nhà vệ sinh mắt vẫn còn nhắm, “Hết giấy vệ sinh rồi...”.

Chi Hoa đứng trước cửa nhà vệ sinh, tay cầm cuộn giấy vệ sinh, bắt đầu xé túi bóng bọc bên ngoài, vừa xé vừa lẩm bẩm, “Mày yêu Phụ Minh Ý đến vậy, tại sao hồi đó không theo hần ta đến Thượng Hải? Ở đây tìm được việc, ở Thượng Hải không tìm được việc ư?”.

Tiếng túi bóng kêu sột soạt, Chi Hoa vò lại nắm trong tay. Đột nhiên Phùng Hy cảm thấy trái tim cô lúc tốt nghiệp giống như đám túi bóng rúm ró đang nằm trong tay Chi Hoa, tiếng sột soạt đó giống như những tiếng ai oán.

Cô bấm nút xả nước, nghe thấy tiếng xả ục ục của nước trong bồn cầu. Nước vẫn đang chảy vào bồn chứa nước, âm thanh này khiến cô cảm thấy đau đầu. Phùng Hy mở nắp két nước bồn cầu ra, lấy tay ấn xuống, không ăn thua gì, nước vẫn đang chảy vào, giống như vỡ đường ống. Cô bực tức dùng tay vỗ bồn chứa nước, nghe thấy Chi Hoa lại lẫu lẫu một câu: “Công việc thì ở đâu chả có? Chả hiểu mày nghĩ thế nào nữa, sau khi chia tay lại còn đòi sống đòi chết vì hần ta nữa...”.

Nước vẫn đang chảy vào két nước, Phùng Hy bực bội mở cửa nhà vệ sinh hét: “Phụ Minh Ý bảo tao đợi hần! Hần bảo tao đợi hần! Hần nói hần thích cuộc sống ở nơi tao sống hơn, hần nói thích sống ở nơi cách xa vùng duyên hải hơn, hần bảo tao cứ lập nghiệp ở đây đi, đợi hần ở Thượng Hải đôi năm kiếm được ít tiền rồi về tìm tao! Toàn những lời vớ vẩn, vớ vẩn!”.

Hai tiếng “vớ vẩn” đã kéo Phùng Hy ra khỏi giấc mơ, tỉnh lại cô vẫn còn nghe thấy tiếng gào của mình. Mở mắt ra, hai hàng nước mắt lăn khỏi khóe mắt, trong khi cô không có cảm giác gì là mình đang khóc, chỉ cảm thấy dạ dày đang cồn cào, miệng khô khốc. Cô hắt chăn ra xuống giường, kéo rèm cửa cái soạt.

Ánh sáng phía sau rèm cửa chiếu vào khiến cô phải nhắm mắt lại vì chói. Khách sạn này nằm ở bên Tây Hồ, đứng ở cửa sổ nhìn ra, sóng nước Tây Hồ lăn tăn, bờ phía bên kia tràn ngập một màu xanh. Phùng Hy nhìn về phía khách sạn ở bên đường Nam Sơn, cô lặng lẽ nhìn, thầm nghĩ chắc chắn Phụ Minh Ý không thể biết rằng cô đang ở bên phía bờ bên này của Tây Hồ.

Đột nhiên vóc dáng của anh trở nên rõ nét trong buổi sớm này - lúc thì anh bị các đồng nghiệp trong công ty đẩy về phía cô, ánh mắt anh lộ rõ vẻ ngạc nhiên như gặp phải quỷ; lúc thì là hình ảnh anh ngồi trong tiệm ăn đồ Tây tay xé gói đường, đổ những hạt đường óng ánh đó vào cốc cà phê, chẳng mấy chốc đường đã tan hết, anh nói, anh nhớ là không có đường có sữa em không uống được.

Phùng Hy lấy tay ấn ngực, đây hoàn toàn là sự tưởng tượng, bởi vì cô cảm nhận được rất rõ cảm giác đau đớn khi tim đập. Cô cũng có sự nghi ngờ, sự phẫn nộ, sự đau xót. Nhưng tại sao cô không hỏi gì hết, không nổi cáu với Phụ Minh Ý, không sà vào lòng anh khóc tức tưởi, cô chỉ lặng lẽ ra đi về phía bên kia của Tây Hồ mà trái tim thì đau đớn.

“Em và anh, cách nhau một bờ đại dương”. Ngón tay cô chạm vào cửa sổ, thầm nói với lòng mình. Nghĩ đến cảnh tương lai chỉ lẻ loi một mình, nước mắt cô lại chực trào ra.

Mặc dù cô có thể giải quyết một cách sáng suốt mọi vấn đề trước mắt, nhưng cô vẫn là một người phụ nữ giàu tình cảm, chỉ có điều cô không nghĩ đến mà thôi.

Phong cảnh hai bên đường của cuộc đời con người thường khiến người ta phải dừng chân, trên con đường này cũng có vô số ngã rẽ. Khi bạn bị một bụi gai hoặc một đóa hồng bên vệ đường đâm chảy máu, khi người bạn đời bên cạnh bạn quay đầu bỏ đi, sự dừng lại của bạn chỉ có thể khiến cho nhánh gai vô tình xuyên sâu vào cơ thể bạn, biến thành con chim ẩn mình chờ chết.

Dù đau đớn, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến về phía trước, cho đến khi được thoát khỏi chúng. Đứng ở ranh giới giữa dục vọng và hành phúc ngoạn đầu nhìn lại, mới phát hiện ra rằng, chúng không thể làm tổn thương

bạn dù chỉ là một chút.

Tâm trạng Phùng Hy đã bình tĩnh trở lại, cô quay người đi vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt.

Sau khi nhận được điện thoại của Mạnh Thời, cô đeo ba lô đựng máy ảnh đi xuống lầu, thăm nghĩ ngoài việc đi Thiệu Hưng mua rượu, còn có thể đi U Trấn một chuyến. Mạnh Thời đang đợi cô dưới sảnh lớn, nhìn thấy Phùng Hy đeo ba lô đi xuống mắt không nhìn sang xung quanh, vội lên tiếng chào cô.

“Anh Mạnh”. Phùng Hy trở về với thực tại, cười chào Mạnh Thời, “làm phiền cho anh quá”.

“Đừng khách sáo”. Mạnh Thời nhìn thấy mắt Phùng Hy hơi sưng, biết cô ngủ không được, nhưng cũng không dă động gì đến chuyện đó, cười nói: “Anh mượn xe rồi, như thế tiện hơn”.

Vừa nhìn thấy chiếc xe Rubicon màu đen hai cửa cô liền tròn tròn mắt, tặc lưỡi khen: “Đẹp quá!”.

“Em thích xe việt dã à?”.

“Em chỉ thích loại xe việt dã này! Xe việt dã hạng xịn! Trông oai vệ quá!”. Phùng Hy đi quanh chiếc xe một vòng, ánh mắt đầy vẻ hâm mộ.

Đây là lần đầu tiên Mạnh Thời nhìn thấy Phùng Hy để lộ vẻ ngây thơ của trẻ con, mấy lần trước cô gây cho anh cảm giác cô là một người phụ nữ đoan trang, nhã nhặn, trầm tính, rất có cá tính. Bất giác anh mỉm cười, nói: “Em biết lái xe không?”.

Phùng Hy đưa tay ra, “Chìa khóa!”

Mạnh Thời liền đưa chìa khóa cho cô. Phùng Hy cũng không làm khách, cô thực sự thích loại xe này. Ngồi lên xe, Phùng Hy hất hàm về phía Mạnh Thời, “Em sẽ chở anh đi!”.

Cử chỉ kiêu ngạo đó khiến Mạnh Thời thực sự bất ngờ. Anh ngồi ở ghế phụ, thắt dây an toàn, ngoảnh mặt sang nói: “Cát cánh!”

“Cát cánh!”, Phùng Hy vỗ tay vào vô lăng hét lớn. Ngồi trong xe, mắt cô nhìn thẳng về phía trước, dường như trước mắt không phải là Tây Hồ mà là thảo nguyên bao la khiến cô có thể thỏa sức tung hoành.

Mạnh Thời vừa thắt dây an toàn vừa cười, “Đi thôi!”.

Xe vẫn không nhúc nhích.

Phùng Hy tay sờ vô lăng nói với vẻ tiếc rẻ, “Em không có bằng lái!”.

“Em không mang à?”.

“Em chưa thi! Nhưng chắc chắn trong tương lai em sẽ biết lái! Chỉ có điều chưa thi!”. Phùng Hy trả lời với vẻ rất nghiêm túc.

Mạnh Thời suýt sặc vì buồn cười. Bộ dạng của cô khiến anh tưởng cô là lão làng rồi.

Anh hỏi với vẻ không tin: “Ý em tức là hiện giờ em không biết lái à?”.

“Ý em là, tương lai em sẽ biết lái!”. Lúc nói câu này Phùng Hy quay đầu ra ngoài cửa sổ.

Mạnh Thời bật cười vì câu trả lời tỏ vẻ giận dữ của cô. Thấy cô có phần ngượng ngùng, anh cố nhịn cười, nói: “Ồ, lái xe rất đơn giản, chắc chắn em sẽ biết thôi. Anh đưa em đi ăn sáng nhé”.

Hai người đổi vị trí cho nhau, cuối cùng xe cũng đã nổ máy. Mạnh Thời liếc Phùng Hy một cái, thấy ánh mắt cô lộ rõ vẻ hâm mộ, bất giác bật cười, “Em rất thích lái xe có phải không?”.

“Em nghĩ lái xe việt dã chắc chắn rất đã, có thể... khiến em bay! Em thích tất cả những môn vận động liên quan đến bay”. Bình thường Phùng Hy chủ yếu đi xe công vụ. Ngồi xe việt dã, lại là loại xe Rubicon mà cô thích thì đây là lần đầu tiên. Ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy xe, cô đã muốn được lái xe việt dã đi du lịch.

Xe lao vun vút về phía đông Tây Hồ. Thỉnh thoảng Mạnh Thời lại liếc một cái, đều nhìn thấy ánh mắt hào hứng của cô, giống như đứa trẻ được nhận một món đồ chơi đã chờ đợi từ lâu. Anh buột miệng hỏi: “Sao em lại thích bay?”.

Phùng Hy nhìn động tác quay vô lăng rất điêu luyện của Mạnh Thời với vẻ hăm mộ, nói: “Lẽ nào anh không có ham muốn được đứng trên tòa nhà cao hai, ba mươi tầng và nhảy xuống ư? Cảm giác đó thật tự do tự tại biết bao! Nếu được lái chiếc xe này, phóng bạt mạng thì thật là đã!”

Mạnh Thời hít một hơi thật sâu, nói: “Bạn Phùng Hy ạ, bạn có biết tôi có cảm giác gì khi bạn ngồi trên ghế lái không? Giống như không có người lái vậy! Chỉ lái loại xe nhỏ như Smart là được rồi”.

Phùng Hy chớp chớp mắt, hiểu ngay ý của Mạnh Thời, mặt đỏ rực lên vì tức: “Đúng là em hơi thấp một chút, nhưng em có thể nâng ghế lên cao! Smart giống xe Karting(9), anh hiểu chưa?”.

“Ha ha!” Mạnh Thời cười lớn, xe Karting? Smart mà giống xe Karting? Sự tưởng tượng của Phùng Hy khiến anh vô cùng thích thú.

“Anh mời em ăn mì sốt lươn ở nhà hàng Khuê Nguyên nhé”. Mạnh Thời dừng xe, dẫn Phùng Hy vào Quan Hạng Khẩu.

Phùng Hy đã quen với việc mỗi sáng một hộp sữa chua, nghe đến từ “mì”, trong đầu liền lập tức đổi nó thành carbohydrate, đột nhiên cảm thấy khó xử. Món mì sốt lươn ở Hàng Châu vô cùng nổi tiếng, cô đã nghe nói từ lâu, nhìn thấy tấm biển hiệu mang phong cách cổ, bất giác thở dài.

Mạnh Thời nhìn Phùng Hy một lượt từ đầu đến chân, trêu: “Em giảm béo hiệu quả đó nhỉ! Hiện giờ nhìn em cũng lắm chỉ có thể dùng từ tròn trĩnh để miêu tả mà thôi”.

Phùng Hy lập tức mỉm cười, trong lúc Mạnh Thời tưởng rằng cô quyết định đầu hàng thì cô làm động tác hít mùi thơm và nói: “Em ngửi là được rồi”.

Mạnh Thời vừa tức vừa buồn cười, không hiểu tại sao, tự nhiên anh lại muốn trêu cô. Sau khi ngồi vào bàn, anh chỉ gọi một bát mì, sau khi mì được bưng đến, anh mới chậm rãi nói: “Có câu, đến Hàng Châu mà không ăn mì của nhà hàng Khuê Nguyên thì coi như chưa đến Hàng Châu. Mì ở đây nhé, tôm mềm lươn giòn, canh ngon vị ngọt, mì dai sợi dẻo. Lươn được rán bằng dầu, tôm non được xào với thịt lợn, mì được nấu bằng canh gà”.

Anh gắp một miếng mì, tặc lưỡi nói: “Dẻo thơm thật. Chậc chậc”.

Mạnh Thời thích thú nhìn Phùng Hy nuốt nước miếng, hai mắt sáng rực, lại làm ra vẻ không cần ăn. Dáng vẻ này của cô khiến anh cảm thấy thú vị hơn nhiều so với bát mì sốt lươn kia.

“Mạnh Thời, anh thật tàn nhẫn! Em đang giảm béo! Giảm béo, anh có hiểu không?”. Suýt nữa thì Phùng Hy phải đầu hàng. Cô nuốt nước miếng, buồn bã nói: “Anh không biết là em thèm ăn như thế nào đâu, anh cũng không thể biết là giảm béo đối với em có nghĩa là gì đâu”. Nói đến câu sau, giọng cô hạ thấp, kèm thêm nụ cười tự chế giễu mình.

Mạnh Thời không thể tiếp tục hạ đũa được nữa, anh chỉ cảm thấy miếng mì đó nghẹn ở cổ không sao nuốt trôi được. Ánh mắt anh dừng lại trên gương mặt Phùng Hy, anh không thể hiểu, trong mắt anh, đúng là Phùng Hy hơi béo, nhưng không tới mức ảnh hưởng đến mỹ quan thành phố. Mạnh Thời không thể hiểu được, vóc dáng lại có thể khiến một người phụ nữ có nội tâm vô cùng phong phú chán nản đến mức đó hay sao?

Cô cúi đầu, ngón tay di di ở góc bàn, một cảm giác buồn bã không thể nói thành lời ập tới. Anh nghĩ một lát, nói: “Ngày xưa có một người đàn ông lười, trong nhà không còn cái gì để ăn nhưng vẫn không chịu đi làm kiếm tiền, cái gì cầm được đã đem đi cầm đồ hết rồi, cuối cùng nhà chỉ còn lại bốn bức tường. Thấy đói không thể chịu nữa, anh ta liền mở thùng gạo ra quyết định nấu cơm, vét thùng gạo chỉ còn bảy hạt gạo. Anh ta liền cười ha ha và nói, giờ thì anh ta không thể chết vì đói được nữa”.

Phùng Hy lập tức bị câu chuyện này của Mạnh Thời thu hút, nói: “Bảy hạt gạo? Lẽ nào anh ta là tiên hay sao”.

Mạnh Thời nói với vẻ nghiêm túc: “Đương nhiên anh ta không phải là tiên rồi, chỉ có điều anh ta áp dụng phương pháp copy mà thôi. Nấu chín bảy hạt gạo đó, dùng một sợi dây nhỏ xuyên vào, nuốt vào lại rút ra. Cứ làm như thế nhiều lần, anh ta cảm thấy mình ít nhất được ăn hơn hai lạng cơm rồi, no rồi”.

Phùng Hy cố gắng nhin cười, gạt đầu tỏ vẻ hiểu ý. “Ý anh là bảo em ăn mì, ăn cho biết mùi rồi lại nôn ra hả?”.

Vẻ mặt của Phùng Hy khiến Mạnh Thời cười rung cả người. “Em chỉ ăn một miếng thôi, ăn thế không béo đâu. Có anh giám sát, em chỉ được ăn một miếng thôi! Cho thấy chúng ta đã ăn mì sốt lươn của nhà hàng Khuê Nguyên rồi, không đến nỗi mất công đến Hàng Châu. Còn việc nôn thì không cần thiết, làm thế tổ tông của Khuê Nguyên sẽ không tha cho em đâu!”.

Một miếng, một miếng thôi ư? Phùng Hy nuốt nước miếng, cầm đũa lên chuẩn bị gọi mì.

“Chỉ một miếng thôi mà, em không sợ lãng phí à?”. Mạnh Thời đẩy bát sang.

Đúng là lãng phí thật, Phùng Hy nghĩ vậy, cô đã bị bát mì dụ dỗ, cô đưa đũa ra gấp một miếng. Cô không thể ngờ rằng, cô và Mạnh Thời đang thân mật ăn chung một bát mì, và lúc này đây Phụ Minh Ý đang đứng ở cửa.

Anh kéo va ly hành lý vào dự định ăn xong mì sẽ đi Thượng Hải, lúc đưa mắt vào tìm ghế ngồi anh đã được chứng kiến cảnh tượng này từ đầu đến cuối. Phụ Minh Ý thấy lòng thất lại và lập tức lùi ra cổng theo phản xạ.

Gần như cùng lúc đó, một ngọn lửa như bùng lên, bàn tay đang kéo va ly bóp chặt khiến gân xanh lằn lên. Không ngờ Phùng Hy dám lừa anh! Không ngờ cô dám vào hùa với gã đàn ông xuất hiện trong phòng cô tối qua để lừa anh! Còn anh lại cầm bông hồng đến gõ cửa phòng cô, định dành cho cô một sự bất ngờ. Phụ Minh Ý tức sa sầm mặt mày. Đầu ông lên, nhìn chăm chăm vào quán mì, không biết nên làm gì.

Một lát sau, cuối cùng Phụ Minh Ý đã bình tĩnh trở lại, trong đầu anh vụt hiện lên hình ảnh Mạnh Thời khoác chiếc áo tắm tối hôm qua. Anh nhắm mắt lại, Phùng Hy - con cá nhỏ bên bờ biển tung tăng bơi lội ngày đó đã thực sự không còn tồn tại nữa. Anh tự nhủ thầm với mình hết lần này đến lần khác, cô ấy không còn là Phùng Hy của tám năm về trước ngồi trong lòng anh làm nũng nữa. Anh mĩa mai với chính mình, cô ta béo như bà thím già, vừa mới ly hôn đã đưa bồ mới đi chơi Tây Hồ, mình còn lao đi tìm cô ta để làm gì?

Tuy nhiên, bước chân của anh đã không làm theo sự điều khiển của lý trí mà nặng nề bước vào nhà hàng Khuê Nguyên.

Tiệm ăn chỉ rộng như thế, Phụ Minh Ý áo quần tươm tất bước vào, không muốn lộ diện cũng không được.

Phùng Hy đang ngồi đối diện với cửa ra vào, trong lúc cô đang nhai miếng mì duy nhất trong miệng. Mì dai, canh thơm ngọt, nước bọt trong miệng tiết ra theo phản xạ, cô không muốn nuốt ngay miếng mì này. Trong tích tắc ngẩng đầu nhìn thấy Phụ Minh Ý đi vào, miếng mì trong mồm Phùng Hy bèn trơn tuột chui vào cổ họng, tay cô run lên, đôi đũa rơi cạch xuống bàn.

Phụ Minh Ý cười nhạt, chậm chậm bước về phía Phùng Hy.

Phùng Hy hoàn toàn không biết phải xử sự như thế nào, nhưng Mạnh Thời đã kịp thời phản ứng, anh thâm than Hàng Châu nhiều nhà hàng đến vậy, tại sao anh ta cũng đến Khuê Nguyên để ăn mì sốt lươn chứ. Nhìn thấy vẻ ngượng ngùng, dờ dẩn trên mặt Phùng Hy, Mạnh Thời liền biết cô đang khó xử. Thấy thế anh liền đứng ngay dậy đưa tay ra, cười nói: “Tôi là Mạnh Thời, rất hân hạnh được gặp anh!”.

Thấy vẻ lịch thiệp của Mạnh Thời, Phụ Minh Ý đành phải đưa tay ra. Anh khẽ nhếch mép cười: “Tài năng diễn kịch của anh Mạnh khá lắm, khiến tôi lại tưởng là thật”.

Mạnh Thời tỏ ra hết sức bình tĩnh trước câu nói châm biếm của Phụ Minh Ý, anh dịu dàng nhìn Phùng Hy, nói: “Tối qua Phùng Hy không tiện gặp anh. Tổng giám đốc Phụ, xin anh đừng trách”.

Trong lúc đang chưa biết phản ứng như thế nào với Phụ Minh Ý, Phùng Hy lại một lần nữa suýt ngất vì câu nói của Mạnh Thời. Cô thực sự không biết phải nói gì, mặt đỏ bừng bừng, cúi đầu chỉ mong có lỗi nê nào để chui xuống.

Câu nói của Mạnh Thời như cú đòn giáng xuống đầu Phụ Minh Ý. Ý anh ta là lúc đó Phùng Hy đang ở trong phòng, và việc anh đột ngột gõ cửa đã làm ảnh hưởng đến chuyện riêng của hai người, đến nỗi Phùng Hy ngại không dám gặp anh nên đã phải nói dối.

Ánh mắt lạnh lùng của Phụ Minh Ý liếc nhìn Phùng Hy, thấy cô mặt đỏ ửng tai cúi đầu không dám nhìn anh. Anh lại tưởng rằng sau khi ly hôn cô sẽ khổ sở biết bao, tưởng rằng phải ở một mình cô sẽ buồn biết bao, hóa ra tất cả đều là sự tưởng tượng. Anh cười trấn tĩnh nói: “Không ngờ em cũng nhanh chóng tìm được người yêu thế. Tôi phải đi Thượng Hải dự một cuộc họp, tạm biệt nhé”.

“Cũng tìm được người yêu?” Từ “cũng” này có nghĩa là gì? Có nghĩa là anh đã biết Điền Đại Vĩ xuất hiện trong lúc đem theo bồ mới, còn cô cũng không chịu kém miếng, cả vợ lẫn chồng đều đã có người tình mới. Nhưng anh có tư cách gì để chất vấn cô? Năm xưa anh là người cắt đứt liên hệ trước, anh là người kết hôn trước, anh còn có tư cách gì nữa? Phùng Hy ngẩng đầu lên, nhưng Phụ Minh Ý không cho cô bất cứ cơ hội nào để chỉ trích anh, rồi anh xách va ly rời khỏi nhà hàng.

Nỗi ám ức và bức tức trong lòng trào lên đến tận đỉnh đầu. Cô liền sải bước đuổi theo sau, ra đến ngoài gọi giật Phụ Minh Ý lại, “Đứng lại!”.

Phụ Minh Ý quay đầu lại, ánh mắt lạnh nhạt. Chưa đợi Phùng Hy kịp nói gì, bèn nói: “Tôi biết em định nói gì rồi, vợ tôi đã qua đời từ lâu. Cổ phần đứng tên cô ấy đều giao lại hết cho tôi, trong lúc công ty đang tiến hành chuyển giao quyền lực, tôi đành phải quay về công ty để tham gia quản lý. Em không còn là Phùng Hy của ngày trước nữa, tôi cũng không còn là người đàn ông yêu Phùng Hy của ngày trước nữa. Không phải tôi đến để nói lại duyên xưa với em đâu, tôi chỉ thấy ngạc nhiên vì em đã ly hôn, muốn đến thăm em mà thôi. Yên tâm, tôi sẽ không kéo quan hệ cá nhân vào công việc đâu. Nghỉ xong hai tháng phép nhớ đến trả phép đúng ngày”.

Phùng Hy cười, anh nói rất đúng, cô không còn là Phùng Hy ngày xưa nữa. Cô là người phụ nữ bình thường đã ly hôn, đã gần ba mươi tuổi, là người đang cố gắng giữ lấy miếng cơm manh áo, là người đang cố gắng giảm béo vì nhan sắc của mình. Điều khiến cô bị phẫn là, cô chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ nói lại tình cũ với Phụ Minh Ý.

Một cảm giác lạnh giá len lỏi trong lòng Phùng Hy. Tại sao đàn ông lại ích kỷ như vậy? Cho dù cô có lầm tưởng rằng anh đang có ý định nói lại duyên xưa với cô, nhưng anh không nghĩ rằng hành động của anh sẽ khiến cô sợ hay sao? Khi kết hôn anh đã cắt đứt liên hệ với cô, đã quên hết những lời thề non hẹn biển, giờ đây vợ anh đã mất, trước đó anh không nói gì mà về ngay Hàng Châu để tìm cô, còn cô thì phải dập đầu cảm ơn hay sao? Tại sao lại phải thế chứ?

Cô nghiêng nhìn Phụ Minh Ý ra đi, thầm nói với mình rằng anh là sếp của cô, là ông chủ bảo đảm cho cô được lĩnh khoản lương ba trăm nghìn mỗi năm, cô không được phép lớn tiếng với anh. Tiền tài quật ngã anh hùng, vì miếng cơm manh áo phải xun xoe luồn cúi cũng có sao!

Mạnh Thời bước đến bên cô gọi cô một tiếng.

Phùng Hy nhún nhún vai với vẻ bất cần, nói: “Không liên quan gì đến anh, đừng tự trách mình”.

Mạnh Thời liền cười, nụ cười rạng rỡ, “Sao lại không liên quan gì đến anh? Em không nhìn thấy sếp của em tức đến nổi suýt vác va ly lên phang anh hay sao? Thế này nhé, anh lái xe đưa em đi Thiệu Hưng mua rượu để bồi thường thiệt hại cho em có được không? Để em đỡ phải chen xe bus. Con ngựa đen đó phóng như bay, lại còn có cốp xe rộng tha hồ cho em để hành lý và rượu nữa”.

Cô bật cười vì câu nói của anh, nghĩ một lát rồi nói: “Anh còn có thể kiêm làm vệ sĩ nữa à?”.

Tường màu ghi, ngói màu xám, nước xanh biêng biếc, thị trấn Đông Phố giống như một bức tranh thủy mặc đang từ từ mở ra. Nhưng những ánh đèn leo lét hắt ra từ tầng hai của những ngôi nhà cao thấp khác nhau lại nhắc nhở người ta rằng đây là cảnh thực chứ không phải trong mơ, khiến Phùng Hy vừa hâm mộ vừa than thầm, bất giác lại nảy ra ý định từ nay trở đi sẽ chuyển về sống ở đây.

Có lẽ sau khi mệt rồi người ta thường nảy ra ý định né tránh, tránh cho thật xa, chỉ muốn được trốn vào rừng sâu núi thẳm. Phùng Hy chỉ muốn vứt bỏ mọi thứ của đô thị, vứt bỏ sự phồn hoa náo nhiệt và những gì thuộc về thời thượng, tiện lợi, trốn vào trong các ngôi nhà cũ kỹ này, sống một cuộc sống yên bình cho đến hết cuộc đời.

Cô lặng lẽ ngắm những gợn sóng lăn tăn, nước xanh trong vắt, nhìn kỹ lại thấy mộng lung không thật. Giống như cô nhìn cuộc đời của mình vậy, dường như rất rõ ràng, tưởng có thể biết rất rõ con đường sau

này ở đâu. Thế nhưng, tương lai sẽ thế nào, cô hoàn toàn không dám khẳng định.

Thuyền được buộc lại ở một bến đỗ nhỏ, chủ thuyền gác sào xuống, né người đi về khoang sau. Đầu thuyền có đặt một chiếc bàn vuông, trên đó bày mấy đĩa đồ nhắm, mở ra một bình rượu Thiệu Hưng.

Trên bầu trời chỉ có một dải trăng lưỡi liềm, ánh sáng bàng bạc. Mạnh Thời khẽ gõ tay lên mạn thuyền, đúng nhịp với nhịp khua chèo.

Mạnh Thời chậm rãi uống rượu, ánh mắt anh không dõi theo Phùng Hy, nhưng anh vẫn nhìn rất rõ mọi cử chỉ, vẻ mặt của cô.

Anh nhớ lại cảnh ban ngày cô dõi theo bóng Phụ Minh Ý ra khỏi nhà hàng, trong khung cảnh ồn ào náo nhiệt nhộn nhịp người qua lại ở khu trung tâm, cô dường như đang đứng ở chốn đông không mông quạnh. Hiện giờ cũng như vậy, chỉ cần cô yên tĩnh trở lại, ánh mắt lại chứa đầy vẻ u buồn.

“Nghĩ gì vậy?”. Mạnh Thời không thích nhìn một người phụ nữ sầu muộn, anh đã nhìn đủ lắm rồi, phải kéo cô trở về với thực tại.

“Mua nhà sống ở đây”. Phùng Hy buột miệng nói. Cô cười khúc khích nói: “Em cảm thấy sống ở đây rất thích, không bon chen như ở thành phố, ngày nào cũng như đánh nhau vậy”.

Mạnh Thời không cảm thấy bất ngờ trước suy nghĩ của Phùng Hy, rất nhiều người sẽ có lúc phải có suy nghĩ như vậy. Chỉ có điều, cô vừa cất lời, vẻ u buồn đó không còn nữa.

Trên đường đến Đông Phố, cô hầu như không nói gì. Trong lúc anh còn đang tưởng rằng cô vẫn chưa thể thoát khỏi những chuyện xảy ra ban sáng, thì cô đã ôm một bình rượu Thiệu Hưng, chỉ vào con thuyền nói: “Ngồi trên thuyền uống rượu ngắm trăng chắc chắn là rất tuyệt!”.

Lúc nói ra câu này, Mạnh Thời cảm thấy dùng cụm từ mặt lấp lánh ánh sao cũng không có gì là quá. Vẻ khao khát và phấn khích trong mắt cô khiến anh chỉ muốn để cô thực hiện điều mình muốn. Anh bảo cô đợi, nửa tiếng sau lại ngồi thuyền và có mặt ở bên cạnh cô.

Phùng Hy lườm một cái, ôm bình rượu ngửa mặt nhìn lên trời lẩm bẩm: “Không có bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng lại có một con thuyền rơi xuống, và cả một anh chàng điển trai nữa...”.

Anh cười ha ha, đưa tay đón cô xuống thuyền. Trong khoảnh khắc đó Phùng Hy cười rất rạng rỡ.

Mạnh Thời bật cười lắc lắc đầu, ôm bình rượu và rót cho Phùng Hy. Rượu màu hổ phách vẫn còn hơi ấm, Mạnh Thời ngửi mùi thơm của rượu và chỉ muốn cô say, nói những câu huyền thoại, ngốc nghếch đáng yêu. Anh cảm thấy phụ nữ không nên quá tỉnh táo, tỉnh táo quá khiến người khác khó lại gần.

“Ngồi trên thuyền thế này, được ngắm trăng uống rượu ở thị trấn cổ thế này... Trước đây em luôn nghĩ là một sự xa xỉ”. Phùng Hy nhấp một ngụm rượu, một cảm giác chua ngọt, thơm lừng rất dễ chịu lan tỏa từ cổ họng xuống dạ dày, từ dạ dày lan tỏa lên đỉnh đầu, cô thích thú mắt nhắm hờ.

Mạnh Thời nhếch cặp lông mày lên, mọi nét mặt của cô anh đều nhìn rất kỹ, anh chỉ mong cô giữ được trạng thái này “Em còn có nguyện vọng gì nữa? Anh có thể đáp ứng”.

Phùng Hy trợn tròn mắt: “Thật hả? Quân tử nhất ngôn nhé! Đại trượng phu nói là phải làm, không được nuốt lời đâu đấy!”.

Câu nói liên hồi của Phùng Hy khiến Mạnh Thời bật cười, “Anh nói là làm mà”.

Phùng Hy bèn khiêu khích: “Nguyện vọng của em thì rất nhiều, không phải chỉ có một đâu!”

Mạnh Thời bình thần trả lời, “Em đã được nghe câu chuyện Ông lão đánh cá và con cá vàng chưa?”.

Ánh mắt của hai người bất ngờ chạm vào nhau, Phùng Hy cảm thấy ánh mắt Mạnh Thời trong trẻo, dường như chứa đựng cả ánh trăng lưỡi liềm trên bầu trời, lấp lánh ánh bạc. Lúc này đây thuyền khẽ nghiêng, dường như cô như được nhìn thấy ông lão đánh cá. Cô bèn thở một hơi dài với vẻ phởn phơ và nói: “Thôi được, vậy thì nói ba nguyện vọng thôi nhé, thế là được chứ?”.

“Nói đi!”.

Phùng Hy lắc lắc đầu, “Em không dám nói”.

“Nói đi!”.

Phùng Hy làm ra vẻ đáng thương, lại còn chớp mắt liên tục, ánh trăng như hiện rõ trong đôi mắt cô. Rồi cô khẽ hỏi: “Được thật à?”.

Giờ đây Mạnh Thời mới phát hiện ra rằng ý nghĩ muốn để cho cô say là thừa. Lúc cô định trêu ai thì cũng gỡ đủ mọi trò. Anh cố nhịn cười, nói với vẻ dễ dãi: “Thật đấy, anh bảo đảm. Quyết không nuốt lời!”.

“Vậy thì, em nói thật nhé”. Phùng Hy làm ra vẻ coi chết cũng như không, hai tay để trước ngực, cúi đầu làm bộ cầu nguyện: “Cầu xin đấng tối cao hãy tha thứ cho sự tham lam của con, nhưng thực sự trần gian quá khổ rồi, may mà được gặp bạn Mạnh Thời phóng khoáng hào hiệp, hiền lành dịu dàng, năng lực vô hạn, cho con ba điều ước. Nếu bạn ấy là thiên thần mà ngài phái xuống trần gian thì xin ngài hãy khoan dung cho bạn ấy đã để lộ thiên cơ, xin ngài hãy giám sát bạn ấy ban phép lành, để cho ngày mai con mua xổ số trúng năm triệu!”.

Mạnh Thời đang vừa cười vừa nhìn bộ tịch cầu nguyện của Phùng Hy, nghe thấy câu cuối cùng, lập tức sắc rượu, chỉ trích lòng tham của Phùng Hy với vẻ phẫn nộ: “Bạn Phùng Hy, lần đầu tiên ông lão đánh cá chỉ xin một cái máng lợn thôi đấy!”.

Phùng Hy cười khúc khích, rót rượu vào chén cho Mạnh Thời, nói: “Những lời hứa mà thốt ra dễ dàng thì không đáng tin đâu, anh đừng có tùy tiện hứa như vậy”.

Câu nói này khiến Mạnh Thời nghiêng rằng tự ngẫm, xem ra cô nàng vẫn chưa say, phụ nữ mà tỉnh táo quá không đáng yêu chút nào. Mạnh Thời lại rót một chén rượu nữa cho cô, cười hỏi: “Em không bao giờ hứa tùy tiện hả?”.

“Em không bao giờ hứa hẹn tùy tiện”. Phùng Hy khẳng định. Cô nhắc chén rượu lên chạm chén với Mạnh Thời rồi chậm rãi uống.

“Tại sao?”. Tiếng Mạnh Thời nói rất khẽ, rất nhẹ nhàng, rất giống với các MC nam trong chương trình tâm sự đêm khuya, nhẹ nhàng gọi chuyện cho các thính giả gọi điện tới để họ nói ra những câu chuyện tình cảm của riêng mình.

Tại sao? Phùng Hy lại nhớ lại những lời hứa mà hai bên nói với nhau khi chia tay, nhớ lại lời thề của Điền Đại Vĩ lúc kết hôn. Chén rượu này dường như đủ độ mạnh, uống vào thấy mũi hơi cay cay, mắt hơi ươn ướt.

Cô thấy mình đã ngà ngà say, tự nhiên cô chỉ muốn được tâm sự với ai đó. Một âm thanh khuyên cô bình tĩnh, một âm thanh khác lại khuyên cô buông thả. Cô liếc nhìn Mạnh Thời, trông anh rất phong độ, mặt mày thanh tú. Anh đi với cô, lại còn thuê thuyền cho cô, tại sao lại thế? Cô là người đốt giấy vàng kết nghĩa huynh đệ với anh hay là anh thương hại cô...

Nghĩ đến đây, Phùng Hy liền cúi đầu, cô đã nhìn thấy cái bụng của mình ăn đã hơi căng lên. Trong lúc không để ý, cô lại để mình ăn uống thả phanh rồi. Cô vừa sờ bụng vừa than thầm trong lòng, cứ như thế này, chắc chắn cô không thể giảm cân được.

Phùng Hy đứng dậy cười nói: “Uống đủ rồi, phải về thôi”.

Cô bước lên bờ, Mạnh Thời nhìn theo bóng cô cười cười rồi đi lên theo. Trên đường về khách sạn cả hai đều không nói gì, mãi cho đến khi Phùng Hy mở cửa phòng chuẩn bị chào tạm biệt Mạnh Thời, Mạnh Thời mới cất tiếng nói: “Em vẫn chưa trả lời câu hỏi của anh”.

Phùng Hy nghĩ hết một phút mới nhớ ra câu hỏi cần phải trả lời anh, cười khúc khích nói: “Ý em là, em là người rất coi trọng chữ tín, em đã hứa với ai thì đều phải làm cho bằng được. Những việc không thể làm được thì em không bao giờ hứa. Hôm nay em rất vui, chúc anh ngủ ngon”.

Mạnh Thời tay chống lên cửa, nhìn Phùng Hy một cách chăm chú, nói: “Anh giúp em giảm béo nhé, hai tháng đảm bảo em sẽ giảm được mười cân”.

Tại sao tự nhiên lại lôi chuyện giảm béo vào đây? Phùng Hy có phần không hiểu.

“Anh sẽ không làm những việc như thừa lúc người ta lâm nguy mà bắt chẹt đâu. Chúc em ngủ ngon”. Mạnh Thời lại buông ra một câu khó hiểu rồi bước vào phòng đối diện, để Phùng Hy đứng như trời trồng ngoài cửa.

Cô đứng nghiêng rằng trước cánh cửa đang đóng của phòng đối diện, đóng cửa, lên giường chui vào chăn lăn ra ngủ, trong lúc mơ màng một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, chưa kịp nắm bắt thì đã quay ra ngủ ngon lành.

Thị trấn cổ ẩn mình trong màn sương sớm. Hít thở trong bầu không khí trong lành kèm thêm một chút lạnh lạnh, Phùng Hy uống một lon sữa hiệu Uông Uông, chậm rãi đi theo sau Mạnh Thời.

“Em còn muốn uống nữa không?”. Mạnh Thời ôm bình rượu nặng năm cân vừa cười vừa hỏi Phùng Hy.

“Bình này để mang về nhà cất, không uống nữa. À đúng rồi, tối qua em còn nhớ là anh nói anh có thể giúp em giảm béo, có chuyện đó thật sao?”. Buổi sáng tỉnh dậy cô cứ cảm thấy tối qua mình đã quên một điều gì đó quan trọng, lúc mặc quần áo đánh răng rửa mặt vẫn cố gắng nhớ lại. Lúc đứng trước gương hóp bụng theo thói quen, cô mới sực nhớ ra, tối qua hình như Mạnh Thời bảo, anh có thể giúp cô giảm béo, hai tháng giảm mười cân.

Mạnh Thời bê bình rượu đặt vào sau cốp xe, mời Phùng Hy lên xe, lúc này mới cười đáp: “Tứ lượng của em tốt thật, nói gì đều vẫn nhớ”.

“Không phải, lúc đó nhớ rất rõ, bây giờ nhớ lại lại thấy cứ u u minh minh. Chắc là do việc giảm béo quá quan trọng đối với em, vì thế ngay từ lúc tỉnh dậy em đã cố gắng nhớ lại, hiện giờ chỉ nhớ được câu này”. Phùng Hy cười hi hi, để lộ ra hai chiếc răng khểnh.

Chỉ nhớ mỗi câu này hay sao? Mạnh Thời quay mặt sang một bên để lộ nụ cười ranh mãnh. Anh đang cố gắng tưởng tượng gương mặt Phùng Hy lúc gầy đi. Mạnh Thời quay đầu lại cố gắng làm ra vẻ vô tình: “Phùng Hy, trước đây khi còn gầy chắc em xinh xắn lắm nhỉ?”

Phùng Hy sững người, trước đây cô có xinh xắn không? Cô nhớ lại lời khen của Phụ Minh Ý: Hy Hy, em như chú tôm nhỏ dưới nước, tung tăng trong bể. Anh nói như thế tức là ý muốn khen cô xinh ư? Lúc nhớ lại lời đó, cô nhìn thấy Mạnh Thời tỏ rõ vẻ hiếu kỳ, bèn cười rất thẳng thắn: “Trước đây có người nói em giống chú tôm nhỏ, trong bể, tung tăng bơi lội, em nghĩ hiện giờ em đã biến thành con tôm càng rồi”.

Mạnh Thời không nhịn được, bật cười: “Tôm càng... ha ha ha!”.

“Có gì mà đáng cười chứ”. Dù đang tự mỉa mai mình, nhưng Phùng Hy cũng không thể chịu nổi điệu cười đó của Mạnh Thời. Thậm chí cô còn cảm thấy con ngựa đen mà hai người đang cưỡi rung lên bần bật vì tiếng cười của anh.

Cô đáng yêu đến nỗi anh chỉ muốn véo má cô một cái. Mạnh Thời cười đã đủ, thấy Phùng Hy mặt đỏ bừng mắt nhìn thẳng về phía trước với vẻ nghiêm túc, đứng ra là cũng không có gì, nhưng lại bị anh cười đến nỗi xấu hổ. Anh lấy tay vỗ vỗ vai cô, nghiêm túc nói: “Chỉ cần hai tháng này em chịu nghe lời anh, anh đảm bảo em sẽ gầy đi được”.

Phùng Hy khẽ cười cười, nói: “Gầy đi để mình tự tin hơn”.

“Tại sao béo lại không tự tin cơ chứ?”.

“Bởi vì con gái luôn thích cái đẹp. Em cũng có lòng tự trọng của em chứ. Em thích mặc quần áo đẹp, thích trang điểm mình thật xinh đẹp. Em không muốn cứ đến mùa hè là mất cả hứng đi shopping”.

“Thích cái đẹp thì không có gì là sai cả, làm theo lời anh, chắc chắn em sẽ gầy trở lại. Tuy nhiên, nếu em gầy đi rồi, tự tin hơn bây giờ thì suy nghĩ của em có thay đổi không?”.

Phùng Hy không biết phải trả lời câu hỏi này của Mạnh Thời như thế nào, câu trả lời cuối cùng của cô cũng là không biết. Và Mạnh Thời cũng không cần cô phải trả lời, đối với anh, anh chỉ cần Phùng Hy tìm lại được sự tự tin là đủ rồi.

Trên đường về, Phùng Hy hỏi anh với vẻ hiếu kỳ: “Tại sao anh lại giúp em?”.

Mạnh Thời mỉm cười đáp: “Nếu phương pháp này thành công, sau này anh có thể nhân rộng, spa giảm béo cũng kiếm được rất nhiều tiền”. Anh nhìn thấy Phùng Hy tỏ vẻ đã hiểu, khóe môi hơi cười cười.

6. Chương 6: Giảm Béo

Tự nhiên cô chỉ muốn cười, không ngờ hai người đàn ông lại có thể vì cô mà đánh nhau? Một người là kẻ cô căm ghét đến tận độ không muốn dây dưa gì đến, một người là người bạn mới quen chưa lâu, và cô với người ấy cũng không có quan hệ gì hết.

Phùng Hy và Mạnh Thời đi cùng một chuyến bay trở về. Trên máy bay, Mạnh Thời gọi nước trà cho cô, lấy hộp kẹo cao su đưa cho cô, bảo cô nếu đói hoặc không có việc gì làm thì lấy mà nhai, còn mình thì đánh bay hai suất cơm trưa.

“Hoa quả cũng không được ăn à?”. Phùng Hy thấy hơi lạ.

“Em với người bình thường... không giống nhau”.

Mạnh Thời nói với cô với vẻ nghiêm túc, nếu cô muốn gầy đi nhanh chóng trong hai tháng thì cô phải sống một cuộc sống khác người bình thường. Cô không hỏi thêm gì nữa,默默 nhai kẹo cao su, mãi cho đến khi sải cả quai hàm.

Mạnh Thời giúp cô đem hành lý về nhà, lúc chia tay còn dặn: “Em uống trà Phổ Nhĩ cũng được, còn những thứ khác thì đừng ăn, thu dọn xong xuôi đến nhà anh ăn cơm tối nhé”.

Thấy Mạnh Thời tỏ vẻ nghiêm túc, Phùng Hy cũng cảm thấy hơi căng thẳng, thấy một cuộc đại chiến sắp xảy ra, và cô nhất định phải làm anh hùng, không bao giờ làm liệt sĩ.

Thực ra sự thận trọng của Mạnh Thời cũng hơi thừa, Phùng Hy tắm gội, thu dọn hành lý xong trời cũng đã tối, cô chỉ uống kịp hai ngụm trà liền nhận được điện thoại Mạnh Thời giục cô đi ăn cơm tối.

Phùng Hy đi một vòng trong nhà, ôm bình rượu sứ trắng mang đi. Sau khi cô dùng hai tay đưa bình rượu đó ra, cô thấy ánh mắt của Mạnh Thời sáng lên, cô biết mình đã làm đúng. “Lần đầu đến thăm nhà anh, không có gì để làm quà”.

“Em khách sáo quá, mời em vào”. Mạnh Thời thăm thán phục sự lịch sự của Phùng Hy, rồi anh nhìn kỹ bình rượu đó. Trên bình có vẽ hoa cúc tím và có chữ cúc chi đào, là rượu của Nhật Bản.

Phùng Hy cười giải thích: “Thực ra em không biết loại rượu này có ngon hay không, chỉ là vì thích cái bình này. Trông rất xinh xắn”.

Mạnh Thời nói với vẻ tiếc rẻ: “Chỉ tiếc là tối nay anh không được uống. Uống bia dễ bị to bụng, thực ra uống các loại rượu khác cũng dễ bị béo bụng!”.

Phùng Hy đỏ mặt vì câu nói của Mạnh Thời. Nghĩ đến việc mình đang có việc phải nhờ người ta, bản thân mình lại rất mong được gầy đi. Cô vỗ vỗ bụng, nói: “Em béo vì phải ăn nhiều cơm thịt cơm cá của công việc quá đó mà. Không có nhân viên giải bụng to nào là không được thử thách qua rượu bia cả”.

Nghe thấy vậy Mạnh Thời liền cười: “Vấn đề này lát nữa anh sẽ thảo luận với em, em ngồi đi. Anh đi bê thức ăn đây”.

Lúc này Phùng Hy mới có cơ hội ngắm nhà Mạnh Thời. Bài trí gọn gàng, đồ đạc trong nhà cũng rất đơn giản, hầu như không có đồ trang trí gì. Chắc hẳn Mạnh Thời phải là người rất thích sạch sẽ, bộ bàn ghế sofa trắng trong phòng khách dường như cũng là mới mua, sạch sẽ trắng tinh, khiến Phùng Hy còn phải phủ quần áo của mình trước khi ngồi lên.

“Cơm thôi!”.

Nghe thấy hiệu lệnh này, Phùng Hy đang ngồi trên ghế sofa liền bật dậy. Thực sự cô rất hiếu kỳ, không biết các món giảm béo mà Mạnh Thời chuẩn bị là gì.

Trên chiếc bàn ăn làm bằng kính có bày bốn món: món nộm ngêu, lạc rang, gà sốt nấm, cá om dưa, ngoài ra còn một bát canh rau chân vịt.

Món nộm gồm ba loại trộn lẫn là táo thái sợi, súp lơ thái sợi và thân rau diếp bỏ vỏ thái sợi, màu sắc rất bắt mắt, lạc dính những hạt muối trắng tinh, gà sốt nấm hương canh vàng óng, hương thơm ngào ngạt. Cá om dưa từng lát cá trắng ngần, mùi canh chua sực lên mũi khiến Phùng Hy thêm đến nỗi nuốt nước bọt ừng ực.

Sau khi ngồi xuống, cô liền nhìn chăm chăm vào món cá om dưa và gà sốt nấm, lẽ nào giảm béo mà được ăn những món này ư?

Mạnh Thời lấy ra một chén rượu, mở ra một chai rượu trắng, thấy Phùng Hy ánh mắt dò dẫm nhìn món gà sốt nấm và cá om dưa, liền cười. Anh đẩy bát canh rau chân vịt ra trước mặt Phùng Hy: “Món này là của em. Các món còn lại thì em cứ việc phát huy tinh thần ăn cá gỗ vậy”.

Nói rồi Mạnh Thời gấp một hạt lạc bỏ vào miệng, lạc rang giòn tan, tiếp đó lại nhấp một ngụm rượu, gấp một lát cá om dưa trắng ngần.

Ánh mắt Phùng Hy hết nhìn Mạnh Thời lại quay sang nhìn bàn ăn, hết nhìn bát canh rau chân vịt trước mặt mình lại quay sang nhìn món gà sốt nấm, khó chịu chỉ muốn bỏ đi. Cô là động vật ăn thịt, chỉ khi ăn thật ngấy thịt buộc phải gặm đôi miếng cỏ để tiêu hóa, cô mới gấp đôi ba miếng rau ăn lấy lệ. Bất cô phải cúi đầu ăn cỏ trong lúc nhìn thấy thịt thì khác gì là bắt cô phải chịu sự ngược đãi về tinh thần trong lúc đói.

Thấy sắc mặt Phùng Hy xanh lét như bát rau chân vịt, Mạnh Thời gặm một miếng thịt gà, nói: “Em không muốn giảm cân nữa à?”.

Nói năng kiểu gì vậy? Phùng Hy lườm Mạnh Thời một cái, hậm hực nói: “Em có thể nhịn không ăn, nhưng không cần thiết phải để anh ăn uống thả phanh trước mặt em chứ? Em không chịu”.

Mạnh Thời cười ha ha, “Anh làm thế là vì em. Vừa nãy có nói, em béo là do em ăn quá nhiều thịt cá trong các bữa tiệc liên quan đến công việc, nếu hiện giờ em giảm béo được rồi, sau này gặp bàn ăn đầy ắp những cao lương mỹ vị, em không kháng cự được mà lại ăn như thường, như thế lại sẽ béo trở lại thôi”.

Phùng Hy cảm thấy Mạnh Thời nói cũng có lý, nhưng vẫn thấy buồn.

“Em đừng coi thường bát canh rau chân vịt này, đây là món duy nhất trong số những món ở đây là do anh tự tay nấu lấy. Các món khác đều là mua sẵn, anh không biết nấu ăn”.

Phùng Hy gấp một ngọn rau dưa vào mồm, đói rồi ăn cũng thấy thơm thơm. Cô thở dài, “Em tin là anh không biết nấu ăn, món canh rau chân vịt anh nấu còn quên cả uối rồi”.

Mạnh Thời uống một chén rượu với vẻ rất dễ chịu, gấp một miếng nấm ăn, sau đó mới nói với Phùng Hy: “Em sai rồi, không phải anh quên uối, mà là dùng nước sôi để nấu rau chân vịt, không cần cho gì cả. Món rau này còn có một tên khác rất hay là vệt xanh mỡ đỏ”.

Phùng Hy mồm nhai món “vệt xanh mỡ đỏ” của Mạnh Thời, trầm nghĩ, lẽ nào kiếp này vì vóc dáng mà ta chỉ được nhai loại cỏ này ư? Không nhịn thêm được nữa, cô bèn hỏi: “Hai tháng này em đều phải ăn rau chân vịt luộc ư?”.

“Ăn rau xanh luộc, như ngọn đỗ, thân rau diếp, và chỉ được dùng nước sôi để luộc, không được cho thêm gì hết. Mỗi ngày một bát, và cũng chỉ được ăn một bát này, khoảng một lạng. Nhớ là, các thứ giảm béo truyền thống như táo, chuối đều không được ăn. Ngoài ra, sữa cũng không được uống, khát thì chỉ có thể uống trà Phổ Nhĩ và nước sôi để nguội mà thôi”. Mạnh Thời trả lời với vẻ nghiêm túc.

“Thế thì mặt em sẽ xanh lét, có thể ngất xỉu bất cứ lúc nào”. Nghe xong Phùng Hy trả lời cấp tốc.

Dáng vẻ đó của cô giống như việc cô không muốn giảm béo mà là do Mạnh Thời ép cô vậy. Mạnh Thời thở dài, nói: “Anh còn chưa nói xong mà, nghĩ mà xem, ngày xưa tại sao phu kéo xe được gọi là cây sậy, đó là do phải lao động cật lực trong hoàn cảnh ăn không đủ no – mỗi ngày đi bơi nửa tiếng, mỗi tối anh sẽ đi bộ hoặc chạy bộ cùng em một tiếng. Nếu như em không chịu nổi thì anh khuyên em nên từ bỏ ý định giảm béo, cơ thể khỏe mạnh là được”.

“Không! Nếu không giảm được xuống còn hơn bốn mươi cân em sẽ không bao giờ từ bỏ ý định giảm béo”.

“Hơn bốn mươi cân? Liệu có gây quá không?”.

“Không gây! Vừa đẹp!”.

Lúc nói ra câu này, Phùng Hy hơi sững người. Thời còn học đại học, cô chỉ có bốn mươi bốn cân. Hồi đó Phụ Minh Ý nói là vừa đẹp. Trong lòng cô vẫn coi trọng lời của Phụ Minh Ý ư?

Mạnh Thời nghiêng người về phía trước, nhìn cô chăm chú: “Tại sao em lại kiên quyết đòi giảm béo đến vậy? Lẽ nào em còn định đi thi người đẹp nữa ư?”.

Phùng Hy không trả lời, cúi đầu lại gấp một miếng rau nữa bỏ vào miệng, nhai vài miếng, chớp chớp mắt nói: “Phiền anh quay đầu đi một lát”.

Mạnh Thời cười cười, quay người về phía sau, nhìn vào gương xem Phùng Hy định làm gì.

Thấy anh đã quay đi, Phùng Hy vội vàng rút ngọn rau chân vịt đang nhai trong mồm ra. Ngọn rau này cô không thể nhai nát được, vừa nãy định nuốt cả, kết quả suýt nữa thì nghẹn. Cô cầm ngọn rau không còn lá chỉ còn lại ít gân xơ có phần sốt ruột, sợ vút lên bàn thì Mạnh Thời cười, nghĩ một lát, Phùng Hy cười ranh mãnh, vội vàng đặt bát lên, sau đó tiếp tục gấp đám rau còn lại trong bát.

Mạnh Thời há hốc miệng, nhìn thấy cô giấu ngọn rau chân vịt đó xuống dưới đáy bát, vừa tức vừa buồn cười, tự nhiên anh chỉ muốn cười thật to.

“Xong chưa?”.

“À xong rồi”. Phùng Hy đáp bình tĩnh, mắt vẫn rầu rĩ nhìn ba ngọn rau chân vịt còn lại trong bát. Cô không ăn cũng không sao cả, nhưng ăn thì sao, cô sợ đáy bát không giấu được nhiều như thế.

Lúc Mạnh Thời quay đầu lại, nụ cười trên môi vẫn chưa tắt, cố tình hỏi: “Vừa nãy sao vậy?”.

Phùng Hy không hề thay đổi sắc mặt, nói dối: “Em muốn ăn vụng một hạt lạc, chỉ ăn vụng một hạt thôi”.

“Ăn vụng một hạt à? Thôi chớ rau trong bát em không được ăn nữa, coi như bù cho hạt lạc đó”. Mạnh Thời nói.

Phùng Hy lập tức thở phào.

“Để anh dọn bàn”.

“Để em làm cho!”. Phùng Hy cũng ngại, không muốn để Mạnh Thời nhìn thấy ngọn rau chân vịt giấu dưới đáy bát.

Mạnh Thời liền cười, “Thôi, đừng thu dọn nữa. Anh đưa em đến một chỗ, muộn đi không tiện lắm”.

“Có mấy cái bát thôi mà, không mất bao nhiêu thời gian đâu”. Phùng Hy vẫn muốn xóa đi dấu vết trước khi bị anh phát hiện.

“Không không, em là khách, để em rửa bát sao được. Đi thôi, suýt nữa thì anh quên chuyện này”. Mạnh Thời dứt khoát đứng dậy, mắt nhìn Phùng Hy. Thấy cô chậm rãi rời khỏi bàn ăn với vẻ chần chừ, miệng anh càng há to.

Đến khi ra đến cửa, Mạnh Thời mới đột ngột ghé sát vào tai Phùng Hy nói: “Phía đối diện là gương”.

“Gì cơ?” Phùng Hy vẫn không hiểu.

Mạnh Thời nói từng chữ một: “Đối diện với bàn ăn là gương. Ha ha, anh quay đầu đi, kết quả là nhìn thấy hết rồi”.

Không nhận được nữa, Mạnh Thời liền cười lớn.

Phùng Hy chỉ muốn cho Mạnh Thời một thui. Cô quay đầu, ngượng ngịu giải thích: “Anh không những không biết nấu rau, mà ngay cả mua rau cũng không biết, rau chân vịt mua già quá”.

Mạnh Thời càng thích thú hơn, “Không phải anh cười việc mua rau già, mà cười vì có người ngại bỏ rau xuống bàn, mà lại lấy bát che đi! Ha ha, bạn Phùng Hy, bạn bao nhiêu tuổi rồi mà còn làm chuyện bịt mũi ăn dơ như thế hả”.

Phùng Hy bị Mạnh Thời nói cho đỏ cả mặt, nhưng cô vẫn chống chế: “Tại em sợ anh nhìn thấy ngọn rau chân vịt thảm hại đó thì không nuốt được cơm. Em cũng vì anh mà!”.

Mạnh Thời không tranh cãi với cô nữa, bèn nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt sáng ngời.

Lúc đầu Phùng Hy còn hùng hổ nhìn đáp trả, chỉ được một lúc lại cảm thấy ngại ngần, bèn nói: “Không phải anh bảo đưa em đi một nơi nào đó sao?”.

Mạnh Thời cười, lúc này mới thôi không nhìn nữa, hoan hỉ đi lấy xe.

Đi được mấy bước, Mạnh Thời liền dừng lại. Anh quay đầu cười cười: “Vừa ăn cơm tối xong không nên ngồi. Thôi chúng ta đi bộ nhé!”.

Dĩ nhiên là Phùng Hy đồng ý. Nhưng nếu cô biết phải đi bộ bao lâu, bao xa, và nơi cần đến là nơi nào, chắc hẳn cô sẽ thay đổi.

Gió thổi nhẹ, lúc đầu Phùng Hy còn hào hứng, vừa đi vừa nói chuyện rôm rả với Mạnh Thời, một tiếng sau cô liền hỏi: “Rất cuộc là chúng ta đi đâu vậy? Còn bao xa nữa?”.

Mạnh Thời bèn liếc cô một cái, nói: “Mới đi được một tiếng đồng hồ. Mà lại là đi chậm. Đáng lý ra đi nhanh có lợi cho giảm béo hơn, nếu đã là đi chậm thì phải đi nhiều hơn, không phải em muốn giảm béo đến cùng đó sao? Mới thế mà đã định bỏ cuộc rồi? Nếu không kiên trì được thì chúng ta bắt taxi đi, anh thì thế nào cũng được”.

Về bất cần của anh đã khiến Phùng Hy nghiêng rằng không nói gì. Cô biết đi nhiều tốt cho sức khỏe, cũng có lợi cho giảm béo, nhưng hình như bụng đã đói rồi. Cô chỉ muốn phát khóc và thăm nghĩ cả ngày hôm nay chỉ được ăn một hộp sữa, mấy ngọn rau chân vịt già luộc, ở nhà cũng chỉ được uống trà Phổ Nhĩ suông.

Phùng Hy sải bước, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh Mạnh Thời giống như tên địa chủ ác độc trong xã hội cũ. Cô thầm tưởng tượng ra cảnh Mạnh Thời có cái bụng to như bụng bà bầu, mặt to bạnh như chiếc bánh mìn thần, ngón tay mập như củ cà rốt, còn mình mới là người giám sát eo ót gặm chân gà.

“Tinh thần tốt đó nhỉ. Em xem, tiềm lực của con người là vô hạn. Theo sự phân tích của khoa học, khả năng chịu đựng của phụ nữ cao hơn nam giới nhiều. Hôm nay chúng ta kiên trì đi tới đích, chắc chắn em sẽ đốt cháy thành công đám mỡ dưới chân”. Mạnh Thời cao giọng nói, giống như đang hô khẩu hiệu.

Phùng Hy cười một cách ranh mãnh, “Anh nhìn anh toát mồ hôi rồi kìa, người sạch sẽ như anh chắc thấy khó chịu lắm”.

Mạnh Thời rút giấy ăn ra lau mồ hôi, cười đáp: “Sao em lại nghĩ anh là người thích sạch sẽ quá mức? Anh cảm thấy rất đã khi được toát mồ hôi, về đến nhà tắm một cái, sẵn khoái biết bao nhiêu”.

Thôi đi anh! Phùng Hy nói với vẻ không thèm chấp: “Nhà anh dọn dẹp sạch sẽ không dính một hạt bụi, ghế sofa dăm dưng cả màu trắng, lại còn dám nói là không thích sạch sẽ?”.

Mạnh Thời liền cười ha ha, “Cũng không phải là thích sạch sẽ quá mức, chỉ hơi thích sạch sẽ thôi? Sao vậy, em không thích người thích sạch sẽ quá mức à?”.

Phùng Hy sải bước dài, than: “Thích sạch sẽ quá mức cũng tốt chứ sao, về sau bạn gái anh được nhờ thôi”.

Mạnh Thời liếc Phùng Hy, nói: “Không hiểu ý em lắm”.

Phùng Hy bèn đắc ý phân tích: “Anh thử nghĩ mà xem, nếu như anh có tính thích sạch sẽ quá mức, thấy nhà bẩn, chắc chắn anh sẽ không chịu được, không chịu được thì phải động tay dọn dẹp nhà cửa. Trong nhà, phải xem người nào là lười nhất, người nào lười nhất thì người đó là người sướng nhất”.

“Xem ra em cũng có kinh nghiệm đó nhỉ. Nhưng, anh đến nhà em, thấy nhà em cũng sạch sẽ đó chứ. Xem ra em cũng là người yêu lao động đó nhỉ”.

Phùng Hy hơi cười cười. Nụ cười này khiến màn đêm trên gương mặt cô càng trở nên huyền ảo, giống như chiếc bóng dưới nước, chạm nhẹ là tan ra.

Mạnh Thời hơi ngạc nhiên, hỏi một cách thăm dò: “Nhớ tới người yêu cũ hả?”.

Phùng Hy trở về với thực tại, “Không phải, em đang nghĩ chăm chỉ một chút là tốt hay lười biếng một chút là tốt”.

“Em thích cái nào hơn?”.

“Lười một chút là tốt, thi thoảng chăm chỉ thôi”.

Mạnh Thời hỏi với vẻ không hiểu: “Tại sao không muốn tiếp tục lười đi, không làm việc gì cả?”.

Phùng Hy bèn cười, tiếng cười trong trẻo, “Không, nếu cứ lười mãi thì sẽ thành thói quen, sau đó đột nhiên chăm chỉ trở lại, đối phương sẽ rất biết ơn mình”.

Mạnh Thời sững người, cười lớn: “Con gái thời bây giờ sợ thật, ngay cả làm việc nhà cũng áp dụng chiến tranh tâm lý”.

Cứ thế, hai người cười cười nói nói đi từ phía tây thành phố sang phía đông. Sau khi rẽ vào một con đường, Phùng Hy mới đột nhiên phát hiện ra chỗ này quen thuộc biết bao.

Đối diện bên kia đường là nhà của cô và Điền Đại Vĩ trước kia, cửa hàng mì bên kia đường là nơi cô ăn sáng hàng ngày, gần như tất cả các vật dụng hàng ngày đều mua ở siêu thị nhỏ bên phải.

Cô lặng lẽ nhìn khu chung cư phía đối diện, cô và Điền Đại Vĩ đã ly hôn hơn hai tháng rồi, tại sao lại có cảm giác rằng trong đời cô chưa bao giờ có một người như thế, cô quên anh ta nhanh thật.

“Sao vậy, không đi được nữa à? Đến rồi”.

Đôi chân Phùng Hy như bị đóng đinh dưới đất, hai bàn chân nặng như bị đổ chì, người mềm nhũn. Cô cười đau khổ, “Theo lời anh, mỗi ngày chỉ được ăn một bát rau luộc, lại còn phải tăng cường luyện tập, chắc chắn em không chịu nổi. Kể cả giảm béo thành công, em cũng sẽ béo trở lại vì kiểu gì cũng phải ăn”.

Mạnh Thời mãi mới nhận được cười, nói: “Anh chỉ muốn khuyên em từ bỏ ý nghĩ vì giảm béo mà cái này không ăn cái kia cũng không ăn, vì giảm béo mà thả mặc chứng chán ăn còn hơn”.

Hóa ra anh đang trêu cô? Phùng Hy tức tím người, cô đã kiệt sức rồi, chỉ muốn ngồi phịch xuống đất không nhúc nhích nữa.

Nhìn thấy ánh mắt bức bối của cô, Mạnh Thời lập tức nhận lỗi, “Nhưng hôm nay chắc chắn là có hiệu quả, ý anh là trường kỳ thể này thì không được. Anh đưa em đến đây là muốn để cho bạn của anh đề ra cho em một phương án giảm béo thích hợp với em. Cô ấy là chuyên gia, học đông y, cô ấy có mở một thẩm mỹ viện. Đông y cho rằng bấm huyệt châm cứu và massage bằng tinh dầu có thể giảm béo. Đi thôi, chắc chắn em sẽ được nhận một lời khuyên chuyên nghiệp hơn”.

Nghe thấy vậy Phùng Hy hơi sững người, ngọn lửa hy vọng trong lòng lại bùng lên, chẳng mấy chốc cô lại quên đi sự trêu chọc của Mạnh Thời và sự mệt mỏi sau khi đi bộ hai tiếng đồng hồ. Cô hào hứng vung tay, “Đi!”

Có lẽ đã mệt thật, có lẽ trong tiềm thức Phùng Hy vẫn sợ phải gặp Điền Đại Vĩ, cô cúi đầu, nhìn xuống giày của Mạnh Thời và đi theo anh.

Lúc đi qua cửa siêu thị, dưới mặt đường có một vũng nước. Mạnh Thời bước một bước là qua, Phùng Hy bước ngắn, theo phản xạ cô nhảy phịch qua vũng nước, liền đâm sầm vào người khác.

Theo phản xạ, cả hai người phụ nữ đều kêu lên một tiếng, ngay sau đó cô thấy một đồng đồ rơi sột soạt xuống đất. Chưa kịp ngẩng đầu lên, người phụ nữ mà cô vừa đâm vào đã nói lớn, “Đi đứng kiểu gì vậy?”.

“Xin lỗi, tôi không nhìn thấy chị”. Phùng Hy vừa giải thích vừa cúi xuống nhặt đám đồ đang rơi dưới đất. Đợi đến khi cô nhặt được một chai dầu gội đầu ngẩng đầu lên đưa cho đối phương, tay run run, người kia chưa kịp đón lấy, chai dầu gội đầu lại rơi bịch xuống đất.

“Chị có ý gì vậy?”. Rõ ràng là cô gái kia tưởng rằng Phùng Hy đang cố tình trêu cô, tiện tay liền đẩy Phùng Hy một cái.

Phùng Hy đang đánh trống ngực, người mất thăng bằng, ngồi phịch xuống đất.

Mạnh Thời quay đầu lại vội đỡ Phùng Hy đứng dậy khỏi vũng nước. Nhìn thấy sắc mặt cô trắng bệch, trên tay, trên quần bám đầy vết bùn, anh thấy hơi bức mình, nói: “Chúng tôi đâu có cố tình? Tại sao cô lại làm vậy?”.

“Chị ta đâm vào tôi, lại còn cố tình ném đồ của tôi, chị ta có ý gì vậy?”. Cô gái cất cao giọng lên.

Phùng Hy lấy giấy ăn ra lau tay, vừa lau vết bùn trên người, vừa khẽ nói: “Tại em cúi đầu đi, không cần thận để đâm vào chị ấy, em không sao cả. Chúng ta đi thôi”.

“Nghe xem, chị ta đã bảo là đâm vào tôi rồi, anh còn trợn mắt gì nữa?”. Cô gái bĩu môi về phía Mạnh Thời.

Mạnh Thời không thèm đếm xỉa đến cô ta, đỡ Phùng Hy dậy nhìn từ đầu đến chân: “Không sao chứ?”.

Phùng Hy lắc đầu, nói gấp gáp: “Chúng ta đi thôi, không đi sợ muộn mất”.

Tuy nhiên cô vẫn không được thỏa nguyện. Lúc này đây, Điền Đại Vĩ đã đi từ cổng siêu thị tới, đứng bên cạnh cô gái nhìn Phùng Hy cười lạnh lùng: “Phùng Hy, mỗi lần chúng ta lại có một cách gặp mặt mới nhỉ!”.

Nghe thấy tên Phùng Hy, cô gái tên Linh Tử đó liền biến đổi sắc mặt, hai mắt mở ra thật to nhìn Phùng Hy từ đầu đến chân, cuối cùng thì cô đã nhớ ra buổi ăn cơm cùng Điền Đại Vĩ ở nhà hàng dưới trụ sở công ty của Phùng Hy.

Linh Tử bĩu môi với vẻ khinh miệt không nhìn Phùng Hy nữa, hất hàm kéo tay Điền Đại Vĩ làm nũng, “Không phải em cố ý đẩy chị ta. Tại chị ta đứng không vững nên mới ngã xuống đất”.

“Anh nhìn thấy hết rồi, không liên quan gì đến em, cô ta muốn chơi anh thôi”. Điền Đại Vĩ nhẹ nhàng an ủi Linh Tử, đón lấy tất cả đồ đạc trong tay cô, dắt tay cô, lạnh lùng nói với Phùng Hy: “Học được thói ăn vạ trên đường từ lúc nào vậy?”.

Cô ăn vạ trên đường? Phùng Hy thực sự không thể tin vào tai mình, người cô run lên vì tức, bên tai kêu lên ong ong, chỉ hận tại sao trước đây mình lại có thể lấy gã mặt người dạ thú như thế này.

“Ăn nói cho tử tế nhé! Cũng chỉ là không chú ý đâm vào bạn gái anh thôi, thế nào là ăn vạ trên đường?”. Mạnh Thời cau mày, bộp luôn một câu.

“Phùng Hy, xem ra cuộc sống của cô cũng khá đó nhỉ, có bạn trai mới rồi hử?”. Điền Đại Vĩ cũng không thèm đếm xỉa đến Mạnh Thời, mắt nhìn Phùng Hy cười khẩy.

Phùng Hy ưỡn thẳng lưng, nghiêng răng buông một câu: “Liên quan đếch gì đến anh?”

“Loại đàn bà như cô... Hừ, nếu không được tận mắt chứng kiến cô đâm vào Linh Tử, chắc chắn tôi không thể tin vị giám đốc lại có thể làm những chuyện hèn hạ như vậy!”.

Chưa đợi Phùng Hy đáp lại, Mạnh Thời nghiêm mặt, đỡ lấy vai Phùng Hy, nhìn sát vào mặt Điền Đại Vĩ, chậm rãi nói: “Tôi cũng được tận mắt chứng kiến, chính cô bạn gái của anh mới là người nhỏ mọn, có mỗi việc cón con mà thích làm to chuyện, đẩy cô ấy xuống đất. Cô ấy là phụ nữ chân yếu tay mềm, anh không được phép động đến dù chỉ là một sợi tóc”.

Lúc này Điền Đại Vĩ mới nhìn thẳng vào Mạnh Thời. Lập tức hai người đàn ông liền trong tư thế sẵn sàng. Mạnh Thời và Điền Đại Vĩ cao gần ngang nhau, ánh mắt hàn học nhìn đối phương khiến Phùng Hy rùng mình.

Cô rất muốn lên tiếng kéo Mạnh Thời ra, nhưng biết không thể làm mất mặt Mạnh Thời được, đành phải trân trân đứng đó, chỉ mong hai người nhìn chán rồi thôi. Tự nhiên cô chỉ muốn cười, không ngờ hai người đàn ông lại có thể vì cô mà đánh nhau? Một người là kẻ cô căm ghét đến tận độ không muốn dây dưa gì đến, một người là người bạn mới quen không lâu, giữa cô với anh cũng không có quan hệ gì.

Ánh mắt Điền Đại Vĩ liền tránh đi trước. Anh ta liếc Phùng Hy đang đứng im không nói gì, để lộ nụ cười bất cần, “Chân yếu tay mềm? Chân yếu tay mềm đến đâu cũng là đồ tôi bỏ đi!”.

Chỉ trong tích tắc sắc mặt Phùng Hy trở nên trắng bệch. Mạnh Thời cũng đã đoán ra quan hệ giữa cô và người đàn ông trước mặt và nguyên nhân chính khiến Phùng Hy muốn giám bèo rồi.

Anh nhìn Linh Tử, dáng người nhỏ nhắn, gương mặt xinh xắn. Trên môi Mạnh Thời để lộ rõ vẻ chế nhạo, bởi vì dáng người đẹp hơn cô, xinh đẹp hơn cô mà bỏ cô ư? Anh thực sự muốn dạy cho gã đàn ông có tâm nhìn ngẩn này một bài học, rồi anh nhẹ nhàng nói: “Phùng Hy, đứng cho vững nhé, đừng ngã nữa”.

Mạnh Thời buông vai Phùng Hy ra, thấy cô ưỡn thẳng người, bất giác liền cười. Anh bước lên trước một bước, chậm rãi nói: “Cần tìm đồng bọn, cần báo cảnh sát thì làm ngay đi, tôi cho anh hai phút”.

Điền Đại Vĩ nhét ngay túi đồ trong tay vào tay Linh Tử, tháo cúc cổ ra cười nhạt: “Bao năm rồi không đánh nhau, còn cho thời gian gì nữa? Chỉ nói mà không làm không phải là đàn ông”.

“Tốt lắm”. Vừa nói xong, Mạnh Thời liền đâm ngay vào mặt Điền Đại Vĩ trong khi Điền Đại Vĩ hoàn toàn chưa chuẩn bị xong, ngay sau đó lại là một cú xông phi đá Điền Đại Vĩ ra cách xa hai mét.

“Hả! Anh dám đánh người yêu của tôi hả! Tôi sẽ không tha cho anh đâu!”. Linh Tử hét lớn xúm tới.

Mạnh Thời né qua một bên, tay nắm lấy cánh tay cô ta đẩy một nhát, Linh Tử ngã ngay xuống chỗ Điền Đại Vĩ. Chỉ mấy động tác nhanh gọn, đã xong, Phùng Hy đứng bên trợn tròn mắt.

Linh Tử bật khóc, tay sờ lên khoe mép sưng tưng tương bật máu của Điền Đại Vĩ, hỏi xem anh ta bị đau ở đâu.

Người Điền Đại Vĩ dính đầy nước bắn, khoe miệng rỉ máu, một lúc lâu sau mới hoàn hồn. Anh ta thở dốc, bám vào Linh Tử ngồi dậy, ánh mắt nãy lửa, “Cô giỏi lắm, cô dám nhờ cả dân xã hội đen đến trả thù tôi hả! Tôi sẽ đi giám định vết thương ngay, cô hãy đợi cảnh sát đến nhà đi!”.

Phùng Hy vừa tức vừa buồn cười, hét lớn: “Điền Đại Vĩ, đáng đời anh! Nếu anh mà báo cảnh sát tôi sẽ đến ngay phòng thanh tra nhân dân ở cơ quan anh để uống trà, nói chuyện. Đừng tưởng bắt nạt tôi mà dễ nhé!”.

“Phùng Hy, cô không dám đâu, mẹ kiếp tôi cực là cô không dám đâu? Cô mà dám tìm đến cơ quan tôi, tôi sẽ tìm Phụ Minh Ý uống trà, nói chuyện”. Điền Đại Vĩ kéo Linh Tử loạng choạng đứng lên, lau mạnh vết máu ở khoe miệng và găm lên.

Phùng Hy cảm thấy lạnh run người, môi run lên bần bật. Cô túm lấy ống tay áo Mạnh Thời như túm vào vị cứu tinh, mắt bắt đầu ươn ướt, rồi nước mắt liền lăn dài trên má.

Mạnh Thời đưa tay ôm cô vào lòng. Người cô vẫn đang nấc lên. Vết thương đó khiến Mạnh Thời cũng thấy động lòng. Anh chỉ muốn bật cười, vết hừng hỏ ban nãy của cô đâu rồi? “Đừng khóc, không đáng phải khóc vì hấn ta”.

Phùng Hy cố gắng kìm chế mình, cô nấc lên từng hồi, một lúc lâu sau vẫn chưa nín hấn. Tay nắm chặt Mạnh Thời, dường như sợ chỉ cần bỏ tay ra, cô sẽ ngã xuống ngay.

“Anh là công chức nhà nước có phải không? Tôi chẳng có cơ quan nào hết, đi mà gọi cảnh sát đi, tiện thể gọi luôn cả phóng viên của đài truyền hình hay tờ báo nào đến nữa! Quay một đoạn tin, để cả thành phố được biết. Tôi chẳng có lãnh đạo nào bắt phải chú ý hình tượng của mình cả, tôi càng không muốn phải thể hiện để lên chức?”. Mạnh Thời châm chọc Điền Đại Vĩ. Nói xong không thèm nhìn bọn họ, khoác vai Phùng Hy bỏ đi.

Điền Đại Vĩ tức sầm mặt, nhưng không nói gì thêm nữa.

Linh Tử nhìn anh ta, lầm bầm: “Đại Vĩ, vợ cũ của anh chả khác gì con hổ cái, kinh khủng thật, còn dám tìm cả dân xã hội đen nữa chứ. Thôi chúng ta không thèm chấp chó điên nữa, về nhà thôi”.

“Chỉ tại em! Lần sau đừng có gây chuyện lung tung với người khác. Một điều nhịn chín điều lành! Đàn bà chỉ nhỏ mọn thôi. Nếu không nể mặt tình vợ chồng trước kia thì chuyện này cũng không xong đâu!”. Nói xong, Điền Đại Vĩ rảo bước đi thật nhanh, mắt không thèm nhìn Linh Tử.

Linh Tử ầm ục cắn môi, nhìn theo hướng Phùng Hy đang đi, một lúc sau, nụ cười lại nở trên môi cô. Cô vui mừng nghĩ, chắc chắn Điền Đại Vĩ sẽ không còn vương vấn gì với cô vợ cũ của mình nữa.

7. Chương 7: Nhập Nhàng

Mạnh Thời rất không hài lòng với câu trả lời của Phùng Hy. Ánh mắt và nụ cười của cô đều nói với anh rằng, người phụ nữ này biết hết tất cả mọi việc.

“Em có thể khóc ra tiếng được không?” Mạnh Thời ngồi xổm bên Phùng Hy, vẻ mặt bất lực. Anh đã nhìn thấy người khác khóc thổn thức, nhưng chưa nhìn thấy ai khóc không thành tiếng như thế này.

Anh và Phùng Hy rời khỏi cổng siêu thị, khóc trên đường lớn thì cũng không hay lắm nên đi được không bao xa, hai người liền rẽ vào một công viên nhỏ bên đường, thế là Phùng Hy bình tĩnh trở lại không khóc nữa, nhưng người thì run lên vì khóc nhiều quá, vai giật lên từng hồi, trông còn sợ hơn cả khóc gào lên.

“Em nghỉ một lát là ổn!”. Không kìm chế được mình, Phùng Hy vẫn nấc lên, sợi gân xanh trên trán vẫn giật liên hồi.

Mạnh Thời bèn dặn dò: “Anh đi mua cho em chai nước, ở đây đợi anh nhé”.

Đợi khi Mạnh Thời mua nước trở về, Phùng Hy không còn run rẩy nữa. Cô vừa uống nước vừa hỏi Mạnh Thời: “Thẩm mỹ viện của bạn anh mấy giờ đóng cửa?”.

Mạnh Thời nhìn đồng hồ, đã chín giờ rồi. Anh bước sang bên cạnh gọi điện thoại, quay đầu cười: “Đằng nào... cũng đến rồi, thôi cứ vào xem sao”.

Phùng Hy nhìn bộ quần áo dính đầy vết bẩn của mình, có phần ngại ngùng: “Quần áo bẩn rồi, hay là, ngày mai đến vậy?”.

Mạnh Thời quay đầu nhìn sau lưng cô. Hôm nay Phùng Hy mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh lam, vết bùn đã khô. Trên gấu quần có mấy vết bẩn nhìn rõ. Anh bèn ngồi xổm xuống kéo ống quần cô vô mạnh.

“Ấy, để em tự làm!”. Phùng Hy giật nảy mình.

“Như thế này tiện hơn. Tranh thủ thời gian, bác sĩ Tạ rất ghét người sai hẹn”. Mạnh Thời cũng không ngẩng đầu lên, cố vò đi vết bẩn bám trên ống quần cô.

Phùng Hy ngồi trên ghế đá trong công viên, tay cầm chai nước khoáng đó, cơ bắp đôi chân căng lên. Cô nhìn Mạnh Thời đang ngồi dưới chân với vẻ căng thẳng, ánh đèn đường hắt lên mái tóc anh, khiến Phùng Hy cảm thấy tất cả huyền ảo biết bao.

Nhiều năm về trước Phụ Minh Ý cũng đã từng ngồi như thế này, anh buộc dây giày và xắn một gấu quần bỏ cho cô. Phùng Hy mơ màng nghĩ, năm xưa chẳng hề để ý đến những chi tiết đơn giản này, đến giờ nghĩ lại lại cảm thấy lãng mạn, ấm áp biết bao. Nhớ đến chuyến đi Hàng Châu của Phụ Minh Ý, mắt cô lại bắt đầu hơi ươn ướt.

“Xong rồi, không nhìn kỹ sẽ không thấy đâu. Đi thôi!” Mạnh Thời cười đứng dậy. Anh đã nhìn thấy mắt Phùng Hy hơi ươn ướt, bất giác lại mỉm cười.

“Cảm ơn”. Phùng Hy cúi đầu nhìn xuống, vết bẩn đã không còn thấy nữa.

Phùng Hy không nhìn thẳng vào Mạnh Thời, cô cố gắng giấu đi vẻ bối rối của mình, cười nói: “Ngày xưa em sống ở đây mà chưa bao giờ biết nơi này lại có một thẩm mỹ viện Đông y”.

“Mới khai trương chưa được một tháng”. Mạnh Thời rào bước nhanh hẳn lên, anh dẫn Phùng Hy rẽ vào một con đường nhỏ bên cạnh, đi khoảng một trăm mét nữa là tới.

Đây là một tòa nhà thương mại có năm tầng mới được sửa sang, trên tầng hai có treo một tấm biển nền trắng chữ đen, viết: “Thẩm mỹ y học Tạ Thị”.

Phùng Hy vừa nhìn tấm biển liền cười: “Không phải là nét chữ của anh chứ?”.

“Có phải hơi khác người không?”.

Phùng Hy mỉm môi cười không trả lời. Ánh mắt của cô khiến Mạnh Thời hơi hụt hẫng, lúc đi vào thang máy còn nói thêm: “Hay là, em cũng viết một bức đi? Coi như lấy đó làm tiền khảm!”.

“Loại chữ to thế này em không viết được! Trông nó khí thế hơn nhiều so với kiểu chữ anh viết hôm trước”. Phùng Hy khen rất thật lòng, nhưng không ngờ Mạnh Thời nghe xong sắc mặt rất khó coi.

Lúc ra khỏi thang máy, cô liền nghe thấy anh lẩm bẩm: “Sao lại thấy ông già viết đẹp hơn mình nhỉ? Nếu dùng tấm biển do mình viết, có khi lại đông khách hơn ấy chứ!”.

Phùng Hy nghe thấy rất rõ, không nhịn được nữa liền bật cười. Mạnh Thời đứng ở cửa đợi cô cười chán rồi mới ghé sát vào cô nói: “Cuối cùng thì đã bị trêu cho cười rồi nhé, lúc em khóc mắt nhắm nghiền, đồ thể nào khuyên thể nào cũng không được, anh chỉ còn thiếu nước chấp tay vào lấy em nữa thôi, thể mới gọi là bất lực!”.

“Em xin lỗi”.

“Thôi, lần sau nếu em khóc xin em cứ mở mắt ra mà khóc được không? Dù gì thì cũng còn nhìn thấy những nỗ lực của nhân viên cứu hộ”. Nụ cười trêu chọc của Mạnh Thời khiến đầu Phùng Hy càng gục xuống thấp hơn.

Bước vào cổng thẩm mỹ viện, Mạnh Thời gõ bàn ở quầy lễ tân với vẻ quen thuộc: “Bác sĩ Tạ đâu hả em?”.

“Cậu Mạnh, cuối cùng thì cậu cũng đã đến rồi hả? Hôm nay tôi đã bỏ lỡ mất hai tập phim Mai phục để đợi cậu cả buổi tối rồi đó?” Rèm cửa phòng trong mở ra, một người phụ nữ đi ra. Chị tầm bốn mươi tuổi, làn da trắng ngần, dáng người cân đối, tóc búi cao gọn gàng, tay để dọc theo chiếc váy liền màu hồng phấn, để lộ da bắp chân xinh xắn khiến Phùng Hy cũng phải thẹn thùng.

Sự xuất hiện của cô khiến Phùng Hy nghĩ ngay đến hình ảnh Phương Ốt nổi tiếng trong bộ phim Hồng Lâu Mộng, nhìn bề ngoài cô đã biết người phụ nữ này không đơn giản.

Mạnh Thời cười rất tươi: “Dì Tạ, hôm sau cháu sẽ mua đĩa xin tặng dì nhé”.

Bác sĩ Tạ lườm Mạnh Thời một cái, nói: “Xem liền một lèo thì có gì là thú vị nữa? Mỗi ngày hồi hộp chờ đợi mới gọi là hay chứ!”. Mặc dù nói vậy, nhưng miệng đã mỉm cười, nhìn về phía Phùng Hy.

Ánh mắt của bác sĩ Tạ như dải liễu non mùa xuân phát lên mặt, cảm giác hơi sắc sắc, còn kèm thêm một cảm giác dịu dàng, khiến Phùng Hy nhận định một cách trực giác rằng, quan hệ giữa người phụ nữ này với Mạnh Thời không đơn giản.

“Hai tháng, ít nhất mười cân”. Nói rồi Mạnh Thời đẩy Phùng Hy đến trước mặt bác sĩ Tạ.

Bác sĩ Tạ trợn mắt nhìn Mạnh Thời một cái, nói: “Thôi được rồi, cậu về đi!”.

“Cháu ở đại sảnh đợi cô ấy”. Mạnh Thời tiện tay cầm một cuốn tạp chí lên, ngồi xuống sofa ở đại sảnh giờ ra xem.

Dường như hành động của Mạnh Thời khiến bác sĩ Tạ rất ngạc nhiên, chị lại quay sang nhìn Phùng Hy, ánh mắt càng lộ rõ vẻ dịu dàng, rồi chị kéo tay Phùng Hy cười nói: “Ồ chỗ chúng tôi nam giới đến đại sảnh là phải dừng bước, thôi mặc kệ cậu ta, chúng ta vào đi”.

Phùng Hy chỉ mỉm cười.

Câu nói chắc như đinh đóng cột của Mạnh Thời khiến Phùng Hy tràn trề hy vọng, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng hiếu kỳ trước thẩm mỹ viện y học này.

Sau khi thay dép đi vào bên trong, Phùng Hy chỉ muốn cười. Đằng sau tấm rèm lại là một sảnh lớn có đặt sáu chiếc giường thẩm mỹ, hai chiếc đang có người nằm. Trước giường có hai cô gái trẻ mặc váy màu hồng phấn đứng trực, tay áo xắn rất cao, đang ra sức massage cho khách.

Một giường có một người phụ nữ, đang được đánh bụng, bụng như lượn sóng theo động tác massage.

Một người phụ nữ khác đang cởi quần nằm sắp lên giường, miệng thì kêu: “Mạnh lên! Đánh mông đi, thể, mạnh lên! Mông chị nhiều thịt lắm!”.

Phùng Hy chỉ nhìn một cái, lòng thầm nghĩ. Mông vừa tròn vừa cong, lại còn chê nhiều thịt, chẳng có người phụ nữ nào nói mình gầy, đâu đâu cũng thấy người gầy như cái sào vẫn muốn giảm béo.

Bác sĩ Tạ dẫn Phùng Hy vào một gian phòng nhỏ, bên trong có một chiếc giường. Rồi chị cầm một chiếc váy ngắn rộng ra hiệu cho Phùng Hy thay sang, vừa xắn tay áo vừa nói: “Cậu Mạnh dặn rồi, bảo tôi phải đích thân làm cho em”.

“Chị đợi chút đã ạ, làm gì hả chị?”. Phùng Hy rất tò mò.

“Đả thông kinh mạch cho em”. Bác sĩ Tạ vui vẻ cười.

Phùng Hy cũng thấy vui lây vì nụ cười của chị. Cô mặc chiếc váy ngắn vào rồi nằm xuống.

“Nằm nghiêng đi. Đúng rồi, như thế”. Bác sĩ Tạ bảo Phùng Hy nằm nghiêng, đánh dọc từ hông xuống đùi. Tay chị đánh rất mạnh, rất đều tay. Phùng Hy thấy hơi đau, khẽ nhúm mày.

“Đây gọi là võ Đả Kinh. Chị phát hiện ra đùi và bụng em tích tụ rất nhiều mỡ. Trong cuốn Nội kinh hoàng đế có viết: “Phạm thập nhị tạng giả, Đả vi tiên”(10). Võ Đả Kinh ở phía ngoài của đùi là tiện lợi nhất, bình thường rồi rồi đều có thể làm. Em hãy nhớ điểm võ của tôi, từ hông đến đùi gần chỗ cong này này, cách nhau một bàn tay, tất cả có bốn huyệt, đánh thật mạnh. Một huyệt vị mỗi giây đánh hai lần, sau khi đánh bốn lần lại đổi sang huyệt vị khác, mỗi ngày đánh hai trăm lần mỗi bên chân. Có phải hơi đau mỗi đúng không? Điều này chứng tỏ chất béo và rác tích tụ quá nhiều trên Đả Kinh của em, nên mới khiến đùi to. Kiên trì một tháng, phần hông và phần đùi của em ít nhất sẽ giảm đi hai phân”. Giải thích xong, bác sĩ Tạ dừng tay lại, tay nắm thành nắm đấm, ấn mạnh vào bốn huyệt vị trên mé ngoài bắp đùi của Phùng Hy. “Tốt nhất là em nên tự đánh. Chất béo và cơ bắp ở chân quá dày, không đánh mạnh sẽ không hiệu quả đâu”.

Phùng Hy cảm thấy chân rất mỏi, rất đau, nhưng vẫn cố gắng ghi nhớ lời bác sĩ Tạ nói.

Cứ làm như thế được năm phút, lại đổi sang chân kia tiếp tục.

Sau khi Đả Kinh hai bên chân được đánh xong, bác sĩ Tạ liền ngừng lại, để Phùng Hy nằm ngửa. Chị thở hổn hển nói: “Tiếp sau đây thì em không tự làm được rồi. Tôi sẽ massage những huyệt vị trên người em, em cứ thả lỏng đi, coi như đang ngủ”.

Cô thầm nghĩ với vẻ nghi hoặc, tại sao cô và Điền Đại Vĩ đã ly hôn rồi, mà Điền Đại Vĩ vẫn tỏ ra rất thù hận cô, chỉ là vì biết cô và Phụ Minh Ý đã từng yêu nhau ư?

Điền Đại Vĩ là con một, từ nhỏ đã bị ảnh hưởng bởi tư tưởng đàn ông không cần làm việc nhà, ở nhà không bao giờ làm gì. Phùng Hy đến nhà anh ta chỉ nhìn thấy mẹ anh ta vào bếp, hai bố con anh ta chỉ có uống nước và chơi cờ. Nói như lời mẹ Điền Đại Vĩ là, cái chổi trong nhà bị đổ, Điền Đại Vĩ cũng không buồn dựng lên.

Hồi đó Phùng Hy còn nặng tư tưởng tự mình hy sinh để làm một người phụ nữ truyền thống, về nhà họ Điền là tự giác cùng với mẹ Điền Đại Vĩ làm việc nhà. Đợi đến sau khi kết hôn, việc bếp núc giặt giũ cũng nghiêm nhiên trở thành việc của cô. Tuy nhiên hồi sống với nhau, thỉnh thoảng Điền Đại Vĩ cũng chủ động giúp một tay, chỉ có điều cơm mà anh ta nấu anh ta cũng không thể nuốt được. Nhưng như thế Phùng Hy cũng thấy thỏa mãn lắm rồi.

Thói quen cứ thế mà được rèn thành, dường như nghiêm nhiên phải để cho Phùng Hy làm. Cô không yêu cầu anh ta, và đó đã trở thành lý do để anh ta hùng hổ dựa vào. Nhỏ là việc nội trợ, lớn là việc kiếm tiền nuôi gia đình.

Mãi cho đến ba năm trước, sự khát vọng ẩn sâu trong lòng Phùng Hy mới được đánh thức.

Phùng Hy đi công tác ở miền núi, đi gần hai tuần, Điền Đại Vĩ không gọi cú điện thoại nào. Điều kiện sống ở đây khá gian khổ, một nhân viên nữ làm ở công ty khác ở cùng phòng với Phùng Hy ngày nào cũng làm nũng với chồng qua điện thoại, điều này khiến Phùng Hy rất hâm mộ. Lần đầu tiên cô cảm thấy Điền Đại Vĩ không biết quan tâm, gần như khi cô đi công tác, Điền Đại Vĩ không bao giờ biết gọi điện thoại cho cô để hỏi thăm tình hình.

Có lần cô đã từng trách móc, Điền Đại Vĩ chỉ nói, hỏi cái gì? Em có bị làm sao đâu.

Phùng Hy vốn cũng không đặt ra yêu cầu gì nhiều cho Điền Đại Vĩ, sau khi anh ta nói như vậy, cô không bao giờ phản nản gì thêm. Cô hiểu, với tính cách của Điền Đại Vĩ, nếu như cô cứ đòi hỏi nhiều, chắc chắn anh sẽ coi việc gọi điện thoại là việc bắt buộc phải làm. Thế nhưng, như thế thì còn ý nghĩa gì nữa?

Nhưng lần này lại không giống với những lần trước. Phùng Hy đi công tác nửa tháng, đúng lúc có kinh, suýt thì bị say nắng trên công trường, lại bị cô bạn cùng phòng ngày ngày trêu tức. Trong lòng cô chỉ có một khát vọng, nỗi khát vọng này xen lẫn trong một nỗi bức dọc, thế là cô liền chủ động gọi điện cho Điền

Đại Vĩ. Cô nói với vẻ làm nũng trách anh ta không biết quan tâm, đi công tác lâu thế mà cũng không hỏi han cô sống thế nào.

Thực ra suy nghĩ của Phùng Hy cũng giống như bao người phụ nữ khác, muốn được chồng quan tâm, nhớ nhung. Nếu sự nhớ nhung mà cô biểu lộ ra còn kèm thêm cả sự bức bối, thậm chí Điền Đại Vĩ còn cau có trả lời cô rằng, được rồi, được rồi, lằng nhằng!

Lúc gọi điện thoại, Phùng Hy không biết hóa ra mình lại cần sự quan tâm và săn sóc của Điền Đại Vĩ biết bao, và cô cũng không biết kết quả là đã gây ra hai năm ly thân và cuối cùng là ly hôn.

Điền Đại Vĩ cúi kính trả lời, tôi gọi điện thoại đến thì cô sống ở đó vui hơn à? Phùng Hy, cô đã thay đổi chứ không phải tôi thay đổi... Đừng lấy việc chồng người nọ người kia như thế nào để ép tôi, tôi chỉ có vậy thôi, nếu cô không hài lòng thì coi như cô đã lấy nhầm người.

Một chậu nước lạnh hắt vào mặt, Phùng Hy run lên, răng kêu lập cập.

Sau khi đi công tác về, Phùng Hy nghĩ thử làm rắn một thời gian. Ăn cơm chỉ rửa bát của mình, quần áo cũng chỉ giặt của mình. Cô yêu cầu Điền Đại Vĩ phải chia sẻ việc nhà với mình.

Anh ta nói với cô: “Nếu cô không hài lòng về tôi như vậy thì còn sống với nhau làm gì?”. Nói xong câu đó liền đóng sầm cửa bỏ đi.

Khóc xong Phùng Hy liền tự kiểm điểm mình, Điền Đại Vĩ chưa bao giờ giờ làm việc nhà, trong đầu cũng không có khái niệm phải làm việc nhà. Hay là tại yêu cầu của mình hơi quá đáng? Đàn ông mà, làm sao có thể nhốt mình trong nhà bếp được? Nhưng rồi, Điền Đại Vĩ kiên quyết đòi ly hôn, đồng thời phá lệ để Phùng Hy nhìn thấy anh ta trong tư thế làm việc nhà.

Nửa năm sau khi Phùng Hy được điều động lên tổng công ty, cô kéo hành lý về nhà, Điền Đại Vĩ đang đeo tạp dề nấu nướng trong bếp, ngoài phòng khách là anh họ và vợ anh họ của Điền Đại Vĩ.

Bữa cơm này ăn rất ngon, Phùng Hy khen: “Đại Vĩ sao tay nghề của anh lại giỏi đến vậy?”.

“Trước đây tôi không thích làm, tôi mà thích làm thì tay nghề cũng không kém ai”.

Phùng Hy tưởng rằng Điền Đại Vĩ đã hồi tâm chuyển ý, nhưng tối hôm đó Điền Đại Vĩ lại một lần nữa nói ra chuyện ly hôn. Ánh mắt xa cách đó khiến cô lại một lần nữa xách va ly đi công tác. Cuối cùng kéo dài đến mức ngay cả bản thân cô cũng thấy chẳng còn nghĩa lý gì nữa, lòng cũng đã nguội lạnh, mới hạ quyết tâm ly hôn.

Cô mơ màng nghĩ, mình thật là người lười vận động, ngay cả việc ly hôn với người đàn ông mình không yêu nữa cũng phải ép mà ra.

Chân của Phùng Hy bị bác sĩ Tạ nhắc lên, bác sĩ Tạ ấn chặt huyết vị trên bàn chân cô, Phùng Hy thấy đau nhói, bèn trở về với thực tại. Cô chán chường nghĩ, trong hôn nhân không có đúng sai, chỉ có hợp và không hợp mà thôi. Bất kể trong lòng Điền Đại Vĩ nghĩ gì, con người này đã là người đứng, kiếp này cô không bao giờ muốn qua lại với anh ta nữa.

“Hôm nay tạm dừng ở đây, ngày mai tôi sẽ lên kế hoạch riêng cho em”.Trán bác sĩ Tạ lấm tấm mồ hôi.

“Cảm ơn bác sĩ Tạ”. Phùng Hy khẽ hoạt động chân tay, sau một hồi đau mỏi, giờ lại cảm thấy rất nhẹ nhàng, khiến cô vô cùng nhớ tới những ngày cơ thể nhẹ nhàng như chim én. Người béo lên, ngay cả đi bộ cũng cảm thấy bước chân nặng nề.

Hai người thay quần áo đi ra, trong đại sảnh đã không còn khách nào, chỉ đợi Phùng Hy làm xong là đóng cửa. Điều này khiến Phùng Hy cảm thấy rất áy náy, cô liền lên tiếng xin lỗi.

Bác sĩ Tạ vỗ vai Phùng Hy với vẻ quan tâm, nói: “Có khách là tốt, tôi chỉ muốn một ngày hai mươi tư tiếng đồng hồ có khách đến”.

Nhìn thấy cô và bác sĩ Tạ đi ra, Mạnh Thời đứng bật dậy, mắt nhìn Phùng Hy như dò hỏi, thấy cô mỉm cười không đáp, bèn đoán mọi việc đều ổn.

Bác sĩ Tạ khẽ vênh mặt lên hỏi: “Hài lòng rồi chứ? Ngày mai đến sớm hơn chút!”.

“Vâng vâng vâng, dì mấy giờ đi làm?”. Nói rồi Mạnh Thời nắm lấy tay bác sĩ Tạ, ân cần xoa bóp cho cô.

Bác sĩ Tạ rút tay lại, nói: “Hai tháng này tôi đều đến, thế đã được chưa?”.

Phùng Hy đã đoán được ý của bác sĩ Tạ, chỉ vì cô nên mới ngày nào cũng đến thăm mỹ viện. Cô rất biết ơn, nhưng không biết nói gì, đành đứng một bên mỉm cười.

Ra khỏi cổng thẩm mỹ viện, Mạnh Thời bắt một chiếc xe taxi về nhà. Anh ngồi ở ghế trước, kể lại những chuyện vui giữa anh và bác sĩ Tạ hồi anh còn nhỏ, nói xong hình như cũng mệt nên không nói gì nữa.

Về đến khu chung cư, lúc chia tay Phùng Hy liền cười nói: “Cảm ơn anh nhiều. Hôm nay làm anh mệt, thật là ngại quá. Tìm được chỗ rồi, ngày mai em sẽ tự đi. Chúc anh ngủ ngon”.

Mạnh Thời trầm ngâm một lát, cũng không nói gì thêm, chúc Phùng Hy ngủ ngon rồi về.

Đợi Phùng Hy bước vào cửa tòa nhà, Mạnh Thời mới dừng chân lại. Anh đi quanh hồ nước nhân tạo trong khu chung cư một vòng nữa, nhặt hai hòn đá lên liệng xuống hồ với vẻ bực dọc, sau đó lại rút điện thoại di động ra gọi điện: “Về rồi à? Ngày mai anh đi Việt Nam, không có thời gian ở bên cạnh em đâu... Em đi làm gì? Một đám công tử việt dã... Một tháng, anh đang thu dọn đồ đạc, thế đã nhé!”.

Tháng năm đầu hạ mà đã có muỗi, tiếng muỗi kêu vo ve khiến Mạnh Thời ngủ không ngon, nửa mơ nửa tỉnh nhìn trời đang sáng dần.

Có lẽ là do hôm qua được bác sĩ Tạ massage huyết vị rất dễ chịu, khiến cô thấy tự tin hơn, cũng có thể là do cú đá Điền Đại Vĩ của Mạnh Thời khiến cô thích thú, Phùng Hy ngủ rất ngon, cả đêm không có giấc mơ nào.

Cô uể oải tỉnh dậy, mắt khép hờ nhìn tia sáng lọt qua rèm cửa, lại một ngày đẹp có ánh nắng. Hai tháng nghỉ phép chẳng mấy chốc đã hết hai mươi ngày, dường như cô đã có phần quen với sự o ép lẫn nhau và bận rộn trong công ty. Lúc đầu cô còn định gọi điện thoại hỏi thăm giám đốc Dương và phó tổng giám đốc Vương, nhưng nghĩ tới Phụ Minh Ý lại từ bỏ ý định.

Có chỗ dựa nên không sợ, trong đầu cô lóe lên câu thành ngữ này. Vì Phụ Minh Ý mà cô không muốn nghĩ đến những chuyện liên quan đến công việc. Gần như Phùng Hy có thể khẳng định rằng, chắc chắn Phụ Minh Ý sẽ không thể đuổi việc cô, chỉ cần dựa vào kinh nghiệm làm việc tám năm của cô ở công ty, anh không có lý do gì để khai trừ cô. Thế là đủ rồi.

Chính vì thế, hiện giờ việc quan trọng nhất là giảm béo. Phùng Hy nhắm mắt đuổi thẳng chân ra, cố gắng để cơ thể đỡ mỏi sau một đêm say ngủ.

Uể oải trở dậy, cô mở cửa tủ lạnh ra xem, bên trong không có gì cả. Phùng Hy mới sực nhớ ra trước hôm đi Hàng Châu cô đã dọn sạch tủ lạnh, đành phải rót một cốc nước ấm để uống. Rửa mặt xong, bóp một viên vitamin C bôi lên mặt, sau đó lại mở nhạc luyện yoga.

Hít từ từ, lại thở từ từ, nửa tiếng sau, người cô đã lấm tấm mồ hôi, người cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Ngoài cửa có tiếng gõ cửa, Phùng Hy nhìn đồng hồ, mới bảy giờ sáng. Cô mở cửa, Mạnh Thời đang bê một cái liễn sứ, cười rất tươi chào cô: “Xin chào!”.

Phùng Hy cũng đỡ dần gật đầu: “Xin chào”,

Chưa kịp đợi cô hỏi có việc gì, Mạnh Thời đã len qua Phùng Hy xông thẳng vào bếp, quen thuộc như nhà của mình. “Xoong ở đâu?”.

“Gì cơ?”.

Mạnh Thời giơ cái liễn sứ trong tay mình ra, nụ cười tươi tắn như tia nắng buổi sớm chiếu vào phòng: “Anh mua sữa tươi, phải đun sôi mới được”.

Phùng Hy vội bước vào bếp, lấy ra cái xoong nhỏ nhất đưa cho anh, “Em không có xoong đun sữa, thôi dùng tạm vậy”. Cô còn không biết ở đây lại còn có thể mua được sữa tươi. Hiện giờ thành phố ngày càng ít nơi bán sữa tươi, cô toàn phải mua sữa đóng hộp. Mạnh Thời đến đúng lúc quá, kể từ khi từ Hàng Châu về, cô vẫn chưa đi siêu thị.

Cô đứng ở trước cửa bếp nhìn Mạnh Thời đun nóng sữa với vẻ rất thành thạo, vẻ chuyên tâm đó khiến Phùng Hy thần người ra nhìn. Cô đứng im mấy phút rồi mới hỏi Mạnh Thời: “Ở đây có bán sữa tươi à?”.

Mạnh Thời quay đầu cười: “Có. Anh nghĩ em mới về, chắc chắn trong tủ lạnh chẳng còn gì nên mới dậy sớm mua về đây. À, tủ lạnh nhà anh cũng không còn gì nữa, nếu đi siêu thị thì anh có thể chở em đi. Em vừa luyện yoga à? Tiếp tục đi, đun xong anh sẽ gọi em”.

Làm sao Phùng Hy còn có thể luyện được nữa? Cô muốn đi tắm một cái, nhưng có Mạnh Thời lại thấy không tiện. Cô đành phải quay ra pha một ấm trà để đó, sau đó ngồi trên ghế sofa mở ti vi ra xem thời sự buổi sáng. Thỉnh thoảng cô lại quay đầu nhìn về phía bếp, cảm thấy không được thoải mái. Cô nghĩ, anh chàng Mạnh Thời này hơi nhiệt tình quá mức thì phải?

Thấy sữa trong xoong đã sôi, bọt trắng trào lên, Mạnh Thời liền gọi Phùng Hy: “Lấy cốc ra đây!”.

Sữa trắng thơm ngậy được đổ vào hai cốc thủy tinh, vừa đúng hai cốc. Mạnh Thời nói với vẻ cười cười: “Thế nào? Uống cái này sẽ thấy sữa đóng hộp không bì được đúng không?”

“Vâng”. Phùng Hy thối cho nguội rồi nhấp từng ngụm một.

Mạnh Thời thì đợi sữa hơi nguội rồi uống một hơi hết luôn, sau đó nhìn Phùng Hy uống.

Ánh nắng phía sau lưng anh chiếu lên mặt Phùng Hy, mặt cô trắng nõn, bọt sữa còn đang dính quanh mép, đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn, bất giác anh cảm thấy cổ họng hơi khô, bèn vội bước tới bàn làm việc gần cửa sổ, hỏi với vẻ lơ đãng: “Phùng Hy, em gầy được đi bao nhiêu rồi?”.

“Năm cân sáu lạng, từ lúc em chuyển về đây cho đến nay, hai tháng rồi”. Phùng Hy trả lời rất chính xác. Từ lúc ở Hàng Châu về cô đã cân, hiện giờ cô chỉ còn hơn năm mươi lăm kilôgam, mặc dù vẫn còn một khoảng cách khá xa so với mục tiêu đặt ra, nhưng cô đã rất hài lòng rồi. Một điều khó nhất là, mặc dù gầy đi hơn năm cân, nhưng da thịt không hề có cảm giác nhão, điều này có được là do cô kiên trì luyện tập.

Trong cốc thủy tinh chỉ còn gần nửa cốc sữa, Phùng Hy vẫn uống từng ngụm một, cảm giác nâng niu đó khiến Mạnh Thời rất thích thú. Mạnh Thời liếc nhìn hàng sách trên giá, hỏi với vẻ vô tình: “Phùng Hy, nếu em giảm béo thành công thì việc em muốn làm nhất là gì?”.

Phùng Hy trả lời ngay: “Mua quần áo! Mua các loại quần áo đẹp! Hai tháng này nếu em giảm béo thành công thì đúng vào dịp hè. Kể từ ngày bị béo lên, cứ đến mùa hè em lại thấy chán chường, đi shopping cũng thấy chán, gầy được rồi, em sẽ đền bù ỳnh!”.

Cô ngồi trên ghế sofa ngửa mặt lên, khoe môi vẫn dính bọt sữa trắng, ngọn lửa bùng cháy trong mắt tràn đầy nhựa sống. Mạnh Thời nhìn thấy rất rõ, rồi anh chuyển sang chủ đề khác, nói: “Mười giờ rồi, đi siêu thị không?”.

“Hôm nay anh không đi làm à?”.

“Anh nghỉ phép”.

Phùng Hy than lớn: “Anh cũng nghỉ phép à?”.

Mạnh Thời chớp mắt, cười lớn: “Chúng ta có duyên, anh cũng nghỉ phép. Mười giờ, anh đợi em ở cổng bãi để xe nhé”.

Lúc rời khỏi phòng Phùng Hy, Mạnh Thời vẫn đang cười. “Anh, cũng, nghỉ, phép!”. Mạnh Thời thốt lên từng chữ một, vui vẻ quay về nhà.

Anh vào mạng Internet, bấm, tám email hiện ra. Mạnh Thời lại bắt đầu cau mày, sao Giang Du San không chịu để anh yên một lát. Đã nói hôm nay anh và bạn bè sang Việt Nam tham gia cuộc đua việt dã, lẽ nào tháng này ngày nào cô ta cũng nhét bảy, tám bức thư vào hòm thư email của anh hay sao? Mạnh Thời không đọc lá nào mà đóng ngay cửa sổ lại.

Đun cốc cà phê uống xong, Mạnh Thời liền gọi điện thoại về nhà.

Người nhắc máy là mẹ anh, nghe thấy giọng Mạnh Thời liền hào hứng gọi: “Du San! Nhanh lên! Mạnh Thời”.

Mạnh Thời chỉ kịp kêu một tiếng: “Mẹ...”. Giọng nói trong trẻo của Giang Du San đã vang lên bên tai anh: “Anh Thời! Anh không đi Việt Nam nữa à? Bao giờ anh về?”.

“Anh xuất phát rồi, em nói với nhà thế nhé”. Sau khi hít thở một hơi thật sâu, Mạnh Thời bình tĩnh trả lời.

“Em mua quà cho anh rồi. Anh đoán thử xem?”.

Giang Du San láu lỉnh như một chú chim nhỏ. Bất giác Mạnh Thời lại nghĩ đến vẻ nhã nhặn, trầm tĩnh của Phùng Hy, vẻ bình thản lúc cô cúi đầu mài mực. Anh thở dài một tiếng, nói: “Cảm ơn. Anh đang bận, em bảo mẹ anh ra nghe điện thoại đi... Bà bạn à? Thôi anh cúp máy nhé”.

“Đợi đã, đừng cúp vội?”. Tiếng Giang Du San hét lớn trong điện thoại, khiến Mạnh Thời đành phải để ống nghe ra xa. Anh bực dọc nghĩ, chắc chắn là mẹ tạo cơ hội cho Giang Du San, kể cả có ngồi bên cạnh cũng sẽ khua tay nói mình đang bận.

Giang Du San đã đoán được thái độ của Mạnh Thời từ lâu, rồi cô nói liền một tràng dài: “Anh Thời, bao giờ anh về nhà? Bác Mạnh nói ba tháng rồi không được gặp anh, cô Tạ nói vẫn chưa biết anh đang ở đâu, anh làm gì vậy! Không được, em phải kiểm tra bất ngờ! Anh nói đi, anh ở đâu! Không phải em muốn đến đâu nhé, mà em chỉ làm theo lệnh của cô Tạ thôi!”.

Điện thoại để cách xa tai một mét vẫn nghe thấy tiếng của Giang Du San, Mạnh Thời nghĩ, hiện giờ không nói chuyện được với mẹ nữa. Anh vội nói: “Nói với mẹ anh rằng, sang bên đó anh thay sim, không gọi điện thoại được cho anh cũng đừng trách nhé”.

Rồi anh cắt ngay điện thoại, trong đầu vẫn vang lên tiếng Giang Du San. Mạnh Thời lắc đầu, ngồi phịch xuống ghế cười đau khổ.

Trong số những cô con dâu tương lai mà nhà anh chọn, người mà mẹ anh hài lòng nhất là Giang Du San.

Giang Du San tốt nghiệp trường đại học Phúc Đán, xinh đẹp, người như người mẫu, tính tình nhiệt tình phóng khoáng, gần như không thể chê điểm nào. Cha của Mạnh Thời đã từng nói nhỏ rằng, chỉ có Giang Du San mới có đủ tài đủ sắc để làm dâu nhà họ Mạnh. Cha Mạnh Thời thấy nếu Mạnh Thời lấy được Giang Du San thì ông vô cùng yên tâm.

Dù làm việc gì, việc đầu tiên mà nhà họ Mạnh nghĩ tới là thể diện. Mạnh Thời bực nhất là điểm này. Dù Giang Du San có tốt đến đâu, qua lời đánh giá của cha Mạnh Thời, hình ảnh cô trong lòng Mạnh Thời đã bị mất đi hai mươi phần trăm. Cô chủ động nhiệt tình, điều này đã khiến hình ảnh cô trong mắt anh bị giảm đi năm mươi phần trăm.

Bác sĩ Tạ đã có lần nói với vẻ châm biếm: “Muốn khuyên cậu ta ăn thịt lợn thì con lợn này không phải là lợn do nhà họ Mạnh nuôi. Hơn nữa, cậu Mạnh nhà ta không bao giờ chịu ăn thịt lợn giống tốt cả”.

Mạnh Thời cười lớn.

Hồi đó cha mẹ Mạnh Thời đã nhắm được một cô gái. Ngay từ giây phút đầu tiên gặp Mạnh Thời, cô gái này đã xun xoe cố gắng không để mất lòng anh. Mạnh Thời vô ý làm đổ nước trà vào tay cô, cô lại lên tiếng xin lỗi. Mạnh Thời cảm thấy sống như thế thật là giả tạo, phiền hà, liền đòi cha mẹ ngừng cuộc hôn nhân này lại. Sống yên ổn được hai năm, khi Mạnh Thời tròn ba mươi tuổi thì Giang Du San đã xuất hiện.

Thiên thời, nam nhi tam thập nhi lập. Xây dựng gia đình lập nghiệp, xây dựng gia đình được đặt ở vị trí đầu tiên.

Địa lợi, hai nhà họ Mạnh và họ Giang đã kết thân với nhau từ lâu, từ đó mỗi tuần ít nhất ba ngày Giang Du San xuất hiện ở nhà họ Mạnh.

Nhân hòa, cha mẹ Mạnh Thời đều bỏ phiếu tán thành.

Sự xuất hiện của cô đã khiến Mạnh Thời cảm thấy ngột thở, tuyên bố phải tự mình đi ra ngoài lập nghiệp, rồi lặng lẽ thu dọn đồ đạc bỏ nhà ra đi.

Anh đã thay sim điện thoại mới, nhập số điện thoại của bạn bè và Phùng Hy vào, sau đó lại gọi ngay điện thoại cho bác sĩ Tạ: “Dì à, dì giúp cháu một việc, dì đừng nói với nhà việc của cháu, coi như dì chưa hề gặp cháu, được không dì?”.

Đỗ dành, đe dọa, khuyên nhủ một hồi lâu, Mạnh Thời nghe thấy tiếng bác sĩ Tạ uể oải trong điện thoại, “Cậu Mạnh đã chỉ bảo rồi, làm sao tôi dám chống đối? Chỉ có điều mẹ cậu đã gọi điện thoại rồi, tôi khuyên cậu đừng lại gần thẩm mỹ viện trong phạm vi một trăm mét, để tránh bị tóm tại trận lại còn liên lụy đến tôi!”.

Mạnh Thời bèn cười: “Cháu hiểu mà dì, hôm nay đến cháu sẽ cải trang”.

Nghe giọng anh nói là biết anh vẫn đưa Phùng Hy đến, bác sĩ Tạ liền đề cao cảnh giác: “Cậu Mạnh à, cô ấy là thần thánh phương nào mà cậu phải liều mạng đến vậy? Tôi cảnh cáo cậu, cậu muốn ép Giang Du San phải từ bỏ ý định thì cũng không cần phải lấy người khác đóng kịch đâu!”.

Anh biết bác sĩ Tạ sẽ nghĩ như vậy, bắt giác cười gằn: “Cháu có cần thiết phải tìm người đóng kịch như vậy không? Cháu đã bảo với Giang Du San từ lâu là cháu và cô ấy không hợp nhau, nhưng cô ấy vẫn cứ sẵn đón, nhiệt tình, chủ động, cháu cũng không muốn làm cô ấy cụt hứng, không ngờ càng để cô ấy càng làm tới! Hơn nữa, nếu quả thật là cháu muốn tìm một cô gái mập để trêu tức cô ấy thì cháu cần gì phải mất công đưa Phùng Hy đến giảm béo làm gì!”.

Giọng bác sĩ Tạ liền dịu dàng trở lại: “Thế mà cậu cũng đòi học ngành giám định cổ vật cơ đấy, có mắt mà không biết ngọc quý, Du San là một cô gái tốt”.

Mạnh Thời bật cười: “Lần trước người mà mẹ cháu giới thiệu cho dì cũng là một người đàn ông tốt...”.

Bác sĩ Tạ lập tức nổi nóng: “Ta có phải không nuôi sống nổi mình đâu, năm sau ta cũng có thể mua được nhà!”.

Mạnh Thời chậm rãi nói: “Không phải chúng ta cũng cùng cảnh ngộ đó sao?”.

Chỉ một câu nói đã khiến bác sĩ Tạ chịu làm đồng minh với Mạnh Thời, Mạnh Thời thay một bộ quần áo đi chơi, cầm chìa khóa ô tô đi đón Phùng Hy.

Phùng Hy thay sang bộ quần áo đi chơi, chân đi giày bệt, chuẩn bị tinh thần đi siêu thị. Đúng giờ cô đến đợi ở cổng ra của bãi đỗ xe ngầm.

Chín giờ năm mươi phút, một chiếc xe taxi xuất hiện, người lái xe là Mạnh Thời.

“Lên xe!”. Mạnh Thời đẩy cửa gần ghế phụ ra, cười gọi cô.

Phùng Hy không nén nổi tò mò: “Mạnh Thời, rốt cục anh làm việc ở đâu lạc bộ thể dục thẩm mỹ hay lái taxi?”.

Mạnh Thời nói với vẻ nghiêm túc: “Thực ra anh chuyên đi săn lùng đồ cổ. Chỉ có điều ba năm không khai trương, đã khai trương là đủ ăn ba năm, giữa chừng có thời gian thì làm thêm nghề phụ”.

Tự nhiên Phùng Hy cảm thấy hâm mộ Mạnh Thời. Mình thì chôn chân lặn lội ở công ty, chỉ sợ mất việc thì đối rã hòng, Mạnh Thời thì một nghề chính chín nghề phụ. Sau một hồi thở dài, cô nói với Mạnh Thời với vẻ nghiêm túc: “Anh nghỉ phép, tháng này có kiếm đủ tiền tiêu không?”.

“Em định trả tiền xe cho anh hả?”.

Phùng Hy lập tức trả lời: “Đương nhiên, từ đây bắt taxi đi siêu thị lớn, ít ra cũng phải mất hai mươi tệ. Em sẽ trả anh”.

Không nhận được nữa, Mạnh Thời phì cười: “Đồ ngốc ạ! Xe này không có đèn báo ở trên, không dán bảng giá, không có máy tính công tơ mét và tính tiền, làm sao có thể là xe taxi được? Cậu bạn mới thay xe, anh mua với giá rẻ, chưa có thời gian đi phun lại sơn. Ha ha, nếu anh mà lấy tiền của em thì khác gì anh là xe taxi dù? Nếu bị bắt sẽ bị phạt ba mươi nghìn tệ trở lên đấy, em định hại anh à?”.

Phùng Hy bị Mạnh Thời nói đỏ cả mặt, cắn môi nói với vẻ hậm hực: “Mạnh Thời anh cứ trêu em đi”. Nói rồi giận dỗi quay đầu sang một bên.

Ai ngờ Mạnh Thời liền phanh xe đỗ ngay gần đường dành cho người đi bộ, trong lúc Phùng Hy quay đầu lại nhìn với vẻ kinh ngạc, nói với cô bằng giọng nghiêm nghị: “Phùng Hy, anh không trêu em đâu!”.

Ánh mắt anh nhìn cô bất giác khiến cô phải lùi lại đằng sau. Nhưng rồi Mạnh Thời không nhìn đi nơi khác, khiến Phùng Hy liền nhớ lại lúc ăn rau chân vịt ở nhà Mạnh Thời, anh cũng nhìn cô chăm chăm như thế này. Cô cố gắng bình tĩnh nhìn trả đũa, cuối cùng vẫn không thắng nổi cái nhìn của Mạnh Thời, đành chịu thua.

Phùng Hy cười hê hê, nói: “Em đầu hàng, thị lực của em không được tốt, không nhận ra loại xe cải trang đời mới này. Thôi đi mau đi! Nếu cảnh sát giao thông mà tới, em sẽ tố cáo anh giả danh xe taxi để chở khách!”.

Mạnh Thời rất không hài lòng với câu trả lời của Phùng Hy. Ánh mắt và nụ cười của cô đều nói với anh rằng, người phụ nữ này biết hết tất cả mọi việc. Mạnh Thời nhớ đến người đàn ông mà anh đã từng đánh, đồng thời cũng nhớ tới Phụ Minh Ý từng gặp ở Hàng Châu, bèn tha cho Phùng Hy, cũng cười hê hê và nổ máy xe.

Bước vào siêu thị mua đồ, Phùng Hy nhất định đòi trả tiền, nửa đùa nửa thật nói: “Anh giúp em nhiều việc như thế, từ lâu em rất muốn cảm ơn anh, để em trả chút tiền gọi là bày tỏ sự cảm ơn đi!”.

Mạnh Thời mỉm cười từ chối: “Em cứ để dành tiền của em đi, đợi em gầy rồi cảm ơn anh bằng một món quà lớn thì tốt biết bao! Nể mặt anh đi, đừng tranh trả tiền với anh trước mặt mọi người như thế!”

Định cảm ơn anh, định làm như thế này là để cảm ơn anh? Còn lâu! Mạnh Thời bực thầm trong lòng, rút thẻ ra thanh toán, tay xách mấy túi đồ lớn bước thật dài. Phùng Hy tay không đi sau, nhìn theo bóng Mạnh Thời, trong lòng nhen lên một cảm giác khó tả.

Nghĩ tới lúc mua cá tuyết, Mạnh Thời có nói anh thích ăn hầm, về đến nhà, Phùng Hy liền nấu một nồi canh cá, cô đứng vào bếp giữ nhiệt rồi xách qua, đi đến dưới sân khu nhà Mạnh Thời ở lại dừng lại. Đây chẳng phải là một qua hai lại ư? Thế là Phùng Hy lại xách về, thầm nghĩ, từ giờ không bao giờ đáp xe Mạnh Thời đi siêu thị nữa.

Mạnh Thời đứng trên ban công bực lắm, rõ ràng là nhìn thấy Phùng Hy xách chiếc cặp lồng màu xanh đi đến dưới sân rồi, lại trân trân nhìn cô xách về, chẳng khác gì định bẫy chuột, chuột ngửi thấy mùi thơm của thịt chạy đến trước bẫy rồi lại bỏ đi. Mạnh Thời vừa hút thuốc vừa suy nghĩ, quyết định đích thân đến nhà Phùng Hy để ăn món ăn đáng lẽ thuộc về mình.

Thế nhưng, đi đến dưới sân nhà Phùng Hy, anh lại từ bỏ ý định đó, rẽ sang con đường đi ra hồ.

“Đợi em gầy đi đã...”, Mạnh Thời thầm lẩm bẩm.

8. Chương 8: Tổ Tình

Ánh tà dương rực rỡ chiếu xuống, trong mắt Phùng Hy và Mạnh Thời đều ẩn chứa một nụ cười rạng rỡ. Anh không khinh thường cô khi cô mua đồ rẻ tiền, cô cũng không còn ngượng nghịu nói rằng mình không xứng với anh.

Ngày nào phó tổng giám đốc Vương cũng sang phòng làm việc của Phùng Hy chơi, nói chuyện cười đùa với các nhân viên trong phòng cô. Đến trưa, thỉnh thoảng còn nổi hứng trả tiền cơm hộp ọi người. Tính cách xởi lởi dễ gần của ông đã khiến cho các nhân viên mới đến nhanh chóng làm quen được với ông.

Tiểu Lưu thắc mắc: “Lạ thật, đường đường là phó tổng giám đốc mà lại xuống quản lý chúng ta. Giám đốc Phùng Hy nghỉ phép, đáng lẽ phải là giám đốc Dương Thành Thượng quản lý mới đúng!”.

Bàn luận thông tin vĩa hè luôn là chủ đề của dân văn phòng, Tiểu Cao nhìn Tiểu Lưu nói: “Cậu không thấy mỗi lần phó tổng giám đốc Vương đến, sắc mặt giám đốc Dương trông khó coi lắm à? Chắc chắn anh ấy không muốn để phó tổng giám đốc Vương quản lý, nhưng lại chẳng có cách nào”.

Đúng là Dương Thành Thượng hậm hực vô cùng, bèn gặp riêng Phụ Minh Ý đề nghị, hay là để cho Phùng Hy nghỉ lùi số ngày phép còn lại vào thời gian sau. Phụ Minh Ý chỉ bình thản đáp lại một câu: “Cứ để cô

ấy nghỉ đi. Vương Thiết thích làm gì cứ việc làm, chỉ cần anh phân rõ nghiệp vụ của phòng đấu thầu và bộ phận cơ khí thôi là được”.

Dương Thành Thượng lập tức hiểu ngay ý của Phụ Minh Ý, do đó hơn một tháng nay không triển khai nghiệp vụ nào, để Vương Thiết ngồi ôm phòng đấu thầu mà không làm được gì. Nhưng hôm nay Dương Thành Thượng sốt ruột rồi, trước khi diễn ra cuộc họp hàng tuần, ông đã vào phòng Phụ Minh Ý, bắt chắp ánh mắt của Vương Thiết.

“Tổng giám đốc, Phùng Hy không quay lại làm việc e rằng không được. Tổng giám đốc Thái của công ty Cừ Giang gửi thư đến nói rằng, công trình của họ sắp được triển khai rồi, đơn hàng đó tổng cộng cũng phải hơn trăm triệu nhân dân tệ!”. Dương Thành Thượng không thể từ bỏ vụ làm ăn này. Bộ phận Phùng Hy trực thuộc bộ phận cơ khí, hàng ngày Vương Thiết qua lại ở phòng đấu thầu, kiểu gì cũng phải nhúng một tay. Chỉ cần nghĩ tới việc Vương Thiết tham gia vào với cương vị của phó tổng giám đốc, còn mình thì phải cung kính đứng sau đuôi ông ta để giới thiệu với tổng giám đốc Thái là Dương Thành Thực lại ảm ức.

Phụ Minh Ý trầm ngâm một lát rồi cười: “Đơn hàng hơn trăm triệu nhân dân tệ này không chỉ đơn thuần là đơn đặt hàng máy móc chứ?”.

“Có hơn hai mươi triệu tiền thép. Trước đây Trần Mông ở bộ phận vật liệu đều đặt thép ở cùng một nhà cung cấp, một tấn thép chỉ cần thêm hai mươi tệ là bán đi được, ai chả biết Trần Mông và Vương Thiết kiếm được lời gì trong những vụ này!”. Dương Thành Thượng cười khẩy nói.

Vương Thiết nói Dương Thành Thượng mở công ty riêng ở ngoài, kéo hết đơn đặt hàng của công ty về phía mình, lẽ nào Vương Thiết trong sạch ư? Ai chẳng biết giá thép dao động lớn, một tấn thêm hai mươi tệ là lời, thêm hai trăm tệ cũng là lời. Nghe nói nhà cung cấp đó kiếm được năm triệu ở công trình Ma Phong năm đó, công trình Ma Phong hồi đó Vương Thiết còn đang làm giám đốc bộ phận vật liệu, đơn hàng này công ty chỉ kiếm được hơn hai mươi nghìn vừa đủ để bù những chi phí trước đó. Tưởng rằng Dương Thành Thượng không biết việc này?

Mắt Phụ Minh Ý sáng lên, nhìn đồng hồ, thấy sắp đến giờ họp. Anh cười nói: “Lát nữa họp anh cứ đưa chuyện này ra. Còn về Phùng Hy anh không việc gì phải lo, tôi gọi cô ấy về có khi lại khiến Vương Thiết sinh nghi, ông ta sẽ gọi cô ấy về để theo dõi thôi”.

Dương Thành Thượng hơi sững người rồi cười, nhìn Phụ Minh Ý bằng ánh mắt khâm phục. Ra khỏi phòng làm việc liền than thầm trong lòng, tổng giám đốc Phụ Minh Ý không hổ là tổng giám đốc, ông chỉ biết Vương Thiết một lòng đòi đề bạt Phùng Hy, định cài cắm đinh ở bộ phận cơ khí, không ngờ Phụ Minh Ý đã rủ Phùng Hy theo mình từ lâu.

Phụ Minh Ý lặng lẽ ngồi. Mỗi lần nhớ đến chuyện ở Hàng Châu, anh lại không kìm được bực bội. Sự bực bội này khiến sau khi trở về anh cố gắng xóa bỏ hình ảnh Phùng Hy ra khỏi trí nhớ của mình. Hiện giờ cô chuẩn bị quay trở lại công ty làm việc, Phụ Minh Ý mới bắt đầu nghĩ đến việc sắp phải gặp cô.

Hình ảnh hiện lên nhiều nhất trong đầu anh vẫn là người đàn ông có phong độ không tầm thường đó. Điều này khiến anh không thể không thừa nhận, là anh đã đổ kị. Hôm gặp Phùng Hy và Điền Đại Vĩ ở nhà hàng đó, anh không có cảm giác này; hôm hẹn Phùng Hy đi uống cà phê, anh cũng không có gì đổ kị với Điền Đại Vĩ, nhưng hiện nay, anh đổ kị với Mạnh Thời.

Hít một hơi thuốc rồi nhả khói ra, Phụ Minh Ý tự cười nhạo mình. Không đi Hàng Châu tìm cô, có thể anh sẽ không đổ kị. Có lẽ tại anh quá tự tin về mình, Phùng Hy không còn là Phùng Hy của tám năm về trước nữa. Anh nhớ tới câu nói việc công việc tư cần phân minh của mình, bèn hậm hực dập điếu thuốc, chỉnh lại plet và bước về phía phòng họp.

Sau khi tan họp, Vương Thiết liền gọi điện thoại cho Phùng Hy.

Lúc này Phùng Hy đang nằm trên giường của Thẩm mỹ viện y học Tạ Thị, bác sĩ Tạ đích thân massage bụng cho cô. Nghe thấy tiếng Vương Thiết, trực giác mách bảo cô kỳ nghỉ phép đã hết.

“Đơn đặt hàng này là do giám đốc Dương kiếm, em thì làm được gì?”. Phùng Hy khó xử trả lời. Trong lòng cô biết rất rõ, mình tham gia vào chuyện này cũng chẳng có lợi gì, thoái thác được là tốt nhất.

Vương Thiết gọi điện thoại đến, là muốn cô phải quay lại công ty cho bằng được, bèn cười đáp: “Tổng giám đốc Phụ nói, đơn đặt hàng này là đơn đặt hàng tổng của công ty Cừ Giang trong cả năm. Bảo cô xuất đầu lộ diện để liên hệ, nếu chẳng may cô không đàm phán được thì giám đốc Dương sẽ làm tiếp, để tránh việc ông ấy đi đàm phán không được lại không có cơ hội để xoay chuyển tình thế”.

Vừa thấy bảo là ý đồ của Phụ Minh Ý, Phùng Hy liền không nói gì nữa. Cô đành phải đồng ý một cách đau khổ: “Nếu hai sếp đã tín nhiệm em thì em đương nhiên phải coi việc của công ty là trên hết rồi. Chỉ có điều hiện giờ em đang đi du lịch ở Thái Lan, bốn hôm nữa mới về được, không biết có được không?”.

“Không vấn đề gì cả, quay về cô nghỉ nốt hai ngày cuối tuần này đi, thứ hai tuần sau đi làm, mười ngày phép còn lại sẽ nghỉ bù sau khi vụ làm ăn này giải quyết xong. Mấy ngày này nếu có việc gì tôi sẽ liên hệ với cô”.

Phùng Hy nghĩ với vẻ chán nản, cũng may là còn níu kéo thêm được mấy ngày nữa ỉn, đến công ty muộn ngày nào hay ngày ấy. Phụ Minh Ý muốn đối phó với Vương Thiết, Vương Thiết thì muốn củng cố thế lực và lợi ích của mình. Cô phân tích một cách nghiêm túc, Phụ Minh Ý đưa ra đề nghị này nhằm mục đích gì? Là để mời ông vào trông hay là do dùng Dương Thành Thượng chưa chắc đã lôi được Vương Thiết vào trông, mà chỉ có thể dùng mình? Cô liền nhớ ngay tới vẻ bực tức ra vẻ của Phụ Minh Ý ở Hàng Châu, trong lòng thấp thỏm bất an.

Cô cầm điện thoại lên bấm số của Phụ Minh Ý, nhưng nghĩ thế nào lại thôi. Đẳng nào thì cũng phải quay về đi làm, Phụ Minh Ý sắp xếp để cô phụ trách đơn hàng này, có gì cần sai bảo anh sẽ chủ động tìm đến cô.

Bác sĩ Tạ chăm chú về chiếc kim bạc trong tay, giả vờ như không nghe thấy việc cô vừa nói dối, nhưng trong lòng lại thầm thắc mắc. Chị thực sự rất quan tâm đến Mạnh Thời, chính vì thế với người mà Mạnh Thời dành sự quan tâm đặc biệt như Phùng Hy, cũng không tránh khỏi việc để ý.

Phùng Hy đã đến thẩm mỹ viện của chị nửa tháng nay, bác sĩ Tạ cảm thấy cô thay đổi từng ngày, khuôn mặt cô đã nhỏ đi nhiều. Mặt nhỏ đi, các nét lại trở nên xinh xắn, gọn gàng.

Điều khiến bác sĩ Tạ phải thầm khen là, da Phùng Hy rất đẹp, không nhìn thấy lỗ chân lông, trắng ngần. Bất giác chị thầm nghĩ, Mạnh Thời cũng có diễm phúc đó chứ. Tuy nhiên lời nói dối và vẻ tinh ranh của Phùng Hy khi cầm điện thoại lên rồi lại đặt xuống khiến chị cảm thấy nghi hoặc. Bà lo lắng nghĩ, cô gái này không hề đơn giản, thuần phác, không biết Mạnh Thời có bị lừa không nhỉ? Anh không nói rõ phải đối xử với Phùng Hy như thế nào, nhưng bác sĩ Tạ là người được tận mắt chứng kiến Mạnh Thời trưởng thành, chỉ nhìn là biết thái độ của Mạnh Thời dành cho cô ấy không bình thường.

Mạnh Thời đã từng gọi điện thoại đến hỏi thăm tình hình, bác sĩ Tạ đã hiểu, cậu cháu quý hóa của mình vẫn chưa thu hoạch được gì. Rõ ràng là Phùng Hy không muốn Mạnh Thời đưa đón cô, Mạnh Thời đành phải dựa vào những thông tin mà bác sĩ Tạ cung cấp để hành sự. Nhìn cậu cháu lái chiếc xe taxi second hand chưa thay sơn, lần nào cũng tỏ ra hết sức hào hứng, bác sĩ Tạ cười thầm trong lòng.

Tiếp sau đó là khoảnh khắc im lặng. Phùng Hy đang nghĩ chuyện công ty, nghĩ đến việc quay về gặp Phụ Minh Ý thì sẽ làm thế nào, còn bác sĩ Tạ thì lại lo lắng cho Mạnh Thời.

Làm xong liệu trình này, Phùng Hy lịch sự cảm ơn. Bác sĩ Tạ cười nói: “Thực ra tôi nghĩ em không phải giảm nữa đâu, đầy đủ một chút cũng đẹp chứ sao!”.

“Em béo thế cơ mà!”. Phùng Hy trả lời.

Bác sĩ Tạ nói với vẻ thông cảm: “Cũng phải, phụ nữ gầy đến đâu cũng vẫn nói là mình béo. Mạnh Thời muốn em gầy đi chút nữa thì em cứ để gầy đi!”.

Ý cô là muốn kéo quan hệ giữa Phùng Hy và Mạnh Thời gần lại. Phùng Hy chỉ cười mà không nói gì, thay quần áo xong vội vàng rời khỏi thẩm mỹ viện, cấp tốc gọi điện thoại cho Chi Hoa.

Ngoài cổng nhà trẻ đã có không ít phụ huynh. Vị phụ huynh đứng bên cạnh Phùng Hy rõ ràng là thấy đứng cũng buồn, nên cứ bắt chuyện với cô. Từ tiền xây dựng nói đến con trai mình lười ăn, cô cũng đáp lại. Đúng lúc cô cảm thấy lòng kiên nhẫn của mình đã hết, thì mới nghe thấy tiếng Chi Hoa gọi từ xa.

Phùng Hy vội vàng rời khỏi chỗ vị phụ huynh đó, bước nhanh về phía Chi Hoa.

“Ồ, gầy thật rồi! Nếu mà không biết bộ quần áo này thì tao thật sự không dám gọi mày!”. Chi Hoa đưa tay ra sờ bụng cô.

Phùng Hy để cho Chi Hoa sờ thoải mái, thành tích này đáng để chia sẻ với người khác.

Chi Hoa liền đi quanh người cô, khen ngợi hết lời: “Thay đổi hoàn toàn, như lột xác vậy hề hề”.

Phùng Hy vô cùng đắc ý, mắt nhìn Chi Hoa, miệng khẽ mỉm cười. “Hai cậu con trai khen tao còn được, mày thì đừng dùng lời hay ý đẹp an ủi tao nữa”.

“Thôi đừng có giả bộ nữa! Đồ ngốc”. Chi Hoa vừa cười vừa mắng, trong lòng cũng thấy ngạc nhiên thật. Phùng Hy rõ ràng là gầy đi hẳn, bụng cũng phẳng, eo cũng đã có, hai cằm cũng không thấy nữa, mắt cũng to hơn hẳn. Trước đây mặc bộ quần áo này trông rất phương phi, hôm nay mặt lại thấy gọn gàng hẳn.

Nhà trẻ đã tan học, học sinh nắm đuôi áo nhau giương biển số ra cổng nhà trẻ. Gấu anh và Gấu em nhận ra ngay Chi Hoa, vẫy bàn tay mập mập gọi “Mẹ ơi” rồi chạy tới.

Phùng Hy đợi ba mẹ con ôm nhau xong mới cười: “Không gọi mẹ nuôi à?”.

Gấu em phản ứng nhanh, đôi mắt đen lách chớp chớp, rồi xông tới ôm chân Phùng Hy cười: “Mẹ nuôi mua khoai đi!”

Chi Hoa liền cười, dắt Gấu anh nói: “Nhà người chỉ biết mua quà để mua chuộc hai thằng, đâu giống như tao, không cần mua gì vẫn cứ thân!”.

Phùng Hy hậm hực nói với Gấu em: “Mẹ nuôi sẽ không mua khoai cho con đâu!”.

Lập tức Gấu em liền buông Phùng Hy ra, đưa tay dắt Chi Hoa, thái độ đó khiến Phùng Hy vô cùng bức xúc. Cô thở dài một tiếng, nói: “Chi Hoa, thằng nhóc này ngay từ nhỏ đã theo chủ nghĩa cơ hội, lớn lên thì còn thế nào nữa?”.

Chi Hoa cười đắc ý: “Nếu như người khác dùng khoai để lừa dắt đi, thì làm sao ta lại đắc ý được chứ! Ngồi yên bên cạnh mẹ nuôi đi, để mẹ lái xe!”.

Hai cậu con trai bèn ngoan ngoãn ngồi cạnh Phùng Hy ở ghế sau. Cả hai cùng mặc bộ quần yếm giống nhau, lật gở đồ chơi mà Phùng Hy mua cho chúng, hào hứng như chú hổ con vừa được xổng chuồng.

Chi Hoa bèn mắng con: “Cảm ơn mẹ nuôi chưa? Hôm nay mẹ nuôi có xinh không?”

Cả hai cậu con trai bèn đồng thanh trả lời “Xinh ạ?”

Phùng Hy vừa giơ tay ôm hai cậu vừa cười, “Con trai, có biết thế nào là xinh không?”.

Gấu em liền ngửa mặt lên trả lời: “Xinh hơn người yêu của anh Gấu!”.

Hai người giật mình, đồng thanh hỏi: “Gấu anh có người yêu rồi hả?”.

Gấu anh liền đỏ mặt, bất ngờ vỗ lấy Gấu em: “Em nói dối, Vương Tịnh Mỹ không phải là người yêu của anh!”.

Phùng Hy vội can hai cậu bé ra. Gấu em vẫn không chịu, nói: “Mẹ ơi, hôm nay anh Gấu suýt nữa thì đánh nhau với Trần Kiếm Phi, anh ấy không cho Trần Kiếm Phi nắm tay Vương Tịnh Mỹ! Vương Tịnh Mỹ là người yêu của anh ấy!”.

Gấu anh vỗ vào mấy lần không vỗ được Gấu em, mặt đỏ tía tai, lườm Gấu em nói: “Em đã hứa với anh sẽ không nói cơ mà, anh không thèm chơi với em nữa”.

Gấu em chớp chớp đôi mắt đen, cười đắc ý: “Không chơi thì có sao, em sẽ chơi với Trần Kiếm Phi!”.

Chi Hoa liền đỗ xe bên vệ đường, quay đầu nhìn thấy Gấu anh đang hậm hực, nói: “Gấu anh, con có bạn gái thật à?”.

Gấu anh đột nhiên khóc thút thít.

“Nam nhi đại trượng phu, thích thì bảo là thích, có bạn gái rồi thì sao nào, khóc làm gì chứ?”. Chi Hoa hừ một tiếng, lườm gấu em nói: “Dám bán đứng anh, con có còn là đàn ông nữa không? Giờ cứ suy nghĩ đi, về nhà ẹ câu trả lời”.

Rồi cô quay người nổ máy ô tô, liếc nhìn Phùng Hy một cái rồi tiếp tục lái xe.

Gấu em hơi sưng người rồi cũng bắt đầu khóc. Phùng Hy bắt lực mỗi tay ôm một Gấu, nhẹ nhàng khuyên: “Đừng sợ mẹ con, có mẹ nuôi rồi!”.

Cả hai Gấu liền như tìm được vị cứu tinh, chui đầu vào lòng Phùng Hy, nước mắt làm ướt cả quần áo cô, trong tay vẫn nắm chặt món đồ chơi mà cô mua cho.

Đợi về đến nhà Gấu anh và Gấu em mỗi người bê một chiếc ghế con, cởi quần ra nằm sắp xuống đó, đợi Chi Hoa vào xử lý. Cảnh tượng này không phải là lần đầu tiên Phùng Hy gặp, vừa tức và buồn cười, bèn giả bộ gà mẹ đang bảo vệ gà con.

Chi Hoa liền giả bộ khua khua tay nói: “Thôi nể mặt mẹ nuôi nên không đánh hai Gấu nữa, về phòng tự kiểm điểm đi, xếp xong bức tranh mẹ nuôi ới được phép ra đây”.

Gấu anh và Gấu em kéo ngay quần lên, chạy vội về phòng nhỏ của mình. Lúc này Chi Hoa mới cười, nói: “Giờ mới được yên ổn”.

Phùng Hy cười trách cô: “Chẳng có ai làm mẹ như nhà người?”.

Chi Hoa nói với vẻ đắc ý: “Hai thằng con trai nghịch như quỷ sứ, tao phải hầu hạ bọn chúng, làm gì có thời gian nào chuyện trò với người? Nhóc con mà đã có người yêu, đợi bố chúng nó về sẽ hỏi tội”.

Hai người ngả đầu trên ghế sofa uống trà, Chi Hoa cười nói: “Được rồi, nói đi, gặp phải rắc rối gì nào?”.

Phùng Hy cũng không khách sáo, kể ra mọi chuyện diễn ra trong hai tháng qua, Chi Hoa vừa nghe lúc thì xuyết xoa lúc thì phẫn nộ, véo tay Phùng Hy nói: “Hay đấy, chắc chắn là hay đấy? Phùng Hy, mày phải bám chắc vào”.

Chi Hoa véo mạnh đến nỗi Phùng Hy phải cau mày, nói: “Anh ta thích tao vì cái gì chứ? Tao béo như thế, lại không phải là cô gái trong trắng mới ra trường. Chi Hoa, tao phải cố gắng nhịn, coi như mình không hiểu chuyện gì. Mày thử nói xem liệu đầu óc Mạnh Thời có vấn đề gì không?”.

Chi Hoa sưng người, sau đó bật cười. Cô kéo áo Phùng Hy nói: “Phùng Hy, sao nhà người chẳng tự tin chút nào cả? Người thử nhìn xem, mặt mày thanh tú, da dẻ đẹp đẽ, có điểm nào giống với người gần ba mươi đầu? Tao nhìn cũng còn thấy hấp dẫn, gã Mạnh Thời đó lại không muốn cắn một cái à? Mày xem mấy gã có tình ý với mày, gã nào không khôì ngô tuấn tú? Mày đừng vì gã Điền Đại Vĩ đó mà hạ thấp mình. Thằng cha đó là kẻ bần tiện!”.

“Tao thực sự không thể hiểu, tại sao Điền Đại Vĩ lại như vậy? Hồi yêu nhau, hồi mới lấy nhau cũng không như thế”. Phùng Hy thắc mắc.

Chi Hoa buột miệng nói: “Chỉ có mỗi mày là không biết. Hắn ta yêu Linh Tử từ trước rồi”.

Phùng Hy sưng người, ngồi thẳng người lên, nhìn chằm chằm vào Chi Hoa nói: “Thế có nghĩa là gì?”.

Lúc này Chi Hoa mới hạ thấp giọng nói: “Trước khi mày và Điền Đại Vĩ yêu nhau, hình như Điền Đại Vĩ đã từng theo đuổi Linh Tử, sau đó lại không thành. Vừa nãy nghe mày nói, tao mới biết bọn họ đang yêu nhau. Mày không hài lòng về hắn ta, đặt ra yêu cầu với hắn ta, hơn nữa mày lại bị béo lên, cộng thêm con bé Linh Tử đó nữa, tao nghĩ chắc là vì thế nên hắn mới kiên quyết đòi ly hôn”.

Cuối cùng thì đã hiểu ra được vấn đề, Phùng Hy vô cùng tức giận, cầm chiếc gối ôm lên đập mạnh, “Mẹ nó chứ, mất toi mười mấy vạn! Gã dê tiện này, sao lại trở mặt thế nhỉ! Mày không biết hắn sỉ nhục tao như thế nào đâu, tao làm gì được hắn chứ?”.

“Liệu có cần bắt hắn nộp tiền ra không?”.

Phùng Hy tức một lát, bê cốc trà lên, nghiêng răng nói: “Tao không còn muốn có dính líu gì với hắn ta nữa”.

Chi Hoa nhìn thấy Phùng Hy tức một hồi nhưng vẫn không có ý định đi tìm Điền Đại Vĩ để tính sổ, bất giác cũng thấy bực vì sự mềm yếu của bạn, cô lườm Phùng Hy một cái nói: “Như thế thì khác gì tha cho hần để hần hưởng lợi?”.

“Ông trời sẽ báo ứng hần! Tao coi như cho chó ăn! Chi Hoa, tao biết mày nghĩ tao mềm yếu, nhưng hiện giờ tao cũng không bực nữa. Giống như vừa nãy mày nói, tao không tự tin. Năm xưa Phụ Minh Ý bỏ tao đi lấy vợ, Điền Đại Vĩ lấy tao về rồi đối xử với tao như thế, tao thực sự không biết mình sai ở chỗ nào. Cộng với việc tao bị béo lên, khiến tao càng thêm tự ti. Giờ thì khác rồi, những chuyện đó không phải là lỗi của tao, tao được giải thoát rồi”.

Chi Hoa nhìn thấy ánh sáng trong mắt Phùng Hy, thấy cô đã trút được gánh nặng cũng là điều tốt, bèn cười, nói: “Tự ti cái đếch gì! Xem xem mày cũng đào hoa đó chứ, vừa ly hôn đã gặp được Mạnh Thời! Để ý tới hần ta đi”.

“Không phải tao không nhận ra vẻ khác thường của Mạnh Thời. Buổi sáng hôm anh ta bê sữa đến, tao vô cùng cảm động. Mạnh Thời trông cũng đẹp trai, lại rất khéo tay, biết quan tâm. Không phải là tao không tự tin, nhưng khi gặp anh ta tao béo như vậy, có người đàn ông nào lại không thích dáng vóc đẹp? Chỉ cần nghĩ đến điều đó là tao không tin lại có miếng bánh ngon rơi xuống đầu mình. Chi Hoa, tao không hiểu nổi, tao thấy bực quá”.

Phùng Hy nói, tựa đầu vào người Chi Hoa.

Chi Hoa ôm Phùng Hy, nghĩ đến chuyện Mạnh Thời cũng thấy có phần nghi hoặc. Tính cô vốn lạc quan, khi không hiểu chuyện gì thì cũng không suy nghĩ nữa, bèn đưa tay đẩy Phùng Hy ra, cười đáp: “Có gì mà bực? Có người thích nhà người cũng tốt chứ sao! Lẽ nào người định sống một mình cho đến hết đời à! Tranh thủ lúc còn đang trẻ mà nắm lấy cơ hội đi. Nếu để kéo dài đến ba mươi mấy tuổi thì mới gọi là phiền hà! Có khi Mạnh Thời lại thật lòng với mày ấy chứ?”.

Thật lòng? Cô là người phụ nữ đã từng ly hôn, có bao nhiêu người đàn ông tỏ ra thật lòng sau khi biết chuyện này? Không còn là chuyện yêu đương đơn thuần như hồi còn học đại học, chỉ cần tình cảm, không cần suy nghĩ gì về những cái khác. Phùng Hy cười đau khổ: “Tĩnh táo đi Chi Hoa, tao lười, lười nghĩ cả việc xem anh ta có phải thật lòng hay không. Hiện giờ người làm tao đau đầu nhất là Phụ Minh Ý”.

“À, không phải mày nói thứ hai tuần sau sẽ quay về đi làm đó sao, sợ phải đối mặt với Phụ Minh Ý à? Đây cũng là mục tiêu tốt đấy, vợ mất rồi, hiện đang đơn thân, đi Hàng Châu chứng tỏ vẫn còn tình cảm với mày. Hay là nói lại tình xưa đi!”. Chi Hoa như chỉ muốn Phùng Hy lấy chồng ngay vào ngày mai.

“Thôi đi, mày tưởng có hai chọn một à, không Mạnh Thời thì Phụ Minh Ý à! Không! Tao không muốn vì thấy phải sống một mình cô đơn mà nhanh chóng giao thân mình ột người đàn ông khác”. Phùng Hy liền chối ngay.

Cô đứng dậy đi một vòng, nói với Chi Hoa: “Có phải là trông tao vẫn ổn không? Trông không béo lắm chứ? Mày nói thật đi!”.

Chi Hoa nhìn cô khẽ nói: “Phùng Hy, mày vừa nói là không, lại vừa bảo tao nhìn dáng mày, có phải mày vẫn rất quan tâm đến Phụ Minh Ý đúng không?”.

Phùng Hy liền bối rối đứng ở phòng khách, mãi cho đến khi Chi Hoa đứng dậy kéo cô, cô mới khẽ nói: “Chi Hoa, tao quan tâm, nhưng không phải là sự quan tâm theo ý có tình cảm, mà chỉ vì lòng tự trọng của tao khiến tao không chịu nổi. Tao không chịu nổi khi nhìn thấy tao xuất hiện trước mặt hần ta trong tình trạng quá béo, quá xấu xí. Hiện giờ không còn như ngày xưa nữa, những lời lạnh lùng mà hần ta nói với tao ở Hàng Châu, ngay cả hét tao cũng không dám hét. Tao làm việc dưới trướng của hần, tao phải giữ gìn công việc này, tao phải nuôi sống tao, tao...”.

Nước mắt cứ thế tuôn ra mà không sao kìm chế được, Phùng Hy úp mặt vào người Chi Hoa khóc, vừa khóc vừa sụt sịt nói: “Chi Hoa mày không biết tao ham mê mày như thế nào đâu. Công việc ổn định, chồng không phải là người nhiều tiền, cũng không có chức tước gì, nhưng lại quan tâm mày, yêu thương mày, mày còn có Gấu anh và Gấu em nữa! Tao chẳng có gì hết... tao muốn giữ gìn công việc, muốn kiếm tiền, sợ tương lai không tìm được người yêu tao thực sự, quãng đời còn lại sợ nghèo đến mức ngay cả tiền nộp cho viện dưỡng lão cũng không có đủ. Thực ra trong lòng tao sợ vô cùng, tao không muốn ly hôn với Điền Đại Vĩ

cũng là vì sợ cô đơn... Nhưng tao đã ly hôn rồi, tao thực sự rất sợ lại lao đầu vào một cái gông khác... Hiện giờ tao còn chưa biết cuối năm về nhà ăn tết thì phải ăn nói như thế nào với bố mẹ tao!”.

Phùng Hy nói không ra đầu không ra cuối, Chi Hoa liền bật khóc, khóc to hơn cả cô. Tiếng khóc của hai người phụ nữ đã làm kinh động hai Gấu. Gấu anh và Gấu em liền thò đầu ra xem đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy mẹ đẻ và mẹ nuôi ngồi trên ghế sofa ôm nhau khóc, hai cậu bé đứng ngẩn tò te trước cửa phòng không dám nhúc nhích.

Lúc này chồng Chi Hoa đã về đến nhà, mở cửa ra liền thấy con trai đang đứng ngẩn ngơ trước cửa, phòng khách vẫn nghe thấy tiếng sụt sịt, bèn cau mày lại, bước tới nói: “Trời sập à?”.

Phùng Hy vội lau nước mắt, Chi Hoa cũng không khóc nữa, thấy chồng đã về, hậm hực nói: “Anh đi nấu cơm đi, con trai anh có người yêu rồi! Không khóc sao được!”.

Chồng Chi Hoa giật mình: “Ai có người yêu rồi?”.

“Con trai anh!”. Nói xong Chi Hoa phì cười: “Anh mau đi nấu cơm đi, em đói rồi!”.

Cô kéo Phùng Hy đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, hai người nhìn nhau cười, trong lòng thấy vô cùng ấm áp.

“Chi Hoa, may mà còn có mày”. Phùng Hy khẽ nói.

“Đồ ngốc ạ, thấy dễ chịu hơn chưa?”.

Phùng Hy nhìn mình trong gương, nói: “Nhiệm vụ tuần này của mày là đi làm tóc, mua quần áo với tao! Không phải tao muốn thể hiện là để cho Phụ Minh Ý xem, mà là muốn bắt đầu một cuộc sống mới!”.

Chi Hoa cố nhịn cười, trêu: “Cuộc sống mới với ai?”.

Phùng Hy hần học nói: “Đến một túm một, đến hai túm hai! Đời sống khá giả rồi cũng không được quên xây dựng văn minh tinh thần”.

Ngày hai mươi sáu tháng năm, thứ hai, sau tám năm, lần đầu tiên Phùng Hy xuất hiện trước công ty CWE với một phong thái hoàn toàn mới.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua cửa kính hắt vào. Mười giờ sáng, các nhân viên trong công ty lục tục kéo vào phòng họp rộng rãi, ai nấy tự bê cốc trà của mình, nói những chủ đề vô bổ.

Vương Thiết đến rất sớm, từ trước đến nay ông luôn coi mình là đại ca, mỗi khi có người đi vào, ông lại ném cho điều thuốc, cười ha ha trêu chọc một hồi. Lúc Dương Thành Thượng bước vào, Vương Thiết cũng vẫn trêu như thường lệ: “Ông Dương này, cuối tuần có nhìn thấy xe của ông đỗ ở cửa Bác Thú Viên, đi ăn thịt chim nhạn hả?”.

Dương Thành Thượng cười đón lấy điều thuốc Vương Thiết đưa và châm lửa, sau khi thở ra một hơi mới chậm rãi đáp: “Nói là nhạn rừng nhưng thực ra là nhạn nuôi mà thôi!”.

Trần Mông ngồi bên cạnh Dương Thành Thượng, thấy khó chịu nhất là bộ dạng làm ra vẻ dè dặt của ông ta, thở dài một tiếng, nói: “Bộ phận cơ khí mạnh mà, trên bàn ăn của bộ phận vật liệu có được bát canh gà là tốt lắm rồi”.

Vương Thiết vẫn thong thả hút thuốc.

Dương Thành Thượng hận nhất là điều này. Hai bên giao chiến, phải một tên lính quen đi đối mặt với đại tướng của đối phương là điều sỉ nhục chứ không phải chiến lược. Lúc Dương Thành Thượng về công ty, e rằng Trần Mông còn chưa tốt nghiệp tiểu học, chính vì thế Dương Thành Thượng không thèm tiếp lời, chỉ liếc Trần Mông một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ coi thường.

Các nhân viên trong công ty đều hiểu rất rõ nỗi ám ức này của Dương Thành Thượng, họ thích xem nhất là màn kịch này trong mỗi buổi họp hàng tuần. Thấy Dương Thành Thượng không có phản ứng gì, mọi người đều tỏ ra thất vọng.

Đúng lúc này Phùng Hy liền bước vào với nụ cười rạng rỡ trên môi, tuy nhiên cô cũng cảm thấy hơi ngại trước những ánh mắt đổ dồn của mọi người.

Người kêu lên đầu tiên là ba trưởng phòng của phòng văn thư, phòng tài vụ, phòng quản lý vật tư. Ba vị này đều là những nhân vật hơn bốn mươi tuổi, vẫn chưa thể quên sự phong lưu hồi trẻ, thấy Phùng Hy xuất hiện trong một phong thái hoàn toàn mới, ghen tị vô cùng, kéo Phùng Hy ngồi xuống rồi bắt đầu hỏi xem cô đi trung tâm giảm béo nào để giảm béo.

Mặc dù ba vị này không liên quan gì đến các phòng nghiệp vụ, nhưng nếu quan hệ không tốt, sau này muốn vay tiền, thanh toán, đăng ký xin văn phòng phẩm... sẽ còn khó hơn là đi đàm phán hợp đồng. Và thế là Phùng Hy rất nhiệt tình trả lời ba vị, đỡ phải trả lời câu hỏi của từng người một. Trong lòng cô cũng có một sự chờ đợi, chờ đợi ánh mắt của Phụ Minh Ý, đây là một niềm tự hào mà cô không thể kìm chế.

Phụ Minh Ý đứng ở cửa phòng họp, thấy hơi lạ khi phát hiện thấy tất cả mọi người đều đổ dồn về một hướng. Anh cũng nhìn sang theo, tìm liền đập thành thịch.

Tóc của cô đã cắt, để lộ ra chiếc cổ thon thả, mái tóc nhuộm thành màu hạt dẻ càng làm nổi bật làn da trắng, tóc mái che trước trán, cặp lông mày dài được tỉa gọn gàng, đôi mắt long lanh. Lúc cô nói chuyện với ba vị trưởng phòng, đôi bông tai mã não có hai quả bóng nhỏ màu đỏ thắm lắc đi lắc lại giữa mái tóc và cổ, giống như quả anh đào chín mọng, khiến anh chỉ muốn ăn ngay.

Phụ Minh Ý cố gắng nhìn ra chỗ khác, gương mặt bình thản bước vào phòng họp. Anh liếc khắp phòng một lượt, mọi âm thanh trong phòng lập tức nhỏ hẳn đi, thuốc vẫn hút, trà vẫn uống, phòng họp dần dần trở nên yên tĩnh. Đợi cho đến khi không còn âm thanh nào nữa, Phụ Minh Ý mới lên tiếng: “Về vấn đề đơn đặt hàng của công ty Cừ Giang họp trong tuần trước đã có quyết định rồi. Ngày kia tổng giám đốc Thái của công ty Cừ Giang sẽ đến, việc tiếp đãi sẽ giao cho giám đốc Dương Thành Thượng. Công trình Tiểu Loan tiến triển thế nào rồi?”.

Vừa chuyển sang chủ đề này, ánh mắt Phụ Minh Ý liền dừng lại trên người Trần Mông. Trần Mông còn kiêm nhiệm thêm chức trưởng phòng mua sắm vật tư của dự án công trình Tiểu Loan, vội trả lời: “Hợp đồng vẫn được triển khai thuận lợi”.

Phụ Minh Ý nhìn Trần Mông thoáng cười, lấy từ trong tập công văn ra một xấp giấy fax rồi vút soạt xuống bàn, “Công ty Tiểu Loan fax tới, nói anh chê đến công trường vất vả, hai cuộc họp đều không tham gia, đề nghị cách chức trưởng phòng của anh, để tôi kiêm nhiệm, từ sau tôi cũng sẽ được lĩnh tiền hỗ trợ ở bộ phận vật liệu chứ?”.

Lập tức trong phòng họp có tiếng nén cười của ai đó. Trần Mông mặt đỏ tía tai, cuối tuần tổ chức sinh nhật cho ông cụ nhà anh ta, thứ sáu đã lái xe đưa vợ về. Anh ta tưởng rằng không tham dự cuộc họp cũng không sao, không ngờ người của công ty Tiểu Loan dám trực tiếp gửi fax mách tội.

Vương Thiết cũng ngại không dám bênh Trần Mông, nghiêng rằng thâm nghĩ, Phụ Minh Ý đã khai đao chém người của ông ta rồi.

Phụ Minh Ý cũng không để Trần Mông giải thích, lại bàn đến vấn đề update trang web của công ty, khiến Trần Mông ngồi bên tên tò.

Đợi họp xong, mọi người lục tục rời hội trường, Trần Mông cầm tờ giấy fax đó, chạy vội đến bên Phụ Minh Ý, ấp úng nói: “Tổng giám đốc, việc này để tôi đi giải quyết”.

Phụ Minh Ý liền cười nhẹ nhàng, vỗ vỗ vai Trần Mông nói: “Chuyện bằng cái móng tay cũng phải họp toàn thể, đám người ở Tiểu Loan cũng việc bé xé ra to quá, không có gì đâu. Anh bàn qua với giám đốc của bọn họ, đừng để sự việc căng thẳng quá là được”.

Cách giải quyết đơn giản của Phụ Minh Ý khiến Trần Mông thấy lo lắng bất an. Ông ta cũng không ngốc, nhìn thấy Vương Thiết cười nhạt rời phòng họp là biết dụng ý của Phụ Minh Ý. Ông ta đã hiểu ra rằng, Phụ Minh Ý muốn nói rằng, Vương Thiết đề bạt được ông ta thì Phụ Minh Ý sẽ cách được chức ông ta. Trần Mông than thầm trong lòng, ông là thằng lính qua sông, chỉ có thể tiến mà không thể lùi. Nghĩ đến đây, Trần Mông cảm thấy vô cùng bi ai, quay về phòng làm việc lấy cặp xong liền gọi thêm hai người nữa lái xe đến công trường Tiểu Loan, ông ta dự định ở thêm công trường vài ngày mới về công ty. Dù ở công trường khổ đến đâu thì cũng tốt hơn việc bị kìm kẹp giữa hai đầu ở công ty.

Phụ Minh Ý ngồi ở trong phòng làm việc hút điếu thuốc, cảm giác được gõ đầu Trần Mông vẫn chưa thể

khiến anh bình tĩnh trở lại. Đôi bông tai mã não với hai quả bóng tròn màu đỏ thắm bên tai Phùng Hy vẫn không ngừng lấp lư trước mắt anh, khiến anh vô cùng bồn chồn.

Hình ảnh Phùng Hy cười duyên dáng trong ví và hình ảnh Phùng Hy hôm nay dần dần trùng khớp với nhau. Anh cảm thấy vô cùng khó chịu, thầm nghĩ, tại sao cô lại có thể dụ dỗ anh như thế, tại sao lại có thể để tâm trạng của anh giống như tám năm về trước, đau đớn, mâu thuẫn và hối hận. Cô đang giở trò ma thuật! Đúng vậy, chắc chắn là cô đang giở trò ma thuật! Hai tháng trước cô béo khiến anh phát sợ, hơn hai tháng sau cô lại biến thành Phùng Hy của ngày trước. Không, đây là hơn, duyên dáng hơn, đậm thắm hơn ngày trước. Phùng Hy của ngày trước là một cô sinh viên ngây thơ, còn cô ngày hôm nay giống như một đóa hoa rực rỡ.

Hình ảnh Mạnh Thời lại một lần nữa hiện lên trong trí óc anh, ngọn lửa trong lòng Phụ Minh Ý lại bùng lên, nhớ tới chuyến đi Hàng Châu là anh cảm thấy không sao chịu nổi. Lúc nghĩ đến điều này, tay Phụ Minh Ý đã cầm điện thoại nội bộ lên.

Vài phút sau, ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, sau đó là tiếng lộc cộc của giày cao gót gõ xuống nền nhà bằng gỗ, “Tổng giám đốc, anh tìm em ạ?”.

“Em ngồi đi”. Phụ Minh Ý bảo cô ngồi xuống. Cô đứng gần anh hơn, chỉ cách một chiếc bàn, đôi khuyên tai mã não đỏ đỏ trông càng sáng hơn.

Trong phòng họp anh chưa được ngắm cô kỹ, giây phút này đây, ánh mắt anh không rời khỏi cô. Anh mỉm cười hỏi Phùng Hy: “Sao mà gầy đi nhiều vậy? Dừng toàn bộ kỳ nghỉ phép vào việc giảm béo à?”.

Phùng Hy cười đáp: “Đúng vậy, giảm béo chuyên nghiệp”.

Ánh mắt cô vẫn dừng ở chiếc cằm của anh. Nhìn như vậy giống như đang nhìn thẳng vào anh, nhưng lại không cần phải đối mặt với ánh mắt anh. Trong đầu cô lại hiện lên bóng dáng Phụ Minh Ý ở Hàng Châu tay kéo va ly lạnh lùng bước đi. Có thật là anh thực hiện được việc công việc tư rõ ràng hay không? Phùng Hy rất nghi ngờ điểm này. Cô chú ý đến động tác trên tay anh. Chỉ khi anh chăm chú nghĩ về một điều gì đó, anh mới vô tình làm động tác đó.

Phụ Minh Ý đang nghịch chiếc bút chuyên dùng để ký tên trong tay, dùng ngón cái kéo nắp bút ra khỏi thân bút, sau đó lại đóng lại. Chỉ có anh mới cảm nhận được tiếng cạch khi nắp bút được đóng vào thân bút, giống như nhịp đập của trái tim anh, từng nhịp từng nhịp một.

“Anh tìm em có việc gì vậy?”.

Dòng suy nghĩ của Phụ Minh Ý bị cô cắt đứt, đặt chiếc bút trong tay xuống, lưng dựa vào lưng ghế, lơ đãng nói: “Phụ nữ làm đẹp là để cho người mình thích cảm thấy vui, quyết tâm cũng lớn đó nhỉ!”.

Giọng hai người nói rất bình thường, giống như hai đồng nghiệp đang nói chuyện phiếm. Nhưng khi Phụ Minh Ý nói ra câu này, anh đã cười với vẻ châm biếm trước, giọng nói dù bình thường nhưng vẫn không che giấu nổi ý ghen tuông.

Phùng Hy cúi đầu, dĩ nhiên là Phụ Minh Ý cũng để tâm đến chuyện xảy ra ở Hàng Châu. Cô có nên nói cho anh biết sự thật của ngày hôm đó không? Không nói sẽ khiến anh tiếp tục hiểu lầm, còn nếu nói ra cho anh biết thì có vẻ như là bản thân cô rất quan tâm đến những suy nghĩ của anh. Cô thầm than trong lòng, bất giác thấy hơi buồn phiền vì không biết phải nói thế nào.

Mặt cô bất ngờ bị nâng lên, Phùng Hy trợn tròn mắt, không ngờ Phụ Minh Ý đã vòng qua chiếc bàn và bước đến gần cô. Cô ngửa đầu lên, mặt quay ra phía cửa, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Ánh mắt bối rối lo lắng của cô không thể ngăn cản được hành động của Phụ Minh Ý, bàn tay anh đặt sau gáy cô, đỡ lấy mặt cô ngửa lên. Đôi khuyên tai mã não có hai quả bóng tròn màu đỏ thắm lấp lư ở phía sau, giống như một que diêm xoẹt ngang, đốt cháy trái tim anh. Mọi cảm giác ghen tuông bỗng chốc bay đi đâu hết, anh cúi người xuống, hôn nhẹ một cái lên cái cổ khiến anh nhớ cả buổi sáng, đôi môi ghé sát bên tai cô, khẽ nói: “Bông tai của em rất đẹp...”.

Hơi thở nóng bỏng khiến Phùng Hy run rẩy, cô không hề chú ý anh đang nói cái gì, lùi một bước ra phía sau theo bản năng, mắt liếc nhanh ra phía cửa, cố gắng đẩy Phụ Minh Ý ra, bực bội nói: “Đây là văn phòng”.

Phụ Minh Ý kéo cánh tay cô lôi lại, bỗng chốc đã ép được cô về phía tường. Phùng Hy vội đá một cái, khẽ gắt lên: “Anh làm cái trò gì vậy?”.

Sự đau đớn dần dần lan tỏa khắp chân Phụ Minh Ý, anh nắm lấy vai cô, cau mày hỏi: “Vì anh ta mà giảm béo đúng không? Hy Hy, năm xưa anh...”.

Phùng Hy vô cùng căng thẳng, mặc dù phòng của tổng giám đốc gồm nhiều gian, nhưng chỉ cần có người bước vào sẽ thấy ngạc nhiên vì Phụ Minh Ý không ngồi trước bàn làm việc mà cùng cô chen ở góc tường, vẻ mặt bất bình thường của hai người càng không thể lừa được họ. Trong công ty này có người nào không phải là yêu quái đã thành tinh? Lúc cô bước vào Vương Thiết đã nhìn cô cười với vẻ khó hiểu, Phùng Hy thực sự cảm thấy không thể nói gì với Phụ Minh Ý.

“Năm xưa là tám năm về trước. Tổng giám đốc, anh đừng quên mục đích đến công ty của anh!”. Phùng Hy nhắc Phụ Minh Ý, cô cố gắng lấy hết sức bình sinh để đẩy anh ra, quay đầu đi ra ngoài.

Tiếng “tổng giám đốc”. đó đã thực sự khiến Phụ Minh Ý bừng tỉnh. Anh loạn choạng lù về sau một bước, tay chống lên lưng ghế, thở hắt ra một tiếng. Tiếng giày cao gót gấp gáp như đang giẫm lên trái tim anh, cảm giác đau đớn do sự chống cự của Phùng Hy đem lại khiến anh cau mày. Phụ Minh Ý bước đến bên cửa sổ, mở cửa ra, gió thổi hắt vào, tập giấy tờ trên bàn bay khắp nơi, lúc này anh mới cảm thấy sáng khoái.

“A! Gió to quá”. Nhân viên Tiểu Hoàng đi lướt qua Phùng Hy, tay cầm tập giấy tờ cần ký bước vào, nhìn thấy giấy tờ bay liên cúi xuống nhặt.

Phụ Minh Ý cúi người nhặt một tờ lên, cười nhạt: “Cảm ơn, gió lớn quá”.

Đến cửa nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Hoàng, Phùng Hy bèn dừng chân lại. Lúc gặp Tiểu Hoàng đang chuẩn bị bước vào phòng làm việc của Phụ Minh Ý, cô nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, thầm kêu may mà thoát kịp...

Tiếng điện thoại di động đổ chuông, cô lại giật mình, vội vàng móc điện thoại di động từ trong áo vest ra thì nhìn thấy tin nhắn ngắn gọn của Phụ Minh Ý: “Đứng ở ngã tư phía đối diện đợi anh”.

Phùng Hy nắm chặt điện thoại, một cảm giác sợ hãi ập tới. Anh định làm gì?

Đến giờ cô mới nhớ lại hành động ban nãy của Phụ Minh Ý. Nụ hôn mà anh hôn xuống cổ cô, hơi thở nóng bỏng của anh bên tai cô, động tác đẩy cô vào góc tường.

Vừa mới quay về công ty đã gặp phải hành động táo bạo như thế này của Phụ Minh Ý, Phùng Hy không hề có sự chuẩn bị gì về mặt tâm lý. Phụ Minh Ý không sợ, còn cô thì sợ. Cô cảm thấy không thích hợp để nói chuyện với Phụ Minh Ý, anh quá xốc nổi. Phùng Hy bèn nhấn lại: “Hôm nay em có việc, hôm khác nhé”.

Tin nhắn thứ hai lập tức gửi đến: “Có cần phải anh trực tiếp đến phòng làm việc để gọi em đi không?”.

Phùng Hy tức đến bật cười, nhanh chóng nhấn lại: “Đừng cậy thế mà o ép người khác!”.

Gửi xong cô lại thấy hơi hối hận vì mình nói hơi rắn. Đang cúi đầu viết lại thì nghe thấy Phụ Minh Ý gọi lớn phía sau lưng: “Giám đốc Phùng đợi một lát”.

Phùng Hy ngạc nhiên quay đầu lại, Phụ Minh Ý và Tiểu Hoàng đang đứng ở cửa phòng tổng giám đốc. Anh ký tên vào công văn trên tay Tiểu Hoàng rồi rảo bước về phía cô, nói: “Anh Lương - trưởng bộ phận đấu thầu của tổng công ty đã đến, cô quen với anh ấy, buổi trưa cùng đi ăn nhé”.

Không ngờ lại tìm ra cái cớ này. Phùng Hy buột miệng nói: “Sao em không biết anh Lương đến nhỉ?”.

Phụ Minh Ý sầm mặt nhìn cô, bình thản nói: “Cô gọi điện thoại cho anh ấy, nói chúng ta sẽ đến ngay”.

Thật thế ư? Phùng Hy không biết nên làm thế nào nữa.

Về mặt Phụ Minh Ý không biểu lộ cảm xúc gì, anh đi qua Phùng Hy rồi bước tiếp về phía trước, nói với giọng cáu kỉnh: “Nhanh lên đi! Anh đã cho gọi xe rồi đấy”.

Phùng Hy lập tức thở phào, chỉ cần không phải đi riêng với Phụ Minh Ý là được. Cô vội về phòng làm việc dọn đồ mấy câu, cầm túi xách rồi đuổi theo.

Lúc thang máy đi xuống, Phụ Minh Ý ngẩng đầu nhìn Phùng Hy đang đứng trong góc, nói với vẻ châm biếm: “Chui vào góc đó làm gì? Ở đây có đặt máy quay đấy”.

Phùng Hy ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt Phụ Minh Ý, “Hôm nay anh xúc nổi quá, em cảm thấy không phù hợp để nói chuyện với anh”.

“Vẫn chưa nghĩ ra lời gì để ứng phó với anh đúng không? Anh đã nói rồi, anh sẽ để việc công việc tư phần mình”.

Phùng Hy vội quay đầu đi chỗ khác, mắt ngược nhìn biển điện tử trong thang máy nhấp nháy báo số tầng.

Cô đứng quay lưng về phía anh, Phụ Minh Ý vẫn nhìn thấy ngực cô phập phồng do thở quá mạnh, bất giác thấy có phần hối hận vì những lời ban nãy. Nhưng nhìn thấy cô là anh lại nhớ tới cảnh Mạnh Thời mặc áo choàng tắm đứng lau đầu. Chỉ cần nghĩ tới việc cô và người đàn ông đó vào hùa với nhau để lừa anh là anh lại hận đến điên người.

Anh đã từng một lần xúc nổi, đó là lúc biết cô đã ly hôn. Hôm nay anh lại xúc nổi một lần nữa, khi nhìn thấy cô lại đẹp như ngày xưa.

Phụ Minh Ý nhìn lưng Phùng Hy mà lòng rối như tơ vò.

Lúc cửa thang máy mở, Phùng Hy liền nhanh chân bước ra ngoài, đôi bông tai mã não lắc lư lắc lư.

Phụ Minh Ý bước theo sau cô, lúc ra khỏi thang máy, đột nhiên nói: “Em không cần phải đi nữa, về nhớ gọi điện thoại cho anh Lương. Năm nay lợi nhuận của phòng em vẫn phải dựa vào anh ấy để kiếm đấy”.

Nói xong câu đó anh liền bỏ đi, bước nhanh như bay, chẳng mấy chốc đã biến mất.

Phùng Hy đứng thẩn thờ ở sảnh lớn một hồi lâu, sau đó mới xách túi đi ra.

Đang lúc buổi trưa, các tiệm ăn ngoài đường người người chen chân nhau, vô cùng náo nhiệt. Phùng Hy cảm thấy lòng thật trống trải, muốn ăn cái gì đó. Trong đầu bèn hiện lên tất cả hàng ăn trên tuyến đường này, nhưng vẫn chưa nghĩ ra nên ăn cái gì. Nghĩ tới việc mấy ngày nay không đến thẩm mỹ viện, bèn vẫy một cái xe, cô cảm thấy đến Thẩm mỹ viện y học Tạ Thị làm massage tinh dầu có lẽ tinh thần sẽ khá hơn đôi chút.

“Phùng Hy à, nhìn em bây giờ thấy vừa đẹp, không cần phải giảm nữa đâu, liệu trình này coi như kết thúc rồi. Nếu em vẫn muốn làm thì có thể tiếp tục đến đây để làm massage tinh dầu”. Bác sĩ Tạ khoanh tay trước ngực đứng ở một bên nói.

Phùng Hy: “Vâng” một tiếng, nhân viên của thẩm mỹ viện nhẹ nhàng massage dọc lưng cho cô, mỉm cười nói: “Dùng dầu chôi mằm tiểu mạch phối hợp với tinh dầu nho để massage cũng có tác dụng giảm béo. Hiện nay lưng của cô Phùng gọn hơn rất nhiều so với hồi mới đến rồi”.

Phùng Hy quay đầu sang nhìn bác sĩ Tạ cười: “Các nhân viên của chị ở đây ai cũng là chuyên gia. Hôm nay em đã giới thiệu cho đồng nghiệp của em rồi”.

“Em là bộ phim quảng cáo sống mà, tôi mới khai trương đã gặp được em, số may thật đấy, bản thân mình mong muốn được giảm béo, ngoài ra còn phải hãm được cái miệng của mình nữa mới là điều quan trọng. Thôi thế nhé, em cứ ngủ một lát đi, tôi sẽ không làm phiền nữa”. Bác sĩ Tạ ra hiệu cho nhân viên massage làm mạnh hơn, sau đó đóng cửa đi ra ngoài.

Ra đến ngoài cửa, chị khẽ mỉm cười với vẻ ranh mãnh. Rút máy di động trong túi ra, vừa khe khẽ hát vừa nhắn tin, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Mấy ngày cuối của tuần trước Phùng Hy không đến, ngày nào Mạnh Thời cũng gọi một cú điện thoại, thậm chí còn năn nỉ chị lấy có theo dõi hiệu quả, quan tâm đến việc giảm béo để gọi điện thoại cho Phùng Hy. Bác sĩ Tạ liền trêu Mạnh Thời: “Cậu Mạnh nhà ta biết xấu hổ từ lúc nào ấy nhỉ?”.

Từ nhỏ Mạnh Thời đã gần gũi với bác sĩ Tạ, cũng không ngại gì chị, cười đáp: “Đây gọi là sách lược”.

“Ồ, Mạnh Thời, cậu không phải tuổi rấn đúng không? Đây không phải là phong cách của cậu! Tôi nhớ là có kẻ thích một cô bạn gái từ thời học cấp hai, liền xông tới bắt người ta phải yêu sớm mà”.

Cô kể hết chuyện xấu của Mạnh Thời ra, đầu bên kia điện thoại không có tiếng gì nữa. Thấy vậy bác sĩ Tạ có phần sốt ruột, nếu để Mạnh Thời tức lên thì chuyện gì anh cũng có thể làm. Chị bèn hỏi lại: “Lần này là thật chứ? Thật chứ? Không phải thật chứ? Này, cháu nói gì đi chứ? Thật à? Nghiêm trọng như vậy sao?”.

“Lãng nhăng!”. Mạnh Thời buông ra hai tiếng rồi cúp điện thoại.

Thế là bác sĩ Tạ mong Phùng Hy đến thẩm mỹ viện để nhìn cô xem sao. Nhưng vừa nhìn là chị đã nhận ra những đường nét của một người phụ nữ đã có chồng trên cơ thể cô, chị lại thấy tiếc cho Mạnh Thời. Dù mắng Mạnh Thời thế nào thì bác sĩ Tạ vẫn mong có một cô gái vẹn toàn đủ đường làm bạn gái của cháu mình.

Động tác massage nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, mùi tinh dầu thơm dịu, trong không gian yên tĩnh, Phùng Hy mơ màng thiếp đi, dần dần ngủ say. Không có mơ, sau khi tỉnh dậy liền đi tắm, đầu óc liền tỉnh táo trở lại.

Phụ Minh Ý, Phùng Hy thầm than trong lòng, câu nói “Năm xưa anh....” vẫn quay cuồng trong đầu óc cô, không sao quên được. Năm xưa điều gì đã khiến anh cắt đứt liên hệ với cô, không nói gì mà lấy vợ ngay?

Lúc đeo bông tai cô lấy tay búng nó. Quả bóng tròn màu đỏ thắm lấp lư trước mắt, cô nhớ lại ngày xưa Phụ Minh Ý đã từng khen cô rằng, màu này làm da cô rất nổi. Phùng Hy thấy hơi mơ màng, liệu có được trở lại ngày xưa không? Cô vội gạt ngay đi suy nghĩ này. Cô thích những cái mới, thích được cắt đứt liên hệ với tất cả những cái gì thuộc về quá khứ, thích một cuộc sống hoàn toàn mới.

Phùng Hy đã quyết định, trong lòng cảm thấy vui hơn, bước nhanh đến quầy lễ tân.

Lúc này các nhân viên của thẩm mỹ viện Tạ Thị đã đợi cô rất lâu rồi, họ đứng thành hàng, mỉm cười nhìn cô. Bác sĩ Tạ kéo cô đến bên chiếc cân, mũi kim khê nhích rồi dừng lại ở vị trí năm mươi kilôgam, thậm chí còn hơi non.

“Chúc mừng chị!” Cô nhân viên mặc chiếc váy màu hồng phấn vỗ tay bộp bộp.

Từ sáu mươi ba kilôgam xuống còn năm mươi kilôgam. Mười ba kilôgam thật là bao nhiêu? Mua thịt lợn là đủ ột nhà có bốn người ăn trong một tháng! Lạp xưởng để trong tủ lạnh trong mùa đông ăn được sang mùa hè! Nghĩ đến việc ăn kiêng, vận động, châm cứu, massage... của mình trong hai tháng qua, Phùng Hy thấy đủ để viết một quyển sách.

Bác sĩ Tạ trịnh trọng dặn dò cô: “Không được ăn uống thỏa thích lười vận động đâu nhé, nếu không sẽ béo trở lại đấy!”.

Phùng Hy cười hi hi đáp: “Em châm cứu thấy đủ đau lắm rồi, lần nào cũng phải nghiêng răng chịu đựng. Lần nào đánh bụng, đánh đùi cũng thấy đau ê ẩm, em không muốn bị lại như thế nữa đâu”.

“Thực ra bình thường em cũng rất chú ý rồi, không những ăn ít đi, mà còn kiên trì đi bơi, chạy bộ, nếu không làm sao gầy nhanh như thế được! Ra quầy thanh toán nhé!”

Do được giảm béo thành công nên Phùng Hy cũng rất vui vẻ ra thanh toán. Cô nhân viên nhẹ nhàng đưa hóa đơn ra, cô nhìn thấy sáu nghìn bảy trăm nhân dân tệ, thấy cũng hơi xốt.

Bác sĩ Tạ duyên dáng đứng dựa vào quầy, miệng cười rất tươi, “Em được Mạnh Thời giới thiệu nên giá này là giá đã giảm hai mươi phần trăm rồi đấy”.

Phùng Hy khê run, đất thật! Nếu như giá chưa giảm thì bao nhiêu nhỉ? Thế nhưng, đúng là đã giảm đi được thật. Đáng đồng tiền! Phùng Hy cười, rút thẻ ra, bác sĩ Tạ lại nói: “Cậu ấy đã trả rồi!”.

Không ngờ Mạnh Thời lại trả tiền rồi! Điều này có nghĩa là gì? Phùng Hy lại khê run, cười, nói: “Em có phải làm gì nữa không?”.

Bác sĩ Tạ nhìn cô như nhìn một tác phẩm đặc ý của mình, nói: “Trung tâm của tôi mới khai trương không lâu, phiền em nếu có gặp người bạn nào muốn giảm béo, giới thiệu cho họ là được rồi”.

Chỉ cần không chụp ảnh trước và sau khi giảm béo của em rồi treo dưới đại sảnh, tuyên truyền bằng miệng thì không có vấn đề gì cả. Em cảm ơn chị nhiều. Phùng Hy mỉm cười, cố gắng kiềm chế sự ngạc nhiên trong lòng.

Bác sĩ Tạ lại trầm nghĩ, chỉ cần Mạnh Thời đừng mất cả chì lẫn chài là được. “Cậu ấy đang đợi em ở dưới khá lâu rồi, mau xuống đi”. Cuối cùng bác sĩ Tạ vẫn tôn trọng ý kiến của Mạnh Thời, ánh mắt nhìn Phùng Hy vô cùng thân thiện.

Phùng Hy cảm ơn tất cả mọi người, xách túi xuống lầu. Cô không đi thang máy, ra khỏi cửa là rẽ vào cầu thang. Lúc đi xuống bậc cuối cùng, Phùng Hy đã tính được ra mình còn bao nhiêu tiền trong tài khoản, cô đứng ở cổng nhìn trộm ra bên ngoài, chiếc xe taxi second hand của Mạnh Thời đỗ ở cách đó không xa vô cùng nổi bật.

Cô nhẹ nhàng đi nép vào phía một cái cột. Tầng một phía đông là phòng giao dịch của ngân hàng Kiến Thiết, Phùng Hy dự định sẽ rút tiền ngay bây giờ, gặp Mạnh Thời sẽ đưa hai tay gửi anh ấy, càng nhanh càng tốt, đỡ phải chờ đợi lâu.

Mạnh Thời nhắc điện thoại bác sĩ Tạ gọi, ánh mắt nhìn về phía cổng cầu thang, từ xa đã nhìn thấy Phùng Hy lén lút đi vào ngân hàng Kiến Thiết, anh liền bật cười, nói với bác sĩ Tạ: “Dì cứ yên tâm, cháu không bao giờ làm những việc mất cả chì lẫn chài! Hiện giờ cô ấy đang đi rút tiền, dì không biết dáng vẻ lén lút lút lút của cô ấy đâu, buồn cười lắm. Ha ha ha! Vâng, cô ấy không trả thì phải đền cái khác... Dì thật thô tục! Vâng vâng vâng, cả nhà cháu đều thô tục! Dì nói lại lần nữa đi để cháu ghi lại, về nhà cháu sẽ mở ẹ cháu nghe!”.

Mạnh Thời bị dì mắng cho té tát, cười hì hì, rồi anh cúp máy đợi Phùng Hy đi ra.

Trong lúc này Phùng Hy lại đang vô cùng sốt ruột, máy ATM không có tiền, người đứng xếp hàng trước quầy thì đông. Cuối cùng cô đành phải từ bỏ ý định xếp hàng, đi ra khỏi ngân hàng.

Hôm nay cô mặc một chiếc quần trắng ống côn và chiếc áo len cổ bẻ tay lơ màu xanh lam, để lộ ra hai bên xương quai xanh khiến Mạnh Thời nhìn không chớp mắt. Phùng Hy vừa lên xe Mạnh Thời liền khen: “Đẹp lắm, đúng là gầy đi đẹp hơn. Nghe bác sĩ Tạ nói liệu trình đã kết thúc rồi, hôm nay định ăn mừng thế nào đây?”.

Phùng Hy liền cười nói: “Mạnh Thời, em chưa rút được tiền, anh có thể chở em đến chỗ ngân hàng trước mặt không? Em muốn trả tiền cho anh”.

Mạnh Thời liền cười: “Nếu muốn để em trả thì việc gì anh phải trả thay em nữa?”.

“Không được, em phải gửi lại anh”.

“Nói không cần là không cần mà”.

Phùng Hy cuống lên: “Làm sao em có thể dùng tiền của anh được?”

Mạnh Thời cảm thấy mình giống như người bày ra một thế cờ khéo léo và đã thành công trọn vẹn. Anh khẽ nhếch lông mày lên, gương mặt rạng rỡ, chậm rãi thốt ra một câu đã suy nghĩ từ lâu: “Anh thích tiêu tiền cho người phụ nữ mà anh yêu, có gì mà em ngại chứ?”.

Câu nói này giống như tia chớp, giống như tiếng sét, giống như lời nguyện vọng vang lên bên tai.

Phùng Hy sửng sốt.

Mạnh Thời mỉm cười, cúi xuống nhìn cô nói: “Phùng Hy, em có biết tại sao anh lại giúp em giảm béo không? Anh đã nghĩ từ lâu rồi, nếu em gầy đi thì em mới chịu tin rằng anh thích em, anh đã đợi được đến khi em gầy rồi”.

“Đợi em gầy đi?” Phùng Hy nhắc lại câu nói này, trầm nghĩ vừa hết lượt Phụ Minh Ý lại đến lượt Mạnh Thời, một ngày có hai đóa hoa đào mời gọi cô.

Mạnh Thời khẽ nói: “Đúng vậy, đợi em gầy đi. Lúc còn béo em không tự tin, đợi gầy đi rồi em mới có đủ tự tin để nhìn nhận mọi vấn đề”.

Ánh mắt anh ngời sáng, lấp lánh một tia sáng cô có thể hiểu được phần nào nhưng lại không hiểu hoàn toàn, ánh mắt này không giống với ánh mắt của Phụ Minh Ý. Ánh mắt của Phụ Minh Ý là ánh mắt chứa đựng một ngọn lửa rừng rực, ánh mắt Mạnh Thời là ánh mắt điềm tĩnh đầy tự tin. Anh rất tự tin là mình

có thể giúp cô tìm lại vẻ đẹp ngày nào... Đột nhiên Phùng Hy thấy hơi hổ thẹn, chỉ còn vài tháng nữa là cô bước sang tuổi ba mươi rồi, và cô lại là người phụ nữ đã từng ly hôn.

Nhìn thấy vẻ mặt tần ngần của Phùng Hy, Mạnh Thời cười ha ha: “Thôi bây giờ không nói chuyện này nữa, anh sẽ cho em thời gian. Hoặc là chúng ta cứ qua lại một thời gian xem thế nào đã? Để cho hai bên hiểu nhau hơn?”.

Phùng Hy nhìn Mạnh Thời bằng ánh mắt cảm kích, trong lòng đấu tranh không biết có nên nói cho anh biết mình đã từng kết hôn rồi không. Cô nhớ lại lời của Chi Hoa: “Đừng có vội vàng bán mình trước, đàn ông mà, vừa nghe thấy việc mày đã từng kết hôn là thấy nhụt chí rồi”. Nhưng lời của Mạnh Thời lại khiến cô cảm động như vậy. Tần ngần một lát, cô lấy hết can đảm nói với Mạnh Thời: “Em không phải là cô gái ngây thơ nữa, em sắp ba mươi rồi”.

Mạnh Thời đã cho xe nổ máy, vừa lái vừa cười, “Anh năm nay ba mươi hai chứ không phải hai mươi hai”.

Phùng Hy im lặng. Cô nhìn ra ngoài cửa, từng hàng cây xanh lướt qua rất nhanh, bên đường có đôi tình nhân đang dắt tay nhau vào hàng ăn. Tại sao trong giây phút này đây cô lại cảm thấy trái tim ghen tở? Mạnh Thời khiến cô cảm động, cũng khiến cô hoảng hốt. Cô thần thờ nghĩ, nếu cô mới đang chỉ ngoài hai mươi tuổi, chắc chắn cô sẽ vô cùng hạnh phúc. Một người đàn ông tuyệt vời nói với bạn rằng anh ta thích bạn, cho dù tự kiêu đến đâu cũng vẫn cảm thấy thực sự vui sướng.

Lúc đợi đèn đỏ, từ đài phát thanh vọng tới một bài hát, đó là bài Hương hoa hồng trong phim Hoa hồng trắng và hoa hồng đỏ, Phùng Hy nghe được một lát lại cảm thấy rầu rĩ. Cô không buồn quay đầu lại và nói với Mạnh Thời: “Mạnh Thời, ý em muốn nói là em đã từng kết hôn. Em là người phụ nữ đã từng một lần ly hôn”. Ngay cả nhìn cô cũng không dám nhìn Mạnh Thời, nói gấp gáp: “Anh không hiểu em đâu. Em, có thể em không phải là người phụ nữ như anh tưởng tượng đâu”.

Mạnh Thời có phần sững sờ, anh lập tức nhớ đến người đàn ông mà anh đã từng đánh, người đàn ông nói một cách bất cần rằng cô là người mà anh ta vứt đi không thêm lấy. Hôm đó Phùng Hy khóc rất lâu, dù rất tò mò nhưng Mạnh Thời cũng biết chưa đến lúc để anh hỏi chuyện này, sau đó anh cũng không đề cập chuyện này lần nào với cô. Anh ta là chồng cũ của cô? Mạnh Thời quay sang nhìn Phùng Hy, một cảm giác thương cảm bất giác trào dâng trong lòng.

Đối với Phùng Hy, khoảnh khắc Mạnh Thời không nói gì dài đến biết bao, cô thực sự cảm thấy khó xử trước ánh mắt Mạnh Thời nhìn cô. Cảm giác mình như miếng thịt nằm trên thớt, đang bị Mạnh Thời lật đi lật lại xem thật kỹ lưỡng. Một cảm giác xấu hổ dâng lên hai gò má, cuối cùng Phùng Hy không chịu được nữa, vội vàng nói: “Tắc đường rồi, ở đây có máy ATM, anh tắt vào lề đường đợi em một lát. Cô mở cửa, nhảy khỏi xe như một người đang chạy trốn, chỉ mấy bước là đến chỗ máy ATM, lấy thẻ ra rồi rút vào. Lúc bấm mật mã, tay cô run lên, đầu kêu ong ong. Hít thở thật sâu liền mấy hơi cô mới trấn tĩnh lại được, bấm nút rút tiền.

Tiếng đếm tiền loạt xoạt, cô lặng lẽ đứng nghe, biết rõ sau lưng có một đôi mắt đang chăm chăm nhìn cô, nhưng cô không đủ dũng cảm để quay đầu lại nhìn. Nếu Mạnh Thời không tuyệt vời như vậy, nếu anh không tốt với cô như vậy, cô còn có thể hất hàm một cách kiêu ngạo, lớn tiếng nói với anh rằng: “Anh đã nghĩ kĩ chưa, em là người phụ nữ đã từng ly hôn!”

Cái mà một người phụ nữ từng ly hôn cần nhất không nhất thiết là tình yêu, nhưng chắc chắn cô ấy cần một sự khích lệ, cần một sự khẳng định. Phùng Hy thầm nghĩ, cô không thể đưa mình vào vòng một lần nữa, cô cảm thấy đã quá đủ rồi.

Máy ATM nhả ra hai nghìn năm trăm tệ, Phùng Hy rút ra cầm trong tay, tiếp tục bấm nút.

“Nếu việc em trả tiền cho anh khiến em cảm thấy không còn nợ nần gì anh thì anh sẽ nhận”. Không biết Mạnh Thời đã đứng đằng sau lưng cô từ lúc nào, giọng anh nhẹ nhàng tự nhiên, giống như vừa nãy họ chưa từng đề cập đến vấn đề hết sức nghiêm túc đó.

Phùng Hy sốt ruột nghe tiếng đếm tiền loạt xoạt trong máy, cô thực sự thấy rất bức bối với quy định mỗi lần chỉ rút được hai nghìn năm trăm tệ.

Thời cổ chặt đầu, nếu dao sắc chỉ cảm thấy cổ hơi lạnh một cái là đã chặt xong, còn cách hành hình mỗi

ngày từng xẻo một miếng thịt, để phạm nhân đau đớn đến thấu xương nhưng lại không được chết ngay, quá trình chờ đợi cái chết này là cực hình khốn khổ nhất. Mỗi lần thấy người sắp bị hành hình trong phim đều hét một tiếng: “Giết cho nhanh đi”. Lúc này đây Phùng Hy cũng muốn hét thật to, cầu xin đừng để cô phải trải qua quá trình hy vọng rồi đến thất vọng như vậy nữa.

“Em sắp chui đầu vào máy ATM rồi! Anh đứng cách em chừng một mét cơ mà, đây là quy định của ngân hàng để anh khỏi ăn trộm password của em”. Mạnh Thời chỉ muốn bật cười khi thấy người của Phùng Hy sắp chui tọt vào trong khoang chứa chật chội của máy ATM, bèn lên tiếng nhắc nhở cô rằng anh còn cách cô một khoảng khá xa.

Phùng Hy hậm hực lắng nghe, nghiêng răng tiếp tục rút tiền. Rút xong tiền, cô quay người đưa cho Mạnh Thời, “Cảm ơn anh nhiều”.

Mạnh Thời không đón lấy tiền, nhìn cô vẫn đang cúi gằm, nghĩ, nếu nhận, liệu cô có quay đầu đi ra không? Không, cho dù là cô muốn đi, cũng phải có đủ dũng cảm để nhìn thẳng vào mắt anh.

“Anh cầm lấy đi”. Sau khi đợi mấy giây, cuối cùng Phùng Hy đã ngẩng đầu lên, nhìn thấy nụ cười đầy vẻ đắc ý của Mạnh Thời, cô càng thêm luống cuống. Cô lặng lẽ nhét tiền vào tay của Mạnh Thời, khẽ nói một câu: “Em về trước đây”.

Mạnh Thời nhận lấy tiền, trong lúc Phùng Hy quay người bèn nắm chặt tay cô, kéo mạnh về phía mình, tay vòng qua eo cô: “Đừng cử động, đây là ngoài đường”.

Anh cũng biết đang ở ngoài đường à? Mặt Phùng Hy đỏ bừng nhưng cũn không dám nhúc nhích. Lúc này đây cô đã dám nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt như bùng lửa giận. Tại sao anh có thể uly hiếp cô như vậy?

“Anh cũng không muốn làm thế này đâu, nhưng em lại đòi về, anh nghĩ bây giờ anh nên nói rõ với rõ với em thì tốt hơn”. Giọng Mạnh Thời chậm rãi, tay anh vòng qua eo cô đủ để khống chế hành động cô, nhưng đồng thời cũng không ép quá sát.

Đôi má đỏ bừng và ánh mắt giận dữ của Phùng Hy khiến anh vô cùng thích thú, “Phùng Hy, em thực sự không có chút tự tin gì với bản thân mình cả? Hoặc là tại anh chưa cho em sự tự tin đó? Em là người phụ nữ rất tuyệt vời. Em có còn nhớ bài từ anh đã viết ở nhà em không: “Bích đào thiên thượng tài hoa lộ, bất thị phàm hoa sổ. Loạn sơn thâm xứ thủy vinh hồi, khả tích khả chi như họa, vi thủy khai”. Lẽ nào trong tích tắc em đã vứt nó vào thùng rác? Ha?”.

Giọng anh mỗi lúc một chậm, mỗi lúc một nhẹ, như chiếc lông vũ phát nhẹ từng sợi dây thần kinh nhạy cảm của Phùng Hy. Ánh nắng mặt trời hắt qua hàng cây bên đường chiếu xuống, đường phố náo nhiệt, tiếng ồn ào của quán ăn bên đường dường như lùi rất xa. Cô nhìn thấy hình ảnh mình lấp lánh trong mắt anh, một điểm rất nhỏ nhưng rất sáng. Cô thực sự muốn tin vào anh, bất chấp tất cả để nhận lời anh.

Phùng Hy cúi đầu, nói một cách khó khăn: “Em là người kém cỏi, không dám leo cao. Anh là người giỏi giang như vậy, em không có đủ dũng khí và lòng can đảm để gánh chịu tất cả, anh hiểu không? Cảm ơn anh, Mạnh Thời”.

Cô nhẹ nhàng lùi về sau một bước, nhìn thấy anh hơi khựng lại, sau đó liền buông thõng xuống, vẻ mặt Phùng Hy tỏ rõ vẻ biết lỗi. Cô không nghĩ ở độ tuổi này còn những mối tình khác cốt ghi tâm tồn tại. Cô không thể nào tin được Mạnh Thời lại có thể bỏ qua bao nhiêu cô gái trẻ trung xinh đẹp để thích cô - một người phụ nữ đã lỵ hôn.

Mạnh Thời cũng không hiểu sao lại như vậy, điều gì đã khiến anh lại có tình cảm với cô? Phải chăng là sự lạnh lùng kiêu ngạo của cô khi từ chối làm người đại diện cho câu lạc bộ thẩm mỹ viện? Hay là sự kiên trì đến điên cuồng của cô dành cho việc giảm béo? Là mùi hương tỏa ra từ lọ nước hoa xinh xắn trên bồn rửa tay nhà cô, hay những nét chữ phóng khoáng trên bàn của cô? Ngay từ lần đầu gặp cô, anh đã chăm chú quan sát cô.

Đi Hàng Châu một phần là do bạn anh có việc, một phần là do cô. Buổi sáng hôm đó, anh nhìn thấy bóng dáng tràn đầy sức sống của cô khi cô buộc tóc đuôi gà chạy quanh Tây Hồ, nhìn thấy cô từ chối quyết đoán vị sếp của mình, không hề cho đối phương một cơ hội nào, nhìn thấy cô khóc nức lên khi bị chồng cũ sỉ nhục... Trong chốc lát một loạt những hình ảnh đó hiện lên trong đầu anh.

Cô là người phụ nữ khiến anh ngất ngây, khiến anh yêu thương.

Mạnh Thời trầm ngâm đáp: “Nếu anh không thể để cho em tin thì đó là tại anh làm chưa tốt. Nếu em cảm thấy chưa hiểu anh nhiều, hoặc cảm thấy anh chưa hiểu em thì tại sao không cho anh và em một cơ hội?”

Phùng Hy không biết nói gì hơn. Cô cười một cách đau khổ nói: “Mạnh Thời em không dám chơi trò này. Nếu em là cô gái mới hơn hai mươi tuổi thì em sẽ cho anh cơ hội, yêu một hoặc vài ba năm, để hai bên hiểu nhau hơn. Em là người phụ nữ rất hiện thực, em đã từng ly hôn, em không muốn bị tổn thương thêm một lần nào nữa”.

“Anh hiểu rồi”.

Nghe câu nói này của Mạnh Thời, Phùng Hy khẽ than thầm trong lòng. Cô cười, định về trước, cánh tay liền bị Mạnh Thời túm lại. Không ngờ anh lại cười, cười vô cùng đặc ý: “Phùng Hy, là do em sợ sẽ đem lòng yêu anh”.

Phùng Hy lú lười, một hồi lâu không nói được gì.

“Em nói nhiều như vậy, anh cũng hiểu hết rồi. Anh chưa bao giờ gặp người phụ nữ nào nhất gan như vậy! Bỏ thịt ăn canh rau, lại lấy lý do sợ thịt làm nghẹn cổ họng. Anh chồng cũ của em là kẻ đố kỵ, trong lòng em thấy sợ hãi đúng không? Em chê anh quá tuyệt vời, người khác kém cỏi thì em lại yên tâm? Tầm nhìn thiển cận quá! Không có con mắt đầu tư gì cả”.

Mạnh Thời nói một hồi dài, Phùng Hy lại cúi đầu xuống.

“Đi, trang điểm một chút thì em sẽ biết thực em là người phụ nữ rất tuyệt, chưa biết chúng ta ai không xứng với ai đâu!”. Mạnh Thời không nói gì nữa, ngay lập tức kéo Phùng Hy lên xe.

Phùng Hy không biết nên khóc hay nên cười. Cô muốn inh một cơ hội, nhưng lại sợ hãi lo lắng, nửa chống cự nửa ngoan ngoãn theo Mạnh Thời lên xe.

Sau khi đi được một đoạn, Mạnh Thời bắt ngờ nói với vẻ châm biếm: “Em hiện thực thật đấy! Đầu tiên là đặt mình ở vị trí bất khả chiến bại, sau đó đàm phán giá cả với anh. Không phải là bắt anh diễn nhị thập ngũ hiếu hay sao?” (Giới trẻ TQ thường hay nói, nhị thập tứ hiếu là hai tư tám gương hiếu thảo vs cha mẹ, còn trường hợp thứ hai lăm là “hiếu thuận” vs người yêu).

“Gì cơ?”- Phùng Hy không hiểu.

“Nước trong quá thì không có cá, người đặt ra yêu cầu quá cao ình thì không có kẻ địch. Hoàng phi, nhị thập ngũ hiếu! Đối với bạn gái phải hiếu thuận.”

Phùng Hy phì cười, tiếng cười nhẹ nhàng khiến bầu không khí đỡ khó xử hơn. Cô nói với vẻ ngại ngùng: “Đó là do anh nói đấy nhé, cho cơ hội để tìm hiểu nhau, em chưa đồng ý gì đâu đấy”.

Xe tạt vào lề đường, tiếng phanh rất rõ. Mạnh Thời quay đầu sang, cười tươi nói: “Tôi cam đoan sẽ không làm phụ lòng sự tín nhiệm của lãnh đạo dành cho tôi. Em nói đi, hiện giờ bắt anh đi nổ lô cốt hay bịt nòng súng?”.

“Lái xe đi!”.

“Đi đâu?”.

“Mua quần áo!” Phùng Hy cười duyên dáng.

Mạnh Thời cười lớn: “Được, nói trước nhé, đi với anh thì em không được trả tiền đâu đấy, điều này rất làm tổn thương lòng tự trọng của anh. Anh không thích đi với phụ nữ mà lại bắt phụ nữ trả tiền”.

Đúng là một thói quen tốt, Phùng Hy liền nhớ đến Điền Đại Vĩ. Có lẽ, đây là một sự khởi đầu tốt đẹp. Cô cười khúc khích: “Mua quần áo gì thì phải theo ý em”.

“Đương nhiên”.

Nửa tiếng sau, Phùng Hy chỉ đường, dẫn Mạnh Thời đến trung tâm bán buôn quần áo.

Đây là trung tâm bán buôn quần áo nổi tiếng ở thành phố này, chủ yếu bán quần áo phụ nữ. Một năm bốn mùa, ba trăm sáu mươi lăm ngày, bốn giờ ba mươi phút sáng mở cửa, năm giờ ba mươi phút chiều đóng cửa. Khoảng cách giữa các gian hàng nhiều nhất là hai mét, nằm san sát nhau, không phải ngầy ngời cuối tuần cũng đông như kiến.

“Ở đây, người đông là do người bán rẻ, không được thử, trả giá rồi thì bắt buộc phải mua, không mặc cả, nếu không chủ hàng sẽ chửi đấy”. Phùng Hy nói với Mạnh Thời, hùng dũng bước vào trong.

Không phải cô không muốn đến các siêu thị lớn để mua sắm, mà do cô không lạc quan với tình hình tài chính của mình. Đi du lịch Hàng Châu đã ăn tiêu hết một khoản lớn, thuê trang trí phòng lại mất thêm một khoản lớn nữa, trả Mạnh Thời sáu nghìn bảy trăm tệ, trong thời gian nghỉ phép chỉ được nhận lương cơ bản hơn hai nghìn tệ. Hiện giờ chỉ có một mình, mình no cả nhà no. Phùng Hy quyết định ngoài những bộ quần áo liên quan đến công việc, tất cả các quần áo khác quyết không mua đồ hiệu. Hơn nữa Mạnh Thời lại muốn trả tiền cho cô, nên cô chỉ có thể đưa anh đến đây để mua sắm.

Phùng Hy chen vào các quầy hàng chật hẹp, dắc ý nghĩ, tìm hiểu sẽ bắt đầu từ đây. Cô len lén nhìn anh, trán lấm tấm mồ hôi, tay áo xắn cao, mặt lộ rõ vẻ rạn rờ. Phùng Hy chớp chớp mắt nhìn anh cười đắc ý: “Phiền cho anh quá, thực ra anh có thể ngồi ngoài xe đợi em”.

Mạnh Thời đi theo Phùng Hy, mới đi được một dãy, đầu óc đã quay cuồng vì bầu không khí ngột ngạt và tiếng cười nói chuyện ồn ào. Đi giữa những lối đi nhỏ hẹp, anh không thể định vị được phương hướng, đành lê bước theo Phùng Hy. Mặt cô cũng đỏ ửng, nhưng đôi mắt thì sáng lấp lánh, nụ cười tươi như hoa trên môi. Mạnh Thời còn biết nói gì hơn? Đành dùng câu nói: “Cách mạng chưa thành công, đồng chí còn phải cố gắng” để tự an ủi mình, tự khuyến khích mình bằng sự tiếp xúc gần với chiếc cổ trắng ngần của Phùng Hy mà chỉ cúi đầu xuống một chút là hôn được, gờ tay xách chiếc giỏ đựng quần áo, anh phong nhã nói: “Chỗ này được đấy! Em mua ba chiếc mới hết hơn trăm tệ. Chắc chắn các cô gái đến đây đều giống em, biết phải làm chủ gia đình thế nào.”

Phùng Hy cười lớn: “Nếu quần áo ở các siêu thị lớn cũng có giá thế này thì các chị em sẽ không đến đây đâu. Việc này không liên quan gì đến làm chủ gia đình, mà chỉ liên quan đến tiền trong ví thôi!”

Mạnh Thời cố làm ra vẻ đã hiểu vấn đề, cười đáp: “Nếu tiền trong ví em nhiều thì em sẽ không đến đây mua đúng không?”

Không em vẫn sẽ đến đây mua! Phụ nữ bao giờ cũng thích mua sắm quần áo, có một số loại chỉ mặc một mùa là không mặc nữa, chỉ chú trọng mới mà thôi, mua đồ hiệu mà bỏ đi thì lãng phí quá!”. Phùng Hy hào hứng nỗ lực tìm kiếm, ánh mắt lướt nhanh trên các gian hàng. Cô dự định sẽ để Mạnh Thời bỏ ra nhiều nhất là hai trăm tệ thôi.

Mạnh Thời thở dài một tiếng, một tay xách túi nilon đựng đồ, một tay kéo Phùng Hy, dựa vào cảm nhận duy nhất về phương hướng bước nhanh ra cửa: “Anh không chịu đựng được nữa bạn Phùng Hy ạ. Em tha cho anh được không? Hôm nay tạm dừng ở đây đã. Đi với em hơn một tiếng trong không gian như thế này là giới lắm rồi. Thôi tạm dừng ở đây nhé?”

Phùng Hy chỉ “vâng” một tiếng không nói gì cũng không phản đối. Mười phút sau, hai người bước ra khỏi cổng khu chợ. Mạnh Thời thở một hơi sâu, giống như con cá đang thiếu oxy được thay nước mới, dễ chịu vô cùng. Quay đầu nhìn thấy Phùng Hy mỉm cười với vẻ ranh mãnh, anh bèn gần hỏi: “Cố tình à?”

Phùng Hy lắc đầu.

“Định đi anh hả?”

Phùng Hy lại lắc đầu, miệng không nổi nụ cười.

“Rõ ràng là em cố tình!” Mạnh Thời kết luận.

Phùng Hy bèn bật cười, ngẩng đầu đi ra phía bãi đỗ xe, vừa đi vừa nói: “Anh đã nói rồi, hai bên tìm hiểu nhau, đây chính là thói quen tiêu dùng của em”.

Mạnh Thời cười lắc đầu, nhớ đến Giang Du San từ đầu đến chân toàn hàng hiệu, nghĩ đến chiếc taxi secondhand của mình vẫn chưa kịp sơn lại, tự nhiên thấy vui vô cùng. Anh vội bước để đuổi kịp Phùng Hy

nói: “Thế là em sai rồi, nếu như có tiền thì cũng vẫn có thể mặc một mùa rồi vứt đi cũng không thấy tiếc. Quá trình kiếm tiền là tận hưởng về mặt tinh thần, kết quả của việc kiếm tiền là để hưởng thụ về mặt vật chất. Có bao nhiêu năng lực thì làm bấy nhiêu, đây là phương châm của anh”.

Ánh tà dương rực rỡ rơi xuống, trong mắt Phùng Hy và Mạnh Thời đều ẩn chứa ánh cười rạng rỡ. Anh không khinh thường cô khi cô mua đồ rẻ tiền, cô cũng không còn ngượng nghịu nói mình không xứng với anh.

Có thể, đây sẽ là một khởi đầu tốt đẹp.

9. Chương 9: Bàng Hoàng

Ánh mắt anh dường như đang dò hỏi. Với những gì mà Phùng Hy hiểu về Phụ Minh Ý, cô biết anh đang đợi cô đưa ra một sự lựa chọn. Sự lựa chọn của cô? Cô không còn cơ hội để lựa chọn, cho dù chuyện giữa cô và Mạnh Thời không thể tiếp tục được nữa, cô cũng vẫn không quay đầu.

Mạnh Thời ngồi nghiêng tựa người vào ghế sofa mềm, chân gác lên tay vịn của ghế. Dưới chân ghế là mấy chai rượu không. Trong tay anh vẫn đang cầm một chai.

Trên tràng kỷ có bày mấy đĩa đồ ăn nguội, tai lợn, nộm sứa, lạc rang, bát dưa vớt ngỗng ngang.

Bác sĩ Tạ ngồi trên một chiếc ghế sofa khác, trước mặt đặt một chén rượu. Chị nhẹ nhàng rót một chén, từ từ uống hết. Chị lại liếc Mạnh Thời một cái, thấy anh vẫn tỏ ra rất nhớn nhoe, uể oải. Bác sĩ Tạ gấp một miếng tai lợn cho vào mồm nhai, rồi chị bật cười: “Có thật là cháu không quan tâm đến việc cô ấy đã từng ly hôn?”.

Mạnh Thời uể oải thả lỏng người, không trả lời.

Bác sĩ Tạ là em gái út của mẹ anh, hai người cách nhau mười lăm tuổi, mẹ Mạnh Thời vừa làm mẹ vừa làm chị nuôi dì cho đến lúc lớn. Lúc bác sĩ Tạ ly hôn mẹ Mạnh Thời không nói gì, nhưng sau khi ly hôn lại kêu ca suốt ngày. Bác sĩ Tạ kiên quyết không chịu tìm tạm một bạn đời khác, bị mẹ Mạnh Thời dùng đủ mọi cách, từ mắng chửi đến năn nỉ, giới thiệu, làm mối, chiêu nào cũng áp dụng hết rồi mà chị vẫn độc thân một mình.

Năm trước lại bị mẹ Mạnh Thời ép làm mối cho người khác, tức quá bèn rời nhà họ Mạnh, tự mình mở thẩm mỹ viện y học. Chị thuê một căn hộ có hai phòng để ở, Mạnh Thời từ nhỏ đã thân với chị, biết nhà chị không có ai nên thường xuyên đến ăn cơm chục, hai người uống rượu, chuyện trò.

Từ lâu hai người đã quen cảnh cá mè một lứa, Mạnh Thời đến nhà chị còn thấy dễ chịu hơn nhà mình. Đột nhiên anh ngồi thẳng dậy, ân cần rót đầy chén rượu cho bác sĩ Tạ, nói với vẻ xun xoe: “Dì ạ, nếu một người đàn ông nào đó để tâm đến việc dì đã từng ly hôn thì dì có còn thích ông ta nữa không?”.

“Vớ vẩn! Chê dì hả! Không phải dì cũng đã từng ly hôn đó sao, ba mươi chín tuổi rồi”. Bác sĩ Tạ hừ một tiếng.

Mạnh Thời bật cười: “Dì à, hình như năm kia dì đã ba mươi chín rồi chứ!”.

Bác sĩ Tạ bực lắm, đặt chén rượu xuống, túm lấy tay Mạnh Thời ra sức cẩu, vừa cẩu vừa hét: “Dì có điểm nào giống người bốn mươi tuổi chứ hả?”.

Mạnh Thời đau quá kêu la ầm ĩ, rút tay về phía sau, trợn mắt nhìn bà, trên môi cố nặn ra nụ cười nói: “Phải đối mặt với hiện thực chứ, bốn mốt là bốn mốt, đó chỉ là mấy chữ số trên chứng minh thư mà thôi. Dì thử nhìn dì mà xem, dáng vóc này, nước da này, đừng nói là ba mươi chín, nói hai mươi chín cũng có người tin!”.

Câu nói của Mạnh Thời lập tức khiến bác sĩ Tạ chuyển giận thành vui, cười đắc ý: “Phụ nữ mà, phải biết chăm sóc thì mới được như thế, dì mà đứng ở trước cửa thẩm mỹ viện thì khác gì là tấm bảng quảng cáo sống?”.

Mạnh Thời bèn cười khen chị một câu: “Cháu tin dì nên mới đưa cô ấy đến giảm béo. Hy Hy gầy đi trông rất tuyệt chứ. Cháu cũng có con mắt đó chứ?”

Bác sĩ Tạ liền gật đầu hòa theo: “Cháu đúng là có điểm phúc lớn. Da cô ấy đẹp, sờ thích lắm! Gãy đi trông càng duyên dáng hơn”.

“Dì bảo, liệu mẹ cháu có đồng ý không?”. Mạnh Thời buột miệng hỏi.

Bác sĩ Tạ nhìn Mạnh Thời một hồi lâu, vẫn lắc đầu, “Cậu Mạnh à, cậu nghĩ cha mẹ cậu đơn giản thế à? Những cô gái mà mẹ cậu chăm cô nào chẳng phê là xuất sắc trong cả quyển học bạ? Theo ý tôi, tốt nhất là nên tiền trăm hậu tấu, sinh một thằng nhỏ mập mạp, rồi đi con đường tình cảm thôi... Ấy, nói hơi xa rồi, cậu còn chưa nói với tôi có đúng thật là cậu không quan trọng chuyện đó không? Đàn ông mà, nói không quan trọng là nói dối!”

Mạnh Thời lại một lần nữa gục người trên ghế sofa, uể oải nói: “Đương nhiên là cháu mong cô ấy được trong trắng như ngọc rồi. Chỉ có điều, nếu trong hoàn cảnh đó mà cháu chỉ do dự một chút thôi là không ăn nhằm gì rồi. Cô ấy không phải là người chỉ khen ngợi vài câu là ngất xỉu. Từ đầu đến cuối cô ấy không hề nói câu khẳng định nào với cháu”.

“Thế cháu thích cô ấy ở điểm gì? Duyên dáng thì thiếu gì người duyên dáng, nếu nói về chuyện xinh xắn, đáng đẹp thì Giang Du San cũng vẫn hơn cô ấy!”. Bác sĩ Tạ quyết tâm hỏi cho ra vấn đề, xem ra chị còn coi trọng việc trăm năm của Mạnh Thời hơn cả việc đại sự của mình.

Mạnh Thời khua khua tay ra hiệu rồi lại bỏ tay xuống, định mở miệng xong lại thôi, bác sĩ Tạ rất bức, nói: “Thích điểm gì mà còn không biết à? Người ta chưa nịnh cậu, cậu đã ngất xỉu rồi à?”.

“Không phải, cháu còn đang nghĩ xem nên hình dung cô ấy như thế nào”. Mạnh Thời nghĩ một lát, nói: “Cô ấy là mẫu người trong cái mềm yếu có cái cứng rắn, cái mềm yếu đó có thể dìm người ta chết. Nói thế này vậy, hiện nay ngày nào mà không được gặp cô ấy, trong lòng cháu như bị mèo cào cấu, ngứa ngáy mà không biết gãi ở đâu”.

“Nói xong rồi hả”. Bác sĩ Tạ nhìn Mạnh Thời với vẻ thông cảm.

Mạnh Thời bật cười, chậm rãi uống ngụm rượu, nói: “Đợi đến khi cô ấy đem lòng yêu cháu thì cô ấy sẽ biết. Ngay cả ông bố cháu mà cháu còn làm ẽm lòng được nữa là. Cháu không tin là không tán đổ được cô ấy”.

Bác sĩ Tạ bĩu môi, nói: “Nói thật nhé, bố cậu là người nham hiểm nhất mà dì đã từng gặp. Cậu tưởng ông ấy thả cậu ra là do công của cậu làm hả? Đó là vì muốn cậu rèn luyện. Con báo nuôi trong nhà không đọ được với con chó hoang đâu”.

Thấy bà nói vậy, Mạnh Thời bèn nhìn với ánh mắt cảnh giác, nói: “Dì đừng bán đứng cháu, ít nhất là phải để cháu tán đổ Phùng Hy đã. Hai bên đều nổi lửa cháu không phân thân được đâu!”.

Bác sĩ Tạ liền cười duyên dáng: “Khoản tiền mà tôi vay cậu để mở thẩm mỹ viện không tính làm cổ phần mà tính là cho vay không lãi được không?”.

Mạnh Thời cười: “Dì cũng ghê đó nhỉ? Đó là khoản tiền riêng của cháu kiếm được do mua đi bán lại đồ cổ! Cháu đưa cho dì hết rồi, chỉ mua một chiếc xe taxi second hand, còn chưa sơn lại đây này! Tưởng cháu ngốc hả! Làm ăn không được tính là vay không lãi, có lãi vẫn tính vay không lãi. Giấy trắng mực đen công chứng đã ghi rõ rồi: Một nửa tiền cháu bỏ ra chỉ tính bốn mươi phần trăm cổ phần, dì là người quản lý kỹ thuật nên nhiều hơn mười phần trăm”.

Bác sĩ Tạ không chịu lùi bước, đắc ý nói: “Ai bảo cậu tâm sự chuyện tình cảm với người khác sớm thế làm chi? Giờ tôi sẽ gọi điện thoại ẹ cậu!”.

Hai người trợn mắt nhìn nhau một hồi lâu, Mạnh Thời nói: “Dì ạ, nghe mẹ cháu nói lần trước giới thiệu cho dì ông tổng giám đốc gì đó nhỉ không quên được dì, vẫn đang dò hỏi về dì đấy!”.

Bác sĩ Tạ trong lòng đã hiểu, nếu để Mạnh Thời cáu lên, sẽ đưa thẳng chị đến giường của ông tổng giám đốc gì đó. Chị không chịu, miệng lầu bầu: “Cậu cầm tiền cũng chẳng để làm gì, lại còn đòi chiếm bốn mươi phần trăm”.

Mạnh Thời cười ha ha: “Ông bố cháu thả cháu ra phải kèm thêm điều kiện đấy. Muốn đạt được theo yêu cầu của ông ấy. Cháu không để gà đẻ trứng sao được? Đợi đến khi xong việc, ít nhiều cháu còn có ít cổ phần chứ. Dì ạ, cháu đã nắm chuẩn dì rồi!”.

Sau khi thốt ra câu đó, Mạnh Thời bèn nhắc máy gọi điện thoại cho Phùng Hy.

Lúc mời tổng giám đốc Thái công ty Cừ Giang ăn cơm, một đoàn mười ba người đã uống hết năm chai 1573, trung bình mỗi người phải uống hai trăm năm mươi mililit. Phùng Hy để cho Tiểu Lưu đi thanh toán, còn mình thì dẫn tổng giám đốc Thái đi đến trạm tiếp theo.

Đây không phải là lần đầu tiên cô đến chỗ này, vào phòng hát đêm đầu người rồi gọi các cô tiếp viên đến tiếp. Chẳng mấy chốc các em đáng đẹp, người xinh chen chặt trong phòng.

Tổng giám đốc Thái tầm bốn mươi tuổi, gò má cao, mặt dài gầy, tính tình cũng gọi là sôi nổi, hóm hỉnh. Ăn cơm xong Dương Thành Thượng bảo Phùng Hy dẫn khách đến trước, mình sẽ đến sau. Mãi cho đến khi rượu tây đã uống hết một chai mà vẫn không thấy tăm hơi đâu, Phùng Hy liền biết chắc chắn ông ta sẽ không xuất hiện. Phùng Hy thầm chửi Dương Thành Thượng xảo quyệt, để cô xuất đầu lộ diện ở những chỗ này thật không tiện chút nào.

Giống như bây giờ, tổng giám đốc Thái không chịu để nhân viên nhà hàng tiếp rượu, mà ngồi ngay cạnh bên Phùng Hy, khiến Phùng Hy ít nhiều cảm thấy mình không khác gì tiếp viên nhà hàng, trong lòng cảm thấy khó chịu vô cùng.

Cô cười mời tổng giám đốc Thái chọn bài hát, chỉ mong ông ta là người thích hát, hát từ đầu đến cuối. Nhưng người thì đông, ý định của cô đã không được thực hiện. Tổng giám đốc Thái hát xong một bài liền kéo cô lắc xúc xắc cược rượu.

Rượu cho đá viên biến thành màu hổ phách. Phùng Hy toàn thua, mỗi lần nửa ly, cũng không biết là đã uống bao nhiêu ly.

Khi nghe thấy tim đập nhanh hơn là cô liền biết mình không thể uống thêm được nữa, cô vội lấy cớ ra nhà vệ sinh rồi gọi Tiểu Cao đến tiếp rượu tổng giám đốc Thái. Phùng Hy không vào nhà vệ sinh gần phòng hát, cô muốn ra ngoài thay đổi không khí.

Nếu như ngày trước, cô sẽ ra nhà vệ sinh phía ngoài để rửa mặt, sau đó sẽ ra chỗ nào đó ngồi một tiếng đồng hồ đợi tan cuộc. Nhưng hôm nay lại khác, phía trên cô không có người nào tiếp khách thay cô. Tiểu Lưu, Tiểu Cao đều là nhân viên mới vào, cô là chủ nên bắt buộc phải quay về. Phùng Hy vỗ nước mát lên mặt, rồi xin nhân viên nhà hàng một khăn mặt nóng, úp lên mặt một lúc, cảm thấy tim đã đập bình thường trở lại mới lấy lại được tinh thần quay vào.

Vừa vào thì nhìn thấy Phụ Minh Ý đang ngồi bên tổng giám đốc Thái, hai người đang nói chuyện vui vẻ. Cô hơi sững người nhưng lập tức cố gắng nở nụ cười thật tươi cất tiếng chào.

Tổng giám đốc Thái cười ha ha, vỗ vào chỗ ngồi bên cạnh nói: “Cô Phùng ngồi đây! Tôi đang khen cô với tổng giám đốc Phụ, rất khá đấy, nữ hào kiệt! Uống rượu không phải chuyện đùa. Tôi thích nhất là những người thẳng tính. Nói chuyện với cô Phùng rất vui, tôi tin rằng sự hợp tác giữa chúng ta cũng sẽ rất tốt đẹp!”.

Phụ Minh Ý cũng cười, tiện tay cầm xúc xắc lên nói: “Hôm nay tổng giám đốc Thái rất vui, chúng ta sẽ không bàn đến việc công nhé”.

Phùng Hy ngồi cạnh tổng giám đốc Thái, Tiểu Cao ngồi cạnh Phụ Minh Ý. Bốn người tiếp tục chơi xúc xắc. Cô liên tục cảm nhận được ánh mắt Phụ Minh Ý liếc về phía mình, liền có phần tỏ ra lơ đãng. Lắc xúc xắc không phải là thế mạnh của cô, chỉ mỗi mình cô là thua liên tục. Uống liền một lúc mấy ly rượu, tim cô lại bắt đầu đập thình thịch, huyết Thái Dương bị hơi men kích thích giật lên từng hồi.

Phùng Hy đổ xúc xắc xuống, cười nói: “Không được không được, chơi thế này, các anh có muốn uống rượu cũng không có cơ hội để uống. Tổng giám đốc Thái, chúng ta chơi trò đoán số ngón tay nhé!”.

Lúc cô nói ra câu này, Phụ Minh Ý không nhịn được cười. Anh nhắc chén rượu lên, uống một ngụm để giấu đi nụ cười của mình.

Phùng Hy là cao thủ trong trò đoán số ngón tay, ngày trước mỗi lần bạn bè trong trường tổ chức ăn uống, cô đều như vậy, lắc xúc xắc thua liền ép mọi người chơi trò đoán số ngón tay. Anh thấy cô liên tục báo số, còn tổng giám đốc Thái thì lắc đầu cười lớn uống rượu, một cảm giác dịu dàng lại nhen nhói trong lòng.

Tất cả những hình ảnh này đều quen thuộc biết bao, quen thuộc như mới vừa xảy ra hôm qua.

Anh đưa tay ra một cách quyết đoán: “Để anh chơi thay!”.

Tổng giám đốc Thái liền dựa vào ghế sofa theo dõi cuộc đấu.

Phùng Hy nhìn thấy Phụ Minh Ý đưa tay ra, cười nói: “Có lần nào anh thắng được em đâu?”.

Anh nhìn nụ cười điềm tĩnh của cô, nói: “Đó là do anh nhường em, lần này không nhường nữa”.

Trong chốc lát, tiếng nhạc, tiếng cười, tiếng ồn biến đâu mất. Đột nhiên Phùng Hy cảm thấy mình đã say, say đến mức chỉ nghe thấy tiếng Phụ Minh Ý. Bất giác cô mất cảnh giác, nói ra câu nói ngày trước thường nói, và câu trả lời của anh cũng không sai một chữ.

Tiểu Cao nhanh trí, không muốn để lỡ cơ hội được gần sếp, ghé sát đầu vào nói bắt đầu.

Phùng Hy cười đưa tay ra, nói: “Không có!”.

“Ha ha! Thắng cũng bị phạt!”. Tổng giám đốc Thái đích thân rót rượu, đưa cho Phùng Hy.

“Xin mời!”. Chén rượu trên tay Phụ Minh Ý chạm cách vào chén Phùng Hy, ngửa đầu uống hết. “Tiếp tục!”.

“Không, không, em không uống được nữa. Tiểu Cao, em chơi với Tổng giám đốc Phụ đi! Chị chọn bài hát cho tổng giám đốc Thái. Tổng giám đốc Thái thích hát đôi bài nào?”.

Phùng Hy vừa cười vừa từ chối, quay sang tỏ vẻ quan tâm tổng giám đốc Thái.

Cô bảo nhân viên phục vụ cho bài hát này lên trước, đưa micro cho tổng giám đốc Thái, hai người bèn hát đôi.

Phùng Hy không nhìn cũng biết, Phụ Minh Ý đang nhìn cô. Dưới ánh đèn xanh đỏ mờ ảo, ánh mắt sáng rực, như con sói đang nằm yên rình mồi.

Hôm nay tổng giám đốc Thái rất hào hứng, hát xong bài Tình yêu Quảng Đảo với Phùng Hy thấy vẫn chưa đã, lại chọn thêm bài Tiểu ngạo giang hồ. Lúc hát đến câu “Biển lớn một tiếng cười, sóng xô lên hai bờ”, giọng ông lên cao quá, Phùng Hy cảm thấy chén rượu cũng rung lên vì giọng hát của tổng giám đốc Thái. Lúc hát xong, tổng giám đốc Thái liền cười lớn, “Mẹ kiếp tôi lại hát thành sóng xô lên hai bờ rồi”.

Trong phòng tiếng vỗ tay, tiếng cười tiếng nói càng thêm rộn rã, Phùng Hy cũng không nhịn được cười. Còn đang mãi cười thì cô liền nhìn thấy Phụ Minh Ý bước đến, cười với tổng giám đốc Thái: “Tổng giám đốc Thái là anh hùng, chúng ta cùng gào bài Bá Vương biệt Cơ nhé?”.

Tiếng hát lại cất lên, giọng Phụ Minh Ý trầm ấm, góc anh đứng lại đối diện với Phùng Hy, phía sau lưng mọi người tất tắc khen ngợi, ánh mắt nhìn về phía cô đầy tình ý.

Nếu quay lưng lại thì Phùng Hy chỉ có thể nhìn tường. Cô cố gắng né tránh ánh mắt của Phụ Minh Ý, nhìn vào mọi người đang cười đùa. Bên kia thì tổng giám đốc Thái đang gào lớn vào tai cô: “Trong trái tim anh em là tất cả! Nước mắt anh đang rơi là cả!”.

Gào đến nổi đầu cô ê ẩm, hai tai ù lại, Phùng Hy muốn khóc mà không ra nước mắt.

Hai người song ca rất hay. Đường như Phụ Minh Ý rất hài lòng với vị trí hiện tại, hai người hát hết một lượt những bài hát có tông cao.

Giọng tổng giám đốc Thái khàn khàn nhưng cao, bài hát Đến chết cũng phải yêu mang chút phong cách của Vitas; Phụ Minh Ý giọng hay, những chỗ nào tổng giám đốc Thái không lên được anh đều lên thay, chỗ nào tổng giám đốc Thái hát không đúng giọng anh đều hát kèm nhưng anh không để mình nổi trội, chỉ để một mình tổng giám đốc Thái thể hiện. Vì thế tổng giám đốc Thái càng nổi hứng, liên tiếp chọn mấy bài liền.

Người duy nhất không chịu được là Phùng Hy. Cô ngồi trên ghế trong góc quầy cười theo mọi người, mấy lần chỉ muốn nhảy xuống khỏi ghế chân cao, vòng qua quầy bar hình tam giác này và đi đến khu vực an toàn. Nhưng chỉ cần cô chuẩn bị có ý định này, Phụ Minh Ý liền dịch chuyển người vào trong, cố tình để cô ngồi trước mặt anh.

Chắc chắn anh không say. Anh cười lớn, vừa vỗ vai tổng giám đốc Thái vừa uống rượu, hai người gọi nhau là anh em rồi tâng bốc nhau. Ánh mắt nhìn cô chỉ mang ý cười bông chày.

Trước đây, trong các buổi tụ họp bạn bè hát hò, thỉnh thoảng Phụ Minh Ý cũng nổi hứng và nhìn Phùng Hy bằng ánh mắt này, chăm chú và cháy bỏng. Những lúc đó, cô cảm thấy anh thật bốc; những lúc đó, cô thích được anh nhìn cô như thế biết bao. Ánh mắt ngang ngược và da diết, khiến cô cảm thấy cô là cô gái của anh, chỉ một mình anh mà thôi.

Mỗi bài hát, mỗi câu hát bên tai mà anh hát đều giống như chỉ dành riêng cho cô. Trái tim của cô đã bị men rượu mê hoặc, cô không còn bình tĩnh được nữa, cô biết tinh thần của mình đang ở trong tình trạng rất dễ mất kiểm soát. Đúng lúc cô định bất chấp tất cả và nhảy xuống ghế, đi chen qua người Phụ Minh Ý thì Tiểu Cao cầm chiếc máy điện thoại di động mà cô đặt trên tràng kỷ lắc lắc trước mặt cô, màn hình nhấp nháy khiến cô cảm thấy như được nhìn thấy mặt trời mọc từ phía đông, giống như bài hát Núi đỏ hoa hồng mà tổng giám đốc Thái đang hát: “Mây đen kín trời gió thổi tung, chủ tịch Mao đến trời lại sáng!”.

Lúc đi qua chỗ Phụ Minh Ý, Phụ Minh Ý cười hỏi: “Giám đốc Phùng cũng hát một bài chứ?”.

“Điện thoại của em đổ chuông, em ra nghe một chút”. Phùng Hy nhìn về phía Tiểu Cao mỉm cười. Đợi đến lúc cô cầm được điện thoại của mình trong tay thì điện thoại đã thôi đổ chuông. Cô nhìn vào số điện thoại, mấy cuộc đều là do Mạnh Thời gọi đến. Cô nắm chắc phao cứu sinh này và bước ra khỏi phòng hát.

Đóng cửa buồng điện thoại nằm bên cạnh lại, Phùng Hy cảm thấy ngay cả giọng nói cũng không giống của mình nữa. Ngồi lâu trong phòng hát ồn ào, bất giác cảm thấy vẻ yên tĩnh ở đây tựa như một không gian giả tạo. Lúc nghe thấy tiếng Mạnh Thời, Phùng Hy mới biết rằng mình đang nói rất to, mặc dù đầu óc cô vẫn đang tỉnh táo.

“Em uống rượu à? Ở đâu vậy”.

“Em đi tiếp khách hàng ở Hoàng Đô, không nghe thấy tiếng điện thoại anh gọi”.

Mạnh Thời nhận ra sự biến đổi trong giọng nói của cô, nhìn đồng hồ thấy đã hơn một giờ sáng, bất giác thấy xót xa. Mạnh Thời dịu dàng nói: “Tranh thủ người đông em uống ít thôi. Anh đến đón em nhé. Em ở phòng số mấy?”.

Phùng Hy gọi lại cho Mạnh Thời không phải là muốn anh đến đón cô, mà chủ yếu là muốn nói chuyện gì đó với anh, như thế có thể vào muộn hơn một chút, nhưng chưa đợi cô trả lời, Phụ Minh Ý đã đến sát bên cô, Phùng Hy giật mình vội tắt ngay điện thoại.

Phụ Minh Ý tựa lưng vào buồng điện thoại, ánh mắt sáng ngời sâu thẳm. Anh không nói gì mà cứ nhìn cô như vậy.

Không gian yên tĩnh trở nên ngọt ngào. Phùng Hy cố gắng mỉm cười, cố gắng để mình nói với giọng hết sức tự nhiên: “Anh cũng gọi điện thoại à? Em vào trước để tiếp tổng giám đốc Thái đây”.

Dù cố gắng trấn tĩnh đến đâu cô vẫn không giấu nổi vẻ ngà ngà say của mình, giọng nói cũng không rõ nữa.

“Em không được uống nữa đâu. Anh không ngờ Dương Thành Thượng lại giở trò này. Trước đây em theo anh ta cũng thế này à?”. Phụ Minh Ý khẽ thở dài.

Buổi tối anh gọi điện cho Dương Thành Thượng hỏi tình hình, Dương Thành Thượng nói chủ khách thân thiện, nhà ông ta có việc nên phải về sớm một chút, có Phùng Hy tiếp khách không thành vấn đề. Phụ Minh Ý biết có bao nhiêu người bên công ty Cừ Giang đến, nghĩ đến việc Phùng Hy phải một mình tiếp khách lại thấy se lòng, đặt điện thoại xuống liền đến đây. Trên đường đi anh thầm nghĩ, nếu như Phùng Hy vẫn là người yêu của anh thì chắc chắn anh sẽ không cho cô làm nghề này.

Ngay lập tức câu nói này đã động chạm đến dây thần kinh của Phùng Hy, phụ nữ làm nghiệp vụ khó biết bao - vừa phải bảo vệ mình, vừa không được để khách mất hứng, phải biết tạo bầu không khí, phải biết đúng mực. Mỗi lần phải đối mặt với hoàn cảnh này cô đều thấy mệt. Phùng Hy khẽ cười nhạt, trong mắt Phụ Minh Ý, nụ cười này chỉ có thể miêu tả bằng hai chữ thảm hại.

Anh quay người sang nói: “Chắc là cũng sắp tan cuộc rồi. Hiện giờ về cũng không tiện, em ngồi thêm ở đây một lát nữa đi. Anh gọi nhân viên phục vụ pha cho em cốc trà”.

Trong giây phút anh đi vào, Phùng Hy chùng chân xuống, ngồi trên ghế sofa của buồng điện thoại, hỏi: “Tại sao? Kể cả là anh có muốn bỏ em, tại sao không gọi cho em cú điện thoại nào?”.

Giọng cô nghen ngào và đau đớn. Cô ngồi dựa vào tường, hai má đỏ ửng, tóc mái rối bời, mắt hơi ươn ướt, khẽ nghiêng đầu nhìn anh.

Những điều Phụ Minh Ý muốn nói cứ nghen trong cổ họng. Khi đến công ty nhìn thấy cô và chồng cô hạnh phúc bên nhau, anh nghĩ có lẽ là như vậy, mặc dù cô đã béo lên, nhưng cô vẫn hạnh phúc; sau khi biết cô đã ly hôn, anh đã xốc nổi muốn đi tìm cô, muốn tìm cơ hội tâm sự những gì mà hai bên đã trải qua; cô nghỉ hết phép quay về, vẻ đẹp mặn mà sau khi giảm béo lại một lần nữa khiến anh phải tim đập chân run. Anh nhìn cô, dường như thời gian tám năm chỉ trôi qua trong tích tắc, không thể tạo thành dải phân cách ngăn cách hai người. Cô vẫn là Phùng Hy của ngày trước, còn anh vẫn là Phụ Minh Ý yêu cô của ngày xưa. Về chồng cũ và xa cách trong mắt cô mách bảo anh rằng, không phải cô không để tâm.

Anh cắt đứt liên hệ là do cuộc hôn nhân của anh là một lưỡi dao, hạ xuống một cách kiên quyết, cho dù thời gian đã làm lành vết thương, cũng không thể khiến người ta không cảm thấy đau đớn.

Anh hít một hơi thật sâu, nói: “Hôm nay em uống rượu rồi, không thích hợp để nói chuyện”.

Đúng là nơi đây không phải là địa điểm thích hợp để nói chuyện, không phải là thời gian không phù hợp. Nhưng Phùng Hy đã mở miệng, nên không thể rút lại lời nói được nữa. Men rượu khiến cô mạnh bạo hơn. Cô cất cao giọng, cười lớn với vẻ mỉa mai: “Anh không muốn nói với em là do anh không có gì để nói? Vì tiền có đúng không? Vì vị trí hiện nay của anh và bộ plet đắt tiền trên người anh đúng không?”.

Phụ Minh Ý cau mày lại, khẽ gầm lên: “Em ngồi lại cho đàng hoàng đi! Em đã quên thân phận giám đốc của em rồi hay sao? Đừng quên rằng em đang đi tiếp khách hàng!”.

Phùng Hy cười ngặt nghẽo. Đúng vậy, cô nhớ, cô đều nhớ. Nếu không phải là đang đi tiếp khách hàng, thì sao cô lại có thể yên tĩnh như vậy? Mặc dù rất muốn hét cho thật to nhưng cô phải cố gắng kìm chế. Xã hội này thực dụng như vậy đấy, ngay cả khi cô muốn bất chấp tất cả để nổi cơn điên một lần cũng không được. Cô nhắm mắt lại tựa vào ghế sofa, đầu kêu ong ong, trống rỗng.

Phùng Hy nửa say nửa ngủ ngồi trong buồng điện thoại, không biết bao nhiêu lâu đã trôi qua, đột nhiên mặt bị một chiếc khăn mặt nóng bỏng úp vào. Phùng Hy khẽ mở mắt ra, sau khi men rượu bốc lên, mọi thứ trong mắt cô đều quay cuồng. Phụ Minh Ý giống như trung tâm của vòng xoáy, lác lác trước mắt cô.

“Tổng giám đốc Thái và mọi người về rồi. Hy Hy, em đã khá hơn chút nào chưa? Em uống nước đi”. Phụ Minh Ý nhẹ nhàng nói.

Phùng Hy đẩy anh ra, loạng choạng đứng dậy lại ngồi phịch xuống, “Anh tránh ra! Để em tự đi!”.

Phụ Minh Ý yên lặng một lát, nói: “Anh biết trong lòng em hận anh. Em về ngủ một giấc đi đã rồi chúng ta sẽ nói chuyện sau, được không?”.

“Nói chuyện gì cơ?”. Phùng Hy nhắm mắt lại, dựa vào ghế sofa lẩm bẩm, “Em chưa say chết được đâu, em vẫn còn đang tỉnh táo lắm. Em không muốn nói chuyện với anh, em mệt lắm. Biết không? Mệt lắm...”.

Một chữ “mệt” đã nói hết ra nỗi mệt mỏi của cô. Phụ Minh Ý không thể chịu được nữa, liền ôm cô vào lòng. Cơ thể mềm mại quen thuộc giống như ngày xưa. Anh thở dài đầy đau đớn: “Tại anh không tốt, năm xưa dù thế nào thì anh cũng phải nói rõ với em rồi hãy lấy cô ấy. Chỉ có điều anh không thể mở miệng được!”.

Nghe thấy câu nói này, Phùng Hy mở ngay mắt ra, “Không cần, thế này cũng tốt. Như thế em đi lấy chồng cũng... thấy vui!”.

Cô hất ngay bàn tay anh đang đặt trên vai cô ra, loạng choạng đứng dậy bước ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Em đã say rồi, không chịu được nữa. Em xin anh đừng theo em nữa được không? Hiện giờ em không muốn nhìn thấy anh!”.

Túi xách của Phùng Hy được Phụ Minh Ý xách ra đặt trên tràng kỷ. Cô cầm túi xách, tay vịn vào tường đi ra, đi được một đoạn, chân lại nhũn ra suýt ngã. Phụ Minh Ý lặng lẽ đi sau lưng cô, đưa tay ra đỡ cô, dịu dàng nói: “Anh đưa em về rồi anh đi. Em như thế này anh không yên tâm”.

“Em không cần anh phải yên tâm!”. Phùng Hy nổi cáu, ra sức đẩy anh. Tính bướng bỉnh bắt đầu nổi lên, trong đầu cô chỉ có một ý nghĩ là thoát khỏi anh.

Phụ Minh Ý đưa tay ra, ôm cô bước về phía trước, “Đừng bước nữa!”. “Nghe nào, anh đưa em về!”.

Mạnh Thời bước từ thang máy ra, đúng lúc nhìn thấy Phùng Hy đang giãy giụa trong lòng Phụ Minh Ý, bất giác thấy bực vô cùng. Anh lạnh lùng quát: “Đừng tay!”.

Giọng anh tỏ ra rất phẫn nộ, ánh mắt cũng như biến thành một con người khác. Hôm gặp Mạnh Thời ở Hàng Châu, Phụ Minh Ý thấy anh khá phong độ, nhưng không nghĩ rằng anh lại ghê gớm đến thế. Hiện giờ nhìn Mạnh Thời, lại thấy anh giống như lưỡi gươm vừa tuốt khỏi vỏ, sắc bén. Phụ Minh Ý bèn đứng thẳng lưng, bình tĩnh nhìn sang.

Lúc này đây Phùng Hy gần như đã bình tĩnh. Cô mơ màng nghĩ, tại sao Mạnh Thời lại ở đây, tại sao lại xuất hiện cảnh hai người đàn ông đứng đối đầu với nhau như thế này?

Phụ Minh Ý cúi đầu xuống hỏi Phùng Hy: “Em muốn anh ta đưa em về nhà à?”.

Ánh mắt anh dường như đang dò hỏi. Với những gì mà Phùng Hy hiểu về Phụ Minh Ý, cô biết anh đang đợi cô đưa ra một sự lựa chọn. Sự lựa chọn của cô? Cô không còn cơ hội để lựa chọn nữa, cho dù chuyện giữa cô và Mạnh Thời không thể tiếp tục được nữa, cô cũng vẫn không quay đầu lại.

Phùng Hy cố gắng đứng vững, mặc dù hơi lú lờ nhưng nói vẫn rất rõ ràng: “Cảm ơn anh, tổng giám đốc. Bạn em sẽ đưa em về nhà”.

Ngọn lửa không cam lòng bùng cháy dữ dội trong lòng, cho dù có say, cô cũng không hề do dự. Trong tiềm thức, cô đã hất anh ra khỏi cuộc chơi một cách triệt để, không hề lẩn tránh do dự.

Phụ Minh Ý nhìn vào mắt cô, đôi mắt bị men rượu làm ơ màng sáng lên khác thường, trong giây phút đó anh chỉ muốn được sở hữu cô.

Phụ Minh Ý khẽ mỉm cười, giọng anh trở nên hết sức nhẹ nhàng: “Thế này thì anh yên tâm rồi. Trưa mai sẽ mời đoàn tổng giám đốc Thái ăn cơm, em đến thẳng nhà hàng là được. Nghỉ sớm đi nhé”.

Anh gạt đầu với Mạnh Thời, mỉm cười nói: “Uống rượu xong Hy Hy thích nhất là ăn bát mì nấu bằng rượu”.

Phùng Hy lại một lần nữa bàng hoàng vì câu nói cuối cùng này của Phụ Minh Ý, ngượng ngùng không biết nói gì hơn.

Mạnh Thời quay đầu sang nhìn thấy Phùng Hy đang cúi đầu, khẽ thở dài, tay sờ lên mặt cô, má cô nóng bỏng. Anh nắm tay Phùng Hy, hỏi: “Em có đi được không?”.

Cô gật gật đầu lại lắc lắc đầu. Cô chỉ muốn được nhắm mắt và yên giấc ngàn thu ở đây.

Mạnh Thời bèn đưa tay kéo cô, để cô tựa vào mình. Đợi đến khi thang máy đi lên, anh bế cô ra. Thấy cô tròn tròn mắt, lo lắng bất an, anh bèn cười, nói: “Em không nặng, thật đấy. Em ngủ đi”.

Cánh tay của anh rất chắc chắn khiến cô cảm nhận được sự an toàn. Phùng Hy không muốn nghĩ gì nữa, đầu tựa vào ngực anh, nhắm mắt lại.

Xuống cầu thang, Mạnh Thời cúi đầu nhìn, Phùng Hy đã ngủ say rồi, mặt đỏ ửng, người co lại. Anh lại khẽ thả lỏng tay ra, để cô được nằm thoải mái hơn.

“Lái xe của cậu Mạnh ra đây”. Vị giám đốc điều hành sai một nhân viên phục vụ.

“Không cần, xe của tôi đỗ ngay ở cửa”. Mạnh Thời đáp.

Vị giám đốc điều hành chạy ra ngoài cửa, nhìn trước nhìn sau nhưng không thấy xe của Mạnh Thời đâu, nhìn thấy Mạnh Thời bế Phùng Hy đi đến bên cạnh chiếc xe taxi, mồm liên há hốc.

Mạnh Thời bực mình nói: “Điều chỉnh ghế thấp xuống, để cho cô ấy nằm thoải mái chút”.

Vị giám đốc điều hành liền vội mở cửa ra rồi điều chỉnh ghế ngồi. Mạnh Thời bế Phùng Hy vào, lúc cúi người vào lái xe mới nói: “Tối nay không gặp tôi, chuyển lời cảm ơn tới tổng giám đốc Hoàng nhé”.

Thành phố đã vô cùng yên tĩnh, anh bực bội châm một điếu thuốc. Mạnh Thời không thể không nhìn nhận lại mối quan hệ giữa Phùng Hy và Phụ Minh Ý. Anh nhìn Phùng Hy đang say sưa giấc nồng với một tâm trạng rối bời, rốt cục là cô có bao nhiêu chuyện thuộc về quá khứ?

Mạnh Thời không biết mối quan hệ ngày trước giữa Phùng Hy và Phụ Minh Ý, những điều anh nhìn thấy và nghe thấy ở Hàng Châu chỉ là sự quấy rầy của Phụ Minh Ý mà thôi, một sự gây rối và quấy rầy của sếp nam đối với nhân viên nữ. Và hôm nay những câu nói mờ ám của Phụ Minh Ý giống như hòn đá đập xuống đầu khiến Mạnh Thời có phần choáng váng. Lúc cửa thang máy khép lại, Phụ Minh Ý đứng ở bên trong nhìn thẳng vào anh, ánh mắt đậm đậm của anh ta khiến Mạnh Thời phải suy nghĩ mông lung.

Gió ngoài cửa sổ thổi vào, Phùng Hy có phần hơi khó chịu khẽ xoay người, lẩm bẩm mấy câu, dường như cảm thấy hơi lạnh lại nằm co lại. Mạnh Thời khẽ thở dài, dụi thuốc, đóng cửa xe lại.

Anh vừa lái xe vừa nghĩ, tại sao anh lại bị cô hút hồn? Trong mắt Mạnh Thời hiện rõ vẻ nghi hoặc, mãi cho đến khi về đến khu nhà ở, anh vẫn chưa nghĩ ra.

Dừng xe lại, anh khẽ chạm vào người Phùng Hy. Cô vẫn chưa tỉnh, mặt vẫn đang đỏ bừng vì say. Mạnh Thời xuống xe khẽ gọi cô, Phùng Hy mơ màng đáp lại, tiếng như mèo kêu, anh liền thôi gọi cô.

Anh bế Phùng Hy lên, thấy cô không hề tỏ ra cảnh giác mà co ro trong lòng anh, ngủ rất ngon, một cảm giác được tin tưởng trào dâng trong lòng. Mạnh Thời nhìn sang phía nhà Phùng Hy, rồi lại nhìn sang phía nhà mình, xách túi của Phùng Hy, đi về phía nhà cô.

10. Chương 10: Rung Động

Nụ cười của Mạnh Thời khiến Phùng Hy cảm thấy vui lây, dường như cô cảm thấy trong cuộc sống của cô có một cánh cửa sổ được mở ra, phong cảnh bên ngoài thật tươi đẹp biết bao.

Ánh nắng ngoài cửa sổ chiếu vào, lọt qua rèm cửa màu xanh lam không còn gay gắt nữa, tạo nên chùm sáng dịu nhẹ hắt vào giường. Phùng Hy uể oải mở mắt ra, sau vài giây liền ngồi thẳng dậy. Lật chăn ra xem, ngoài áo khoác ngoài, ngay cả quần dài cũng đang được mặc chỉnh tề trên người, cô khẽ mỉm cười.

Ra khỏi phòng ngủ, trên bàn ăn có đặt một cốc sữa, và còn một đĩa hoa dành dành trắng, lá xanh mượt. Phùng Hy cầm bông hoa lên, nước vẫn còn đọng trên hoa, hương thơm dịu dịu, cô khẽ xoay bông hoa trên tay, ghé sát vào mũi, mùi hương đó rất giống với nụ cười của Mạnh Thời, nhẹ nhàng mà thiết tha. Cô bưng cốc sữa lên, một cảm giác ấm áp tỏa ra trong lòng bàn tay. Mạnh Thời vừa rời nhà cô cách đây không lâu, anh ở bên cô cả đêm hôm qua ư? Khóe miệng Phùng Hy khẽ nhếch lên. Cô mơ màng đứng dậy, trong phòng vô cùng yên tĩnh, chỉ có mùi thơm của sữa và hoa dành dành bao trùm lấy cô.

Phùng Hy bưng cốc sữa uống rồi chậm chậm bước sang phòng làm việc. Mùi thơm của mực vẫn còn phảng phất đâu đây, trên giấy là một câu trong bài Phong phú của Tống Ngọc(12): “Tạc dạ phong khởi vu thất, địch nhân tâm, tán uất kết, thư hung ức, thủy lục. Mạnh Thời”. Viết liền một mạch, nét bút như nét rồng bay, phết trong chữ “Thời” phóng khoáng vô cùng.

Ngón tay khẽ chạm vào chữ “Thời”, dựa theo từng nét lại viết lại lần nữa, mãi cho đến khi nhắm mắt cũng viết ra được cái chữ quen thuộc đó. Phùng Hy khẽ thở dài, ánh mắt lộ rõ vẻ mông lung.

Không giây phút nào là cô không cảm nhận được cái tốt của Mạnh Thời, tốt đến mức khiến cô cảm thấy bất an. Sự chu đáo, quan tâm của anh, sự bao dung và dịu dàng của anh đã làm cô cảm động. Dường như cô nhìn thấy được cảnh gió thổi tung rèm cửa, Mạnh Thời chậm chậm mài mực dưới ánh đèn, đưa tay viết chữ. Ánh mắt sáng ngời, nét mặt chăm chú, thần sắc phóng khoáng. Thế nhưng, cô có thể yên tâm để tận hưởng cái tốt của anh ư? Có thực là cô có sức thu hút mạnh mẽ đối với anh đến vậy không? Anh có thể tốt mãi với cô như vậy sao? Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu, đột nhiên Phùng Hy thấy lòng chua xót, thực sự là cô không tự tin. Kể cả đã gây trở lại, cô cũng vẫn không thấy tự tin, chỉ có cảm giác muốn đạt được nhưng lại không dám mà thôi.

Lúc này điện thoại di động đổ chuông, cô vội ra nghe máy, vừa nhìn thấy số điện thoại của cơ quan, cô thấy hơi thất vọng. Phùng Hy bình tĩnh trả lời Tiểu Cao: “Chị biết rồi, chị sẽ đến thẳng nhà hàng”.

Cô nhìn đồng hồ, đã mười giờ rồi, vội vàng đi tắm, làm vệ sinh cá nhân và trang điểm. Đột nhiên lại nhớ đến lời Phụ Minh Ý tối hôm qua, cô thấy hơi sợ hãi. Lúc này đây nhớ tới ánh mắt và lời nói của Phụ Minh Ý thấy giống như một câu đố, và câu trả lời của nó vẫn luôn ám ảnh Phùng Hy trong tám năm qua. Có âm thanh nào đó đang nhắc nhở cô không có gì phải suy nghĩ, dù sao cũng đã tám năm rồi, thế nhưng hình ảnh Phụ Minh Ý quay ngoắt ra về ở Hàng Châu vẫn khiến cô không thể nào quên.

Về mặt lý trí, Phùng Hy đã quyết định đá Phụ Minh Ý ra khỏi cuộc chơi, quyết không quay đầu, nhưng trên góc độ tình cảm lại bị Phụ Minh Ý kéo trở về tám năm trước. Cô bình tĩnh nghĩ, chấp nhận Mạnh Thời là do khao khát những tình cảm ấm áp và tình yêu mà anh dành cho cô. Lưu luyến với Phụ Minh Ý cũng là vì những tình cảm chân thành khi hai người còn yêu nhau tám năm về trước, nghĩ đến đây bất giác cô cười đau khổ. Những gì mà phụ nữ cần và khao khát hóa ra chỉ đơn giản vậy thôi, chỉ là muốn được hưởng niềm hạnh phúc được yêu mà thôi.

Một người của quá khứ, một người của hiện tại. Phùng Hy thầm nghĩ, nếu được làm lại một lần thì cô sẽ lựa chọn Mạnh Thời. Hiện tại mới là niềm hạnh phúc đáng được nâng niu trân trọng, quá khứ chỉ là niềm hạnh phúc trong ký ức mà thôi.

Lúc ngồi trên xe taxi, cô nhấn tin cảm ơn Mạnh Thời. Mạnh Thời không trả lời, Phùng Hy nghĩ, chắc chắn là anh đang ngủ bù, nhưng điện thoại di động vẫn bị cô nắm chặt trong tay. Lúc đến nhà hàng, vẫn chưa thấy có tin nhắn trả lời, Phùng Hy nhìn điện thoại di động cười, cô đã có phần để tâm đến Mạnh Thời rồi, tâm trạng chờ đợi tin nhắn này thật mới mẻ làm sao.

Buổi trưa ăn cơm ở nhà hàng Tứ Hải, một chiếc bàn tròn rộng, các món ăn hấp dẫn, mở ra hai chai Mao Đài mười lăm năm, Phụ Minh Ý và Vương Thiết mỗi người ngồi một bên tổng giám đốc Thái, Phùng Hy và Dương Thành Thượng cũng ngồi hai bên. Mục tiêu rất rõ ràng, hai sếp tiếp tổng giám đốc Thái, còn lại râu ria là để cho Phùng Hy và Dương Thành Thượng lo giải quyết.

Tổng giám đốc Thái ngồi ở phía đối diện hỏi Phùng Hy với vẻ quan tâm: “Tối qua cô Phùng Hy nghỉ ngơi khỏe chứ?”.

Phùng Hy lập tức nở nụ cười trả lời, “Vâng, từ lượng em kém, ngại với tổng giám đốc Thái quá. Bây giờ vẫn chưa tỉnh rượu đây này, chỉ có thể lấy trà thay rượu để mời tổng giám đốc Thái thôi”.

Cô chỉ muốn uống ít đi, khó khăn lắm mới giảm được cân, tuyệt đối không thể để vì ăn tiệc tiếp khách nhiều mà để béo trở lại. Công việc không bao giờ có thể trở thành toàn bộ cuộc sống của cô. Nghĩ vậy, Phùng Hy liền nở nụ cười tươi tắn trên môi.

Phụ Minh Ý cười cười nhìn cô: “Tổng giám đốc Thái và giám đốc Phùng hợp nhau là tốt nhất, đơn hàng này sẽ để cho giám đốc Phùng toàn quyền phụ trách”.

Tổng giám đốc Thái cười ha ha: “Lần này mua sắm máy móc cũng chiếm một số lượng lớn, vật liệu cũng chiếm một phần ba, nhưng giám đốc Phùng lại là người của bộ phận cơ khí”.

Ý của tổng giám đốc Thái là muốn hỏi xem Phùng Hy có thể ký kết luôn cả mảng vật liệu không. Nghe thấy thế Vương Thiết liền cười nói: “Tổng giám đốc Thái đã nói thế rồi, giám đốc Phùng toàn quyền phụ trách, mảng vật liệu tổng giám đốc Thái không cần phải lo nữa đâu”.

Phùng Hy thấy Vương Thiết nở nụ cười đầy ẩn ý với cô, trong lòng cũng đã hiểu, rồi cô cũng không nén nổi, bèn nhìn sang Phụ Minh Ý, anh cũng liếc cô một cái đầy ẩn ý. Ánh mắt của hai vị tổng giám đốc đều bí ẩn khó hiểu, Dương Thành Thượng đang uống rượu với người của công ty Cừ Giang, lập tức Phùng Hy cảm thấy mình như bị đẩy đến đầu sóng ngọn gió.

Cô đành phải nhắc chén trà lên nói với tổng giám đốc Thái: “Em lấy trà thay rượu để mời tổng giám đốc Thái, chúc cho sự hợp tác của chúng ta vui vẻ tốt đẹp!”.

Chén trà vẫn chưa đặt xuống, điện thoại liền đổ chuông, cô bình thần tắt ngay điện thoại, tiếp tục cười nói. Đợi đến sau khi ăn xong, tiền đoàn tổng giám đốc Thái về, Vương Thiết cười nói: “Giám đốc Phùng, ngồi xe của tôi về công ty nhé!”.

Trên xe, Phùng Hy nhả tin lại cho Mạnh Thời, thấy anh nhả ngay lại là tối cùng nhau đi ăn, trong lòng cô thấy vui vui, nụ cười thấp thoáng trên môi.

Vương Thiết cười hỏi: “Phùng Hy à, trả lời tin nhắn của ai mà cười tươi thế?”

Phùng Hy đáp: “Của bạn trai em”.

Vương Thiết nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên, cười lớn: “Hay quá nhỉ, Phùng Hy, cô nhìn cô xem, gầy đi trông xinh hẳn, còn có bạn trai nữa, lại được ký hợp đồng lớn trị giá trăm triệu tệ, kỳ nghỉ phép vừa rồi ổn quá còn gì”.

Ẩn ý trong lời nói của Vương Thiết là muốn nhắc Phùng Hy phải ghi nhớ công lao của ông. Làm sao Phùng Hy lại không hiểu, cười khúc khích nói: “May mà có sếp tạo điều kiện. Thế nhưng sếp phải giữ bí mật cho em đây, em mới ly hôn được ba tháng thôi mà, trong công ty nhiều người hay gièm pha”.

“Yên tâm, tôi phải biết chứ. À đúng rồi, cậu Trần Mông vẫn còn đang nhắc chuyện vật liệu, cô định để làm một mình hay nhường cho Trần Mông?”

Phùng Hy nhanh trí hỏi: “Em không rành lắm mảng vật liệu, mặc dù hợp đồng là để bộ phận cơ khí ký, nhưng với bộ phận vật liệu vẫn là một công ty, ý sếp thế nào ạ?”

Cô tưởng rằng Vương Thiết sẽ bảo cô chia mảng vật liệu ra, không ngờ Vương Thiết lại nói: “Thôi cô làm đi. Về sau bộ phận vật liệu cũng sẽ ký hợp đồng của bộ phận cơ khí, Trần Mông và Dương Thành Thượng bất hòa, chắc là cậu ta sẽ không nhường cho bộ phận cơ khí đâu”.

Phùng Hy “vâng” một tiếng, trong lòng bắt đầu thầm tính xem Vương Thiết muốn đạt được cái gì. Phụ Minh Ý muốn đối phó Vương Thiết, nhưng Vương Thiết không nhúng tay vào mảng vật liệu nữa, không phải mọi tính toán của Phụ Minh Ý đều đổ bể hết sao?

Đang nghĩ thì tin nhắn lại gửi đến, tin nhắn của Phụ Minh Ý, rất ngắn gọn: “Buổi tối điện thoại”.

Phùng Hy lại thở dài, thực sự là anh coi cô như khẩu súng để sử dụng. Nhớ đến ánh mắt của Phụ Minh Ý tối hôm qua, trong lòng lại thấy sợ. Về đến công ty, lúc xuống xe, Vương Thiết cười nói: “Phùng Hy đây là lần đầu tiên cô làm về vật liệu, nếu giá cả và nhà cung cấp không thạo thì cô có thể tìm tôi”.

Phùng Hy rất hiểu ý.

Ngày trước Vương Thiết và Trần Mông cùng làm vật liệu, được chia tiền từ chỗ Trần Mông. Hiện nay ông ta muốn chặn cả hai đầu, tìm một nhà cung cấp đáng tin cậy, để chia tiền từ chỗ cô, thảo nào ông ta không cần Phùng Hy giao hợp đồng cho Trần Mông. Hợp đồng mua sắm vật liệu mà cô ký, Trần Mông không thể gỡ trò gì trong hợp đồng, có lợi nhuận cũng không giấu được.

Cô phục Vương Thiết sát đất. Đừng nói đến cô, ngay cả Dương Thành Thượng cũng không thạo mảng vật liệu. Phụ Minh Ý mới chân ướt chân ráo về công ty, cũng không hiểu lắm về giá thép và nhà cung cấp ở thành phố này. Khi thương lượng giá cả ký hợp đồng với tổng giám đốc Thái và tìm nhà cung cấp, cô buộc phải nhờ Vương Thiết giúp.

Lẽ nào Phụ Minh Ý không biết được tình hình này? Lại một câu hỏi nữa hiện lên trong đầu Phùng Hy.

Cô quay về phòng mình với bao suy nghĩ trong đầu. Buổi chiều triệu tập nhân viên trong phòng để soạn thảo văn kiện đấu thầu, còn mình thì ngồi bên máy tính để soạn thảo hợp đồng. Thời gian cả buổi chiều đã trôi qua như vậy. Lúc gần sáu giờ Mạnh Thời gọi điện đến nói đang đứng đợi cô ở dưới, Phùng Hy vội vàng thu dọn đồ đạc ra về.

Lúc vào thang máy cô lại gặp Phụ Minh Ý, Phùng Hy thấy may vì thấy có không ít đồng nghiệp cùng đứng đợi thang máy, cô bèn lên tiếng chào Phụ Minh Ý rồi ung dung bước vào.

Bước ra khỏi cổng lớn của cơ quan cô liền nhìn thấy Mạnh Thời đang tựa vào cửa chiếc xe taxi cũ của anh. Anh mặc một chiếc áo phông màu xám, quần bò loại vải mỏng, giống như cây bạch dương đang đứng uy nghi trước gió. Phùng Hy bất giác cúi đầu nhìn bộ váy mình đang mặc, trong tích tắc đó, cô vội nghĩ, lẽ nào cô sợ không xứng với anh sao? Nghĩ vậy, cô lại bắt đầu dè dặt, do dự không rảo bước nhanh nữa.

Phụ Minh Ý đứng ở sau lưng cô, đột nhiên khẽ nói một câu: “Không ngờ anh ta lại lái taxi à?”.

Phùng Hy lập tức ngẩng đầu lên cười: “Sao cơ, anh khinh à?”.

Trong mắt Phụ Minh Ý chỉ có vẻ tư lự, nghe giọng cô là anh biết cô đã hiểu lầm, bèn khẽ nói một câu: “Ý anh không phải là như vậy. Ý anh muốn nói là phong độ của anh ta không giống”.

Phùng Hy đã hiểu lầm rồi nên cô không muốn nghe giải thích gì thêm, nói với vẻ mỉa mai: “Công việc chẳng qua chỉ là bát cơm mà thôi, anh ấy làm nghề gì cũng thế thôi, lẽ nào cứ nhất thiết phải ngồi trên ghế của tổng giám đốc thì mới được coi là hùng dũng oai phong?”.

Một nét bực bội hiện thoáng qua trên mặt Phụ Minh Ý, anh cố gắng kìm chế nói: “Em cẩn thận thì hơn”.

Nói rồi anh bỏ đi ngay, lái chiếc xe Audi mà công ty cấp cho anh đi lướt qua. Lúc đi qua chỗ Mạnh Thời, Phụ Minh Ý lạnh lùng nhìn anh, cách bảo vệ Mạnh Thời của Phùng Hy và sự chăm chọc của cô dành cho anh đã khiến anh vô cùng chua xót, bực bội. Anh rất ngạc nhiên khi thấy Mạnh Thời lái xe taxi, đây hoàn toàn là sự phán đoán trực giác của anh đối với người đàn ông này. Phụ Minh Ý khẽ chữi thăm. Một lát sau, xe đã ra đường lớn, hòa vào dòng xe tấp nập trên đường, mãi lâu sau, Phụ Minh Ý mới bình tĩnh trở lại.

Mạnh Thời dõi theo bóng xe của Phụ Minh Ý. Anh nghĩ, Phùng Hy không thể tiếp tục ở lại công ty này được nữa, suốt ngày bị sếp của mình theo dõi, dù có muốn tránh cũng chỉ tránh được một hai ngày, không thể tránh mãi được. Lần nào chạm mặt với Phụ Minh Ý, anh đều cảm nhận được một sự đối địch, và sự đối địch này có thể sẽ khiến Phùng Hy bị tổn thương trong công việc. Sự ghen tuông của phụ nữ rất đáng sợ, cái ghen của đàn ông có lẽ còn ngông cuồng hơn.

Phùng Hy bước đến bên xe Mạnh Thời cũng không quay đầu lại, điều này khiến cô có phần ngại ngùng.

Ở Hàng Châu, cô nói rõ với Mạnh Thời rằng đây là khu vực có gài mìn, tối qua ở Hoàng Đô, trước khi ra về Phụ Minh Ý còn buông ra một câu rất mờ ám. Ánh mắt Phùng Hy lặng lẽ nhìn xuống, cảm giác muốn rút lui lại bao trùm lấy cô. Cô gọi anh bằng một tiếng rất khẽ.

Lúc này Mạnh Thời mới quay đầu lại, ánh mắt của Phùng Hy đang né tránh, anh khẽ cau mày, một cảm giác khó chịu từ đâu ập tới. Anh cười, mở cửa xe ra nói: “Đừng đứng gần tò te ở cổng công ty em nữa, lên xe đi em!”.

Sau khi rời khỏi công ty Phùng Hy, Mạnh Thời lái xe đến công viên Nam Hồ, hào hứng nói: “Chúng ta đến ăn cơm ở nhà hàng Sơn Dã Nhân Gia ở Bán Sơn”.

Công viên Nam Hồ nằm trên khu đất rộng mấy trăm mẫu, trước kia là một vùng đầm lầy, sau này thành phố cải tạo dẫn nước sông vào xây thành hồ. Bên hồ là những kiến trúc phong cổ, mọi người đến đây để ăn uống vui chơi, ngay cả ngọn núi vốn là núi hoang bên cạnh công viên cũng được xây thành viên lâm, xung quanh là những quán trà, nhà hàng lớn nhỏ.

Nhà hàng Sơn Dã Nhân Gia nằm ở sườn núi Bán Sơn, không rộng nhưng rất đông khách. Một phần là do tầm nhìn tuyệt đẹp, một phần là do ông chủ ở đây có món ăn đặc biệt - thịt thỏ rút xương. Thơm ngon đặc biệt, giá cả cũng vừa phải, suất thịt thỏ cho hai người ăn hết bốn mươi tám tệ, tặng thêm ba đĩa rau xanh, cơm ăn thoải mái.

Phùng Hy đã từng đến đây ăn, chỉ cần vào giờ cao điểm, chắc chắn không có chỗ ngồi. Lúc lên núi cô cười, nói: “Bây giờ là bảy giờ, hai chúng ta ít nhất phải xếp hàng đợi đến chín giờ mới có chỗ ngồi”.

Mạnh Thời chỉ cười không nói gì. Đến nơi, quả nhiên thấy các bàn nhìn ra hồ đã kín người, ngoài cửa vẫn còn nhiều thực khách đang ngồi trên ghế trúc để đợi bàn. Phùng Hy khẽ thở dài, nói: “Phải đợi thôi”.

“Đi theo anh”. Mạnh Thời kéo Phùng Hy đi vào trong, đi qua các phòng rồi vào đến sân sau.

Trong sân mọi người đang bận rộn, dưới chân tường có đặt bảy tám chiếc lồng sắt, bên trong toàn là thỏ. Mạnh Thời gọi một tiếng: “Bác Đặng!”.

Phía trong cửa sổ có người lên tiếng thưa. Chỉ trong chốc lát, một người từ cửa bếp đi ra, tầm bốn mươi tuổi, thân hình béo mập. Ngang eo có thắt một chiếc tạp dề dính đầy vết dầu mỡ đen, tay cầm một bát sứ đang ướp gia vị cho thỏ, cười hềnh hếch đáp: “Đặt ở trên sân rồi, tự vào thôi”.

“Xong việc bác ra uống cốc bia nhé”. Mạnh Thời chào một câu, kéo Phùng Hy đi vào trong.

“Ok! Tôi đã chuẩn bị cho cậu trà Long Tĩnh mới của năm nay rồi đây, tự pha đi nhé. Bia cũng là loại cậu thích!”, ông Đặng nói thêm một câu rồi lại quay vào bếp.

Phía trong là một cái sân, xây theo kiểu nhà hai tầng phông cổ, rõ ràng là nhà của ông Đặng. Trong sân có bày ba bồn đá lớn trồng hoa súng, đứng phía nhìn ra Nam Hồ, có bày một tấm bình phong bốn cánh được điêu khắc hoa văn để ngăn cách, qua bình phong là thấy bàn ghế đã bày sẵn. Mạnh Thời dắt Phùng Hy vào ngồi với vẻ rất thành thạo, cầm phích nước lên pha hai cốc trà.

Gió thổi khiến đám đèn lồng treo trên cao lắc lư, mở nắp cốc ra, hương trà thơm ngát. Phùng Hy hỏi với vẻ tò mò: “Nhà hàng của bạn anh mở hả?”.

Mạnh Thời ngồi trên ghế trúc với vẻ rất thư giãn, nhấp một ngụm trà, nói: “Anh là ân nhân cứu mạng của ông ấy”.

Thấy Phùng Hy không hiểu, Mạnh Thời liền cười đáp: “Anh quen ông ấy trong chợ đồ cổ, thấy ông ấy tính tình thẳng thắn, không nỡ để ông ấy bị lừa. Có một bà già cầm một chiếc lư hương, chiếc lư hương này được gói trong tấm vải, ông ấy tưởng là đồ cổ định mua. Nếu mà mua cái lư hương đó thì làm gì có nhà hàng Sơn Dã Nhân Gia này. Hôm nay em cũng không được ăn món thử rút xương nữa”.

Phùng Hy cười đáp: “Mọi người đều nói những quả lừa này do một nhóm tội phạm có tổ chức gây ra, anh nói ra sự thật như thế không sợ bị trả thù à?”

Mạnh Thời nghiêng đầu tựa vào gần Phùng Hy hơn, làm ra vẻ như người đang kể chuyện, nói một cách bí hiểm: “Em nói đúng rồi đấy, bà già đó không phải đi một mình đâu. Ông Đặng sau khi được anh nhắc nhở liền gầm lớn về phía bà già, kết quả là có bốn, năm gã đàn ông nhảy ra, lúc đó...”

“Lúc đó đã rút ra rồi, không hiểu cái lư hương của bà già đó làm sao mà rơi xuống đất và mất một chân. Bà ta ngồi dưới đất khóc tu tu, nói tôi lấy mất mạng của bà ấy!”. Ông Đặng bê xoong thịt thỏ thơm phức bước tới, cười hèn hèn tiếp lời: “Mạnh Thời khá thật đấy, chỉ nói một câu mà đã đuổi được đám người đó đi”.

Phùng Hy nhìn Mạnh Thời với vẻ tò mò, anh không nói gì nữa mà quay sang nhìn ông Đặng, chậm rãi chế bát nước chấm cho Phùng Hy. Ông Đặng chùi tay lên tạp dề, nhìn Phùng Hy một lượt từ đầu đến chân, nhưng không đi ngay mà vẫn bám riết lấy Mạnh Thời hỏi: “Trà ngon chứ?”.

Mạnh Thời không đếm xỉa gì đến ông ấy, gấp cho Phùng Hy miếng thịt thỏ vào bát nói: “Em ăn thử đi, đôi lần rồi chứ? Ăn thịt thỏ không béo đâu”.

Ông Đặng cười hề hề, mở một chai bia ra rót ỉnh và Mạnh Thời, kéo một chiếc ghế trúc ra ngồi xuống. Mạnh Thời gờ cổ thủy tinh lên nói: “Bác Đặng, hôm nay quán đông khách quá nhỉ, bên ngoài vẫn còn khách xếp hàng đợi bàn ăn nữa đó. Tôi mời bác một cốc, không dám giữ bác lâu, công việc làm ăn vẫn là quan trọng”.

Phùng Hy phì cười, chỉ vào Mạnh Thời nói: “Sao anh lại thế chứ? Bác Đặng chỉ cướp lời anh mà anh đã đuổi người ta đi? Lúc mới đến còn bảo nếu có thời gian thì vào uống cốc bia!”.

Mạnh Thời cũng không thấy bực Phùng Hy, quay đầu sang nói với ông Đặng: “Bác Đặng, bác nghe cô gái này nói rồi đấy, bác thấy tôi có phải là hạng người đó không? Nào, bác ngồi xuống uống bia đi. Ngày mai có thời gian tôi sẽ đưa bác đi xem cái bát sứ đời nhà Tống đó”.

Về bất ngờ hiện rõ trong mắt ông Đặng, chỉ còn thiếu nước nhảy lên hoan hô mà thôi. Ông đã hiểu ý Mạnh Thời nói, lập tức đặt cốc xuống nói với Phùng Hy: “Làm sao Mạnh Thời lại có thể hẹp hòi như thế chứ? Không phải cậu ấy tức vì tôi cướp lời cậu ấy đâu, mà là cậu ấy... hết sức hận tôi vì tôi cướp lời của cậu ấy! Ha ha! Thôi hai vị dùng đi nhé, tôi bận chút đấy”.

Mạnh Thời cứng họng, Phùng Hy cười ngặt nghẽo. Đây là lần đầu tiên cô phát hiện thấy Mạnh Thời cũng có lúc giận dữ. Những ngày qua tiếp xúc với anh, điều khiến cô nghi hoặc nhất là cảm thấy Mạnh Thời quá tuyệt vời, và một người quá tuyệt vời luôn khiến cô cảm thấy bất an.

Lúc này đây cô thấy trong mắt Mạnh Thời có chút gì đó ngượng ngịu, cô cười khúc khích, nói: “Không mua chuộc được đúng không? Hóa ra là anh hết sức hận ông Đặng vì ông ấy đã cướp lời anh!”.

Cô ngửa mặt lên cười lớn. Dưới ánh đèn lồng, nụ cười của cô tựa như một đóa hoa đang nở rộ rực rỡ, dường như mọi cảnh vật ở Nam Hồ đều thấm đượm nụ cười của cô.

“Miệng em dính ớt rồi”. Mạnh Thời nhìn cô, đưa tay ra lau khóe miệng cô, tiện đà cúi xuống hôn cô một cái.

Mọi sự giật mình của Phùng Hy đã bị Mạnh Thời nuốt trôi. Phùng Hy mở to mắt, nhìn dãy đèn lồng đỏ lác lác lơ trong mắt anh, bàn tay anh đã che kín mắt cô, hơi thở ấm áp tỏa ra, đọng lại trên đôi môi. Phùng Hy căng thẳng đến nỗi không biết nên để mặc anh hay đẩy anh ra, nghe thấy tiếng Mạnh Thời khẽ nói: “Đừng từ chối anh...”.

Phùng Hy sững người, tiếng anh đã kề sát bên tai cô, “Nếu em dám đẩy anh ra, anh sẽ cắn đứt cổ em!”

Theo tiềm thức cô liền đẩy anh ra, Mạnh Thời khẽ nâng má cô, khiến cô phải ngửa người ra sau, quả thật là đôi môi anh đã ghé xuống cổ cô. Anh khẽ dùng răng cạ cạ, “Em nói đi, anh có nên cắn một miếng không?”.

Phùng Hy hét lớn: “Đừng!”.

Mạnh Thời cười lớn buông tay ra, cúi đầu cô vào lòng anh: “Chọc xấu được anh mà em vui thế à?”.

Đầu tựa vào ngực anh Phùng Hy cảm nhận được một cảm giác rất an toàn, cô vừa muốn thở dài, vừa muốn cười. Cô không thể phủ nhận sự rung động và khát vọng của mình trong lúc này. Ngẩng mặt lên nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của Mạnh Thời, Phùng Hy liền hỏi anh một câu: “Thực sự là anh không quan tâm đến việc em đã từng ly hôn sao?”.

Nụ cười của Mạnh Thời vụt tắt, ánh mắt sáng ngời, nói với vẻ nghiêm túc: “Anh quan tâm. Anh thường xuyên tự đặt câu hỏi không hiểu em đã trải qua những gì trong quá khứ, anh luôn có một cảm giác bất lực vì không nắm bắt được những điều này. Em có muốn kể cho anh nghe không?”.

Nụ cười của Phùng Hy cũng dần dần tắt ngấm, cuối cùng bình tĩnh nhìn thẳng vào anh. Cô thầm nghĩ một cách bi ai rằng, lẽ nào mỗi khi trải qua một mối tình nào đó, cô đều phải kể về quá khứ để xin đối phương thông cảm và bỏ qua cho hay sao?

Nhưng có người đàn ông nào là không thích tìm hiểu? Cô khẽ cúi đầu xuống, lòng thấy do dự vô cùng. Nghĩ tới những điểm tốt của Mạnh Thời, dũng khí muốn có một hạnh phúc mới đã khuyến khích cô cất lời: “Em chỉ hơn người phụ nữ khác một cuộc hôn nhân mà thôi”.

Cái mà anh muốn biết không phải là điều này. Mạnh Thời khẽ thở dài, “Phụ Minh Ý, vị sắp theo em đến tận Hàng Châu khi mà em chưa giảm béo, anh ta không hề đơn giản đối với em”.

Phùng Hy hơi sững người, khẽ lùi một bước về phía sau, nhìn chằm chằm vào Mạnh Thời nghiêm túc nói: “Mạnh Thời, anh nên đi tìm một cô gái trong trắng chưa từng yêu lần nào. Người nào cũng có bí mật riêng của mình, nếu anh cảm thấy em phải báo cáo rõ ràng tất cả những gì thuộc về quá khứ mà em đã trải qua trong hai mươi chín năm qua thì anh mới hài lòng thì chúng ta hãy chỉ làm bạn bình thường của nhau mà thôi”.

Cô đứng cách anh không đến một thước. Ven bờ Nam Hồ sau lưng cô lấp lánh trong ánh đèn, đột nhiên Mạnh Thời cảm thấy cô cách anh rất xa, giống như một cái bóng lơ lửng trong không trung. Sắc mặt anh dần bình tĩnh trở lại, ngọn lửa trong đôi mắt bị đèn lồng chiếu vào vẫn đang bốc cháy rùng rục. Cô từ chối anh như vậy sao? Chỉ là vì anh hỏi về quá khứ của cô? Anh không quan tâm đến việc cô đã từng kết hôn, điều mà anh quan tâm là cô chưa bao giờ tâm sự thật lòng với anh.

Một cảm giác chua chát trào dâng trong lòng Phùng Hy. Đáng lẽ cô nên vừa khóc vừa kể cho anh nghe những nỗi ám ức về mặt tình cảm mà cô phải chịu đựng trong mấy năm qua, đây mới là cách làm của người phụ nữ thông minh. Thế nhưng nếu phải dùng sự trút bày tâm sự về quá khứ để đổi lấy sự thông cảm, thương xót của anh thì lòng tự trọng của cô không cho phép. Một người đàn ông đối xử tốt với cô như vậy lại có thể làm mặt lạnh với cô vì hiện giờ cô không bày tỏ nỗi lòng hay sao, thế còn tương lai thì sao? Đột nhiên cô cảm thấy gió thổi năm rất lạnh. Phùng Hy chậm chậm đứng dậy, nói: “Em xin lỗi đã để anh thất vọng. Cảm ơn anh nhiều... Cảm ơn anh đã quan tâm tới em. Em về trước đây, anh đừng nói gì nữa”.

Cô cầm túi xách dứt khoát quay ra. Ngoài cổng tiếng người nói chuyện xôn xao, đi qua khu vực náo nhiệt nhất, bên ngoài là núi và hồ, Phùng Hy sầm mặt xuống, bước chân chắc nịch. Chẳng mấy chốc cô đã xuống tới chân núi, bắt một chiếc taxi ra về.

Tiếng gió ngoài cửa xe thổi vào, cô đưa tay giữ chặt môi, lại sờ thấy nước mắt lăn dài trên gò má. Đột nhiên cô bật cười, vừa nức nở vừa cười. Cô thực sự là lúc đáng khóc thì không khóc, lúc không đáng khóc lại không sao ngăn được. Đôi môi khê mở, nụ hôn ẩm nồng mềm mại của Mạnh Thời dường như không tồn tại. Cô thật ngốc, còn tưởng rằng thật sự có thể được sở hữu tình yêu một lần nữa.

Mặt hồ dưới chân núi bị đèn chiếu hắt ra những chùm sáng rực rỡ, ngồi giữa lưng chừng núi có thể ngắm toàn bộ phong cảnh này, nhưng trong lòng lại trào lên một cảm giác lẻ loi. Mạnh Thời uống bia, lặng lẽ ngồi, vẻ mặt nặng trịch có phần bức tức.

Anh chàng Phụ Minh Ý đó là cấm địa trong đáy lòng cô nên không được phép động vào hay sao? Cô có thể thần nhiên đối mặt với cuộc hôn nhân thất bại đó, nhưng lại không thể thần nhiên đối mặt với anh chàng đó hay sao? Mạnh Thời đột nhiên nổi cáu, giơ tay ném ngay chai bia không lên cái cây ở phía đối diện.

“Ấy ấy, nhà tôi không phải là cái bãi rác đâu nhé! Người nào cũng ném chai rượu thế này thì Tiểu Nam Sơn không thể thành khu du lịch được!”. Lúc này ông Đặng đã cởi tạp dề ra và bước vào, tiện thể ngồi ngay xuống chỗ của Phùng Hy. Ông rót một cốc bia ỉnh, huých Mạnh Thời, cười: “Uống với anh trai cốc bia cho bớt giận, con gái giận dữ là chuyện bình thường, về nhà dỗ dành chút là được”.

Tiếng vỡ của chai bia dường như đã khiến Mạnh Thời bớt giận, anh chạm cốc với ông Đặng, nói: “Lát nữa phiền bác cho người thu dọn hộ mảnh vỡ nhé. Xin lỗi bác”.

Ông Đặng vỗ vỗ vai anh với vẻ thoải mái, cười nói: “Chuyện vặt, cậu không đập hết nhà tôi là được”.

Mạnh Thời nghiêng đầu cười: “Nếu như tôi đập hết thì sao?”

Ông Đặng chớp mắt nói: “Cậu không làm thế đâu. Cậu không biết giới đồ cổ tặng cậu danh hiệu con hồ ly điếm đàng à?”.

“Sao lại thế? Hôm nay kể cả tôi có say, làm một thằng lưu manh không có văn hóa cũng là điều bình thường!”. Mạnh Thời nhớ tới thái độ của anh đối với Phùng Hy rất tốt, câu đối nhị thập ngũ hiếu đều đã bày ra rồi. Anh đã quá chiều cô, đến mức không còn giống bản thân anh nữa.

Nghe thấy ông Đặng nói vậy Mạnh Thời liền thấy bức. Điếm đàng? Nghe là muốn nổi cáu. Vừa nãy anh muốn kéo cô lại để nói cho ra nhẽ, nhưng lại sợ mình nổi cáu làm hỏng hết mọi việc, đành phải trăn trăn nhìn cô bỏ đi. Khó khăn lắm chuyện giữa cô và anh mới có chút tiến triển, giờ lại quay về con số không. Hiện tại anh chỉ thấy Phùng Hy như con ốc sên, khẽ chạm là rụt sâu vào trong vỏ.

Ông Đặng phì cười, nói: “Người anh em à, đối với phụ nữ, có những lúc làm quân tử lại không bằng làm lưu manh đâu. Cậu quan tâm quá cũng không được đâu!”.

Câu nói của ông Đặng đã khiến Mạnh Thời bình tĩnh. Anh sững người rồi thở dài: “Bác Đặng, tôi coi bác như anh trai nên tôi cũng không khách khí nữa. Bác thử xem xem, tại sao tôi lại mê mẩn một người phụ nữ đã từng ly hôn đến vậy?”.

Ông Đặng không thích nghe những chuyện này, ông gấp một miếng thịt thỏ, vừa nhai vừa nói: “Chú ý cách nói năng của cậu. Cô ấy đã từng ly hôn, cậu mê cô ấy, lẽ nào cô ấy phải tự cảm thấy mình kém cỏi hơn cậu hay sao? Tôi thấy cô gái vừa nãy rất được đấy, kể cả cô ấy đã từng ly hôn, nhưng khí chất lại khá hơn rất nhiều so với mấy cô gái chưa từng lấy chồng? Có phải cậu nhắc đến chuyện buồn của cô ấy không?”.

Mạnh Thời phân bua: “Ý tôi không phải là như thế, tôi chỉ muốn cô ấy kể cho tôi biết, đừng giấu diếm làm gì”.

“Ai muốn suốt ngày kể chuyện buồn của mình cho người khác nghe?”.

“Tôi không phải là người khác!”.

Ông Đặng lại rót đầy bia cho Mạnh Thời, nói: “Chính vì cậu không phải là người khác nên cậu càng không nên nhắc đến những chuyện đó. Có những việc không thể bày ra hai năm rưỡi để phân tích. Cậu muốn

biết cái gì? Tại sao cô ấy lại ly hôn? Ly hôn là lỗi của ai, ai bảo cậu không quen cô ấy trước khi cô ấy kết hôn. Điều quan trọng nhất là hiện tại cậu và cô ấy có thể tiếp tục yêu nhau được không?”.

Mạnh Thời đang định nói không phải vì anh nhắc đến chủ đề ly hôn mà làm cho Phùng Hy giận bỏ đi, nhưng nghe thấy câu cuối cùng của ông Đặng, mắt anh liền sáng lên. Anh ngửa đầu uống hết bia, cười với ông Đặng: “Ngày mai đi xem chiếc bát cổ đó nhé, thôi tôi đi đây. Phụ nữ mà để giận qua đêm là khó dỗ lắm”.

Ông Đặng cười ha ha, nói: “Đi đi, quỳ xuống tắm phần vò quần áo mà năn nỉ, được tha hãy đứng dậy”.

Mạnh Thời rảo bước ra ngoài, quay đầu cười nói: “Nghe bà chị nói, kể từ khi có máy giặt, nhà tiếc không nở vứt đi tấm phần vò quần áo, và nó đã thành đồ chuyên dụng của ông anh rồi”.

Lúc ra ngoài cổng, hành lang bên ngoài vẫn đang đông khách. Mạnh Thời nghe thấy một tiếng gọi lạnh lẽo, liền quay đầu nhìn lại, thì thấy Giang Du San đứng dậy, hào hứng vẫy tay gọi anh. Mạnh Thời vội nhìn về phía Giang Du San, thấy mọi người xung quanh đều không phải là người quen, mới mỉm cười bước về phía đó, nói: “Trùng hợp quá”.

Giang Du San như mũi tên lao ngay tới, túm lấy cánh tay anh: “Anh Mạnh Thời, cuối cùng thì anh đã về rồi, hôm nay mẹ anh còn nhắc đến anh đấy!”.

Mạnh Thời thờ ơ gạt tay cô ra nói: “Anh cũng vừa mới về. Tối nay còn có chút việc làm ăn phải đàm phán, anh về trước nhé, em cứ ăn đi”.

Giang Du San sắc mặt hồng hào, trông rất yêu kiều. Ánh mắt cô thoáng lên một vẻ thất vọng, không tin Mạnh Thời mới về. Cô đã quen với việc Mạnh Thời lẩn tránh cô, vì thế cũng không để tâm. Cô tin rằng có công mài sắt có ngày nên kim, không nỗ lực đến tận cùng, cô quyết không bỏ cuộc.

Nghĩ đến đây, Giang Du San mỉm cười nói: “Anh Mạnh Thời, lần này anh đi Việt Nam tham gia cuộc đua việt dã có giành được giải gì không? Em rất muốn nói chuyện với anh. Nhưng tối nay em phải đi chiêu đãi khách hàng nên không đi được. Điện thoại di động của anh gọi không được, anh cho em số, có gì em sẽ gọi cho anh”.

Mạnh Thời nhếch cặp lông mày lên, cười nói: “Anh về rồi, điện thoại đã gọi được rồi. Em bận đi nhé, anh còn có việc cái đã”. Mạnh Thời mỉm cười gạt đầu, không hề tỏ ra lưu luyến.

Trần Mông tuổi còn trẻ mà đã được lên làm giám đốc bộ phận vật liệu, lúc ký hợp đồng thì luôn cúi xun xoe, lúc tìm nhà cung cấp lại lên mặt ta đây. Giang Du San là nhà cung cấp thép, nên quan hệ rất tốt với anh ta. Trần Mông thấy Giang Du San xinh xắn phóng khoáng, làm việc đến nơi đến chốn nên rất có thiện cảm. Nhìn thấy thái độ của Giang Du San đối với Mạnh Thời, Trần Mông có phần ghen. Anh ta nhìn Mạnh Thời thấy rất quen, nghĩ một hồi lâu cuối cùng cũng nghĩ ra. Trần Mông bê cốc bia lên cười: “Du San, anh bạn em làm nghề lái taxi à?”.

Giang Du San hậm hực ngồi xuống, nghe thấy Trần Mông nói vậy, đôi mắt bồ câu liền tròn tròn: “Anh nói gì vậy? Sao anh ấy có thể lái taxi được chứ?”.

“Hôm nay anh ta lái chiếc taxi đến cơ quan anh để chở khách!”. Trần Mông nói với giọng quả quyết, rồi cười với vẻ coi thường, “Anh tận mắt nhìn thấy còn sai à? Đúng là xe taxi mà. Anh còn nhìn thấy Phùng Hy - giám đốc bộ phận cơ khí của công ty anh lên xe anh ta mà”.

Giang Du San vô cùng khó hiểu, tại sao Mạnh Thời lại có thể lái taxi? Không phải anh đang mở công ty đó sao? Lẽ nào không đủ tiền? Cô cố nén sự nghi hoặc, cười nói: “Nghe nói công ty của các anh hiện nay các bộ phận tự ký kết hợp đồng à? Thế thì bọn em phải đi làm quen với từng bộ phận rồi. Giám đốc Trần, nghe nói gần đây công ty Cừ Giang có một hợp đồng thép, chính là phòng cơ khí của các anh ký hợp đồng đúng không?”.

Trần Mông cười ha ha đáp: “Không có nhà cung cấp quen biết, không nắm được giá cả thị trường, bộ phận cơ khí đã ký rồi, lại còn phải chấp tay nhượng lại à? Nhưng lần này đơn đặt hàng của Cừ Giang anh không động chạm. À, chính là cô Phùng Hy mà anh vừa nói với em đó, Cừ Giang để cô ta phụ trách”.

Một người phụ nữ có thể khiến Mạnh Thời phải đón sau khi hết giờ làm việc? Trực giác của Giang Du San đã mách bảo với cô như vậy. Cô cười tươi như hoa, rót đầy bia cho Trần Mông: “Từ xưa tới nay mọi cuộc hợp tác với giám đốc Trần đều rất thành công. Mặc dù giám đốc Trần không động gì đến đơn đặt hàng của Cừ Giang, nhưng chắc chắn anh phải giúp em một việc là đưa em đi gặp giám đốc Phùng Hy được không?”.

Ánh mắt Trần Mông thoáng lên vẻ ranh mãnh, nâng cốc bia lên nói: “Không vấn đề gì cả, tuy nhiên, tốt nhất là em phải nói trước với phó tổng giám đốc Vương đã”.

Chiếc xe taxi cũ của Mạnh Thời trông rất nổi bật khi đỗ giữa đám xe hơi hạng sang, hạng vừa và hạng quèn, chẳng phải mất công nhiều anh đã tìm ngay ra. Anh thấy may vì mình uống chưa nhiều, lái xe đi tìm Phùng Hy chắc không có vấn đề gì. Gần đến nơi, anh nhìn thấy bóng một người đang cúi đầu đi đi lại lại gần xe anh, bèn dừng người.

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, Phùng Hy đang khoanh tay trước ngực đi đi lại lại bên chiếc xe. Bóng cô dài lênh khênh dưới ánh đèn, không nhìn rõ mặt cô. Cô lấy chân đá một hòn đá, từ đầu này đá sang đầu kia rồi lại quay lại.

Hòn đá cứ lăn đi lăn lại như vậy, lăn đi lăn lại trên tim anh, giống như bàn tay nhỏ trên phím đàn organ, dạo lên một khúc hát du dương.

Mạnh Thời thấy lòng hơi chua xót, ngay lập tức máu lại sục sôi.

Anh giống như một chú báo nhẹ nhàng tiến lại gần cô, trong lúc Phùng Hy giật mình ngẩng đầu, bèn dịu dàng hỏi: “Tại sao em lại quay lại?”.

Trong tích tắc nhìn thấy anh, mọi dũng khí của Phùng Hy đều bay mất tăm. Ánh mắt cô mông lung, ấp úng không biết trả lời ra sao. Cô đi đến nửa đường thì không nghĩ được ra tại sao mình lại vội vàng bỏ chạy như vậy, thế rồi liền bảo lái xe quay đầu lại.

Cô cảm thấy cô có thể nói một cách hùng hồn với Mạnh Thời rằng, cô không thích nói những chuyện đã thuộc về quá khứ, cô cảm thấy cô có thể thẳng thắn nói với anh rằng, người mà anh quen là Phùng Hy của hiện tại, quá khứ là quá khứ của một mình cô, không thể mang về hiện tại của cô, cô có thể hất hàm và nói với Mạnh Thời một cách kiêu ngạo rằng, “Em đã từng ly hôn, trước đó em cũng đã từng yêu, em không làm gì sai trái cả!”.

Đứng bên xe của Mạnh Thời, đột nhiên cô thấy bình tĩnh trở lại. Cô nghĩ không cần phải nói gì cả, về nhà là xong, có thể như thế sẽ khiến Mạnh Thời bình tĩnh, để mình có thể nhìn thấy rõ ràng hơn. Thế nhưng vô số chiếc taxi đi lướt qua cô, chỉ cần cô vẫy tay là có thể chấm dứt được những suy nghĩ này, nhưng cánh tay cô lại không giơ lên được, bước chân đi từ đầu xe đến cuối xe, đi lại một hồi lâu. Cô tự hỏi mình rằng, tại cô bực quá nên mới quay lại hay tại vì cô không nỡ bỏ anh mà về?

Phùng Hy nhớ lại buổi đầu gặp gỡ với Mạnh Thời, nhớ lại anh đã uống rượu cùng cô, nhớ đến cú đâm Điền Đại Vĩ của anh, nhớ đến việc anh mất bao công sức để giúp cô giảm béo, giúp cô tìm lại sự tự tin, nhớ đến lần anh đưa cô đến chợ bán buôn để mua sắm quần áo, nhớ đến nụ hôn nồng ấm ban nãy của anh.

Thời gian được ở bên Mạnh Thời tựa như đóa hoa dành dành trắng ngần trong ánh ban mai, hương thơm dịu dịu khiến cô ngất ngây. Đây là cuộc sống mà cô mong chờ từ lâu - bếp ăn buổi sớm tỏa ra mùi thơm của sữa, tin tức buổi sáng vang lên bên tai, họ tự thu dọn đồ đạc của mình đi làm, mong chờ sau một ngày làm việc lại được gần gũi bên nhau và trải qua một đêm ấm cúng. Cô vừa đá viên đá vừa suy nghĩ liên miên, bản thân cô không muốn từ bỏ hy vọng về cuộc sống mới vừa mới bắt đầu này.

Lúc này đây anh đang đứng trước mặt cô, che khuất ánh đèn, đôi mắt sáng ngời khiến cô không dám nhìn thẳng. Mạnh Thời vẫn không định tha cho cô, anh tiến thêm bước nữa hỏi: “Tại sao em lại quay lại?”.

“Em muốn biết rốt cục là anh đã nói câu gì mà khiến bà cụ và đám người đó chạy mất!”. Nói xong câu này cô chỉ muốn đâm đầu vào tường.

Mạnh Thời cố nín cười, chậm rãi nói: “Anh nói với bà cụ rằng, trước đây có hai lần cháu đã cho bà tiền và bảo với bà đừng đi lừa người khác nữa. Bà nói rằng cháu là người tốt, trong trụ sở công an vẫn còn hồ sơ đây, bà có đi một chuyến nữa không? Có thật em quay lại là vì muốn biết điều này không?”.

Phùng Hy bướng bỉnh trả lời: “Vâng, em chỉ muốn biết điều đó”.

Mạnh Thời cười, vẫn chưa buông tha cho cô: “Anh biết rõ là em nói dối, em tưởng rằng có thể lừa được anh ư? Tại sao em quay lại?”.

Đây là lần thứ ba anh vặn hỏi cô tại sao quay lại. Phùng Hy quay đầu ra chỗ khác, không nói gì thêm nữa. Tự nhiên cô thấy oán hận anh, oán hận vì anh ép cô như thế. Cô thầm nghĩ một cách vô cùng đau khổ, đáng lẽ cô không nên quay về, để bây giờ bị Mạnh Thời căn vặn, thật đáng đời.

Về mặt cô để lộ rõ vẻ khó xử, bướng bỉnh nhưng xinh đẹp, ngực cô hơi phập phồng. Đột nhiên mắt cô liếc về phía một chiếc taxi đang đi tới, Phùng Hy lập tức giữ tay. Cô không thể ngờ rằng sau khi gặp Mạnh Thời lại rơi vào hoàn cảnh ngại ngùng đến vậy, những lời hùng dũng oai phong đã chuẩn bị từ lúc đầu đều biến thành trò cười.

Bàn tay rơi vào lòng bàn tay của Mạnh Thời, anh nắm chặt lấy, kéo cô ra phía sau xe, ghì mạnh xuống hôn cô. Hơi thở và cái ôm của anh khiến Phùng Hy nhớ tới cái ôm của cha hồi nhỏ. Có lần đi chợ đêm bị lạc đường, cô đứng ở giữa đường khóc lớn. Cha cô liền chui vào giữa mọi người và cũng ôm chặt cô như bây giờ, rồi ông gọi tên cô để dỗ cô nín, thề sẽ không bao giờ để cô lạc nữa. Vòng tay của người cha tối hôm đó khiến cô cảm thấy vô cùng an toàn.

Phùng Hy khẽ dịch chuyển bàn tay, ngần ngừ một lát rồi ôm lấy eo Mạnh Thời. Lúc này đây một chiếc xe từ xa đi tới, ánh đèn xe lướt nhanh qua hai người. Phùng Hy dụi đầu vào ngực Mạnh Thời, khiến anh phải bật cười: “Dù có trốn nữa thì người ta vẫn nhìn thôi!”.

Phùng Hy khẽ đấm Mạnh Thời, nạt: “Còn nói nữa à! Để người ta nhìn hay ho gì đâu!”

Mạnh Thời mỉm cười nhìn cô, lấy ngón tay làm lược, hất đám tóc mái đang rủ xuống của cô lên, khẽ nói, “Anh không nên hỏi em như thế, anh xin lỗi”.

Phùng Hy chớp chớp mắt. Mạnh Thời ôm cô vào lòng, nói: “Hãy tha thứ cho anh, tại anh ghen tị là không được gặp em trong những năm tháng đẹp nhất của đời em”.

Đôi mắt cô đột nhiên hơi ươn ướt, trong giây phút này đây, câu nói tưởng như không nói ra được lại được nói ra một cách rất tự nhiên. Phùng Hy tựa vào ngực Mạnh Thời nói: “Phụ Minh Ý là bạn trai của em hồi học đại học...”.

Mạnh Thời lấy tay che miệng cô. Anh cười rặng rờ, đôi mắt sáng ngời: “Đay nghiến nhau vì những chuyện trong quá khứ chẳng hay ho gì, phí cả một nỗi thịt thở rút xương. Em đã đói chưa? Chúng ta đi ăn đồ biển nướng nhé”.

Nụ cười của Mạnh Thời khiến Phùng Hy cảm thấy vui lây, dường như cô cảm thấy trong cuộc sống của cô có một cánh cửa sổ được mở ra, phong cảnh bên ngoài thật tươi đẹp biết bao.

11. Chương 11: Thế Gia

Nếu giống như du khách hoặc khách thập phương từ thành phố đến đất tay Phùng Hy đi vào phố cổ thì rất đơn giản, còn để đất tay cô vào cổng nhà có đôi sư tử đá trước cửa thì lại vô cùng khó khăn.

Trong cuộc đời con người luôn có những buổi sáng để lại ký ức sâu sắc cho người ta. Ví dụ buổi sáng mừng một tết, bị tiếng pháo nổ làm cho tỉnh giấc, ngồi bật dậy xin tiền mừng tuổi của người lớn, mặc quần áo mới, trong túi có tiền, phấn khởi vô cùng; hoặc như ngày mới vào đại học, tỉnh dậy trong phòng ký túc xá có sáu người, tròn mắt nhìn trần màn, nghĩ cuộc sống mới đã bắt đầu; hoặc như buổi sáng hôm nay của Phùng Hy. Miệng cô tỏa ra mùi thơm của kem đánh Lạnh Toan Linh, tóc tỏa ra mùi thơm của dầu gội đầu Head and Shoulders, trước khi ra cửa còn ngấm lại chiếc váy ngắn màu xanh nhạt trong gương, tay chống vào phần eo thon thả, cặp mông cong tròn gợi cảm, chân đi đôi giày cao gót bầy phân, tay xách chiếc ví nhỏ đi làm.

Chắc chắn Mạnh Thời không thể biết cô lại duyên dáng trước gương như vậy. Phùng Hy đặc ý nghĩ, phụ nữ thích nhất điều này. Ví như hiện tại, trông cô rất diễm đạm, để lộ nụ cười rạng rỡ như ánh bình minh buổi sớm, dè dặt mà không lộ liễu.

Cô đứng bên cạnh vườn cây xanh, phía sau là lùm cây xanh mượt được cắt thẳng tắp, bên trên có điểm mấy đóa hoa bím bím vẫn còn đọng mấy hạt sương. Mạnh Thời bèn nhớ đến bông hoa dành dành mà anh đã từng ngắt.

Đầu tiên ánh mắt anh nhìn vào đôi chân cô, trắng ngần cân đối, trên đầu gối còn có hai chỗ lõm, đôi giày cao gót màu trắng dưới chân tạo ra một đường cong hoàn mỹ ở gót chân. Rồi ánh mắt anh chậm chậm nhìn lên ngực cô. Phùng Hy giảm còn khoảng năm mươi kilôgam, nhưng trông cô không gầy. Một chiếc cúc nhỏ được gắn ngay dưới ngực, khiến ngực được nâng cao hơn. Mạnh Thời chớp chớp mắt, cười nói: “Bạn Phùng Hy, bạn định đi đến công ty hay là có hẹn với tôi đấy mà trang điểm lộng lẫy thế?”.

Phùng Hy hơi ngẩng đầu lên, nhả nhận trả lời: “Anh không phải là người chỉ biết bo bo cho riêng mình, chỉ mong em khoác một chiếc bao tải lên người chứ?”.

Mạnh Thời mở cửa xe cho cô, cười đáp: “Thế thì em nhầm rồi! Anh chỉ mong tất cả đàn ông trên thế gian này nhỏ hết nước miếng vì em thôi, nhưng em thì chỉ nhỏ nước miếng vì anh!”.

“Thôi đi anh!”. Phùng Hy nguýt anh một cái, cười lên xe.

Mạnh Thời quay đầu hôn lên má cô, nói: “Thơm quá”.

Phùng Hy khẽ đẩy Mạnh Thời, má hơi đỏ lên, trong lòng lại rất vui. Cô len lén nhìn chiếc xe của Mạnh Thời, cười thầm. Đột nhiên cô hỏi Mạnh Thời: “Em còn chưa biết anh làm ở đâu nữa?”.

Câu nói bất thành lời khiến Mạnh Thời bật cười, anh khẽ gõ ngón tay lên vô lăng, nói: “Thực ra sau khi tốt nghiệp đại học anh vẫn lông bông, mua bán đồ cổ, làm thuê, hiện nay anh kiêm làm huấn luyện viên Taekwondo ở trung tâm thẩm mỹ viện của anh. Tài sản hiện có ngoài chiếc xe này còn bốn mươi phần trăm cổ phần ở Thẩm mỹ viện y học Tạ Thị nữa. Hy Hy, đến giờ em mới muốn tìm hiểu những nét cơ bản về anh đúng không, em không thấy thế là hơi muộn à?”.

Ánh mắt trêu chọc cười cười khiến Phùng Hy thấy hơi giật thột. Tại sao ánh mắt anh lại giống như đang nhìn một miếng thịt trên thớt vậy? Cô không hề cảm thấy trao đổi cho nhau những nét cơ bản về mình là một chuyện ngốc nghếch, bèn phụng phịu nói: “Con người sống trong xã hội này luôn có những quy định phải tuân theo. Anh không thấy những người đi gặp người yêu do người khác làm mối, sơ yếu lý lịch của mình phải chuẩn bị cả tập hay sao? Bây giờ em mới tìm hiểu được một ít, nếu thấy không phù hợp thì cho anh bye luôn chứ sao”.

Bye luôn? Mạnh Thời thấy cô ngây thơ quá. Cô đã chủ động quay lại, lại tưởng có thể dễ dàng rút lui được sao? Xem ra anh phải để cho cô lún vào sâu hơn. Anh cười trừ hỏi: “Em thực dụng thật đấy, định tìm người có những điều kiện nào?”.

“Em muốn tìm một người có thể sống những ngày bình thường là được”.

“Nếu anh là một anh chàng lang thang nay đây mai đó không nghề không nghiệp thì sao?”.

Phùng Hy buột miệng: “Không, em sẽ không tìm một người đàn ông mà phải để em kiếm tiền nuôi gia đình, như thế mệt lắm”. Cô nhìn Mạnh Thời với vẻ biết lỗi, thấy mình hơi làm cụt hứng người khác. Nhưng cô thực sự muốn được tiếp tục với anh, nên mới muốn tìm hiểu tình hình của anh. Phùng Hy cảm thấy mình hỏi không có gì là sai.

Cô không còn là cô sinh viên đang học đại học, không hiểu gì về xã hội, về tương lai, chỉ cần có tình yêu là có thể sống hạnh phúc; cô cũng không còn là cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi, ôm hy vọng với tất cả mọi chuyện, cô chỉ là một người phụ nữ hiện thực. Tình yêu của cô cần có những điều kiện hiện thực để nâng đỡ, cô quá hiểu vai trò của điều kiện vật chất trong cuộc sống. Chắc chắn cô sẽ không tìm một người đàn ông như Điền Đại Vĩ nữa. Đây là cái giá mà cô phải dùng hôn nhân để trả.

Mạnh Thời rất nhạy cảm, anh nhớ ngay đến cuộc hôn nhân của Phùng Hy, nhớ ngay đến Điền Đại Vĩ. Không ngờ gã đàn ông điển trai đó lại ăn bám vợ? Anh cố tình thở phào một cái thật lớn, nói: “Còn may,

anh còn có một cái nghề để sống. Việc nuôi gia đình không có vấn đề gì, từ nhỏ anh đã được giáo dục là đàn ông phải kiếm tiền nuôi gia đình. Ấy, sao anh thấy hai chúng ta giống như đang nói chuyện cưới hỏi vậy?”

Hai má Phùng Hy lập tức đỏ bừng. Cô chỉ muốn tìm hiểu, việc cưới xin vẫn còn sớm lắm. Cô hứ một tiếng, nói: “Nói xa quá rồi! Anh biết em là người phụ nữ hiện thực là được rồi, em không muốn để đến lúc chúng ta nói đến chuyện cưới xin thật mới phát hiện ra không hợp nhau!”

Mạnh Thời cười ha ha, lái xe đến cổng công ty cô rồi dừng lại, quay đầu sang nói: “Em đi làm đi nhé, hết giờ làm việc anh không đến đón em được đâu, anh muốn đi phun sơn cho chiếc xe. Tối nay mua thức ăn ăn ở nhà nhé, em có biết nấu cơm không?”. Phùng Hy gật đầu, cảm thấy ở nhà ăn cơm dễ chịu, bèn dặn Mạnh Thời: “Nếu anh mua cá thì nhớ mua hành gừng tỏi nhé”.

Giọng cô như giọng của bà nội trợ, Mạnh Thời cảm thấy vô cùng dịu dàng. Ánh mắt anh dõi theo bóng cô một hồi lâu đến tận khi cô bước vào tòa nhà của công ty, sau đó mới vui vẻ lái xe đi.

Phụ Minh Ý đi công tác Bắc Kinh không có mặt ở công ty. Vương Thiết cười ha ha mời Phùng Hy đi uống trà nói chuyện.

Phùng Hy cũng thích uống trà, chủ yếu là để ngắm cảnh.

Trong thành phố có rất nhiều quán trà, quán trà Du Tâm Trai mà Vương Thiết mời cô đến này là lần đầu tiên cô đặt chân đến. Vương Thiết dẫn cô đi vào trong ngõ, nhìn thấy cánh cửa đỏ đặt sau hai chiếc trống đá liền dừng lại.

Cửa mở, dưới bức tường trắng có trồng một cây tử đằng hoa tím, cây leo lên tận đỉnh. Phùng Hy cười nói: “Chỗ này đẹp thật đấy”.

“Bên trong cũng thích lắm, vào đi”. Vương Thiết bước vào trước.

Phùng Hy đi theo sau, phía sau bức tường là một cái sân nhỏ, hai bên hành lang có treo một số bức tranh. Đi qua sảnh giữa, lại là một tấm bình phong gỗ, đi vòng qua lại thấy một cái sân vuông khác, hành lang bốn xung quanh được nối với phòng trà.

Lúc này Phùng Hy nhìn thấy nhân viên phục vụ mặc bộ quần áo màu be kiểu thời xưa, chân đi đôi giày vải mềm giống giày của hòa thượng bước đến. Phùng Hy vô cùng ngạc nhiên, sân đằng trước đều để không, quán trà này quả là chịu chơi thật. Sân trong ngõ, mỗi cái phải đáng hàng chục triệu tệ, ăn uống ở đây chắc chắn không rẻ. Cô có phần không hiểu, thực ra Vương Thiết cũng không cần phải mời cô đến những nơi như thế này để uống trà.

Nhân viên phục vụ đẩy cửa ra, mời họ vào bên trong.

Phía trong phòng cũng có một tấm bình phong Tô Châu thêu hai mặt, nền trắng thêu hoa mẫu đơn tím, hoa thêu rất to, rất sinh động.

Qua lớp vải nền mờ mờ, có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng một cô gái đang ngồi bên trong. Phùng Hy càng thêm hiếu kỳ, Vương Thiết định đưa cô đến gặp ai đây?

“Tổng giám đốc Giang, chắc cô đợi lâu rồi đúng không!”. Vương Thiết vừa cười vừa chào vừa đi vào bên trong.

Phùng Hy theo sau Vương Thiết vòng qua tấm bình phong, một cô gái trẻ mặc áo dài Thượng Hải nền xanh hoa bạc đang đứng bên cánh cửa sổ gỗ chạm hoa. Tóc vấn một lợn nhỏ đằng sau, đeo bộ trang sức màu ngọc bích, khuyên tai, vòng tay, nhẫn, trông rất quý phái.

Giang Du San mỉm cười, nói: “Phó tổng giám đốc Vương không giới thiệu một chút sao?”.

Vương Thiết quay đầu nhìn Phùng Hy cười: “Đây là phó tổng giám đốc Giang Du San của tập đoàn thép Giang Thị. Đây là giám đốc Phùng Hy của bộ phận cơ khí chúng tôi”. Phùng Hy đưa tay ra mỉm cười: “Phó tổng giám đốc Giang xinh đẹp quá. Không ngờ chị lại trẻ đến vậy”.

Đây chính là người phụ nữ mà Mạnh Thời ôm hôn ở sau xe tối hôm đó? Trông cũng xinh xắn, có khí chất đó nhỉ? Giang Du San trầm trầm nhìn Phùng Hy, cô bắt tay Phùng Hy, nhiệt tình mời: “Chị ngồi đi. Vừa nhìn đã biết giám đốc Phùng là người giỏi giang, năng động. Em có năng lực gì đâu, chỉ là dựa vào

cha em mà thôi. Hiện giờ thả em ra ngoài rèn luyện, đáng lẽ chú Vương phải nhắc nhiều đến cháu gái mới đúng”.

Cách xưng hô đã thay đổi, bầu không khí cũng vì thế mà thay đổi. Vương Thiết cười ha ha, nói: “Trường Giang sống sau xô sóng trước mà. Du San, chú và cha cháu quen biết nhau từ ngày xưa, cháu mà còn khiêm tốn nữa, thì khiến chú phải xấu hổ lắm!”.

Ba người ngồi xuống bàn, Giang Du San đích thân cầm ấm đun trà, cười nói với Vương Thiết: “Chú Vương, cha cháu thường nhắc đến chú, mười mấy năm chơi với chú, chưa bao giờ để mất chữ tín, bảo cháu nhất định phải lễ phép với chú. Cháu bảo họ mang ra loại trà Ô Long ngon nhất của năm nay, chú uống thử đi”.

Ánh nắng chiếu vào, hơi nước trong ấm điện bốc lên. Giang Du San mỉm cười xách ấm pha trà. Ánh sáng hắt lên mặt cô, chiếc cổ trắng ngần như một đóa hoa lan xinh đẹp, chiếc vòng tay màu ngọc bích lung linh trong nắng. Nước trong ấm Tử Sa trào ra, cô xách ấm nước lên với vẻ thành thạo rồi rót nước vào chén, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ thanh nhã, có giáo dục. Ánh mắt cô điềm đạm, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngước mắt lên, khẽ chạm vào ánh mắt Phùng Hy rồi lại cười cười nhìn ra phía khác.

Cảnh tượng trước mắt khiến Phùng Hy vô cùng tò mò. Cô cho rằng chắc chắn là Giang Du San muốn tìm hiểu vị khách hàng là cô. Cô mỉm cười nhìn Giang Du San từ tốn pha trà, trong đầu lại nghĩ về hợp đồng chính thức sắp ký với công ty Cừ Giang.

Chắc tập đoàn thép Giang Thị chính là nhà cung cấp mà Vương Thiết muốn giới thiệu với cô. Giới thiệu một đối tác làm ăn đã hợp tác mười năm nay cho cô, ngoài việc Vương Thiết muốn thể hiện thành ý, cũng cho thấy mối quan hệ này cô không bỏ qua được.

Phùng Hy lặng lẽ bưng chén trà lên xoay tròn mấy vòng trong lòng bàn tay, ghé lên sát mũi ngửi ngửi, sau đó mới ghé lên miệng nhấp một ngụm.

“Ồ, giám đốc Phùng rất thạo cách thưởng thức trà đó nhỉ, xem ra hôm nay quán trà này cũng tìm đúng chỗ rồi”. Giang Du San cười, ánh mắt rời khỏi đôi mắt Phùng Hy nhìn xuống bộ ngực căng đầy của cô.

Tối hôm đó, cô đã nắm bắt được một số thông tin về Phùng Hy qua Trần Mông, nghe xong cũng thấy không còn hứng thú, bèn ăn qua loa cho xong rồi rời nhà hàng. Lúc nổ máy xe, dưới ánh đèn, cô nhìn thấy bên vệ đường có một chiếc taxi không có biển đèn ghi chữ taxi trên đỉnh, vô tình cô liếc thấy Mạnh Thời đang ôm một cô gái trong lòng. Chiếc xe taxi màu vàng, cô gái trong lòng Mạnh Thời. Cuối cùng thì cô đã tin rằng những điều Trần Mông nói là đúng. Đúng là anh đi đón một phụ nữ sau giờ làm việc! Lúc đó mắt Giang Du San đã ướt, không phải vì anh không có thiện cảm với cô, mà là vì anh lại có tình cảm với một người phụ nữ đã từng ly hôn. Tất cả những điều này khiến cô không cam tâm. Lẽ nào cô lại thua người phụ nữ đó ư? Lẽ nào người phụ nữ đó xinh đẹp hơn cô ư?

Chiếc xe lướt qua, cô chỉ nhìn thấy bóng của Phùng Hy. Và hôm nay, cô đã được nhìn rõ. Giang Du San rất tin vào câu nói mà cha cô đã từng nói với cô: Tấn công người khác bằng mưu chứ không phải bằng sức. Cô đã được hưởng mọi điều kiện thiên thời địa lợi nhân hòa, được hưởng nhan sắc xinh đẹp và sự nho nhã phú quý. Để hẹn gặp Phùng Hy, cô đã phải lựa chọn địa điểm rất đắt tiền này. Để tương xứng với khung cảnh trong quán, cô đã lựa chọn mặc áo dài, đeo bộ trang sức màu ngọc bích trị giá hàng triệu tệ này. Cô tin rằng với tình thâm giao mười năm giữa gia đình cô và Vương Thiết, Vương Thiết sẽ đối xử với cô thân thiết hơn là đối xử với một cấp dưới. Lấy lòng cấp trên không phải là một hành động nên có ở một nhân viên cấp dưới hay sao? Cô muốn Phùng Hy tự thấy hổ thẹn trong mọi mặt.

Nhưng cô đã thực sự thất vọng. Phùng Hy không nhút nhát như cô tưởng. Bộ váy cô mặc hôm nay mặc dù không phù hợp với khung cảnh, nhưng cũng duyên dáng dễ thương; ngồi bên Vương Thiết, thái độ của cô cung kính nhưng không nịnh bợ; nghe thấy cách xưng hô chú cháu giữa cô và Vương Thiết, Phùng Hy cũng không tỏ thái độ xun xoe đối với cô. Lúc Phùng Hy khen Giang Du San xinh đẹp, cô chỉ muốn tự bạt tai mình, dường như Phùng Hy đã nhìn thấu được hôm nay cô trang điểm đẹp là vì Phùng Hy.

Phùng Hy cười khiêm tốn, “Tôi chỉ học mót thôi chứ không hiểu gì về trà đâu”.

Giang Du San lập tức nhìn sang Vương Thiết, bê ấm trà rót thêm chén nữa, cười đáp: “Thích là tốt rồi. Em chỉ sợ tay nghề không được tốt, để người thực sự am hiểu về trà đạo cười thôi”.

Xinh đẹp, đỉnh đặc, không kiêu căng, không hấp tấp, tuổi trẻ như thế mà đã được nắm quyền quyết định trong doanh nghiệp gia tộc, Phùng Hy than thầm trong lòng, Giang Du San thực sự là một cô gái nổi bật về mọi mặt. Điều đáng nói nhất là, khi ngồi với Vương Thiết - nhân vật rành nghề trong giang hồ này, cô ấy không hề tỏ ra nhút nhát. Cô ấy muốn làm quen với mình, muốn ký hợp đồng với mình, cũng không giống như các nhà cung cấp bình thường khác tỏ ra xun xoe với khách hàng. Cái mà Giang Du San dựa vào không chỉ là thực lực của tập đoàn Giang Thị trên thị trường vật liệu, mà còn là mối quan hệ cũ với Vương Thiết. Điều này khiến cho Phùng Hy càng lưu tâm quan sát Vương Thiết và Giang Du San.

Hôm trước Phụ Minh Ý chỉ dặn cô một câu trong điện thoại: “Cho dù Vương Thiết muốn gì, thì em đều phải đồng ý”.

Anh không tiết lộ gì thêm, nhưng lại khiến Phùng Hy nhanh nhạy nhận ra rằng đây là cái bẫy mà Phụ Minh Ý muốn bày ra để đưa Vương Thiết vào tròng. Nhưng rồi ngay sau đó, Phụ Minh Ý lại về Bắc Kinh để họp. Phùng Hy không tài nào đoán ra được những trục trặc ở trong này, đến đây cũng chỉ biết cười để đối phó. Cô tin rằng, kể từ khi Vương Thiết giới thiệu cho cô làm quen với Giang Du San, một màn kịch mới đã được mở màn. Còn cô chỉ là nhân vật trung gian được Phụ Minh Ý tin tưởng.

Trước khi chưa thân thiết với Mạnh Thời, sự sắp đặt của Phụ Minh Ý khiến cô rất khó chịu. Nghĩ đến việc người yêu cũ đẩy cô ra phía trước để chịu trận, đối với tình yêu mặn nồng ngày trước là một sự khinh mạn.

Cho dù là sự lôi kéo của Vương Thiết hay kế hoạch của Phụ Minh Ý, cô đều không muốn tham gia. Phùng Hy nắm chén trà trong tay nghĩ, có lẽ, những tình cảm với Phụ Minh Ý đã nhạt đến mức chỉ là mối quan hệ giữa cấp trên và cấp dưới. Nghe Phụ Minh Ý nói vậy, cô không phản bác, không từ chối, điều này chủ yếu là vì nể tình xưa nghĩa cũ. Nếu giữa Vương Thiết và Phụ Minh Ý bắt cô phải chọn một người, cô chỉ có thể chọn Phụ Minh Ý. Giang Du San tuyệt nhiên không nhắc đến đơn đặt hàng của Cừ Giang, Vương Thiết cũng không nhắc, chỉ nói đến trà, chọn trà và thưởng thức trà.

Ngay từ những năm 1970, 1980, cha của Giang Du San - Giang Duy Hán đã phát lên bằng nghề buôn bán vật tư, hiện nay là nhà cung cấp vật liệu xây dựng lớn nhất nhì thành phố này. Sau khi Giang Du San về công ty, ông liền giao chuyện làm ăn cho con gái, sở thích lớn nhất của ông là thưởng thức trà, thu thập các loại ấm Tử Sa trên thị trường, hàng năm bỏ tiền ra mua loại trà mới ngon nhất để thiết đãi bạn cũ, nuôi chim cảnh cá cảnh, bày trí sân vườn. Giang Du San cũng bị ảnh hưởng, nói đến trà cũng thuộc hàng thông thạo.

Giang Du San biết mấy năm gần đây Vương Thiết cũng học đòi làm sang, uống trà nhiều hơn uống rượu. Cô rất hiểu tầm quan trọng của việc tìm đúng sở thích của đối phương, thấy Phùng Hy dường như cũng am hiểu một chút về trà, nên cô rất hài lòng vì mình đã tìm đúng địa điểm.

“Thực ra ở đây không những được thưởng thức trà, mà đồ ăn họ nấu cũng khá ngon. Thời buổi bây giờ làm ăn phải phong phú, địa điểm thuê tác đất tác vàng mà chỉ kinh doanh mỗi trà thì phải đóng cửa lâu rồi”. Giang Du San cười ngọt ngào, đứng dậy mời Vương Thiết và Phùng Hy ra chỗ khác.

Lúc này Phùng Hy mới nhìn thấy bên ngoài phòng trà còn nổi với một vườn hoa nhỏ, phía góc tường là bụi trúc xanh, đặt một bồn nước bằng đá, nước trong vắt. Ở giữa có đặt một chiếc bàn vuông được trạm trổ hoa văn rất cầu kỳ, rất hợp với khung cảnh trong sân.

“Các món ăn được kinh doanh ở đây là món ăn riêng dành cho gia đình quý tộc, nghe nói năm xưa ông nội của ông chủ quán này làm quản gia ột gia đình giàu có, thực đơn chép lại được giữ cho đến ngày nay, thời kỳ “Cách mạng văn hóa” chôn ở dưới đất không nở vút. Cháu nghĩ chú Vương có loại sơn hào hải vị nào chưa ăn đâu, nghĩ đi nghĩ lại, thôi ăn mấy món truyền thống vậy. Hôm nay cũng là lần đầu tiên được gặp giám đốc Phùng, em thích phong cảnh ở đây, phụ nữ mà, suy nghĩ cũng gần giống nhau, hy vọng giám đốc Phùng cũng sẽ thấy thích”.

Vương Thiết chỉ vào Giang Du San cười: “Du San, cháu chu đáo quá, thảo nào cha cháu chỉ đứng tên tổng giám đốc thôi, còn giao hết mọi việc cho cháu”.

Giang Du San mỉm môi cười đáp: “Cũng phải dựa vào các chú, các bác nể mặt cha cháu mà giúp đỡ cháu. Cháu chỉ là bề dưới mà thôi”. Nói rồi thân thiện cầm tay Phùng Hy ngồi vào ghế.

Nhân viên phục vụ bưng lên ba cái âu nhỏ, mở nắp ra, bên trong là một quả lê hấp màu vàng kim được đặt trong nước.

“Loại lê tuyết trùng thảo này cũng không có gì là quý hiếm, chỉ có điều loại trùng thảo mà nhà hàng này chọn là loại trùng thảo tự nhiên, nghe nói phải hấp mấy tiếng đồng hồ mới được. Chú Vương hút nhiều thuốc lá, ăn cái này giúp nhuận phế. Giám đốc Phùng da đẹp thật đấy, ăn cái này mới xứng với cụm từ da trắng ngần như tuyết”. Giang Du San trêu xong, cúi đầu nếm thử.

Phùng Hy múc một thìa lê tuyết lên ăn, cảm thấy vị ngọt thơm mềm, nghe thấy Giang Du San nói như vậy liền cười, “Vừa nãy lúc nhìn phó tổng giám đốc Giang pha trà tôi còn đang nghĩ, tổng giám đốc Giang xinh đẹp như trong tranh, tôi nhìn tay phó tổng giám đốc Giang cũng thấy thích nữa là”.

Giang Du San liền nhân cơ hội này mân mê chiếc vòng trên tay, cười nói: “Gì cơ, chỉ là do có mấy thứ đồ vật này mà thôi. Nếu nói về tay, tay giám đốc Phùng mới là đẹp, vừa nhỏ vừa cân đối, không có đồ trang sức nào cả. Chị nhìn em mà xem, các đốt ngón tay của em mỏng quá, chú Vương người to như vậy mà tay nhỏ thế, bàn tay kiếm tiền thành thần đó”.

Giang Du San hết lời khen ngợi Phùng Hy và Vương Thiết, thân thiện tự nhiên, đồng thời lại không để bầu không khí quá trầm, biết đưa ra các chủ đề thích hợp. Mãi cho đến khi ăn xong hai người cáo từ ra về, Vương Thiết mới cười hỏi Phùng Hy: “Cô ấy thế nào?”.

“Phú quý hơn người nhưng lại rất đúng mực”.

Vương Thiết nói: “Tôi và cha Giang Du San chơi với nhau mười năm nay, hai cha con giống nhau, rất khéo léo. Làm ăn với nhà cô ấy rất dễ chịu”.

Dĩ nhiên là Phùng Hy hiểu lời Vương Thiết nói. Đối tác như Giang Thị, khéo léo trong mọi chuyện, đồng thời còn khiến người khác cảm thấy dễ chịu, những chuyện như lấy tiền phần trăm hoa hồng họ có thể sắp xếp rất êm đẹp. Ý Vương Thiết là được lấy tiền một cách yên tâm, những khách hàng như thế đâu phải là nhiều?

Phùng Hy không khỏi nghi ngờ, cho dù cô đồng ý giao hợp đồng sắt thép của công ty Cừ Giang cho Giang Du San, Phụ Minh Ý cũng không bắt chẹt được điểm yếu của Vương Thiết.

Dường như hôm nay Giang Du San tổ chức cuộc gặp gỡ này là để làm quen với cô, Vương Thiết cũng không nhắc đến đơn đặt hàng của công ty Cừ Giang. Phùng Hy đang do dự không biết có nên nói thẳng ra chuyện này không. Ý nghĩ này vừa thoáng qua lại bị cô phủ định ngay. Vương Thiết và Giang Du San không sót ruột thì cô sót ruột làm gì! Giang Du San muốn lấy đơn đặt hàng, Vương Thiết sẽ dốc sức xúc tiến việc này, sớm muộn gì cũng sẽ nói với cô.

Hết giờ làm việc, Phùng Hy nghĩ tới việc Mạnh Thời cũng hút thuốc, bèn sang siêu thị đối diện với cơ quan để mua loại lê tuyết thật ngon và đường phen. Cô muốn nấu cho anh món lê tuyết hầm đường.

Mạnh Thời đeo tạp dề ra mở cửa, đón lấy túi đồ trong tay cô, tiện đà hôn lên má cô một cái, nói: “Nguyên liệu đã chuẩn bị đầy đủ, tất cả đã rửa sạch thái xong, chỉ đợi đầu bếp nữa thôi”.

Phùng Hy đi vào bếp xem, đúng là các loại rau và nguyên liệu đã được chuẩn bị đầy đủ. Cô nhìn ra bốn xung quanh, nói: “Anh cho em chiếc tạp dề”.

Mạnh Thời bèn quay lưng lại, bảo: “Cởi cái trên người anh đây này, chỉ có một chiếc thôi”.

Lúc cô đưa tay cởi nút thắt trên tạp dề, Mạnh Thời nghiêng đầu nhìn cô, đôi lông mi đen dài dưới mái tóc ngắn khẽ rung rung. Không nhận được nữa Mạnh Thời bèn tháo tạp dề vứt xuống, tay đỡ cằm cô hôn lên má.

Phùng Hy vừa kêu vừa đẩy anh, “Yên nào, em phải nấu cơm đây!”.

“Đợi chút”. Mạnh Thời không hài lòng kéo tay cô xuống, hôn càng đắm thiết hơn.

Cái hôn nóng bỏng của Mạnh Thời đã khiến cô cảm thấy sự nhiệt tình của anh có xu hướng gia tăng. Cô thầm lo lắng nghĩ, lẽ nào hiện giờ lại cùng anh coi mọi chuyện như sự đã rồi hay sao? Lúc này Mạnh Thời buông cô ra, cốc đầu cô một cái, “Không chú ý, nghĩ gì vậy?”.

Hai má Phùng Hy liền đổ bưng, nhặt chiếc tạp dề dưới ghế sofa lên, vừa thắt dây vừa nói: “Đang nghĩ nên luộc anh như thế nào đây!”.

Cô bước nhanh vào bếp, bật bếp bắt đầu nấu ăn, nghe thấy Mạnh Thời cười nói. “Biết sớm thì tối hôm nay không mua thức ăn nữa. Nhưng coi anh là món ăn cho đêm nay cũng được. Anh không ngại đâu”.

Phùng Hy nạt một câu: “Đi rửa lè đi, gọt vỏ ngâm vào nước!”.

“Ngâm vào nước làm gì?”.

“Sợ bị thâm. Đợi lát nữa em sẽ hầm lè tuyệt với đường phèn cho anh. Hôm nay tập đoàn vật liệu Giang Thị mời ăn món lè tuyệt trùng thảo ngon lắm, anh cũng hút thuốc, em nấu cho anh ăn cho nhuận phế”.

Phùng Hy chế món canh với vè thành thạo rồi cho cá vào xoong, không phát hiện ra Mạnh Thời đang đứng ở cửa bếp trầm tư.

Lúc ăn cơm, Mạnh Thời có vẻ không chú ý vào bữa cơm lắm, Phùng Hy liền cau mày nhìn. Cô nói với vè không hài lòng: “Em nấu cơm không ngon à?”.

Giọng cô có phần trách móc, thái độ giống như kiểu nếu anh dám nói không ngon sẽ úp đĩa thức ăn lên đầu anh. Mạnh Thời chậm rãi nói: “Không, ngon lắm. Cá nấu dưa, tôm non rang, ớt ngọt xào thịt, rau sống xào tỏi, và còn cả món canh trứng nữa, trong bếp vẫn còn món lè tuyệt hầm đường phèn, mùi vị màu sắc đều tuyệt, và còn tốt cho sức khỏe nữa! Anh không muốn để thừa sang bữa sau. Chắc là ăn xong anh phải uống thuốc kiện vị giúp tiêu hóa rồi. Hy Hy, từ sau mỗi bữa chúng ta chỉ nấu hai món là được, anh đảm bảo sẽ ăn không thừa lại cọng rau nào”.

Bà nội trợ nào nghe được lời khen cũng đều cảm thấy phấn khởi. Phùng Hy cảm thấy rất vui, vừa tức vừa buồn cười nói: “Mỗi món anh ăn ít đi một chút, đừng để no quá, thà để lãng phí còn hơn để no chướng cả bụng!”.

Mạnh Thời nhân cơ hội này liền nói: “Thế này nhé, hay là chúng ta cứ tiêu diệt từng món một, cứ từ từ giải quyết. Tiện thể em báo cáo cho anh biết công việc ngày hôm nay của em đi, anh thích nghe”.

Khi còn sống chung với Điền Đại Vĩ, anh ta không bao giờ có đủ kiên nhẫn để nghe cô phàn nàn. Công ty vốn nhiều yêu tinh, lại còn có cả người yêu cũ khiến cô cảm thấy đau đầu, đúng là cô rất muốn có người nghe cô tâm sự, nghe xong còn có thể cho cô vài lời gợi ý. Thế nhưng, Phùng Hy lập tức lườm Mạnh Thời một cái, nói: “Không phải anh muốn biết về chuyện của Phụ Minh Ý hay sao?”.

Mạnh Thời cười giả lả, đưa dưa bắp lên một miếng cá nhỏ để lòng trấn tĩnh hơn. Hiện giờ anh không có thời gian để ghen tuông với người tình cũ của Phùng Hy, Giang Du San mới là kẻ địch lớn. Nếu linh cảm của anh không nhầm thì hôm nay tập đoàn vật liệu Giang Thị mời Phùng Hy ăn cơm chắc chắn chính là tập đoàn Giang Thị quen thuộc với anh. Tình cảm giữa anh và Phùng Hy mới tiến triển được mấy ngày, tốt nhất là đừng để xảy ra điều gì không hay. Anh còn đang băn khoăn không biết có nên nói cho Phùng Hy biết quan hệ giữa gia đình anh và gia đình họ Giang hay không.

Nghe giọng Phùng Hy thì thấy cô tưởng chỉ là quan hệ làm ăn qua lại. Mạnh Thời nghĩ, có lần gặp đầu thì sẽ có lần gặp sau, nếu hôm nay Giang Du San đã gặp Phùng Hy thì sớm muộn cũng bị cô ấy biết.

Anh vừa ăn cá với vè rất ngon lành vừa nói: “Anh nghe tập đoàn Giang Thị này thấy có vẻ rất quen, muốn biết xem có phải tập đoàn mà anh biết hay không. Còn về Phụ Minh Ý, em đã đá bay anh ta rồi, bản soái không thêm giết danh tướng bại trận dưới tay em đâu”.

Phùng Hy phì cười, đứng dậy nói: “Em đi xem món lè tuyệt thế nào rồi. Hôm nay một phó tổng giám đốc của tập đoàn Giang Thị tên là Giang Du San mời ăn. Vị phó tổng này xinh lắm, anh có quen không?”.

Thấy cô đi vào trong bếp, nụ cười trên môi Mạnh Thời vụt tắt. Trước khi chưa nghe thấy cái tên Giang Du San, anh còn thầm nghĩ có thể không phải, sau khi thông tin đã được xác nhận, anh có phần ngồi không yên nữa. Nếu hiện giờ nói cho Phùng Hy biết Giang Du San là cô con dâu tương lai mà cha mẹ anh đã giấu thì Phùng Hy sẽ nghĩ gì? Giang Du San xinh đẹp phóng khoáng, khéo léo, năng động trong mọi chuyện, điều này anh đã quá hiểu, cha mẹ anh như người bị bỏ bùa mê trở thành fan hâm mộ của cô. Phùng Hy đã từng

ly hôn, nếu như biết cha mẹ anh không đồng ý, chắc chắn lại sẽ nản chí. Anh bực bội đến mức không còn thiết gì với mâm cơm ngon này nữa.

Anh thấy hối hận vì đã hỏi Phùng Hy vấn đề này. Anh không chỉ quen Giang Du San một cách đơn giản, mà anh còn quá quen thuộc đối với cô, quen thuộc đến mức sau khi nghe thấy Phùng Hy nhắc đến tên cô là biết được suy nghĩ của cô.

Mạnh Thời nghĩ lướt trong đầu, lần gần đây nhất gặp Giang Du San là hôm ăn cơm ở nhà hàng Sơn Dã Nhân Gia của ông Đặng. Lễ nào tối hôm đó Giang Du San đã nhìn thấy ư? Anh xót xa nghĩ, Phùng Hy ngốc nghếch vẫn chưa hề biết gì! Anh phải làm gì bây giờ? Mạnh Thời ranh mãnh nhớ đến lời của dì Tạ, nếu như anh và Phùng Hy có thể làm ọi sự đã rồi, sinh một thằng cu mập mập thì đó mới thực sự gọi là Thượng phượng bảo kiếm.

“Anh cười gì vậy! Lê tuyết vẫn phải đun thêm một lát nữa. Buổi tối anh nhớ xem nước trong xoong đã đun cạn chưa, đừng để cháy nhé”.

Mạnh Thời bèn chơi bài chây ì, nhìn cô nói: “Anh có biết lúc nào là được đâu, chắc chắn sẽ để cháy! Hy Hy, em về nhà làm gì? Chuyển đến phòng anh ở đi! Hai người hai phòng tối gọi điện thoại đỡ em ngủ tốn tiền lắm”.

Phùng Hy chớp chớp mắt, ngại ngần nạt anh nói: “Đừng có hòng!”.

Sắc mặt cô lộ rõ vẻ khả nghi, ánh mắt mông lung. Mạnh Thời bèn đưa tay ôm ngang eo cô, bế cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu cắn khuyen tai của cô.

Phùng Hy rên lên một tiếng, cô cố gắng nhịn cảm giác buồn buồn bên tai đó, đẩy Mạnh Thời, nói: “Ăn xong một tiếng đồng hồ không nên vận động mạnh”.

Mạnh Thời cười đáp: “Anh sẽ cố khởi động kỹ, sẽ không chể thời gian”.

Phùng Hy bực quá đâm anh liên hồi, nhảy tót xuống đất, mặt đỏ bừng nói: “Anh mà để cháy xoong thì sau này em sẽ không nấu nữa chỉ ăn thôi!”.

Cô xách túi lên, lườm anh một cái, cạch cạch đi giày cao gót ra về.

Mạnh Thời thầm nghĩ với vẻ tiếc nuối, dùng binh quan trọng nhất là phải nhanh, nếu tối nay anh mà không phải gọi điện thoại về nhà để nắm tình hình thì chắc chắn anh sẽ không để cô thoát. Thu dọn xong bát đĩa, Mạnh Thời liền ngồi ở phòng khách gọi điện thoại, “Mẹ à, ngày mai con sẽ về nhà ăn cơm. Vâng, con về được mấy hôm rồi. Cô ấy cũng đòi đến à?”.

Đầu bên kia điện thoại, mẹ Mạnh Thời hào hứng khen Giang Du San, trách Mạnh Thời không về để ở bên cô ấy. Mạnh Thời nhanh trí nghĩ, tối mai Giang Du San cũng muốn đến nhà anh, cho dù không muốn gặp cô anh cũng phải về. Anh ngáp một cái, cười nói: “Mẹ à, mai con về rồi nói chuyện nhé. Con đi cả ngày, mệt rồi”.

Mẹ Mạnh Thời liền xót con ngay, vội dặn dò anh vài câu rồi cúp máy. Bà đặt điện thoại, mừng rỡ nói với cha Mạnh Thời: “Ông Thành, ngày mai Mạnh Thời về, lần này nghe thấy tên Du San nó không chối đây đấy nữa. Tôi phải báo cho Du San ngay, bảo con bé ngày mai phải trang điểm đẹp vào”.

Mạnh Thụy Thành tay xách ấm trà Tử Sa “ừ” một tiếng, chậm rãi đi vào phòng làm việc.

Thành phố này cổ xưa và có lịch sử lâu đời, sông Lan Khê chảy trong thành phố, nghe nói lấy một mảnh sứ bất kỳ bên bờ sông cũng đều có lịch sử. Phía tây thành phố có một ngọn núi, đỉnh núi cao ngất, địa hình khúc khuỷu, giống như cái gác bút, vì thế mới có tên là núi Gác Bút. Rất nhiều ông thầy phong thủy tay chỉ vào sông Lan Khê, mắt nhìn về phía núi Gác Bút xa xa, nói rằng vùng đất này hội tụ nhiều văn nhân nổi tiếng.

Thời đại thay đổi, xã hội tiến bộ, thành phố cổ cùng một lúc có hai diện mạo cũ và mới, trong thành phố này không những có những nhân vật thời thượng, mà còn có một số gia đình có truyền thống lâu đời, ví dụ nhà họ Mạnh.

Cho đến nay nhà họ Mạnh vẫn giữ được bộ gia phả gồm mấy chục cuốn dày. Ông cố nội của Mạnh Thời là nhà sưu tập đồ cổ nổi tiếng đời nhà Thanh. Đến thời ông nội Mạnh Thời, bắt đầu thu mua đồ cổ của con em các nhà giàu bán ra, là ông Mạnh Tam nổi tiếng trong giới đồ cổ. Cha Mạnh Thời rất giỏi thư pháp, không bao giờ động vào đồ cổ, nhưng có tin đồn rằng cha Mạnh Thời - ông Mạnh Thụy Thành giám định đồ cổ còn giỏi hơn ông nội Mạnh Thời. Nhờ có sự ảnh hưởng từ phía gia đình, ngay từ thời học cấp hai Mạnh Thời đã đi săn đồ cổ trên phố đồ cổ để chơi, thời đại học học ngành văn vật và khảo cổ, lý do chọn ngành này là vì tính tình lười biếng, dễ thi lấy học phần.

Ngôi nhà của Mạnh Thời đã trải qua trăm năm chiến hỏa nhưng vẫn được gìn giữ rất tốt. Thời “Cách mạng văn hóa” đã bị khám xét tịch thu, sau khi ông nội Mạnh Thời và cha Mạnh Thời được minh oan, lại được trả lại đồ đạc. Sau cải cách mở cửa, các đồ cổ, tranh chữ được nhà họ Mạnh giấu trong núi Gác Bút mới được chuyển về hoàn chỉnh.

Ông nội Mạnh Thời hận nhất là bị lôi ra đường bêu giễu trước dân chúng làm mất thể diện, trước khi qua đời còn tổ chức một cuộc triển lãm cực lớn, trước ánh mắt hâm mộ của bao người, quyên góp hết các sản phẩm được trưng bày, sau đó mới nhẹ nhàng qua đời trong bao tiếng trầm trồ, khen ngợi. Mạnh Thụy Thành là người kín đáo, không bao giờ tham gia bất cứ các buổi hội họp giao du nào, và cũng không bao giờ nhận giám định đồ cổ hộ ai.

Càng như thế, lại càng nhiều người tìm đến nhà. Những năm gần đây cổ vật dường như đã có được chức năng tích trữ như vàng, đồng thời lại là thú chơi tao nhã, người làm quan, người có tiền đều thích chơi.

Bản thân Mạnh Thụy Thành không giám định đồ cổ ọi người, nhưng ông cũng không ngăn cản Mạnh Thời. Người ta đến nhà họ Mạnh bị Mạnh Thụy Thành từ chối, nhờ Mạnh Thời chín mươi phần trăm là được. Những cái nào tự xem được thì Mạnh Thời sẽ xem, những cái nào không chắc chắn sẽ mang đi hỏi cha mình. Mạnh Thụy Thành cũng chậm rãi gợi ý cho con trai vài câu, Mạnh Thời sẽ kín đáo truyền đạt lại. Anh là người trọng nghĩa nên kết giao được với rất nhiều bạn bè, ví dụ ông chủ nhà hàng Hoàng Đô, ông Đặng ở nhà hàng Sơn Dã Nhân Gia. Giới đồ cổ còn đặt cho anh biệt hiệu là “Hồ ly điếm đạm”, rất được mọi người quý mến.

Giang Du San xinh đẹp, tốt nghiệp trường đại học nổi tiếng, gia đình lại giàu có. Lúc đầu cô cũng không thích chuyện làm mai làm mối, nhưng sau khi nhìn thấy Mạnh Thời cao ráo đẹp trai, có khí chất cũng thấy rung động, cảm thấy ít nhất ngoại hình của anh cũng không đến nỗi tồi. Sau khi gặp gỡ, Mạnh Thời lại thủng thẳng nói với cô rằng chuyện này không thể thành. Về đến nhà cô giận đến run người, nói với cha rằng: “Nhà họ Mạnh chỉ được cái tiếng, thư sinh nghèo lại còn làm bộ thế à?”.

Cha cô - ông Giang Duy Hán cười cười, nói: “Nghèo? Ba nói thật với con nhé, hiện nay bộ trang sức màu ngọc bích mà con đeo là do nhà họ Mạnh tặng khi con mới chào đời. Chính vì thời “Cách mạng văn hóa” cả nhà họ bị đuổi đến ở tại khu nhà dột nát nên hai nhà mới trở thành hàng xóm của nhau, gia đình chúng ta rất quan tâm đến gia đình họ. Đầu thập kỷ tám mươi mà còn tặng được món quà như thế thì con còn nghĩ là nhà họ nghèo nữa hay không? Chẳng qua là nhà người ta kín đáo. Bộ bàn ghế Bát tiên dùng khi mời chúng ta ăn cơm nghe nói là của đời nhà Minh đấy”.

Giang Du San sững sờ tròn tròn mắt.

Kín đáo, không phô trương nhưng lại vẫn hơn người. Kể từ đó, Giang Du San nhìn Mạnh Thời với ánh mắt thực sự ngưỡng mộ. Cô rất tán đồng với những điều mà cha cô nói, công việc buôn bán vật liệu mà gia đình cô làm dù lớn đến đâu, cũng không thể là danh gia vọng tộc. Còn nhà họ Mạnh lại khác, nhà họ Mạnh có truyền thống và thanh danh từ hàng trăm năm nay. Người có tiền cùng lắm là tìm được vài người giúp việc giới giang trên thị trường. Chú Tần - người gác cửa nhà họ Mạnh cũng là nô bộc từ lâu đời, cô chỉ nhìn thấy cảnh xa hoa đó trên ti vi. Sức thu hút thần bí của nhà họ Mạnh đã khiến cô càng có thiện cảm với Mạnh Thời.

Sau khi nhận được điện thoại của Mạnh Thời, Giang Du San bèn chọn ngay áo dài Thượng Hải. Cha mẹ Mạnh Thời đều thích mặc những bộ quần áo theo kiểu cổ điển, nhà họ Mạnh ngoài Mạnh Thời ra, không ai mặc quần áo mới mới cả. Bất giác cô lại liên hệ việc Mạnh Thời về nhà ngày mai với việc cô gặp Phùng Hy. Giang Du San đứng trước và thầm nói với mình rằng: “Mạnh Thời anh còn đòi là người của nhà họ Mạnh à! Cô ta là người đã từng ly hôn đấy!”.

Mạnh Thời lái xe đến cửa ngõ bèn dừng lại. Anh quay đầu nhìn thành phố với hai cảnh tượng hoàn toàn trái ngược nhau, đằng sau đèn đường rực rỡ, nhà cao tầng mọc san sát. Phía trước mặt men theo bờ sông là mấy con phố cổ mới được làm lại, sau khi quy hoạch lại thành phố liền bố trí đèn đường giấu trong các chuỗi đèn lồng không biết đâu là điểm cuối cùng. Anh như người đang đứng trước con đường ngầm, lùi một bước là hiện đại, tiến một bước là quay về thời cổ.

Mạnh Thời có phần rầu rĩ đứng ở ngã tư đường một lát, khe thở dài. Nếu giống như du khách hoặc khách thập phương từ thành phố đến đất tay Phùng Hy đi vào phố cổ thì rất đơn giản, còn để đất tay cô vào cổng nhà có đôi sư tử đá trước cửa thì lại vô cùng khó khăn.

Gió thổi tới, mát dịu, nhưng sẽ khó như thế nào? Một cảm giác khinh miệt trào dâng trong lòng. Anh nhìn lại mình, quần bò, áo phông, giày bụi, đột nhiên anh chậm rãi nghĩ, nếu nhuộm thêm một vài lọn tóc, thì không biết anh có bị cái nghiên Liên Hoa Bảo của đời nhà Thanh đó đập hay không?

Trước đó dì Tạ đã mỉa mai rằng: “Đường như về nhà dì cứ phải mặc áo dài Thượng Hải mới được coi là bình thường hay sao ấy, chỉ muốn xé chỗ xẻ tà lên đến đùi thôi. Cậu Mạnh thì lại không thể, không thay quần áo mà cũng vẫn vào bàn ăn ngồi ăn như thường!”.

Lúc đó Mạnh Thời cười lớn: “Lúc dì ly hôn ít nhiều thì cha cháu còn mắng chú ấy đúng không? Nhìn sắc mặt cha cháu lúc đó giống như sắp có điềm lành đến”.

Dì Tạ phì cười: “Dám so cha mình với Nhạc Bất Quần, nhà người không sợ bàn tay sắt của chú Tần hay sao?”.

Mạnh Thời cười lớn, “Cả nhà chỉ có mỗi chú Tần là bệnh cháu nhất, mẹ cháu muốn bệnh nhưng cánh ngăn quá”.

Nghĩ đến mọi người trong gia đình, Mạnh Thời cảm thấy họ khác người quá, chú Tần là một nhân vật khác người trong số những người khác người đó. Tuy nhiên, anh lại rất nhớ chú Tần, có lẽ là vì chú Tần sẽ là người vì anh mà bệnh Phùng Hy nhất.

Mạnh Thời bước vào cửa nhà với tâm trạng phức tạp. Dưới mái hiên cũng treo hai chiếc đèn lồng đỏ, trên cửa có treo tám biển: Nhà Gianh, văn vật bảo hộ cấp thành phố, năm 1987. Anh cười thầm, chỉ có thằng ngốc mới coi một cái sân đời Minh Thanh là Nhà Gianh. Đây là do ông nội anh - Mạnh Tam tự tay viết sau khi ngôi nhà này được thu hồi, thay hai chữ “Mạnh Phủ” trước đó. Nghĩ đến tâm trạng của ông nội hồi đó và hành động quỵen góp rất nhiều văn vật của ông, Mạnh Thời thấy hai chữ này cũng không đến nỗi.

Chiếc chuông đồng hình tròn vừa lắc, chú Tần đã ra mở cửa. Ông là một ông cụ vô cùng gầy gò, mặc một chiếc áo kiểu cũ màu xám, chân đi giày vải, tinh thần nhanh nhẹn. Ông nhìn Mạnh Thời từ đầu đến chân, dường như rất không hài lòng với cách ăn mặc của anh, sầm mặt nói: “Thiếu gia, cậu đừng để vừa quay về đã khiến lão gia không vui!”.

Mạnh Thời nghe vậy đã muốn nổi cáu. Thời đại nào rồi mà còn thiếu gia, lão gia! Anh đã nói bao nhiêu lần, nhưng đều bị chú Tần lờ lại. Mạnh Thời không sợ cha anh ông Mạnh Thụy Thành, nhưng đành phải chào thua trước nhiệt huyết trung thành của chú Tần. Thời buổi này mà còn gặp được người trung thành hết lòng như vậy, anh cảm thấy dùng câu nói “người người bình đẳng” để khuyên chú Tần thay đổi cách xưng hô cũng không thể thuyết phục được ông.

Anh cố tình vuốt nếp nhăn trên áo phông, mỉm cười nói: “Chú cứ yên tâm, hôm nay cháu sẽ không để họ giận đâu”.

Trong mắt chú Tần thoáng qua một vẻ cười cười, rồi chú đóng cửa đi vào phòng bên.

Mạnh Thời do dự một lát rồi đi theo sau, nhìn thấy trên bàn máy tính vẫn đang bật, trên màn hình là trò Kiếm hiệp, bèn cười tinh nghịch hỏi: “Chú Tần chơi đến cấp mấy rồi?”.

Mạng ADSL ở nhà là do Mạnh Thời gợi ý lắp. Nhà họ Mạnh rất chú trọng truyền thống, nhưng không có nghĩa là cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Lúc đầu chú Tần cũng không có hứng thú với máy tính, Mạnh Thời chơi thử cho vài lần, ông liền mê, lại còn lấy ỉnh một cái nick là Hiệp khách tiêu dao hồng trần. Lúc lấy nick này, ông còn nức nở một hồi, dường như còn rất lưu luyến với giang hồ.

Một chút ngượng ngịu thoáng qua mặt chú Tần, lưng quay về phía Mạnh Thời, chậm rãi nói: “Vào ăn cơm trước đi, còn đợi mỗi cậu nữa thôi đấy. Buổi tối không có việc gì thì đến đây sau”.

Thấy chú Tần không có biểu hiện gì bất thường, Mạnh Thời thầm đoán không biết Giang Du San đã kể gì về Phùng Hy cho cha mẹ anh biết chưa. Anh vội điều chỉnh ngay chiến lược, hào hứng đáp lời chú Tần rồi rời phòng.

Phía sau cửa lớn là sân, hành lang nối với phòng đông tây và sảnh chính. Sau cửa thứ hai là một ngôi đình nhỏ kề sát sông Lan Khê. Qua mùa xuân, bữa tối nhà họ Mạnh đều ăn trong cái đình đó.

Cửa điêu khắc hoa đang mở, cha mẹ Mạnh Thời và Giang Du San ngồi bên trong. Trong màn đêm mờ lung, ánh sáng trong đình sáng rực, nhìn từ xa đã thấy ba người ngồi trong đó đều mặc quần áo kiểu cổ. Mạnh Thời đứng chân dưới cây hoa quế trong sân, khung cảnh mờ ảo trước mắt khiến anh có cảm giác như được trở về thời Dân Quốc.

Ba người đang cười nói với nhau trong đình, bầu không khí rất ấm cúng. Tự nhiên Mạnh Thời chỉ muốn quay đầu bỏ đi, nhớ đến cha mẹ lại nhớ đến Phùng Hy bèn cố nhịn. Anh mỉm cười, kiên quyết bước vào ngồi xuống, ghé sát bàn ăn nhìn, nói: “Mẹ tuyệt quá, biết con thích ăn nhất món súp Thái Cực ở nhà”.

“Anh Thời, những món này đều là do bác gái đích thân nấu đấy. Nhờ có anh mà em cũng được hưởng lây”. Giang Du San cười nói.

Mẹ Mạnh Thời thân thiện vỗ tay Giang Du San, nói thêm một câu: “Có Du San phụ giúp mẹ, mẹ không ngờ là cô ấy cũng biết nấu ăn. Món súp Thái Cực này là lần đầu tiên cô ấy nấu, trông cũng hấp dẫn đấy chứ”. Nói rồi múc cho Mạnh Thời một bát. Trong chốc lát, hình Thái Cực gồm hai màu xanh trắng bị đảo lộn, giống như tâm trạng Mạnh Thời lúc này. Mẹ đã coi cô như con dâu tương lai để đào tạo, không biết tương lai anh sẽ phải đối mặt với những gì đây?

Trước ánh mắt chờ đợi của cha mẹ và Giang Du San, Mạnh Thời múc một thìa đưa vào miệng, đúng là nấu khá ngon, vừa vặn, thơm phức, nhưng anh không muốn khen cô. Anh ngẩng đầu lên nhìn ông Mạnh Thụy Thành cười: “Cha, trông tinh thần của cha khá đó nhỉ”.

Giang Du San bực vô cùng, nhưng nhìn thấy gương mặt khôi ngô tuấn tú của Mạnh Thời dưới ánh đèn, nụ cười thoáng qua trên môi đầy sức quyến rũ, khiến cô không muốn từ bỏ cơ hội ở đây. Cô mỉm cười gấp ẹ Mạnh Thời một miếng cá hấp, mím môi cúi đầu ăn. Nhìn thấy cái mím môi của cô, mẹ Mạnh Thời thương vô cùng, nhưng lại không muốn trách móc cậu con trai vừa xa nhà mấy tháng, bèn kéo tay cô nói chuyện đặt may áo dài Thượng Hải.

Mạnh Thụy Thành liếc bộ quần áo trên người Mạnh Thời, ăn chơi nhưng chưa đến nỗi giống đầu trộm đuôi cướp. Đến giờ ông vẫn còn nhớ hồi học cấp hai lần đầu tiên Mạnh Thời mua chiếc quần lửng cùng với bạn, mặc chiếc áo phông rộng có in hình đầu lâu, bị ông lấy chổi lông gà quất vào người rớm máu. Mạnh Thụy Thành chậm rãi nói: “Về nhà ngay cả áo sơ mi quần tây cũng không muốn mặc nữa phải không? Hiện giờ ta không bực mình nữa”.

Mạnh Thời rửa thăm trong bụng, cười hề hề nói: “Con có ý mặc để cha phải giận đâu? Trời nóng rồi, mặc bộ này cho dễ chịu”.

Anh xa nhà đã mấy tháng rồi, mẹ Mạnh Thời nhìn dáng cao lừng lững của cậu con trai, lại nhìn sang Giang Du San đang mím môi cười đoan trang hiền thực, càng nhìn càng thấy môn đăng hộ đối, cười rạng rỡ nói: “Ông cũng thật là, hiện giờ thanh niên có cách ăn mặc của thanh niên, Du San mặc áo dài đẹp, mặc quần áo trời trang cũng đẹp, gì mà ông phải cổ hủ đến vậy? Sau này Du San cũng như Mạnh Thời ấy, mặc thời trang một chút, bác rất thích!”

Mạnh Thời gấp một miếng sườn rán tỏi, vừa gặm vừa cười: “Tiểu Giang vì muốn cha mẹ vui nên mới mặc áo dài. Các cô gái trẻ cô nào không thích thời trang? Người cô ấy đẹp thế cơ mà, trời nóng thêm chút nữa, không mặc váy ngắn, áo hai dây thì lãng phí quá”.

Nghe vậy cha mẹ Mạnh Thời bèn đổ dồn ánh mắt vào Giang Du San.

Giang Du San mỉm cười bình thản, liếc Mạnh Thời một cái, nói: “Đua được ô tô mới là thời thượng. Anh Thời chỉ thích chọc em thôi”.

Giang Du San nhẹ nhàng chuyển sang chủ đề khác, ánh mắt Mạnh Thụy Thành lại nhìn sang Mạnh Thời, “Thời à, mấy tháng nay tiêu hết tiền rồi thì con lấy gì để lập nghiệp? Đi lái taxi hả?”.

“Lúc đầu đã nói rồi, con lập nghiệp bằng tiền kiếm được do buôn bán đồ cổ. Chẳng qua là con cần xe, sau khi đầu tư tiền không còn đủ, có cậu bạn bán cho con một chiếc xe taxi second hand, vừa bán vừa cho. Sao lại lái taxi? Tiểu Giang nghe ai nói vậy?”. Mạnh Thời vừa trả lời cha, mắt vừa liếc Giang Du San, nụ cười vẫn đọng trên khóe môi, mắt mở to hơn, nhìn cô như đang cười cười.

Giang Du San hơi sững người, tru môi nói: “Em nghe một khách hàng của em nói vậy, nói một nữ giám đốc của công ty anh ấy thuê xe anh chở, làm em giật mình. Hóa ra không phải à!”.

Cô đã lờ chuyện của Phùng Hy một cách rất nhẹ nhàng, tự nhiên. Nếu đúng là anh lái xe taxi thật, đi chở một người khách cố định là điều rất bình thường. Nếu không phải như vậy mà anh lại thường xuyên đi chở một người phụ nữ, cha mẹ Mạnh Thời tuy cổ hủ nhưng không phải là người ngốc, đương nhiên là nhận ra điều bất thường trong chuyện này.

Mạnh Thời đang gặm xương, chỉ muốn được gặm luôn Giang Du San, nụ cười vẫn đọng trên môi, giả vờ nghe không hiểu.

Đôi đũa của Mạnh Thụy Thành khê khượng lại, ông gấp một miếng thức ăn vào bát mẹ Mạnh Thời, chậm rãi nói: “Có thời gian thì đi mà sơn lại đi”.

Mạnh Thời cười: “Con đã sơn lại rồi, chắc chắn sẽ không còn người nào nói con lái xe taxi nữa. Hơn nữa lái xe taxi thì có gì là xấu”.

“Không ai nói con lái xe taxi là xấu cả! Chẳng qua là Du San muốn thông báo tình hình về con cho bố mẹ thôi, gì mà con phải căng thẳng vậy?”. Giọng Mạnh Thụy Thành vẫn rất bình thản, mắt nhìn chăm chú vào Mạnh Thời.

Căng thẳng gì cơ? Mạnh Thời rửa thẳm trong lòng, miệng vẫn cười rất tươi: “Con căng thẳng vì cùng đi út mở một thẩm mỹ viện y học. Con đầu tư hết vốn liếng của mình vào trong đó. Nếu đi ấy mà không làm ăn được thì vị cổ đông như con cũng phải chịu cảnh thua lỗ chứ sao”.

Câu trả lời lấp liếm của Mạnh Thời đã khiến Mạnh Thụy Thành sinh nghi. Ông là người từng trải, cho dù trong lòng sinh nghi nhưng cũng sẽ không chất vấn Mạnh Thời trước mặt Giang Du San, ông khê hừ một tiếng trong lòng, chuyển sang chủ đề khác: “Có thời gian thì khuyên đi út con về nhà mà ở. Dì ấy thích mặc quần áo gì thì mặc, giống như mẹ con ấy, hôm trước còn đi đặt may một bộ Âu phục. Đừng vì một chuyện nhỏ này mà giận mọi người”.

Mạnh Thời thẳm nghĩ, là do dì không thích bầu không khí trong nhà. Dì Tạ thích uống rượu, nghe nhạc trẻ, cha có chịu được không? Thế nhưng mấy năm nay cha mẹ cũng đang cố gắng thay đổi cách nghĩ, đây là điều tốt. “Chắc chắn con sẽ truyền đạt mọi lời của cha cho dì ấy”.

Mạnh Thụy Thành “ừ” một tiếng nói: “Cha ăn xong rồi, ăn xong con đưa Du San về nhé”. Rồi ông đặt đũa xuống, chậm rãi rời đình.

Chiếc áo lụa rộng trên người Mạnh Thụy Thành khiến nhìn ông giống như một ông tiên. Mạnh Thời thẳm lo, cố làm ra vẻ trấn tĩnh, lòng tự nhủ, nếu như cha anh đã biết chuyện Phùng Hy thật thì chắc chắn sẽ không nhẹ nhàng như thế này.

Sau khi Mạnh Thụy Thành đi vào nhà, mẹ Mạnh Thời cũng thoải mái hơn nhiều, liên tục gấp thức ăn cho Mạnh Thời và Giang Du San, thỉnh thoảng lại hỏi về tình hình của cha mẹ Giang Du San.

Thấy Giang Du San và mẹ đều đã ăn xong, Mạnh Thời cũng đặt đũa xuống, nói: “Mẹ, con đưa Tiểu Giang về đã. Tối nay con ngủ ở nhà”.

Mẹ Mạnh Thời vui mừng nói: “Ừ, tối nay mẹ sẽ nấu món gì đó để cho con ăn đêm”.

Trên xe Mạnh Thời không nói gì. Giang Du San nhìn ra ngoài cửa mà chạnh lòng. Anh luôn khách khí gọi cô là Tiểu Giang, không hề để tâm đến vẻ xinh đẹp và những cố gắng của cô. Cô không phải là kẻ ngốc, Mạnh Thời cũng không phải mới từ chối cô một hai lần. Một nỗi buồn khó tả trào dâng trong lòng, kèm

thêm một chút không cam lòng và ghen tị. Trong cuộc đời hai mươi sáu năm của cô, chưa bao giờ cô bị người nào coi thường đến vậy.

Giang Du San lặng lẽ nghĩ, mình sẽ phải từ bỏ. Bất giác cô cười nhạt vì nhớ đến câu nói lúc nãy của mình. Vở kịch sắp mở màn, cô đứng nhìn là được. Cô nhìn Mạnh Thời, gương mặt tuấn tú không hề biểu lộ cảm xúc gì, vẻ lạnh lùng của anh khiến cô chỉ muốn nổi cáu. Cô thầm thề rằng, từ nay trở đi Giang Du San cô sẽ không bao giờ làm những chuyện ngốc nghếch nữa.

Đến cổng nhà, Giang Du San lấy ra một hộp quà, mỉm cười đưa cho Mạnh Thời, “Em mua quà cho anh nhưng chưa có cơ hội để tặng”.

Mạnh Thời đón lấy, cười nói: “Lần nào em cũng kỳ công đến vậy, thật ngại quá”.

Giang Du San mỉm cười nói: “Hai bác rất quý em, em không chỉ mua quà ổi anh đâu. À, lần trước cha em còn nhắc đến anh, hỏi anh bao giờ đến nhà uống trà, tiện thể xem loại ấm pha trà mà ông mới mua”.

Cô nhắc đến cha mình, Mạnh Thời thấy hơi khó xử. Hồi đó nhà họ Giang đã đối xử rất tốt với nhà họ Mạnh khi họ gặp nạn, anh không thể xử sự quá cạn tình. Mạnh Thời nghĩ một lát, nói: “Cho anh gửi lời hỏi thăm cha em, hôm khác anh sẽ đến thăm ông”.

“À đúng rồi, anh Thời, em đã gặp giám đốc Phùng rồi, rất khá, anh có con mắt đấy. Cố gắng lên anh nhé!”. Không đợi Mạnh Thời nói gì, Giang Du San đã vẫy tay chào anh, mỉm cười bước vào nhà, không còn làm nũng, chuyện trò gì thêm.

Thái độ thay đổi đột ngột của Giang Du San khiến Mạnh Thời hơi bất ngờ. Anh còn đang nghĩ không biết có nên trách Giang Du San lắm điều hay không, ngay lập tức anh đã từ bỏ ý định này, anh không muốn để Giang Du San biết vị trí của Phùng Hy trong trái tim anh. Anh có một người bạn đã từng làm ăn một lần với Giang Du San, nhận xét Giang Du San là người khôn ngoan khéo léo, sắc sảo mọi bề. Mạnh Thời rất hiểu sự khôn ngoan khéo léo của cô, nhưng không bao giờ muốn cô dùng sự sắc sảo này để đối phó với Phùng Hy.

Mạnh Thời thực sự bất ngờ trước việc Giang Du San từ bỏ ý định theo đuổi anh. Anh không hiểu Giang Du San từ bỏ thật sự hay còn có dự định khác. Anh khê thở dài, cho dù thực sự là cô không bám riết lấy anh nữa thì những câu nói dường như vô tình đó của cô đã khiến cha anh sinh nghi rồi.

Mạnh Thời nhìn vào màn đêm dày đặc, không nghĩ ra và cũng không đoán ra được hành động kỳ quặc của Giang Du San. Anh dừng xe trước cổng nhà họ Giang mấy phút đồng hồ mới nổ máy ô tô.

Trước khi về đến nhà anh liền gọi điện thoại cho Phùng Hy. Cô đã chuẩn bị đi ngủ, nói bằng giọng ngái ngủ: “Ngày mai là cuối tuần, anh ở nhà với cha mẹ anh, em sẽ đến nhà Chi Hoa”.

“Ừ. Về anh sẽ gọi điện thoại cho em. Em có nhớ anh không?”.

Phùng Hy không hề biết hoàn cảnh của Mạnh Thời lúc này, tưởng rằng cuối tuần Mạnh Thời chỉ ở nhà với cha mẹ mà thôi. Nghe thấy anh hết sức dụi dằm hỏi cô như vậy, Phùng Hy cố nén cười nói: “Vâng, chúc anh ngủ ngon” rồi cúp ngay máy.

Mạnh Thời cầm điện thoại thần thờ một hồi lâu, thực ra anh còn muốn nói vài câu tình cảm với Phùng Hy nữa. Lần nào cô cũng nhanh chóng cúp máy, khiến anh đều cảm thấy hẫng hụt, sau đó chỉ muốn lao thẳng đến nhà cô. “Vỗ quýt dày có móng tay nhọn!”. Anh nhớ đến Giang Du San, bất lực lắc đầu.

Về đến nhà, chú Tần ra mở cửa, ngần ngại một lát, khê nói: “Thiếu gia, cậu có ý trung nhân khác rồi à?”.

Mọi người trong nhà biết thật rồi sao? Mạnh Thời giật mình, ôm lấy vai chú Tần với vẻ làm nũng, nói: “Hê hê, cháu đang định nói với chú đây!”.

Chú Tần đẩy Mạnh Thời ra, chấp hai tay sau hông đứng sừng sững ở hành lang, ánh mắt sắc sảo nhìn Mạnh Thời từ đầu đến chân, lạnh lùng nói: “Không hề tiến bộ”.

Mạnh Thời loạng choạng lùi mấy bước cười đau khổ, võ nghệ của anh làm sao sánh được với chú Tần. Cho đến nay, lai lịch của chú Tần vẫn là một điều bí ẩn, chỉ biết rằng chú đi theo ông nội Mạnh Thời từ ngày xưa, những việc trong nhà họ Mạnh chú còn biết rõ hơn cả cha anh. Nói xong chú Tần liền quay người đi

vào phòng, nghĩ một lát lại nói một câu: “Lão gia, phu nhân đều quý tiểu thư Giang Du San, nhà họ Giang là gia đình coi trọng nghĩa khí”.

Mạnh Thời than thầm, chú Tần - một người nô bộc trung thành, suốt đời không lập gia đình đã coi sự giúp đỡ của nhà họ Giang đối với nhà họ Mạnh là sự khẳng định đối với nhân cách của Giang Du San, có thể, cha mẹ Mạnh Thời quý mến Giang Du San một phần cũng vì lẽ đó. Nhưng sau khi tốt nghiệp đại học, Mạnh Thời liền rời khỏi gia đình, đám bạn trong xã hội mà anh chơi cũng đủ mọi thành phần, anh không hoàn toàn đồng tình với quan điểm của mọi người trong nhà.

Mạnh Thời cố gắng nở ra nụ cười: “Mọi người còn chưa gặp cô ấy cơ mà”.

Ánh mắt chú Tần thoáng qua vẻ thương cảm, giọng có phần dịu đi: “Cậu vào đi, lão gia đang đợi cậu ở thư phòng”.

Bóng Mạnh Thụy Thành đổ dài trước bàn làm việc, Mạnh Thời đứng dưới cây quế trong sân mà lòng cảm thấy vô cùng trống trải, một cảm giác phẫn nộ trào lên. Bất giác anh chợt nghĩ, tại sao anh lại phải giật thột? Chẳng qua là Phùng Hy đã từng kết hôn một lần mà thôi, cô ấy có làm gì ảnh hưởng đến đức hạnh đâu.

Nếu mọi người trong nhà phản đối kịch liệt, anh cũng chỉ có thể dùng lý lẽ để đấu tranh mà thôi. Đợi mình bình tĩnh trở lại, Mạnh Thời mới chậm rãi bước vào.

Thư phòng là gian phòng rộng nhất trong nhà, từ cửa bước vào phía bên trái dưới cửa sổ là bàn làm việc, trên bàn có máy tính, máy fax, sát tường là giá sách đựng sách kỹ thuật. Cửa gỗ được chạm trổ hoa văn, gần tường có đặt một tấm phản thấp, trên tường có treo hai bức thư pháp, phía bên phải bị một thư án rộng làm bằng gỗ tử đàn chiếm chỗ.

Mạnh Thụy Thành đang chăm chú viết thư pháp, đợi viết xong nét cuối cùng, mới thở phào đặt bút xuống. Nhìn thấy Mạnh Thời đang đứng ở một bên ngấm nhìn, bình thản hỏi: “Đưa Du San về rồi à?”.

“Vâng, bác Giang lại có ấm trà mới, hôm nào con sẽ đến thăm bác”. Mạnh Thời trả lời rất tự nhiên.

Ngòi bút thấm đẫm mực ngâm vào trong nước, mực tan ra xung quanh. Cổ tay Mạnh Thụy Thành khẽ lắc, âu nước lập tức đen ngòm. Cậu con trai không thích Giang Du San, từ trước đến nay đều như vậy. Tại sao hôm nay tâm trạng của ông lại như âu nước đen này? Ông nhớ đến người đàn bà đó. Tranh thủ lúc rửa bút, Mạnh Thụy Thành ngấm nghĩ xem nên cất lời hỏi thế nào.

Mạnh Thời đứng đợi cha mở lời. Mạnh Thụy Thành lại không biết nên mở miệng thế nào vì không nắm rõ tình hình, một khoảng khắc im lặng tràn ngập trong thư phòng.

Mạnh Thụy Thành chậm rãi treo chiếc bút đã rửa xong lên giá gác bút, cúi đầu nhìn chữ viết tối hôm nay, thấy chữ hôm nay viết có phần cứng. Ông than thầm trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn Mạnh Thời nói: “Thời này, năm nay tuổi của con đã là ba mươi ba rồi. Cha và mẹ con vẫn mong con lấy vợ sớm. Việc con không có tình cảm với Du San cha mẹ cũng không ép, dù sao thì đây cũng là việc của cá nhân con”.

Đơn giản như vậy sao? Mạnh Thời thấy hơi khó hiểu. Anh thận trọng nói: “Hiện giờ con rất có thiện cảm với một cô gái, con muốn để tìm hiểu một thời gian xem thế nào”.

“Có phải cô giám đốc mà con thường đi đón không?”. Câu nói của Mạnh Thời khiến Mạnh Thụy Thành giật thột. Ông hiểu con trai mình, Mạnh Thời thận trọng đến đâu cũng không thể giấu nổi mối quan hệ giữa anh và cô ta.

Mạnh Thời không hề ngần ngại nhìn thẳng vào mắt cha mình. Về cương nghị, rắn rỏi hiện trên gương mặt con trai khiến Mạnh Thụy Thành ý thức được rằng cậu không còn là trẻ con nữa, ông không còn có thể tùy tiện bắt con trai cúi đầu vâng lời nữa.

Ông nhớ lại hồi Mạnh Thời còn nhỏ. Mạnh Thời rất nghịch ngợm, có lần ỷ lại vào việc học võ với chú Tần được vài ngày đã đánh bạn bị thương, sau khi biết chuyện ông đã lấy chổi lông gà vụt Mạnh Thời, Mạnh Thời không bao giờ chịu xin tha nhận sai, đánh nhiều lần ông cũng thấy chán, thế là ông liền phạt Mạnh Thời bằng cách bắt anh phải viết chữ bằng loại chữ tiểu triện, Mạnh Thời liền nhận sai.

“Con muốn tiếp xúc với cô gái khác cũng được. Không phải Du San không tốt, cha mẹ thích thì con lại không thích đúng không? So sánh một vài cô cũng tốt. Mẹ con đi nấu ăn đêm cho con rồi, đi ra nói chuyện với mẹ đi”.

Mạnh Thụy Thành đã nắm được tình hình nên tha cho Mạnh Thời, khiến Mạnh Thời đành phải giấu tất cả những lời định nói ở trong lòng. Anh ra khỏi thư phòng với vẻ đầy nghi hoặc và đi ra gặp mẹ.

Mẹ Mạnh Thời bưng cho anh bát xương sườn hầm đỗ xanh và mướp đắng, hào hứng hỏi tình hình của anh, tình hình của dì Tạ gần đây. Mạnh Thời nói chuyện với mẹ thấy thoải mái hơn nhiều, vừa ăn vừa điềm tính hỏi: “Tối nay Giang Du San nói gì hả mẹ?”.

Mẹ Mạnh Thời tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, như người không biết chuyện gì. Anh tưởng rằng sau khi nhà biết chuyện sẽ âm ỉ hết lên, nhưng sự bình lặng lúc này đây khiến Mạnh Thời càng thêm bất an. Thái độ bình thản của cha khiến Mạnh Thời như được nhìn thấy cảnh tượng mặt trời mọc từ phía tây.

12. Chương 12: Sắp Đặt

Cô làm sao còn có thể là Phùng Hy của ngày trước? Cô hiện thực và lý trí, không thể vì một cuộc tình mà có những hành động liều mạng như con thiêu thân lao vào lửa nữa.

Trước khi chính thức ký hợp đồng, Phùng Hy cảm thấy rất khó xử về việc báo giá thép. Cô biết rất rõ cách báo giá trong lĩnh vực cơ khí, tìm các mối quan hệ cũ để hỏi giá là nắm được, nhưng trong lĩnh vực vật liệu cô lại không quen. Cô tưởng rằng Phụ Minh Ý và Dương Thành Thượng sắp đặt như thế là để làm lung lay vị trí của Vương Thiết trong mảng vật liệu này, họ sẽ sớm có chuẩn bị. Nhưng đợi đến khi cô hỏi Dương Thành Thượng, Dương Thành Thượng lại cau mày phui tay ngay lập tức: “Thực sự là mảng vật liệu tôi không nắm được nhiều, từ xưa đến nay thị trường thép rất khó nắm bắt, hay là cô đi hỏi tổng giám đốc Phụ hoặc phó tổng Vương vậy?”.

Dương Thành Thượng cố tình nhấn mạnh ba chữ “phó tổng Vương”. Phùng Hy đã hiểu, Vương Thiết không sót ruột bởi biết chắc chắn rằng cô sẽ đi tìm ông ta để hỏi.

Phụ Minh Ý đã từ Bắc Kinh trở về. Anh biết rất rõ sẽ chỉ có hai khả năng. Một là Phùng Hy sẽ đi tìm từng nhà cung cấp để hỏi giá. Đối với những nhà cung cấp mới làm quen, rất khó có thể biết quy cách và chất lượng thép mà họ đưa ra có phù hợp với yêu cầu trong hợp đồng hay không, giá báo chắc chắn cũng sẽ cao; một khả năng nữa là hỏi Vương Thiết hoặc Trần Mông, tìm những nhà cung cấp đã làm ăn quen với họ. Rõ ràng là Vương Thiết không muốn để mất sự độc quyền trong mảng vật liệu, chắc chắn ông ta sẽ nhúng tay. Phùng Hy chỉ có thể đi tìm Vương Thiết.

Lần này cái giá mà Vương Thiết báo sẽ đem lại bao nhiêu lợi nhuận cho công ty? Liệu anh có thể lợi dụng cơ hội này để lật Vương Thiết thậm chí chuyển mục tiêu sang người của tổng công ty hay không? Phụ Minh Ý lặng lẽ dựa người vào ghế suy nghĩ. Điện thoại báo chuông, anh cầm lên nhìn tin nhắn rồi xóa đi ngay.

Quan hệ giữa Phùng Hy và Mạnh Thời đã trở nên công khai, anh không chỉ một lần nhìn thấy Mạnh Thời đến công ty đón Phùng Hy. Nhìn thấy chiếc xe taxi đó đã được đổi thành sơn màu ghi, anh cười một cách giễu cợt. Chắc chắn là Mạnh Thời không thể lái xe taxi được, chỉ có cô ngốc Phùng Hy mới lờm nguýt anh vì anh đưa ra câu hỏi này.

Ánh mắt Phụ Minh Ý dừng lại hồi lâu trên tấm ảnh Phùng Hy chụp ở bãi biển để trong ví, nụ cười rạng rỡ, dáng người nhỏ nhắn, trong đầu lại hiện lên hình ảnh một Phùng Hy năng động với mái tóc cắt ngắn, mặc áo sơ mi, váy ôm, đi giày cao gót. Ngón tay anh nhẹ nhàng lướt trên mặt tấm ảnh, cho dù thế nào, anh cũng sẽ phải nói chuyện với cô. Phụ Minh Ý như đã hạ quyết tâm, cầm cặp rời khỏi phòng làm việc.

Anh ngồi trong xe gọi điện thoại cho Phùng Hy, giọng cương quyết: “Bây giờ em xuống ngay đi, anh đợi em ở bãi đỗ xe. Chuyện liên quan đến công ty Cừ Giang”.

Sau khi cúp máy Phụ Minh Ý lại thấy hơi buồn. Anh buộc phải thêm câu cuối cùng, bởi nếu không anh sẽ không dám chắc rằng có thể khiến Phùng Hy ngoan ngoãn bước lên xe của anh.

Tám năm trước, anh không có đủ dũng khí để nói cho Phùng Hy biết sự lựa chọn của anh, anh đã nợ cô. Cho dù anh nợ cô, cho dù cô hận anh, cũng vẫn còn tốt hơn hiện nay.

Anh nhìn về phía cổng ra, trong lòng vẫn còn một chút hy vọng nhỏ nhoi. Anh hy vọng rằng Phùng Hy tìm Mạnh Thời bởi vì cô hận anh. Chỉ vì xuất phát từ sự oán hận đối với anh, chỉ là vì Mạnh Thời vẫn là một sự lựa chọn không tồi mà thôi. Và người mà cô yêu thực sự vẫn chỉ là anh mà thôi.

Phụ Minh Ý đợi đến lúc đã có phần sốt ruột. Đột nhiên anh không xác định được liệu Phùng Hy có đến hay không. Nói là công tư phân minh, trên thực tế là anh không làm được điều đó, và cô cũng không làm được. Anh châm một điếu thuốc, dù gì thì cũng tìm được một việc để làm. Anh lại nhớ đến việc của công ty Cừ Giang, bởi vì Vương Thiết đã lôi kéo Phùng Hy trước, nên anh đành phải đẩy cô ra chịu trận. Đột nhiên trong đầu anh nảy ra một ý nghĩ, liệu Phùng Hy có nghĩ rằng anh chỉ muốn lợi dụng cô hay không? Đột nhiên anh thấy bức bối, nhưng đã cười lên lưng hổ, không thể rút lui được nữa.

Điện thoại lại rung lên một hồi, anh nhìn tin nhắn, không reply.

Bãi đỗ xe ở ngay mặt đất, lúc ra khỏi tòa nhà Phùng Hy nhìn sang bốn xung quanh với vẻ cảnh giác, rồi chui tọt vào xe. Vẻ cảnh giác sợ bị đồng nghiệp trong công ty nhìn thấy của cô khiến Phụ Minh Ý vô cùng bức bối. Anh còn nhớ lần đầu tiên gặp cô khi anh quay về công ty, cô đã không muốn để người khác biết cô và anh quen nhau, dường như anh là một người rất chui lủi.

Bao nhiêu cô gái muốn công khai cho tất cả thiên hạ biết, để tất cả mọi người trong công ty nhìn cô với một con mắt khác vì mối quan hệ này của cô, ít nhất bề ngoài sẽ cung kính, nhường nhịn cô hơn nhiều. Nhưng cô lại khác, cứ làm như chạm vào anh là chạm phải nọc độc vậy.

Phụ Minh Ý mặt lăm lè lái xe, mắt khẽ liếc sang bên cạnh. Chiếc áo sơ mi kiểu cổ càng khiến anh thêm nghiêm nghị, còn Phùng Hy thì tỏ rõ vẻ nghiêm túc bất khả xâm phạm, không hề nở nụ cười.

“Anh không ăn thịt em đâu!”, Phụ Minh Ý buông ra một câu.

Phùng Hy khẽ sững người, mắt nhìn xuống, gọi anh một tiếng với vẻ bất lực: “Minh Ý!”.

Tiếng gọi mềm mại đó khiến Phụ Minh Ý cảm thấy vô cùng chua xót, cô sợ anh gây phiền hà cho cô? Anh nhớ lại mục đích hẹn cô ra đây, không nói thêm gì nữa, lái xe thẳng đến một nhà hàng cơ động, dừng xe ở bãi đỗ xe rộng rãi rồi tắt máy. Cho dù có hẹn cô đến quán cà phê, quán trà, cô cũng sẽ trốn anh thật xa, chẳng thà thế này, có thể thế này sẽ khiến anh tiếp cận được gần cô hơn.

“Em muốn uống gì? Anh đi mua. Chúng mình ngồi trong xe nói chuyện nhé, những chỗ khác anh nghĩ em cũng không muốn đi”. Phụ Minh Ý bình tĩnh nói.

Phùng Hy thấy hơi xấu hổ. Đúng là cô không còn muốn ngồi riêng với Phụ Minh Ý nữa, càng không muốn cùng anh qua lại ở những nơi kín đáo. Có lẽ, cô đã thật sự thấy sợ trước những cử chỉ của anh ở phòng làm việc lần trước. Cô muốn cố gắng duy trì mối quan hệ bình thường này, không muốn một lần nữa làm ối quan hệ giữa hai người trở nên căng thẳng chỉ vì Phụ Minh Ý muốn tiến gần cô hơn. Có lẽ, cô thâm nghĩ, cô vẫn là một người theo chủ nghĩa truyền thống. Sau khi quan hệ giữa cô và Mạnh Thời trở nên công khai, cô không muốn có bất cứ hành động gì thân mật với những người đàn ông khác, kể cả là Phụ Minh Ý- người đã từng một thời gắn bó với cô.

Con người là động vật kỳ quặc như vậy đấy. Năm xưa khi còn yêu nhau, chỉ muốn biến thành hai đứa trẻ liền thân, không bao giờ muốn xa nhau nửa bước, còn khi trái tim đã thay đổi, chạm nhẹ một chút cũng cau mày.

Phụ Minh Ý vào nhà hàng mua hai cốc coca cola, dút ống hút vào đưa một cốc cho Phùng Hy.

Cô nhớ tới ngày trước khi còn học đại học, hai người cũng đi mua coca cola như thế này, vừa đi vừa uống vừa cười nói. Năm đó Phụ Minh Ý mặc quần bò, áo phông, cô cũng thế. Hiện giờ hai người đều được bọc trong quần áo công sở, ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh, không khí trong xe có phần ngột ngạt, Phùng Hy

nghe ngậm một cách vô vị chiếc ống hút mỏng trong tay và cố gắng chịu đựng. Phụ Minh Ý cũng không nói gì, mặt mày đắm chìm chăm chú uống coca.

Nhìn nghiêng trông các đường nét của anh rất cương nghị, mái tóc đen dày với vầng trán cao, anh khẽ nhàu mày, dường như có điều gì đó đang phiền muộn.

Phùng Hy đang định hỏi anh chuyện vật liệu của công ty Cừ Giang để phá vỡ bầu không khí im lặng, Phụ Minh Ý liền đặt cốc coca xuống, quay đầu lại. Ánh mắt anh tràn ngập vẻ khó hiểu, giọng nói cũng trầm lắng: “Hy Hy, kể từ khi anh về công ty, anh luôn cảm thấy giữa chúng ta có một bức tường ngăn cách. Nghĩ lại ngày xưa, anh luôn cảm thấy không nên như vậy”.

Hàm răng cô đột ngột cắn chặt ống hút. Phùng Hy thần thờ nghĩ, đúng vậy, không chỉ là cách một bức tường, mà còn cách cả một ngọn núi. Cô nhớ đến Mạnh Thời, dùng khí tự đáy lòng trào lên. Nếu không nói cho rõ ràng, cô và Phụ Minh Ý sẽ tiếp tục còn dây dưa. Và cô không muốn để quá khứ này làm ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cô.

“Minh Ý, tám năm trước việc anh không nói gì mà đi lấy vợ đã cắt đứt tình cảm của chúng ta rồi. Bây giờ nhắc lại cũng không có gì là hay ho nữa. Em cũng không hận anh nữa, bao năm đã trôi qua rồi, anh xem cuộc sống của em đã có quá nhiều thay đổi, và cả anh cũng vậy”.

Phụ Minh Ý bất ngờ quay đầu nhìn cô: “Em có biết tám năm về trước đã xảy ra chuyện gì không? Lẽ nào em không tự đặt câu hỏi có thật anh là anh chàng Trần Thế Mỹ(13) bạc tình bạc nghĩa, vì phú quý vinh hoa mà bất chấp tất cả hay không? Em không thấy có gì trục trặc trong chuyện này ư? Hay là tại em không đủ tin tưởng anh?”.

Giọng anh lên cao bất ngờ khiến Phùng Hy giật nảy mình, cổ nước nghiêng đi, đổ một ít ra vấy. Cô khẽ lấy tay lau đi, đưa ra kết luận giống như kết luận của cô đối với cuộc hôn nhân ngày trước, “Cho dù là thế nào, chúng ta đều không thể quay về thời quá khứ được nữa. Cho dù là em hiểu lầm anh hay anh có nỗi khổ riêng của mình, chúng ta đều đã đi trên hai con đường. Kết quả là như vậy mà thôi”.

“Ha ha, được, hiện giờ em bình tĩnh thật đấy, tỉnh táo thật đấy! Nếu không phải là Mạnh Thời thì em dám nói chúng ta không thể bắt đầu lại từ đầu được hay không?”. Phụ Minh Ý hận sự bình thản của Phùng Hy, hiện giờ ngay cả nguyên nhân cô cũng không muốn nghe nữa, và anh lại không thể phản bác được câu nào.

Trước lời chất vấn của anh, Phùng Hy cười nhạt: “Đúng vậy, em đã ly hôn, chỉ còn vài tháng nữa là tròn ba mươi tuổi rồi. Hiện giờ anh là tổng giám đốc, lại đẹp trai. Anh chịu hạ mình để bắt đầu lại từ đầu với em, đáng lẽ em phải thấp hươg tạ ơn trời Phật. Xã hội không bỏ rơi em, cuộc sống không bỏ rơi em, tình yêu cũng đã quay về”.

Giọng cô lạnh lùng, cao ngạo: “Anh nghĩ rằng với điều kiện của em hiện nay mà còn tìm được người như anh, chỉ cần anh phẩy ngón tay là em sẽ phải sà đến ôm chầm lấy chân anh! Anh tưởng rằng vì em tìm được Mạnh Thời nên mới hững hờ với anh? Anh nhầm rồi! Phụ Minh Ý anh nhầm rồi! Em nói thật với anh, nếu không vì tiếc bát cơm manh áo, nếu anh không phải là sếp trực tiếp của em thì em có thể đối xử lịch sự với anh sao? Ngay từ lần gặp đầu tiên em đã muốn nhổ vào mặt anh rồi! Anh đừng tưởng em còn có thể tay bắt mặt mừng với một gã phụ tình!”.

Cô đã trút ra một mạch nỗi hận của mình, ánh mắt nảy lửa. Anh nhìn thấy đôi mắt sáng rực của cô, giống như viên kim cương long lanh, khiến anh chỉ muốn nắm chặt trong lòng bàn tay, không muốn để tia sáng nào lọt qua kẽ tay, càng không muốn để người khác lấy trộm mất.

Anh muốn lấy tay vuốt ve gương mặt đã từng xuất hiện hàng trăm lần trong giấc mơ của anh, anh muốn nói với cô rằng, cho dù cô béo hay gầy, nhưng trong tim anh, luôn luôn chỉ có một Phùng Hy. Cô là cô gái anh đã từng yêu nhất, đồng thời cũng là người khiến anh bị tổn thương nhiều nhất. Cô hận anh, hận có lý do. Gương mặt in hằn nỗi căm hận đó dễ thương biết bao, Phụ Minh Ý thất thần nghĩ, lúc này đây cô thật xinh đẹp.

Phùng Hy thở hắt ra một hơi, nói: “Hôm nay anh hẹn em ra để nói chuyện liên quan đến công ty Cừ Giang, em mong rằng anh sẽ công tư phân minh. Em bắt xe về đây, từ nay chúng ta đừng nói về chủ đề này nữa!”.

Cô đưa tay ra mở cửa, nghe thấy Phụ Minh Ý nói rất dịu dàng ở phía sau: “Em nói đúng, cho dù thế nào,

chúng ta đã xa nhau tám năm, mỗi người đi trên một con đường hoàn toàn khác nhau. Hy Hy, hiện giờ chúng ta lại được gặp nhau rồi, anh muốn lại theo đuổi em từ đầu có được không?”

Phùng Hy như bị một cú trời giáng. Cô đang hối hận vì mình nói thẳng quá. Cô tưởng rằng tiếp sau đó hai bên sẽ chia tay và ra về trong sự bực bội, không ngờ Phụ Minh Ý lại thốt ra một câu như vậy.

“Hy Hy, tám năm trước chắc chắn là anh đã sai, anh buộc phải lấy cô ấy, buộc phải kết hôn. Anh không có đủ can đảm để nói với em, đó là lỗi của anh. Hiện giờ hai chúng ta như hai kẻ lạc quỹ đạo đã quay trở về, cả hai chúng ta đều đang tự do, chúng ta đã chín chắn hơn ngày xưa. Lẽ nào em không muốn quay trở lại như ngày xưa ư? Trước đây chúng ta yêu nhau một cách rất trong sáng, hiện giờ chúng ta cũng có thể làm như vậy. Như thế sẽ tuyệt biết bao, không có nghi kỵ, không có lợi ích, mãi mãi sẽ là tình cảm thuần khiết nhất”.

Giọng anh bây giờ khiến Phùng Hy còn cảm thấy khó chịu hơn lúc anh nói to vừa nãy. Cô làm sao còn có thể là Phùng Hy của ngày trước? Cô hiện thực và lý trí, không thể vì một cuộc tình mà có những hành động liều mình như con thiêu thân lao vào lửa nữa. Cô nhớ lại câu hỏi của Mạnh Thời. Anh hỏi cô nếu anh là một kẻ lông bông không nghề không nghiệp thì cô có tìm anh không? Có lẽ, đây là câu trả lời tốt nhất cho Phụ Minh Ý.

“Anh đã quay về, nhưng nếu trong tay anh không có bất cứ cái gì, anh không phải là tổng giám đốc của công ty, không có của cải địa vị, thậm chí làng nhàng kém cỏi. Anh tưởng rằng em sẽ yêu anh giống như ngày xưa hay sao?” Phùng Hy lắc đầu một cách đầy khó khăn, “Minh Ý, em xin lỗi. Chắc chắn em sẽ không yêu anh trong hoàn cảnh đó. Ý em muốn nói là, những tình cảm trong sáng mà anh cần chỉ thuộc về Phùng Hy của thời học đại học, Phùng Hy của thời hiện tại rất hiện thực”.

Phụ Minh Ý nói với vẻ sốt ruột: “Anh có tài sản, anh không phải là người bất tài kém cỏi. Những nhu cầu vật chất mà hiện nay em cần anh hoàn toàn có thể đáp ứng, anh không hề thua kém Mạnh Thời”.

Phùng Hy mỉm cười. Cô khẽ lắc đầu: “Anh không hiểu ý em. Mạnh Thời không có điều kiện vật chất như anh, nhưng ở bên anh ấy, em cảm thấy mỗi ngày đều là một ngày mới. Em thích tiến về phía trước, nhìn về phía trước. Em không muốn suốt cả cuộc đời chỉ loanh quanh với quá khứ. Mặc dù rất đẹp, rất hay, em rất thích, cũng rất nhớ, nhưng không thể quay trở lại được nữa. Ý của em là, anh không thể quay trở về với những tình cảm trong sáng đó”.

Sự ghen tuông như con côn trùng gặm nhấm trái tim anh. Anh đã hạ thấp mình như vậy mà cô vẫn không buồn để tâm. Phụ Minh Ý lắc vai cô hét: “Em mới quen anh ta được bao lâu? Em có hiểu anh ta không? Có thật là em không tin anh không? Em có dám nói là thật sự em không tin vào tấm lòng anh dành cho em không?”.

Ngọn lửa trong mắt Phụ Minh Ý như muốn thiêu cháy Phùng Hy. Cô không thể nhịn được nữa bèn gào lên: “Anh đã khiến em thất vọng về tình yêu, Điền Đại Vĩ đã khiến em thất vọng về hôn nhân! Hôm ly hôn đó nhìn thấy anh, em chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống đất! Anh vẫn đang hoàng đường đắc, còn em chỉ là đồ bỏ đi, anh có hiểu tâm trạng của em không? Em ra sức giảm béo, cố gắng dùng hết sức mình để được quay trở lại với một cuộc sống mới, còn trái tim em thì sao? Tương lai là một màn đêm không biết đâu là bờ, một màn đêm u ám. Trong tay em, niềm hạnh phúc mà em có thể nắm được ít ỏi biết bao. Em tưởng rằng mình đã cạn kiệt lòng nhiệt tình, em tưởng rằng em chỉ có thể tranh thủ lúc còn đang trẻ kiếm thêm ít tiền để sau này phòng lúc già yếu neo đơn! Thế nhưng, hiện giờ mỗi sáng tỉnh dậy em đều cảm thấy tràn đầy sức sống, ngày nào em cũng vui vẻ trang điểm mình. Tất cả những cái này đều là do anh ấy mang lại cho em. Minh Ý, cho dù em nắm chưa chắc, nhưng em vẫn... không muốn buông ra! Anh có hiểu không?”.

Mặt cô đỏ bừng vì phẫn nộ và buồn tủi, ánh mắt đau khổ, khiến Phụ Minh Ý không biết nói gì hơn. Phùng Hy gắng sức đẩy tay anh ra, hít thở thật sâu. Cô cố gắng để mình bình tĩnh, cô không muốn quay đầu. “Tất cả đã trôi qua rồi, em muốn được yên một chút”. Cô đẩy cửa rồi bước ra khỏi xe.

Phụ Minh Ý muốn gọi cô lại, nhưng tiếng ghen trong cổ không thể bật ra. Bóng cô khiến anh cảm thấy mờ mịt và buồn tủi. Anh hận cô không chịu cho anh một cơ hội, đồng thời lại thương cô vì cuộc đời cô gặp nhiều trắc trở. Anh không nghĩ rằng Mạnh Thời có thể đem lại cho cô niềm hạnh phúc mà cô cần, Phụ Minh Ý rút điện thoại ra, nhìn tin nhắn trên màn hình ngẫm nghĩ một hồi lâu. Lúc ấn nút send anh nhắm mắt lại, tay nắm chặt điện thoại gục đầu vào vô lăng một hồi lâu.

Kể từ hôm đó, quan hệ giữa Phùng Hy và Phụ Minh Ý trở nên vô cùng mong manh. Phòng làm việc của Phụ Minh Ý nằm ở cuối hành lang, anh buộc phải đi qua khu làm việc lớn và phòng làm việc được ngăn bằng những tấm kính trong suốt của các trưởng bộ phận. Thỉnh thoảng Phùng Hy ra khỏi phòng làm việc gặp anh ngay ở hàng lang, cô vẫn lịch sự cất tiếng chào, Phụ Minh Ý cũng mỉm cười gật đầu, nhưng ánh mắt hai người đều vội vàng lướt qua nhau và nhìn về phía trước.

Hợp đồng của Cừ Giang đã làm xong, chỉ đợi báo giá hợp đồng cuối cùng thông qua là được.

Phụ Minh Ý để mặc không động đến chuyện của Cừ Giang, Phùng Hy cũng không đi tìm anh nữa. Anh không muốn động, Vương Thiết lại muốn động, về tình về lý cô đều nên hỏi ý kiến Vương Thiết.

Công ty Cừ Giang không yêu cầu phải tiến hành mời thầu. Phía bên Phùng Hy chỉ cần tìm vài nhà cung cấp đáng tin cậy thương lượng giá cả là được. Điều này khiến cô buộc phải nhờ đến Vương Thiết.

Vương Thiết cười nói: “Phùng Hy này, thực ra bên mảng vật liệu này rất đơn giản, cô so với giá của Cừ Giang, trừ đi các chi phí là ra giá gốc rồi. Chỉ cần không vượt quá giá gốc này của cô, đó là sự khác biệt của lãi nhiều hay lãi ít”.

Phùng Hy bắt giác cười đau khổ, nếu đúng là đơn giản như Vương Thiết nói thì tốt quá.

Khi bắt đầu bàn đến những chi tiết cụ thể trong hợp đồng với Cừ Giang, cô mới biết rằng hóa ra đơn đặt hàng của vật liệu và cơ khí lại ngược nhau hoàn toàn. Tiền chi cho vật liệu là hơn một trăm triệu nhân dân tệ, tiền chi cho cơ khí mới hơn hai mươi triệu nhân dân tệ. Và điều khiến người ta đau đầu nhất là, vật liệu mà Cừ Giang đòi hỏi phải đa dạng, quy cách của bản, thép sợi, ống lên tới mấy trăm loại. Đặc biệt là đường ống, còn phải chia thành nhiều loại có cách xử lý bề mặt khác nhau. Mỗi loại đều phải báo giá, nếu không có nhà cung cấp quen biết thì cô không thể soạn thảo được bản báo giá hợp đồng cho Cừ Giang.

Thấy cô vẫn tỏ ra chưa hiểu, Vương Thiết liền cười, lấy từ trong ngăn kéo ra ba tập giấy báo giá đặt lên bàn làm việc, “Ồ đây có ba đơn báo giá của ba công ty, cô mang về so sánh. Ý kiến của cá nhân tôi là chọn vật liệu của tập đoàn Giang Thị”.

Phùng Hy nở nụ cười cảm kích, trong lòng lại thấy hơi bất ngờ. Không ngờ ngay cả bảng báo giá ông ta cũng đã làm xong rồi, chỉ đợi cô đến mà thôi. Cô thấy hơi lẩn tránh, bảng giá vật liệu với nhiều quy cách khác nhau thế này, tại sao Vương Thiết lại cho rằng bảng báo giá của tập đoàn Giang Thị là ổn nhất? Kể cả là không tiến hành đấu thầu thì cũng phải so sánh giá của vài nhà cung cấp mới đúng.

Vương Thiết thổi lớp bọt trên mặt cốc trà, chậm rãi nói: “Phùng Hy, chúng ta chỉ làm nhân vật trung gian, mua giúp công ty Cừ Giang mà thôi. Xảy ra vấn đề gì, Cừ Giang kiện chúng ta, chúng ta sẽ kiện tập đoàn Giang Thị. Cừ Giang mà nợ tiền chúng ta thì chúng ta nợ tiền Giang Thị. Dựa trên cơ sở báo giá của Giang Thị, cộng thêm phần trăm lợi nhuận của chúng ta là được. Chúng ta không phải là phòng mua sắm vật tư của công ty Cừ Giang, chúng ta cũng là nhà cung cấp kiếm tiền từ họ. Giá cả à, chỉ cần công ty Cừ Giang chấp nhận là được. Lợi nhuận, cô cho thêm vài phần trăm vào giá tổng. Mọi người đều phấn khởi”.

Vương Thiết cười cười nhìn cô. Phùng Hy cố gắng làm ra vẻ đã hiểu ra vấn đề, thầm nghĩ nếu quyết định chọn Giang Thị thì nghiêm nhiên Vương Thiết sẽ được hưởng lợi từ Giang Thị, chắc chắn vụ giao dịch này sẽ không để người thứ ba biết chuyện. Cô nhớ đến sự bỏ mặc không quan tâm của Phụ Minh Ý, lập tức nhắc nhở mình, việc anh và Vương Thiết đấu đá nhau không có liên quan gì đến mình, làm tốt công việc bốn phận của mình là được rồi. Tổng giám đốc không quan tâm, phó tổng giám đốc quen với mảng vật liệu đã chỉ định nhà cung cấp, mình là con tép riu lẽ nào lại lớn tiếng quát Vương Thiết rằng: “Không, vì lợi ích của công ty, mỗi loại vật liệu chúng ta cần phải có mức báo giá thấp nhất” hay sao!

Cô dám cam đoan rằng nước trà trong miệng Vương Thiết sẽ phun ra ngay.

Phùng Hy cầm ba tập giấy báo giá, cười bẽn lẽn, “Những lời phân tích của sếp đã giúp em hiểu ra ngay được vấn đề. Trong buổi họp hôm thứ hai tổng giám đốc Phụ đã nói rồi, lần này hợp đồng của Cừ Giang có sự thay đổi, biến thành lấy vật liệu làm chính. Mặc dù là bộ phận cơ khí đứng ra để làm, nhưng dù sao thì cũng không quen, mọi việc đều tiến hành theo ý kiến chỉ đạo của sếp. Trong ba bảng báo giá của ba công ty, sếp đã thấy Giang Thị là tốt nhất thì chúng ta quyết định Giang Thị. Em sẽ soạn hợp đồng theo bảng báo giá của Giang Thị”.

Ra khỏi phòng làm việc của Vương Thiết, Phùng Hy ngần ngừ một lát, len lén nhắn tin cho Phụ Minh Ý.

“Sếp Vương phụ trách, làm theo ý ông ấy”. Câu trả lời của Phụ Minh Ý hết sức đơn giản và không nằm ngoài dự đoán của Phùng Hy, khiến Phùng Hy cảm thấy mình như kẻ tiểu nhân, vừa quay ra là đã báo cáo tình hình. Cô hậm hực nghĩ, nếu như không phải vì chuyện Phụ Minh Ý muốn đấu đá với Vương Thiết, thì mình cần gì phải quan tâm đến vậy.

Trong lòng Phùng Hy, cho dù giữa cô và Phụ Minh Ý căng thẳng đến đâu vì chuyện năm xưa thì anh vẫn là Phụ Minh Ý, là người đàn ông mà cô đã từng yêu tha thiết. Cho dù thế nào, cô vẫn mong anh được bình an.

Văn phòng mời thầu, đấu thầu bận tới mất tới mũi, Dương Thành Thượng lại phải điều thêm bốn người đến giúp. Tiểu Cao, Tiểu Lưu rất phấn khởi, về công ty đã nửa năm nay, cuối cùng đã có việc để làm, giọng nói qua điện thoại cũng to hơn rất nhiều.

Phùng Hy đi qua chỗ họ, mỉm cười, ngoài sự khích lệ nhân viên ra còn mang một hàm ý khác là cô đang khá vui. Sếp vui, nhân viên cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Phùng Hy nhớ lại năm xưa Dương Thành Thượng cũng đối xử với cô như vậy, để cho cô hào hứng làm tất cả những việc vặt mà ông không muốn động tay vào làm và không có một lời kêu ca, phàn nàn. Cô còn nói thêm với mọi người một câu: “Tuần này ký được hợp đồng chị sẽ mời mọi người đi chơi”.

“Có cho người nhà đi cùng không hả chị?”.

“Đương nhiên! Người nào không có người nhà thì cho phép phát triển quan hệ trong nội bộ!”. Nghe thấy mọi người cười ồ, Phùng Hy cũng cười theo.

Đóng cửa lại, mọi cảnh tượng ngoài cửa đã trở thành kịch câm. Ba tập giấy báo giá để trên bàn làm việc, lúc này Phùng Hy mới bình tĩnh trở lại để nghĩ về dụng ý của Phụ Minh Ý. Công việc của bộ phận vật liệu lại nhét vào tay bộ phận cơ khí, anh muốn để cô hót tay trên khách hàng cũ của Vương Thiết và Trần Mông ư? Trên thương trường, lợi nhuận vẫn là trên hết. Trước đây khi còn quản lý bộ phận vật liệu, Vương Thiết có thể hợp tác mười mấy năm với tập đoàn Giang Thị, giờ đây trong tay ông ta không có đơn đặt hàng lớn, lẽ nào tập đoàn Giang Thị không làm ăn nữa hay sao? Chắc chắn sẽ hợp tác với cô - người nắm trong tay đơn đặt hàng. Tuy nhiên cô phát hiện thấy Vương Thiết không hề tỏ ra lo lắng. Vậy thì dụng ý thực của Phụ Minh Ý là gì? Phùng Hy nghĩ một hồi lâu vẫn chưa nghĩ ra được khâu trung gian.

Thép, dây, bản, tổng cộng chỉ có năm sáu loại, giá cả cũng khá ổn định, dao động trong một phạm vi nhỏ. Nhưng vật liệu ống lại không như vậy, có đến vài trăm loại. Cô so sánh sơ qua bảng báo giá của ba công ty mà Vương Thiết đưa, giá chênh nhau không nhiều. Nhưng ba công ty này đều do một mình ông ta giới thiệu, không loại trừ khả năng đã ăn rở với nhau. Cô nhìn bảng báo giá rồi quyết định sẽ đi dạo lên một vòng quanh thị trường thép xem tình hình ra sao.

Cô không điều xe của công ty, gọi một chiếc taxi ra thẳng chợ thép.

Hai ngày liền, cô nói với Mạnh Thời rằng công ty có hợp đồng nên bận, một mình đóng cửa ở nhà nhập các số liệu đã thu được vào máy tính để so sánh.

Lúc đầu Mạnh Thời định kể với cô chuyện ở nhà, thấy Phùng Hy bận tới mất tới mũi lại thôi. Buổi tối xem tivi ở nhà thấy vô vị lại đi sang nhà Phùng Hy, đứng dưới sân đi lại một hồi rồi vẫn quyết định lên nhà.

Vừa vào cửa anh liền giật nảy mình, dưới đất bày đầy tài liệu, trên ghế sofa cũng toàn tài liệu. Phùng Hy mặc chiếc váy ngủ rộng ra mở cửa, quay vào lại ngồi trên chiếc ghế con cạnh tràng kỷ chăm chú gõ bàn phím. Mạnh Thời cười đau khổ nói: “Anh tưởng việc công ty thì phải làm ở công ty chứ?”

“Ở công ty làm không tiện. Cạnh bàn có ghế đẩy anh ạ, sofa không còn chỗ ngồi nữa.” Phùng Hy chăm chú nhập dữ liệu, mỗi con số ký hiệu đều phải đối chiếu mấy lần, chỉ sợ nhập sai.

Mạnh Thời ngồi xổm đối diện với tràng kỷ nhìn cô, mắt Phùng Hy hơi thâm. Anh bất ngờ hỏi: “Tối qua em không ngủ à?”

“Vâng.” Phùng Hy cũng không ngẩng đầu lên, mày hơi nhíu lại. Trong thời gian ngắn nhất cô buộc phải tìm hiểu xem giá của Giang Thị báo có hợp lý không, sau đó mới có thể cộng thêm phần trăm lợi nhuận

vào báo giá để chuyển cho công ty Cừ Giang. Nếu để lâu, Vương Thiết sẽ sinh nghi. Đây là điều cô muốn tự mình làm, kể cả Giang Thị báo giá hơi cao thì cô cũng vẫn muốn nắm được rõ tình hình.

“Có cần anh giúp không?”

“Không được, em tự làm sẽ rõ hơn.” Nói xong, Phùng Hy liền mỉm cười với vẻ biết lỗi, “Đội hợp đồng ký nữa là xong ấy mà. Vật liệu nhiều số liệu quá, em chỉ sợ nhập sai.”

Mạnh Thời đứng dậy đi vào bếp, bếp núc sạch trơn. Phùng Hy bận như vậy, chắc chắn cô sẽ không ăn cơm để khỏi phải rửa bát. Anh thở dài, quay ra nói: “Muộn chút nữa anh sẽ quay lại.”

Phùng Hy ngẩng đầu lên nói: “Đừng quay lại nữa, tối nay em sẽ bận đến khuya đấy.”

Mạnh Thời đưa tay ra vuốt tóc cô, nói: “Anh đi lấy máy xách tay. Thà đến đây với em còn hơn là ở nhà chơi không, có cái gì không hiểu còn có thể hỏi anh.” Anh khẽ mỉm cười, mở cửa đi ra.

Anh lái xe đi mua ít đồ ăn. Mạnh Thời nhìn thấy bảng báo giá của tập đoàn vật liệu Giang Thị trên trảng kỷ nhà Phùng Hy. Anh không biết đây là vụ làm ăn bình thường hay là vụ làm ăn vì anh mà tìm đến cô. Nhìn thấy vẻ bận rộn chăm chú của cô, Mạnh Thời tin rằng vụ làm ăn này không hề nhỏ, nhưng kể từ lúc nhìn thấy bảng báo giá của tập đoàn Giang Thị, Mạnh Thời đã linh cảm thấy điều gì chẳng lành.

Phùng Hy không biết quan hệ giữa anh và Giang Du San. Giang Du San không nói thẳng ra vấn đề, điều này khiến Mạnh Thời cảm thấy hơi lạ. Đây không phải là tính của Giang Du San, có lẽ, sự bất an trong lòng anh bắt nguồn từ đâu. Anh nhanh chóng quyết định dù thế nào đi nữa thì tối nay cũng phải nói với Phùng Hy.

Phùng Hy chăm chú làm việc, thậm chí cô còn không có cả thời gian nhìn Mạnh Thời đang ngồi bên bàn học. Ăn xong sủi cảo mà anh mua về, cô tiếp tục ngồi đối chiếu ký hiệu và số liệu. Đến khi hoa mắt đầu kêu ong ong, cuối cùng cô đã phát hiện ra điểm khác của số liệu, Phùng Hy kêu lên một tiếng, nằm ngửa trên ghế sofa.

“Sao vậy?”. Mạnh Thời giật mình, giẫm lên đồng hồ bước đến.

Phùng Hy mở mắt ra, vừa mệt mỏi, vừa hào hứng nói: “Em đã làm xong rồi!”. Cô đưa tay ra hiệu cho Mạnh Thời cúi xuống, ôm lấy cổ anh nói: “Bé em lên giường!”

Cô nghĩ phòng khách ghế sofa đều rải đầy tài liệu, chỉ có thể ngồi ở giường trong phòng ngủ và nói chuyện với Mạnh Thời. Nhưng Mạnh Thời cảm thấy câu nói này như sấm nổ bên tai. Anh cúi người bế Phùng Hy vào phòng ngủ, vừa đi vừa nói: “Hôm nay thể lực của em không khỏe!”

Phùng Hy chớp chớp mắt, bật cười, lấy tay đấm Mạnh Thời mắg: “Ai bảo đòi chuyện đó chứ? Không phải phòng khách không còn chỗ ngồi đó sao? Đầu óc anh suốt ngày nghĩ linh tinh gì vậy?”

Mạnh Thời hậm hực buông tay ra, để cô nằm xuống giường, cúi người xuống cắn tai cô: “Anh muốn thì sao nào?”

Biết được sơ qua bảng báo giá của Giang Thị, Phùng Hy thấy nhẹ cả người, tay di di lên ngực anh, nhẹ nhàng nói: “Anh có muốn tắm một cái không?”

Ánh mắt cô để lộ rõ vẻ dịu dàng, nụ cười vẫn đọng trên môi. Mạnh Thời nhìn cô, bất ngờ nằm vật xuống giường, ôm chặt cô nói: “Dụ dỗ không hiệu quả, anh sẽ ôm em ngủ.”

Việc anh không đòi hỏi khiến Phùng Hy vừa cảm thấy tiếc vừa cảm thấy mừng, niềm hạnh phúc được chiều chuộng khiến mắt cô hơi cay cay. Cô dựa vào cánh tay Mạnh Thời trầm nghĩ, cô thật may mắn.

Mạnh Thời khẽ hỏi: “Hy Hy, em đang kiểm tra giá báo của Giang Thị à? Có vấn đề gì không?”

Phùng Hy nhắm mắt lại nói: “Giang Thị báo giá ổng cao thật đấy. Nhưng chỉ cần khách hàng không thắc mắc gì là được. Cuối cùng thì em đã hiểu ra rồi.”

Mạnh Thời nghiêng đầu sang nhìn cô, ôm cô chặt hơn. Anh cân nhắc từng chữ một nói: “Thực ra anh và Giang Du San đã quen nhau từ lâu. Gia đình anh với gia đình nhà cô ấy chơi với nhau từ xưa. Cô ấy còn

trẻ nhưng cũng đáng để lắm đấy. Anh không hiểu lắm về vụ làm ăn của em, Hy Hy, tốt nhất em nên để phòng cô ấy.”

Phùng Hy mở mắt ra, thấy Mạnh Thời cau mày, bèn chỉ ngón tay lên trán anh, cười nói: “Không lấy của Giang Thị mà lấy của công ty khác chắc là cũng xem xêm. Bọn em chỉ đóng vai trò trung gian, tổng giám đốc của công ty bọn em ra chỉ thị dùng vật liệu của Giang Thị, em chỉ là người chấp hành mệnh lệnh mà thôi. Nếu bà biết sớm anh quen với cô ấy thì thà em hỏi thẳng anh về tình hình của Giang Thị còn hơn. Sao lần trước anh không nói?”

Lần trước? Mạnh Thời nhớ đến cha mẹ. Kể từ khi biết Giang Du San đang làm ăn với Phùng Hy, anh đã suy nghĩ xem khi nào thì nên nói cho cô biết. Anh im lặng một lát, ngồi thẳng người lên, dựa vào đầu giường hỏi Phùng Hy: “Giang Du San có nhắc gì đến anh không?”

Phùng Hy lắc đầu, sự né tránh của Mạnh Thời đã khiến cảm nhận được một điều gì đó, hỏi: “Anh và cô ấy, trước đây anh là người yêu của cô ấy đúng không?”

“Không. Anh chưa bao giờ có ý gì với cô ấy. Em nhớ nhé, cô ấy không nói chắc chắn là do có dụng ý riêng. Cụ thể là dụng ý gì thì anh không đoán ra được, nhưng tiếp xúc với cô ta em phải cẩn thận hơn nhé.”

Phùng Hy “Vâng” một tiếng, nằm sấp lên người anh nói: “Em buồn ngủ rồi. Ngày mai buộc phải có hợp đồng báo giá, để tuần này ký xong hợp đồng, bọn mình đi chơi nhé?”

“Ok. Nếu thứ sáu hợp đồng của em ký xong thì cuối tuần chúng ta sẽ đi Lộ Doanh ở núi Gác Bút nhé.” Mạnh Thời đã từ bỏ ý định kể chuyện cho Phùng Hy biết ngay tối nay.

Cô tựa mặt vào ngực anh, một lát sau đã có tiếng ngáy nhẹ. Mạnh Thời cúi đầu nhìn cô chăm chú, mái tóc ngắn che bớt mặt cô, nhìn trông rất nhỏ, cô nằm cuộn người như một chú tôm nhỏ. Anh xót xa nghĩ, mấy ngày nay cô lại gầy đi một chút, tay ôm lưng cô, có thể cảm nhận được vẻ mỏng manh của tấm lưng. Mạnh Thời nhớ đến cảnh lần đầu tiên gặp cô, không nín được cười. Cô là người phụ nữ dẻo dai nhất mà anh đã từng gặp, và sau mỗi một lần kiên cường, vẻ mềm yếu mà cô để lộ ra càng có sức hút lớn đối với anh.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng bàng bạc chiếu lên hàng bồn cảnh nhỏ đặt trên thềm cửa, cây xương rồng to bằng nắm đấm mọc ra một nhánh nhỏ mềm mại, dễ thương đến mức khiến người ta gần như quên đi rằng trên người chúng mọc đầy gai. Bên cạnh là một hộp gỗ hai tầng có đặt một chiếc lược gỗ, một lọ nước hoa nhỏ. Cô luôn thích trưng bày những món đồ nho nhỏ này, giống như trẻ con thích chơi đồ hàng. Mạnh Thời nhìn ra xung quanh và rất ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng trong nhà Phùng Hy không có tấm ảnh nào, ngay cả ảnh chụp một mình cô cũng không có.

Anh trầm nghĩ, chắc chắn là cô muốn quên đi quá khứ. Anh kéo chăn đắp lên người cho cô, Phùng Hy lại rúc sát vào lòng anh, tay vắt lên người anh, dường như ngủ rất thoải mái. Mạnh Thời liền cười, trọng lượng đè thêm trên người khiến anh như cảm thấy mình có thêm một trách nhiệm. Giây phút này đây, bất giác anh muốn được lập gia đình.

Phùng Hy dựa vào bảng báo giá của tập đoàn Giang Thị và soạn xong hợp đồng báo giá. Công ty Cừ Giang không hề có thắc mắc gì, thứ sáu hợp đồng sẽ chính thức được ký kết. Cô làm phép tính sơ bộ, nếu căn cứ vào giá báo này, mảng vật liệu đem lại cho công ty gần ba trăm triệu lợi nhuận, bộ phận cơ khí còn có sáu trăm nghìn tệ. Ngoài việc phải bày tỏ sự cảm ơn đối với tổng giám đốc Thái, năm nay phòng cô đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ. Còn về phần Vương Thiết, cuối năm phòng được chia lợi nhuận, chắc chắn cô sẽ tính đến phần của ông ta.

Hợp đồng vừa được ký xong, Giang Du San liền gọi ngay điện thoại cho cô. Rõ ràng là cô ấy đã biết được thông tin, ân cần mời Phùng Hy đi uống cà phê.

Lúc đầu Phùng Hy không muốn đi, buổi chiều hôm nay cô đã có hẹn với Mạnh Thời sẽ đi núi Gác Bút chơi. Mấy ngày hôm nay bận bù đầu, đầu như sắp nổ tung, cô muốn im được nghỉ ngơi hai ngày. Mạnh Thời nhắc nhở cô phải để phòng Giang Du San, thực ra cô cảm thấy không có gì phải để phòng. Tập đoàn Giang Thị có phó tổng Vương làm hậu thuẫn, chắc chắn sẽ giao đơn hàng cho cô ta. Bản thân cô vừa đáp ứng được yêu cầu của Phụ Minh Ý, vừa đáp ứng được yêu cầu của Vương Thiết. Trong chuyện này cô chỉ làm tay sai mà thôi. Nhưng rồi nghĩ lại, cô vẫn nhận lời gặp Giang Du San vào buổi chiều, sau này khi thực hiện hợp đồng cũng vẫn phải quan hệ, hai bên hiểu thêm về nhau cũng không có gì là xấu. Hơn nữa những

thông tin toát ra từ câu nói bóng gió của Mạnh Thời khiến cô tin rằng, giữa Giang Du San và Mạnh Thời không chỉ đơn giản là hai nhà có quan hệ thâm giao.

Chiều thứ sáu, ánh nắng chói chang. Ngồi trên hàng ghế sofa mềm của quán cà phê, Phùng Hy tò mò gặp riêng Giang Du San.

Giang Du San mặc một chiếc áo ren, mái tóc bồng bênh như sóng biển. Khác với vẻ sang trọng quý phái lần trước, hôm nay hoàn toàn có thể dùng cụm từ trẻ trung xinh đẹp để miêu tả cách ăn mặc của Giang Du San.

Mùi cà phê phảng phất đâu đây, Phùng Hy cảm thấy Giang Du San nhìn cô bằng một ánh mắt rất lạ. Cô trầm nghĩ, Mạnh Thời nói anh không có tình ý gì với Giang Du San, lẽ nào Giang Du San có tình ý với Mạnh Thời hay sao? Phùng HY cũng kín đáo quan sát Giang Du San, mỉm cười khen cô một câu: “Phó tổng giám đốc Giang mặc bộ này rất thời trang.”

Giang Du San một lần nữa quan sát kỹ lưỡng Phùng Hy. Phùng Hy chỉ đeo một đôi khuyên tai, hạt ngọc trai màu trắng áp sát dải tai càng khiến cô toát lên một vẻ trang nhã. Vừa nhìn là Giang Du San đã biết đây không phải là ngọc trai biển, mà là loại ngọc trai nuôi hết sức bình thường. Cô trầm nghĩ với vẻ khinh thường, bộ váy công sở của hãng Ports có gì là ghê gớm, hiện nay Ports đã trở thành đồng phục của dân công sở từ lâu rồi. Cô vẫn đưa ra một lời đánh giá hợp lý với Phùng Hy: Phùng Hy là người phụ nữ biết ăn mặc trang điểm.

Là phụ nữ đều thích ăn mặc trang điểm, người biết cách ăn mặc dù không có tiền cũng có thể tạo nên một phong cách, khiến người khác nhìn cảm thấy dễ chịu; người không biết cách ăn mặc có tiền cũng như không có tiền, chỉ có điều người có tiền thì gọi là thô kệch, người không có tiền thì gọi là thô tục. Giang Du San đưa ra kết luận này chỉ là để chứng thực một điều, Phùng Hy không phải là người thanh cao con nhà nòi. Trong mắt cô, Phùng Hy có thể mua Ports để mặc cho thể diện, và cô ấy cũng sẽ không từ chối Versace và Givenchy.

Cô nhớ tới nhà họ Mạnh, nhà họ Mạnh không ưa nhất là người thô tục hám tiền. Nhà cô giàu có, nhà họ Mạnh sẽ không nghĩ rằng cô ham của cải nhà họ. Phùng Hy thì lại khác, một người thích ăn mặc trang điểm nhưng lại không có tiền chắc chắn sẽ khó kháng cự trước đồng tiền. Một khi cô ta tỏ ra là người ham thích của cải nhà họ Mạnh, chắc chắn nhà họ Mạnh sẽ không chấp nhận cô ta.

Cô thu ánh nhìn về, nhẹ nhàng ngoáy đều cà phê trong cốc, chiếc thìa màu bạc tạo thành những gợn sóng màu nâu trong cốc, giống như tâm trạng của cô, muốn bình tĩnh đối mặt, nhưng không ngờ lại có nhiều suy nghĩ. Cô cười nói: “Giám đốc Phùng cũng không kém mà. Có lúc em thường nghĩ những người phụ nữ mặc bộ váy công sở màu đen là những bà chị nghiêm khắc, cổ hủ, nhưng giám đốc Phùng lại gây cho em ấn tượng sắc sảo năng động.”

Cô lấy ngón tay cuộn một lọn tóc trên đầu, móng tay màu hồng nhạt trong suốt được sơn tỉa cẩn thận. Lọn tóc màu hạt dẻ cuộn lại thành một vòng trên ngón tay trắng ngần, cuộn lại rồi bung ra.

Phùng Hy mỉm cười, nói với vẻ đầy ẩn ý: “Nghe nói người thích nghịch tóc kiểu này chắc chắn phải có chuyện buồn bực trong lòng. Lần này gặp phó tổng giám đốc Giang thấy không thư thả như lần trước, lẽ nào cô không có lòng tin vào đơn đặt hàng lần này ư? Hợp đồng báo giá lần này của chúng tôi được soạn thảo dựa trên bảng báo giá mà tập đoàn Giang Thị gửi. Chắc phó tổng giám đốc Giang đã nắm hết được mọi vấn đề.”

Giang Du San bèn dừng tay lại, bưng cốc lên uống một ngụm cà phê khẽ cười: “Con mắt của giám đốc Phùng thật sự là hơn người, từ một động tác nhỏ là biết được suy nghĩ của em rồi. Không phải là em không có lòng tin, lần này Giang Thị không muốn công ty khác nhúng tay vào, giá bọn em đưa ra là hết sức ưu đãi. Lợi nhuận ít nhưng có thêm bạn bè, đây là nguyên tắc làm việc của chúng em, hợp đồng này cuối cùng rơi vào tay Giang Thị cũng là điều dễ hiểu. Hơn nữa, trước đây công ty của các chị cũng đã làm ăn rất nhiều lần với Giang Thị. Phó tổng Vương, giám đốc Trần Mông và chúng em đều là bạn cũ rồi, tin rằng sang giám đốc Phùng cũng sẽ là như vậy.”

Nếu như mình không mất mấy ngày để so sánh giá cả, e rằng cô cũng không biết sự thật giả trong lời nói của Giang Du San. Đúng là Mạnh Thời nói không sai, Giang Du San nói dối mà không hề đỏ mặt, nói rất

hùng hồn, dường như cái giá mà Giang Thị đưa ra là giá thấp nhất thành phố. Nhớ đến báo giá của lô hàng ống thép không gỉ liền mạch, thép thanh vằn mà tìm đập thành thịch, bảng báo giá của Giang Thị làm rất khéo. Giá của tấm bản loại lớn ngang ngang với giá cô đã đi hỏi trên thị trường, có loại còn thấp hơn mười tệ, hai mươi tệ, nhưng giá báo của thép ống lại chênh nhau nhiều, ít thì vài trăm tệ, nhiều thì hai nghìn tệ. Cô cũng hiểu có những loại thép ống, công ty nhỏ không cung cấp được hàng. Cừ Giang vì cần gấp nên chỉ có thể lấy hàng trong kho của công ty lớn. Tuy nhiên, kể cả công ty cô có nhập khẩu ống thép không gỉ liền mạch của Đức cũng vẫn sẽ rẻ hơn giá của Giang Thị, chỉ có điều sẽ phải mất thời gian để làm thủ tục nhập khẩu mà không được sếp ủng hộ, cũng chỉ lãi thêm được vài vạn tệ mà thôi. Điều khiến Phùng Hy tò mò là Giang Thị đã nắm chắc trong tay hợp đồng này, Giang Du San còn tìm cô làm gì?

“Thứ hai tuần sau phó tổng giám đốc Giang đến công ty để bàn về chuyện hợp đồng nhé. Buổi chiều tôi còn có việc, không thể ở lại lâu.”

Giang Du San liền lấy từ dưới tràng kỷ lên một hộp trà. Cô vắn về móng tay màu hồng nhạt của mình, cười rất tươi, “Em không chỉ muốn làm ăn với giám đốc Phùng, mà còn muốn làm bạn với chị. Trà Ô Long rất ngon của năm nay, chắc chắn là chị sẽ thích.”

Hẹn gặp riêng cô, chỉ vì muốn tặng hộp trà?

Chắc là cũng đoán ra được ý thắc mắc của Phùng Hy, Giang Du San bật cười: “Chị Phùng Hy, anh Mạnh Thời đã khai hết rồi. Em không nói ra ngay từ đầu là vì không muốn dựa vào mối quan hệ này để dành hợp đồng. Biết chị thích uống trà, nên em mới lấy trộm của cha em hộp trà để biếu chị! Vừa nãy em đang suy nghĩ, hiện giờ nói ra không biết chị Phùng Hy có cảm thấy em giả dối hay không.”

Giọng cô lập tức trở nên vô cùng dịu dàng, đầu còn chút dáng vẻ nào của dân làm ăn nữa, hoàn toàn là một cô gái trẻ ngây thơ đáng yêu, khiến Phùng Hy không biết đầu mà lần. Bất giác cô thầm than, Giang Du San diễn kịch giỏi thật đấy, giờ lại biến thành lấy lòng người quen rồi. Phùng Hy nhớ lại lời nói dối không hề biết đồ mặt của Giang Du San lúc nãy, nhớ tới cảm nhận lạ của cô về mối quan hệ giữa Giang Du San và Mạnh Thời. Diễn kịch ai chẳng biết?

Phùng Hy cười hồ hởi, nhìn Giang Du San với vẻ trách móc nói: “Tối qua anh ấy còn nhắc đến em nữa đấy. Nếu anh ấy không nói thì thực sự chị cũng không biết hai gia đình lại có mối quan hệ sâu sắc đến vậy. Anh ấy bảo coi em như em gái ruột, nói em sắc sảo đáo để lắm. Vậy thì hộp trà này chị không khách sáo nữa mà nhận ngay đấy. Buổi chiều đúng là chị có việc thật, hôm nào gọi thêm cả anh ấy, chúng mình cùng đi ăn cơm nhé.”

Giang Du San để lộ nụ cười ngọt ngào, nhìn theo Phùng Hy xách hộp trà ra về. Cô không hề nhúc nhích, nhìn theo bóng Phùng Hy cho đến khi mất hút, nụ cười lập tức biến mất, ánh mắt dần dần trở nên băng giá, nụ cười ngọt ngào lập tức biến thành nụ cười lạnh lùng.

Câu nói của Phùng Hy đã khiến Giang Du San biết sơ qua tình hình. Mạnh Thời nhắc đến cô, nhưng chắc chắn sẽ không nói với Phùng Hy rằng cô là con dâu mà cha mẹ anh lựa chọn, nếu không Phùng Hy sẽ không nhiệt tình đến mức có thể cùng Mạnh Thời mời cô ăn cơm. Anh ta cũng có lúc không dám nói ư? Giang Du San cười khẩy.

Cô uống cà phê, chậm rãi liếc mắt về phía góc tường rồi giơ tay gọi tính tiền.

Núi Gác Bút có ba khe núi, khe núi thứ nhất gọi là khe Nguyệt Tuyền, đi bộ vào bên trong khe nửa tiếng là đến được một hồ nước hình bán nguyệt, nước xanh trong vắt, phong cảnh nên thơ. Khe núi thứ hai gọi là khe Nấm, mỗi khi trời tạnh mưa, nấm, mộc nhĩ mọc lên rất nhiều dưới gốc cây, thú vui hái này ở thành phố không bao giờ có, rất nhiều du khách thích vào khe Nấm, hái một lần rồi đưa cho nhà hàng ở ngoài khe núi, chọn ra những cây ăn được rồi xào lên ăn. Khe núi thứ ba là khe Điệp Hải, là thắng địa nghỉ ngơi vui chơi. Cứ đến các ngày nghỉ cuối tuần trong mùa hè, rất nhiều người đến đây dựng lều, nướng thịt, bơi lội.

Mạnh Thời và Phùng Hy vào khe Điệp Hải, dự định sẽ nghỉ hai ngày cuối tuần ở đây.

Chưa đến mùa hè, cuối tuần này người đến dựng lều còn ít. Mạnh Thời quan sát địa hình, hài lòng chọn khoảng trống nấp sau một tảng đá cực lớn để dựng lều.

Nước trong vắt dưới khe núi đập vào nham thạch tạo ra những đợt sóng trắng muốt, và cũng tạo ra một

bầu không khí dễ chịu. Rêu mọc xanh rờn trên núi đá. Đá cuội trắng tinh, nước trong vắt nhìn rõ cả đáy. Phóng tầm mắt ra xa, trên đầu nguồn có hai ba ngôi lều nữa, tiếng cười nói từ xa vọng lại.

Phùng Hy đang tay ra, bất ngờ hét lớn: “A...a...a...”

“Ồ ô” tiếng cô vọng xa trong hang núi, rồi từ vách núi vọng xuống khe suối, theo dòng nước chảy ra phía xa.

Cô hào hứng nhặt một viên đá rồi liệng xuống khe suối, viên đá tạo nên hai gợn sóng nhỏ rồi lập tức bị dòng nước cuốn trôi. Phùng Hy vẫn chưa hết hứng, cô nghiêng người, tay giơ cao, đầu khể nghiêng, bước nhanh về phía trước hai bước rồi ném một viên đá nữa.

Mạnh Thời kéo dây lều nhìn Phùng Hy cười.

Phùng Hy sau khi ra khỏi công ty đòi về thay quần áo cho bằng được, anh cũng cảm thấy cô mặc váy công ở đi Lộ Doanh rất bất tiện.

Đợi đến khi cô thay quần áo xong, Mạnh Thời mới thấy bất ngờ. Cô mặc chiếc quần bò đồ ống hẹp tút sau có thêu hoa, bên trên là chiếc áo cánh dơi màu cà phê, tràn đầy sức sống. Phùng Hy còn đắc ý vỗ vỗ vai anh, nói: “Cặp áo đôi này miễn chê chứ?”

Mạnh Thời cười, nói: “Như lửa gần rơm.”

“Gì cơ?”

Mạnh Thời không giải thích thêm lời nào. Đợi đến khi Phùng Hy hiểu ra ý anh muốn nói đến màu của chiếc áo, Mạnh Thời suýt thì phì cười.

Anh nhìn không chớp mắt, dường như mỗi ngày cô đều đem đến cho anh một cảm giác hoàn toàn mới. Mạnh Thời thần thờ nghĩ, lần đầu tiên nhìn thấy Phùng Hy, anh thực sự tưởng cô đang có bầu, chiếc bụng to trắng ngần nổi trên mặt nước khiến anh chỉ muốn bật cười. Đàn ông yêu bằng mắt, anh đã bị cô hút hồn từ bao giờ? Anh đã nhiều lần từ chối mình câu này. Có lẽ vẻ lạnh lùng bỏ đi của cô khi đến trung tâm thể dục thẩm mỹ mà anh giới thiệu đã khiến anh cảm thấy hổ thẹn; có thể là do nhìn thấy nét bút thanh mảnh ở phòng cô, bầu không khí trong phòng cô phù hợp với thẩm mỹ của anh; Có thể là do cô đã giảm béo bằng một nghị lực và tốc độ phi thường, khiến anh hết sức thương cô khi vô tình được chứng kiến những sự việc của cô.

Sự giỏi giang, thông minh của cô là cái mà anh muốn chinh phục, sự dịu dàng mềm yếu của cô là cái mà anh muốn yêu thương. Một người phụ nữ đáp ứng được nhiều yêu cầu của anh, anh không yêu cô cũng khó.

Nước vẫn nổi từng cụm bọt trắng xóa rồi biến mất. “Ê! Bón cụm!” Phùng Hy cười lớn, dường như tia nắng duy nhất còn sót lại của ánh tà dương đang rọi xuống mặt cô.

Mạnh Thời thất thần nhìn, bất giác bàn tay đang nắm sợi dây liềm buông ra, một góc lều chùng xuống. Anh vội tóm lấy đầu dây kéo xuống, buộc vào cọc gỗ đã đóng dưới đất và thắt nút lại, thậm chí mình tại sao lúc nào cũng như sói già chỉ nghĩ đến chuyện đó với cô, vừa nghĩ vừa cười một mình.

Phùng Hy vỗ tay, hã hê quay lại, đi vòng quanh lều một vòng rồi khen anh: “Tốt lắm, chàng trai trẻ! Em đi dựng bếp nướng đồ! Tối nay anh thích ăn gì? Có đầu bếp rồi, cứ gọi món thoải mái nhé!”

“Anh muốn ăn cánh gà!”

“Không vấn đề! Đảm bảo là cánh gà hình trái tim!” Phùng Hy cười rạng rỡ trả lời.

Cô vừa hát vừa dựng bếp nướng đồ, nhanh nhẹn như một chú bồ câu. Ngân nga một hồi Mạnh Thời mới nghe ra bài cô đang hát là Hai chú bướm bướm. Trước đây anh rất ghét loại bài hát truyền miệng khắp phố phường này, hôm nay nghe Phùng Hy hát câu được câu chăng, trong lòng lại thấy cảm động.

Em thân yêu, em cứ bay đi

Cẩn thận đằng trước có đóa hồng đầy gai.

Em thân yêu, em há miệng ra đi

Hương hoa trong gió sẽ khiến em ngất ngây.

Em thân yêu, hãy bay cùng anh,
Băng qua vườn cây ngấm khe suối.

Cô chỉ hát đi hát lại mấy câu đó, giọng hát ngọt ngào như trái đào vừa hái trên cây xuống, Mạnh Thời dừng tay lại len lén bước tới. Bất ngờ anh hét lớn một tiếng bên tai cô, Phùng Hy giật mình hét lên, anh quay ra bỏ chạy. Quay đầu nhìn lại thấy cô đã đuổi đến nơi, Mạnh Thời bèn đứng ngay lại, mắt nhìn Phùng Hy đầy vẻ kinh ngạc đâm sâu vào anh. Phùng Hy hậm hực vì tự nhiên lao vào lòng anh, Mạnh Thời cười sung sướng.

Anh ôm chặt cô, cách lớp áo mỏng anh cảm nhận được trái tim trong lồng ngực cô đang đập thình thịch. Bản tính của cô là sôi nổi, mặc dù đã trải qua một cuộc hôn nhân, nhưng vẫn giữ được nét ngây thơ của trẻ con. Bốn bề xung quanh vắng lặng, trước mắt bao trùm một màu xanh. Mấy căn lều trên đầu nguồn đã thấy tỏa khói bếp, Mạnh Thời khẽ nói: “Hy Hy, nếu bây giờ là thời cổ thì chắc chắn anh sẽ dựng lều ẩn cư ở đây với em.”

Phùng Hy ngẩng đầu lên, nét mặt Mạnh Thời lộ rõ vẻ chân tình, đôi mắt sáng ngời. Cô thở dài tựa đầu trước ngực anh nói: “Mạnh Thời, em thật sự là may mắn như vậy ư? Vừa ly hôn xong thì gặp người đàn ông đối xử thật lòng với em, thực sự em còn thấy run hơn cả khi trúng xổ số. Anh không phải là kẻ lừa đảo đó chứ? Thực ra không phải anh học ngành giám định đồ cổ gì đâu, anh là một tay du côn trong xã hội, chuyên ăn mặc hàng hiệu để đi lừa những người phụ nữ khát khao tình cảm như em đúng không? Em nói thật nhé, em cũng chẳng có tiền bạc gì đâu, lúc ly hôn ngay cả nhà em cũng đã nhường cho anh ta. Năm mươi nghìn tệ được chia em cũng dùng để thuê nhà, mua sắm đồ đạc, đi chơi Hàng Châu, giảm béo, tiêu gần hết rồi. Nếu anh định lừa tiền lừa bạc thì sớm mà rút lui đi, anh biến mất em cũng sẽ không buồn đâu. Em sẽ còn thấy mừng vì em không bị tổn thất gì mà còn được hời từ anh. Lần sau có kinh nghiệm rồi, em sẽ không dễ dàng bị lừa nữa.”

Mạnh Thời thực sự chỉ muốn đập đầu ngay vào vách núi. Đến giờ anh mới hiểu được những suy nghĩ và nỗi bất an trong lòng cô. Cô đã mất lòng tin từ lâu. Anh ghì chặt tay, kẹp chặt khiến cô phải kêu lên, nhìn chăm chăm vào mắt cô, dở khóc dở cười nói: “Em có người quen ở bên công an không? Anh đọc số chứng minh thư cho em, em đi kiểm tra hộ khẩu của anh đi. Đừng ngại gì cả, giờ thì anh thấy hối hận vì hồi xưa không đi thi công chức nhà nước, ít nhiều thì còn có tổ chức làm chứng cho anh.”

Phùng Hy bị anh trêu bật cười, ngượng ngùng quay đầu đi.

Mạnh Thời đang định thở phào thì nghe cô nói bằng giọng rất nghiêm túc: “Được, anh đưa bản photo chứng minh thư cho em để em đi kiểm tra.”

Anh hậm hực nâng cằm cô lên, nghiêng răng nói: “Anh, như, thế, này, mà, em, vẫn, không yên tâm à?”

Nói xong anh nhìn thấy Phùng Hy chớp chớp mắt vẻ ngây thơ, dường như thấy rất lạ trước sự thay đổi thái độ của Mạnh Thời. Mạnh Thời bực đến nỗi không nói được gì, trợn mắt nhìn cô nghĩ, không biết có nên luộc chín cô mới yên tâm hay không, và nụ cười mơ màng trên môi cô bất chợt biến thành tiếng cười giòn tan.

“Ngốc thật!”. Cô cười ngả người vào lòng anh, đầu gục vào ngực anh, tay ôm chặt eo anh, không chịu ngẩng đầu lên nữa.

“Trêu anh đúng không? Hả?”. Mạnh Thời kẹp chặt lấy eo cô, Phùng Hy hét lên một tiếng rồi bị anh bế bổng lên. Tay anh đỡ lấy hông cô, cô ôm chặt cổ anh, chân quắp ngang lưng. Tư thế này vô cùng mờ ám. Phùng Hy mặt nóng ửng, không chịu nhìn thẳng vào mắt anh nữa. Mạnh Thời trêu người hỏi, “Bé em một chút mà đã ngại rồi hả?”.

Phùng Hy hứ một tiếng, nói: “Anh không nhắc đến Giang Du San là không ngại hả? Em khai thật nhé, trước khi đến đây em mới ngồi uống cà phê với Giang Du San đấy.”

Mạnh Thời như bị ai dội vào đầu một chậu nước lạnh. Anh trợn mắt nhìn Phùng Hy với vẻ hậm hực nói: “Em làm mất cả hứng!”. Nói rồi buông tay, Phùng Hy tụt xuống đất. Chưa đợi cô có phản ứng gì, đôi môi Mạnh Thời đã ập tới, anh siết chặt môi Phùng Hy, nghe thấy cô cười khúc khích. Mạnh Thời cũng cười theo, xoay mặt cô nói: “Đồ quý, anh đang định nói chuyện nghiêm túc với em đây.”

Phùng Hy xoay người, cười: “Chứ sao nữa? Lôi em đến khe núi này, muốn chạy cũng không chạy được. Có chuyện gì mà anh phải mất công tìm nơi khí ho cò gáy này để báo cáo hả?”

Bị cô nhìn thấu, Mạnh Thời thẳng thắn: “Cũng không có gì ghê gớm lắm, nhưng cũng là chuyện, đúng không? Chúng ta vừa ăn vừa nói nhé.”

Trời đã tối dần, thấp thoáng vẫn có thể nhìn thấy đốm lửa lấp lánh phía xa xa. Một chùm sáng chiếu ra từ tay Mạnh Thời, anh xách chiếc đèn khí như xách một chòm sao rơi xuống đất. Sau một hồi bận rộn, cuối cùng hai người đã ngồi xuống trước bếp nướng và nghe thấy tiếng nổ lách tách của thức ăn.

Màn đêm buông xuống, bao trùm lên cả hai người. Bất giác Mạnh Thời ngồi thẳng lưng lại, dường như tấm lưng của anh có thể chống được trọng lượng của núi đá. Anh nhớ đến cha mẹ, co một ngày anh sẽ nắm tay cô đưa về nhà, và cái mà anh cần là lòng tin mà cô dành cho anh. Cô đã gặp Giang Du San và trong lòng đã sinh nghi, nếu không nói cho rõ vấn đề thì anh sợ cô sẽ vẫy tay tạm biệt anh thật.

Mạnh Thời cầm một xiên khoai tây nướng đút cho Phùng Hy ăn một hồi, rắc thêm chút gia vị lại nướng thêm một lát nữa, mãi cho đến khi ăn hết cả xiên. Sau khi đã ầm bụng anh mới chậm rãi nói: “Gia đình anh là gia đình rất truyền thống, mấy thế hệ đều sống trong khu phố cổ dọc sông Lan Khê. Từ thời cổ nội, ông bà nội, cha mẹ anh, anh, và còn có cả chú Tần nữa. Em có hiểu ý anh không?”

“Hả! Phố cổ Lan Khê hả! Mạnh Thời, anh là công tử nhà giàu hả!”. Mắt Phùng Hy sáng rực, kéo tay Mạnh Thời hét lớn.

Mạnh Thời dở khóc dở cười, liếc cô một cái, nói: “Nghiêm túc chút! Trọng tâm không phải là nhà anh ở khu phố cổ Lan Khê!”

“Hiểu rồi! Có phải phụ nữ trong gia đình anh rất coi trọng tam tòng tứ đức không?” Phùng Hy lập tức nghiêm túc trở lại. Cô không ngạc nhiên, cô đã hiểu ý anh. Cô tỏ ra ngạc nhiên như vậy là vì cô nhận ra được vẻ căng thẳng ở Mạnh Thời, không phải trong lòng cô cũng căng thẳng đó sao? Thật sự cô rất muốn than một câu, không ngờ nhà anh mấy thế hệ đều sống ở khu phố Lan Khê!

Sau khi thành phố quy hoạch, sửa sang lại, phố cổ Lan Khê đã trở thành một trong những khu phố nổi tiếng nhất của thành phố. Người vùng khác đến đây du lịch đều phải dạo phố cổ Lan Khê, người trong thành phố cũng thích phong cảnh ở đó. Trước đây, cô và Chi Hoa thường đến đó chơi và ăn vặt, ngồi ở quán trà theo lối kiến trúc cổ để uống trà, đi dạo trong cửa hàng bán đồ thủ công mỹ nghệ. Phố cổ Lan Khê không xa lạ đối với cô.

Cho đến nay, còn rất ít hộ gia đình sống ở phố cổ Lan Khê vì hầu hết đã phá dỡ nhà cũ và chuyển sang khu ở mới. Cư dân trong thành phố giống như những hạt cát, còn những người sống ở phố cổ Lan Khê giống như những hạt vàng lẫn trong đám cát đó. Mỗi khi đi qua những ngôi nhà kín cổng cao tường, cô và Chi Hoa thường nhìn những người sống trong đó bằng ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Có được một khu nhà ở phố cổ Lan Khê thực sự là quá hạnh phúc, quá xa xỉ. Chỉ cần có đất là có thể xây những tòa biệt thự trong thành phố, nhưng những khu nhà cổ từ thời Minh – Thanh lại không thể phục chế. Càng hướng hồ là vẫn giữ được khu nhà riêng của mình sau những năm tháng chiến tranh loạn lạc. Chỉ riêng điều này đã đủ để thấy địa vị của nhà họ Mạnh rồi.

Phùng Hy lo lắng bắt an.

“Em biết Nhà Gianh không? Trước cổng có đôi sư tử đá, trên con đường dọc bờ sông ấy. Nhà anh ở đó.” Mạnh Thời cười, rồi lại cầm một xiên khoai tây lên gặm. Anh cố gắng kể về gia đình mình bằng một giọng điệu bình thản, cố gắng không quan sát vẻ mặt của Phùng Hy. Anh vẫn còn nhớ Phùng Hy đã từng nói rằng cô không xứng với anh, chỉ sợ cô lại rụt ngay vào vỏ ốc của mình.

Phùng Hy lật đi lật lại những xiên đồ nướng trên tay, ánh lửa hồng rực hắt lên mặt cô, nhìn không rõ là vui hay buồn. Cô biết Nhà Gianh, đi ngang qua cổng có thể nhìn thấy hai tấm cửa gỗ sơn đen cao sừng sững. Trên mỗi tấm cửa đều có gắn mặt thú nhè răng, để lộ ra vòng tròn bằng đồng bóng loáng. Cô và Chi Hoa còn đứng trước cửa tay cầm vòng tròn đó để chụp ảnh. Cổng kín che hết khung cảnh ở bên trong, bên kia sông Lan Khê có thể nhìn thấy lừng lững những mái hiên. Nhà anh thật cổ kính, quý phái.

Mạnh Thời ngồi dịch ra phía sau lưng Phùng Hy, tay ôm eo cô, cầm dựa vào vai cô, uể oải nói: “Trước kia

Nhà Gianh có tên là Mạnh Phủ, con đường đó hồi xưa là gia sản của nhà anh. Sau đó thì sung công, cuối cùng chỉ lại khu nhà anh đang ở mà thôi. Ông nội anh tiếc không dám ở, nhưng lại không muốn sung công nữa, nên đổi thành Nhà Gianh. Ông làm rất nhiều chuyện nực cười.”

Phùng Hy là người tỉnh này nhưng không phải là người vùng này, nghe thấy vậy liền tò mò hỏi: “Gia đình anh là địa chủ phá sản à?”

“Ha ha, cô ngốc này. Câu này không được nói với cha mẹ anh đâu đấy, họ là những người thanh cao kiêu ngạo nhà nòi. Trong lĩnh vực học thuật, một người có sở trường về một lĩnh vực nào đó thì được gọi là chuyên gia. Gia đình anh có mấy người được coi là chuyên gia, và hơn nữa đều có liên quan đến một bộ môn nghệ thuật. Ví dụ cụ cố nội nhà anh vốn là người chuyên làm ấn cho các vương tôn quý tộc, sau này tự thành lập môn phái, và được gán cho cái danh là kim thạch gia. Đợi đến khi cụ ấy tích cóp được nhiều của cải, ông nội anh không đi làm ấn cho người khác nữa mà chuyên đi thu mua các bức tranh cổ, chữ cổ của những công tử con nhà giàu ham chơi đòi. Thực ra ông nội anh là người chuyên buôn bán mẫu vật, chỉ có điều vì con mắt nên được gán cho là chuyên gia am hiểu đồ cổ. Còn cha anh, từ nhỏ không phải lo ba chuyện, cơm áo gạo tiền, thư họa, làm ấn, đồ cổ ông đều chơi. Ông không có chí tiến thủ, đi lừa người khác bằng sự hiểu biết từ nhỏ của mình về giấy bút mực nghiên và tranh cổ. Thỉnh thoảng treo ra một vài chữ, còn có người khen đẹp, gán cho cái mác danh nhà thư pháp là ông đắc ý lắm. Thực ra là do ông sinh ra gặp thời. Hồi đó Trung Quốc ngay cả sinh viên còn ít, những người như ông được cầm bút lông từ năm ba tuổi, dùng nghiên đều là nghiên quý lại càng ít, nghiêm nhiên là ông trở thành chuyên gia trong mắt người khác rồi. Chỉ đến thời anh, mới gọi là được học hành nghiêm chỉnh. Những bằng cấp mà họ nhận được đều là bằng danh dự, còn anh là bằng tốt nghiệp đại học có thể kiểm tra hồ sơ trên bộ giáo dục. Chính vì vậy, mặc dù anh không phải là chuyên gia gì, nhưng con mắt của anh mới là khách quan nhất, đúng đắn nhất. Còn họ, em không cần phải để tâm.”

Mạnh Thời muốn nói rõ tình hình, nhưng lại không muốn để Phùng Hy phải sợ. Anh mỉm cười nghĩ, nếu như những câu anh nói bị cụ cố nội, ông nội và cha anh nghe thấy, chắc chắn sẽ tức đến hộc máu mồm.

Lúc đầu Phùng Hy còn căng thẳng, nghe đến đoạn sau liền bật cười, quay đầu lại lườm Mạnh Thời một cái nói: “Em biết. Gia đình anh là gia đình vừa nghe thấy em đã từng ly hôn là lắc đầu quậy quậy, vì thế anh sợ em bỏ chạy vì hãi đúng không?”

“Anh đã từng nói con mắt của anh là đúng đắn nhất, Hy Hy của anh thông minh nhất mà. Gia đình anh và gia đình họ Giang có quan hệ với nhau từ xưa, cha mẹ anh mong anh lấy vợ sớm nên có thiện cảm với Giang Du San. Nhưng anh không có tình cảm gì với cô ấy. Em không phải để tâm đến cô ta.” Mạnh Thời không ngờ Phùng Hy lại thoải mái như vậy, cúi đầu hôn một cái rõ kêu, đứng dậy ra khe suối lấy bìa ngâm dưới đó.

Phùng Hy quay đầu nhìn theo bóng anh. Xung quanh tỉnh mịch biết bao, anh tuyệt vời như vậy, tại sao trong bao cô gái anh lại chọn cô? Phùng Hy không thể hiểu điều gì ở cô đã thu hút anh. Đây là lần đầu tiên Mạnh Thời nhắc đến gia đình anh, cô mơ màng nghĩ, tuần trước Mạnh Thời về nhà, gia đình anh đã phản đối ư? Thực ra cô cũng đã nghĩ tới, đừng nói tới một gia đình có điều kiện như gia đình anh, kể cả gia đình bình thường cũng không thích nhận một cô gái đã ly hôn làm con dâu. Nếu để cô lựa chọn, cô cũng sẽ chọn Giang Du San. Cho dù là hoàn cảnh gia đình, diện mạo hay tuổi tác, Giang Du San đều phù hợp hơn cô.

Một giọt dầu rơi xuống cục than hồng nổ tách một tiếng, mùi thơm của gia vị sực lên mũi, Phùng Hy không giấu nổi sự thèm thuồng. Xúc xích vừa nướng xong, cô liền đưa vào mồm cắn một miếng. Mùi thịt thơm phức, nước miếng chảy ra ngoài. Cô hận mình tại sao vẫn theo đuổi. Cô rất sợ béo trở lại, còn hiện tại thì sao, cô lại rất sợ bị gia đình nhà Mạnh Thời phản đối. Họ không cần nói gì cả, chỉ một cái nhìn lạnh lùng khinh bỉ cũng đã đủ khiến cô bị tổn thương rồi, và cô chỉ có thể thông cảm với suy nghĩ của hai cụ được thôi.

Phùng Hy bắt lực nghĩ, làm phụ nữ thật không đơn giản chút nào. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô, nếu kiếp này cô sống một mình thì sao nhỉ? Chỉ cần có đủ tiền để sống, kiên trì luyện tập, có một thân hình khỏe mạnh bình thường là được. Sống một mình tự do biết bao, thích ăn là ăn, thích ngủ là ngủ, cô phì cười, chẳng khác gì một con lợn. Xem ra bản tính của con người cũng là lười biếng, lợn ngoài việc không thể làm chủ số phận của mình ra, thì vẫn được sống một cuộc sống an nhàn. Ít nhất không phải lo sẽ bị bỏ đói bỏ rét, cùng lắm là cuối cùng béo lên rồi thì bị ăn một nhát dao mà thôi.

Mạnh Thời lấy bia, đưa hấu dưới suối lên, đúng lúc nhìn thấy Phùng Hy đang nhìn chăm chăm vào thức ăn cười. Anh đặt bia xuống, cầm cái xúc xích trên bếp vừa bị Phùng Hy cắn lên, nói: “Cái này chắc chắn là chín rồi.”

“Cái đó em ăn rồi!” Phùng Hy hậm hực nhìn cái xúc xích đang bị Mạnh Thời gặm.

“Ăn vụng còn đòi à?”. Mạnh Thời hung hăng trợn mắt nhìn cô, vừa mở bia vừa nói: “Em nghĩ gì thế? Một mình cười ngốc nghếch vậy.”

“Nghĩ được sống một mình sẽ thích biết bao...”

Mạnh Thời thở dài một tiếng, đặt lon bia xuống giơ tay ôm chặt cô, một Phùng Hy mạnh mẽ và mềm yếu đang dựa vào lòng anh. Cô không biết rằng về mềm yếu đó khiến anh yêu biết bao. Mạnh Thời nhẹ nhàng vuốt tóc cô nựng: “Em đừng tránh. Em không thể sống một mình cho đến hết đời. Hiện giờ em không muốn đổi mặt, tương lai kiểu gì em cũng sẽ phải đổi mặt, chẳng lẽ cứ phải tìm một ông đã từng ly hôn, em mới dám dang hoàng yêu ông ta hay sao?”

“Mạnh Thời, gia đình anh quả là không bình thường thật.” Phùng Hy cúi đầu ấp úng nói. Cái mà cô sợ không phải là nghe thấy những lời khiến cô bị tổn thương. Cô đã từng kết hôn nên rất hiểu hôn nhân là sự va chạm giữa hai gia đình, không chỉ đơn giản là chuyện riêng giữa hai người, không thể bảo ai từ bỏ cha mẹ mình được.

Điền Đại Vĩ là người vùng này, gia đình cô lại ở một huyện nhỏ các trung tâm thành phố mấy trăm ki lô mét. Trước đây cô đã từng có ý định đón cha mẹ mình đến ở cùng. Điền Đại Vĩ phản đối, anh ta trả lời rất rõ ràng với Phùng Hy rằng, kể cả có sống chung với cha mẹ thì cũng phải sống chung với cha mẹ anh ta.

Cô cãi lại rằng cha mẹ của anh ta ở ngay thành phố này, còn cha mẹ cô lại ở quá xa, tuổi tác cao cô không thể chăm sóc. Điền Đại Vĩ nói, cha mẹ cô có thể đến, miễn là mua nhà khác hoặc thuê nhà.

Lúc đó cô và Điền Đại Vĩ mới mua nhà, Phùng Hy nghĩ đợi trong tay có tiền dư dả sẽ đón cha mẹ đến ở cùng. Hiện giờ thì cô chỉ mong cuối năm được thưởng một khoản tiền kha khá để có thể trả góp đợt đầu, mua một căn hộ dù chỉ có một phòng khách một phòng ngủ cũng đã là tốt lắm rồi.

Đến giờ cô vẫn chưa nói với cha mẹ chuyện ly hôn. Biết được tin này chắc chắn họ sẽ đến ngay. Cô dự định để tết về nhà sẽ nói. Lúc đó tâm trạng của cô đã ổn định, trong túi có tiền, cha mẹ không đến nỗi phải lo lắng cho cô không có chỗ nương thân. Nhưng hiện giờ cô lại cảm thấy lo lắng, biết giới thiệu cho họ như thế nào về Mạnh Thời? Nhà của Mạnh Thời danh gia vọng tộc bên bờ sông Lan Khê, dường như cô có thể tưởng tượng ra thái độ của cha mẹ Mạnh Thời đối với cô. Bản thân Phùng Hy không sợ, nhưng cô sợ thái độ này sẽ làm tổn thương đến cha mẹ cô.

Mạnh Thời khẽ nói: “Em ngẩng đầu lên nhìn anh đi.”

Phùng Hy không chịu, tay ôm chặt eo anh, mặt gục vào ngực anh tham lam tận hưởng sự ấm áp trong lòng anh. Cô nghe thấy rất rõ từng nhịp tim của anh, giống như tiếng trống hoành tráng nhất. Cô thật sự chỉ muốn nhắm chặt mắt lại, để anh ôm cô đến ngày thiên hoang địa lão, không cần phải đổi mặt với cha mẹ, chỉ cần mình anh mà thôi.

Nếu cô chưa ly hôn, Mạnh Thời nghĩ, có thể anh sẽ ép cô, và sự nhạy cảm và mềm yếu giấu sâu dưới đáy lòng Phùng Hy đã đem lại cho anh một cảm giác đau đớn như một ngọn lửa đốt cháy trái tim – anh đã được tận mắt chứng kiến cảnh cô bất chấp tất cả để giảm béo và sự đau đớn của cô khi phải đổi mặt với chồng cũ. Căn phòng ấm áp với bao bồn cảnh nhỏ xinh là vỏ ốc của cô, cô chuyên tâm chăm sóc, bảo vệ, không bao giờ tùy tiện cho người khác bước vào.

Mạnh Thời chậm rãi nói: “Hy Hy, sở thích lớn nhất của anh là thu thập các mẫu đá. Hàng triệu năm thậm chí hàng chục triệu năm nay, chỉ có đá là thứ trung thành với bản chất của mình nhất trên địa cầu. Và đá lại được chia thành nhiều loại, như loại đá cuội dưới lòng sông này, như loại đá trầm tích được hình thành trong quá trình phong hóa. Đá cuội đâu đâu cũng có thể tìm thấy, nhặt riêng một hòn về nhà bày mới thấy được sự khác biệt. Đá trầm tích chồng chất thành núi, nhưng lại có thể bóc ra từng lớp một, mềm đến mức có thể bóp vụn trong lòng bàn tay. Đá ruby, đá sapphire, kim cương là tinh hoa của các loại đá, sau khi được tôi luyện trong nhiệt độ cao, áp suất cao, trở thành loại đá quý rực rỡ nhất. Nếu em đi tìm một người đàn

ông bình thường đã ly hôn, có thể anh ta sẽ cho em viên đá cuội tròn trĩnh bình thường; nếu em tìm một người đàn ông để sống tạm bợ cho qua ngày, tình cảm sẽ dễ vỡ vụn như đá trầm tích.”

Anh dừng lại, không nói tiếp nữa. Phùng Hy ngần ngừ ngẩng đầu lên, nhìn thấy Mạnh Thời đang mở to miệng, trong rất đáng ăn đập, “Chỉ có tìm anh là tuyệt nhất, diện mạo không xấu, tài cán không tồi, tính tình dễ mến, tình cảm chân thành.”

Phùng Hy không thể nhịn được, vừa cười vừa mắng: “Chưa bao giờ gặp anh chàng nào tự dè dặt như anh.”

“Hy Hy, anh thích em cười. Tính em rất lạc quan, vậy thì em cứ tiếp tục lạc quan đi. Người sống với em là anh chứ không phải người khác. Kể cả là gia đình anh phản đối, kể cả cha mẹ em không đồng ý, chỉ cần hai chúng ta thật lòng với nhau, sớm muộn cha mẹ cũng sẽ thông cảm thôi. Từ nhỏ anh đã hiểu ra được điều này, cây thế ở nhà thích làm gì thì làm. Hiện giờ không phải anh đã ra ở riêng rồi đó sao?”. Mạnh Thời tỏ ra rất tự hào.

Phùng Hy dựa vào lòng Mạnh Thời nói với vẻ nghiêm túc: “Liệu chúng ta có một không anh?”

“Có thể.” Mạnh Thời hôn lên tóc cô, nói: “Hy Hy, em đừng sợ, chỉ cần ở bên anh là được. Anh yêu em là được rồi.”

Cô ngửa đầu lên hỏi anh: “Tại sao anh lại thích em?”

“Không tại sao cả. Gặp được em chính là em thôi.” Ánh mắt anh như ánh sao lấp lánh trên bầu trời.

Phùng Hy không hỏi thêm gì nữa. Trong cuộc đời, con người gặp gỡ chính là duyên phận, gặp gỡ Phụ Minh Ý, gặp gỡ Điền Đại Vĩ, gặp gỡ Mạnh Thời.

Cô không muốn nghĩ thêm gì nữa, đưa tay vuốt lông mày của Mạnh Thời. Lông mày của anh rất gọn gàng, như nét thư pháp đẹp được viết bằng bút lông. Trong khoảnh khắc đầu lưỡi lướt qua môi anh, thì bị anh ôm chặt hơn. Anh đáp lại cô nồng nhiệt hơn, bất giác tay đưa vào trong áo cô.

Anh kẹp chặt khiến cô không thể nhúc nhích, chỉ thấy một cảm giác nóng bỏng từ đôi môi anh ập tới. Cô như con cá bị vớt lên bờ, ra sức há miệng để thở nhưng vẫn cảm thấy nghẹn thở. Cô chỉ muốn đẩy anh ra một chút, nhưng giống như kiến rung cây to. Cô thở hổn hển kêu anh dừng lại, chỉ thấy âm thanh mơ hồ lừng bùng trước đầu lưỡi, chưa nói ra được lại phải nuốt vào.

Trong lúc cô bắt đầu mềm nhũn người thì anh di chuyển đôi môi, chuyển sang tấn công dải tóc tai và cổ cô, cảm giác bàn rần khiến cô run rẩy. Cô ôm chặt cổ anh khẽ kêu một tiếng: “Mạnh Thời.”

Thái độ của cô quyết định tất cả, Mạnh Thời bế cô lên, cúi đầu nhìn thấy mắt cô nhắm nghiền mắt ngượng nghịu, không nhìn được nữa anh khẽ mỉm cười. Anh bế cô vòng qua tảng đá lớn rồi đặt xuống, khẽ hỏi: “Em có sợ lạnh không?”

Phùng Hy mở mắt ra, nhìn sang bốn phía xung quanh, núi đá như tấm bình phong. Anh không bế cô vào lều, mắt nhìn thẳng vào suối nước nhỏ. Cô cười thầm đẩy anh ra, vừa thấy kích thích vừa lại có phần không dám.

“Anh đã ngắm kỹ khi chọn địa điểm này rồi, chỗ này là khúc cua, có tảng đá lớn che rồi, có người đến cũng không nhìn thấy.” Mạnh Thời cười ranh mãnh nói.

Cô phấp phồng ngó nhìn xung quanh, chưa bao giờ Phùng Hy được trải qua những giây phút như thế này, hơi thở bắt đầu gấp gáp.

Ánh mắt Mạnh Thời đột ngột sáng lên, anh nhanh nhẹn cởi quần áo của mình ra. Anh chỉ mặc một chiếc quần trong đứng trước mặt cô, dưới ánh sáng leo lét, nhìn anh tựa như thiên thần. Cô không nói gì cả, nhắm mắt và dang tay ra.

Trong tích tắc cơ thể chìm trong nước, cô bị kích thích nên bất ngờ mở to mắt, sờn hết gai ốc. Cô như con bạch tuộc bò lên người anh, chỉ khi được tận hưởng hơi ấm từ cơ thể anh, cô mới không bị chết cứng.

Mạnh Thời móc ra một bình rượu như làm ảo thuật, đưa đến bên miệng cô nói: “Rượu Mao Đài năm tám mươi lăm, để hai mấy năm rồi, thơm lắm.”

Một mùi thơm lan tỏa vào tận cổ họng, dạ dày cảm thấy nóng bỏng. Cô không kịp được uống liền mấy ngụm, một cảm giác nóng bỏng, tê tê ăn sâu vào cổ họng. Cô khẽ cười mắng: “Anh có âm mưu từ trước rồi!”

“Ừ, em nói đúng rồi đấy. Lần trước ở Hàng Châu anh đã muốn chuốc cho em say rồi, chỉ tiếc là em lại tỉnh táo quá.” Mạnh Thời khẽ cười, ôm chặt lấy cô. Anh dịu dàng liếm đôi môi cô, Phùng Hy cảm thấy một cảm giác nóng bỏng đan xen trong miệng mình, cơ thể lạnh như vậy, nhưng trái tim lại nóng hổi. Sóng nước trở nên nhẹ nhàng, anh khẽ đỡ lấy eo cô, cô như người đang bồng bềnh trên mây.

Cô bám lấy anh khẽ mở mắt ra thì nhìn thấy đôi mắt sáng ngời đỏ của anh. Tất cả mọi ánh sao trên trời đều hút vào trong mắt anh, chòm sáng đó từ từ chuyển động, như một vòng xoáy cực lớn nuốt chửng lấy cô.

“Mạnh Thời.” Cô vuốt ve mặt anh, thì thào gọi tên anh. Mặt anh kề sát mặt cô, dường như giữa cơ thể anh và cô không còn khe hở nào. Đột nhiên Phùng Hy thấy vô cùng cảm động.

Bầu trời đêm không biết đâu là chân trời, chỉ có màn sao dày đặc. Ánh trăng biến khe suối thành một dải lụa bạc bao trùm lấy cô và anh. Suối chảy róc rách, bên tai chỉ có tiếng thở của anh.

Mạnh Thời hôn nhẹ lên má cô, kéo tay cô đặt trước ngực anh, nói một cách vô cùng ngoan đạo: “Hy Hy, đây là của em. Nó rất yêu em.”

Trong tích tắc, sóng lớn xô vào đáy mắt cô. Bàn tay cô cảm nhận được rất rõ nhịp đập dồn dập của trái tim anh, nó va đập vào lòng bàn tay cô, cũng va đập vào tâm hồn cô.

Tất cả đã diễn ra một cách rất tự nhiên như vậy. Tầng đá lớn ngăn cách trời đất, ngăn cách cha mẹ anh và gia đình cô, chỉ đem lại không gian tuyệt vời cho riêng anh và cô.

Cô khẽ rên lên một tiếng nằm duỗi người ra, trắng ngần như ngọc, cô khẽ nhíu mày, cảm nhận sự đau đớn và hạnh phúc mà anh đem lại. Giây phút này đây, Phùng Hy lại nhớ đến buổi tối hôm cô và Điền Đại Vĩ ly hôn, một giọt nước mắt âm thầm vuột khỏi khóe mắt. Cô siết chặt Mạnh Thời, anh dùng sự nhiệt tình và nhiệt độ của cơ thể anh để lấp đầy những khoảng trống trong lòng cô.

Cô như cây rong rêu yếu đuối dựa vào anh. Anh bị cô ghì chặt, một cảm giác hạnh phúc đến tột độ ập tới. Mạnh Thời khẽ rên lên một tiếng, tay bấm chặt lưng cô, anh dùng lực mạnh đến nỗi như muốn siết chặt cô vào trái tim anh.

Trong đầu Phùng Hy chỉ thấy quay cuồng, bỏ lên người anh không còn chút sức lực nào.

Một nụ hôn từ từ dịch chuyển từ má lên môi, anh khẽ liếm mà không đưa vào sâu. Tay nhẹ nhàng hơn cả khe suối, vừa vuốt ve vừa rửa cho cô. Cô mơ màng, cô không còn muốn quan tâm, không còn muốn nghĩ đến bất cứ điều gì nữa, có anh là được.

Cơ thể được nhẹ nhàng bế bổng lên, chiếc khăn mềm mại đã hút hết những giọt nước trên người, anh bế cô vào trong lều, hai cơ thể ấm áp ghì sát nhau khiến cô liên tưởng tới hai chú chuột nhỏ đang nằm bên nhau để sưởi ấm. Cô dịch đầu xuống, tìm đúng chỗ bả vai để tựa vào và quay ra ngủ ngon lành.

Có lẽ ở độ tuổi này của cô, trong tình huống này càng phải cân nhắc trước sau, coi trọng kết quả. Nhưng giây phút này, Phùng Hy đã quên hết tất cả. Cô làm theo bản năng của mình, để mình cho và nhận một cách tự nhiên.

Nhiều năm sau Phùng Hy nghĩ lại, vẫn cảm thấy lần gần gũi đầu tiên với Mạnh Thời như bị trúng tà, mới lựa chọn cách làm chuyện đó dưới nước. Và cô lại thích như vậy.

13. Chương 13: Chụp Lén

Câu chuyện “Sói đến rồi” đã xảy ra trong cuộc sống đời thường, anh rất hụt hẫng khi phát hiện ra rằng anh đã coi ly hôn là phương thức giao lưu với cô. Và lúc này đây Phùng Hy không còn hứng thú gì với phương thức giao lưu này nữa.

Kế hoạch nghỉ ngơi hai ngày đề ra lúc đầu đã bị một cú điện thoại vào buổi trưa ngày thứ bảy phá vỡ. Phùng Hy ngủ một giấc thật ngon tỉnh dậy, đang định đi câu cá với Mạnh Thời, mới mở máy ra một lát, đã nghe thấy tiếng Điện Đại Vĩ lâu bầu nói: “Cô đang ở đâu? Mau về nhà đi, cha mẹ cô đến rồi, không tìm thấy cô, đang ngồi đợi ở nhà.”

Một hồi lâu Phùng Hy không nói ra được lời nào, một cảm giác sợ hãi ập tới. Cô lén nhìn Mạnh Thời, anh vẫn đang thu dọn đồ đạc. Phùng Hy lê bước ra sông, cố gắng tránh Mạnh Thời.

“Cô sao vậy?! Đã mấy tháng rồi mà chưa nói cho cha mẹ cô biết? Tôi đã nói với cô ngay từ đầu phải giải quyết cho êm đẹp, sáng sớm mẹ cô đã mò đến làm âm ỉ ở nhà tôi, khiến Linh Tử sợ phát khóc lên rồi đây này.”

“Anh có thể đưa điện thoại cho cha mẹ tôi được không?” Phùng Hy ngắc ngứ nói.

Điện Đại Vĩ nổi cáu, “Bà ấy không chịu nghe, bảo cô về nói chuyện trực tiếp! Phùng Hy, rốt cục cô làm sao vậy? Cô cố tình đúng không?”

“Xin lỗi, tôi sẽ quay về ngay. Xin anh hãy gắng nhịn một lát nữa.” Phùng Hy cúp điện thoại, thần thờ nhìn khe suối. Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra cảnh tượng lúc đó. Cha mẹ cô cấp tập đến thăm cô, cửa mở ra thì thấy một người phụ nữ lạ mặt khác đang ở cùng với con rể. Sau đó lại nói cô ly hôn rồi, kẻ thứ ba ở ngay trước mặt, mẹ cô đương nhiên là phát điên. Gọi di động cho cô lại tắt máy, hiện giờ chắc chắn họ đang ngồi ở nhà mà lòng nóng như lửa đốt.

“Hy Hy!”

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Mạnh Thời mặc áo phông màu đỏ và quần soóc màu cà phê, tay cầm đồ nghề câu cá. Gương mặt anh rạng rỡ, nhìn tràn đầy sức sống. Một cảm giác chua xót trào dâng trong lòng Phùng Hy. Liệu chuyện của mình có làm cho Mạnh Thời bức bối không? Cô rất muốn được tự do thư thả nghỉ hai ngày cuối tuần ở đây với anh, nhưng hiện giờ, cô buộc phải quay về.

Phùng Hy cân nhắc một hồi, vẫn quyết định sẽ nói thật với Mạnh Thời. Cô nhún nhún vai, cố làm ra vẻ thoải mái nói: “Mạnh thiếu gia, em không thể đi câu cá với thiếu gia được nữa.”

Mạnh Thời bước đến gần cô, tinh ý phát hiện ra vẻ u ám trên mặt cô. Anh cau mày, hỏi: “Sao vậy?”

“Hê, anh đừng ghen nhé, ba mẹ em đến rồi. Không còn cách nào khác, em đành phải về làm cô con gái hiếu thảo thôi.”

Mạnh Thời cười ha hả, “Ngốc ạ! Có gì mà rầu rĩ thế? Từ nay trở đi cuối tuần nào ta cũng có thể đến đây. Cha mẹ em từ xa tới, đương nhiên là em phải về với các cụ rồi. Đẹp quá, cho anh đi cùng.”

Phùng Hy nói quanh co như vậy là vì không muốn cho anh về cùng. Cha mẹ bất ngờ nghe thấy chuyện cô ly hôn, trước mặt lại lù lù xuất hiện một anh bạn mới, chắc chắn là họ sẽ không thể chịu nổi.

Cô ấp úng nói: “Hay là, đợi em nói cho họ biết đã rồi gặp sau?”

Mạnh Thời nghĩ một lát, cũng thấy trước đó Phùng Hy chưa hề để lộ thông tin gì, bây giờ xuất hiện trước hai cụ cũng hơi đột ngột quá. Anh cười nói: “Nếu chiếc xe này của mình chưa sơn lại thì tốt biết bao, còn có thể lừa cha mẹ em nói là xe taxi, để anh làm công tác tiền trạm, sau này để còn lấy lòng các cụ chứ.”

Phùng Hy nguyền anh một cái nói: “Anh cứ suy nghĩ đi. Sau này mà phát hiện ra bị lừa, không ai chịu trách nhiệm đâu đấy.”

Hai người thu dọn xong đồ đạc liền đi về thành phố, lúc vào đến thành phố Điện Đại Vĩ lại gọi điện thoại đến. Phùng Hy không muốn nghe máy nhưng không thể không nghe, đành giả vờ như không có chuyện gì xảy ra cướp lời trước: “Sắp đến rồi, đã đến đường vành đai rồi. Nếu không tắc đường thì bốn mươi phút là

đến, đợi con nhé.” Nói xong cô cúp điện thoại, nhìn Mạnh Thời giải thích: “Ai bảo không báo trước một câu. Thật đúng là!”

Mạnh Thời nói: “Ai bảo em hôm qua đến đó là tắt điện thoại, lại còn bảo để yên tĩnh hai ngày.”

Phùng Hy rầu rĩ đáp: “Đúng thật, sao mà lại trùng hợp thế.”

“Em cũng thật là, làm gì đến bốn mươi phút, có phải sang khu đông đâu.”

Phùng Hy sững người, trong lúc vội vàng cô quên mất mình và Mạnh Thời ở cùng khu bên khu tây, trong khi cha mẹ cô lại đang ở nhà Điền Đại Vĩ bên khu đông. Hiên giờ cho dù là cô về nhà cô hay về nhà Điền Đại Vĩ, Mạnh Thời đều sẽ phát hiện ra cô nói dối. Cô suy nghĩ nhanh trong đầu, nên nói cha mẹ đang ở đâu thì hơn nhỉ.

Thấy Mạnh Thời đang chuẩn bị rẽ sang con đường đi về phía nhà mình, Phùng Hy đành phải khai thật: “Mạnh Thời, cha mẹ em đang ở nhà Điền Đại Vĩ ở khu đông. Họ vẫn chưa biết chuyện em đã ly hôn.”

Lúc nói ra câu đó cô không dám nhìn Mạnh Thời, đầu cúi xuống: “Họ tức sôi máu, ngay cả điện thoại của em cũng không thèm nghe, bắt em phải về nói rõ ràng.”

Mạnh Thời vừa tức vừa buồn cười, liếc Phùng Hy nói: “Giỏi nhỉ, lại còn nói dối nữa đấy, rõ ràng là không tin anh!”

“Không phải!” Phùng Hy bắt lực cãi lại, ngẩng đầu lên nhìn, thấy mặt Mạnh Thời đã tối sầm. Cô kéo áo anh lắc đầu, ánh mắt trông rất tội. Thấy anh vẫn không động lòng, Phùng Hy bèn nổi cáu: “Trong tình huống này mà đưa anh đến, anh bảo liệu sẽ ra sao?! Em không muốn kéo anh vào chuyện này, anh bảo làm sao cha mẹ chấp nhận được?”

Mạnh Thời bất ngờ vỗ mạnh một cái vào vô lăng. Tại sao cô lại không thể tin tưởng anh, để anh nghĩ cách đối phó? “Trong tình huống này em nên đưa anh đến, làm sao em đủ sức đối phó với gã họ Điền kia? Hắn ta có bỏ lại còn oán trách em, chiếm lấy căn hộ chỉ chia cho em năm mươi nghìn tệ, ai mà biết gã ta sẽ nói những gì với cha mẹ em?”

“Anh vừa nói gì vậy?”

“Anh không nói gì cả!”

“Rõ ràng là anh có nói!”

“Anh không nói gì cả!”

Phùng Hy đưa tay ra mở cửa xe: “Anh điều tra em hả? Giỏi nhỉ, Mạnh Thời, em không ngờ rằng anh lại giấu em để đi điều tra em!”

Xe vẫn đang lao như bay, Mạnh Thời giật mình quay vô lăng, dựa vào vệ đường phanh gấp xe. Anh không thể nghĩ rằng lúc bực lên Phùng Hy lại bất chấp mọi nguy hiểm. “Em làm gì vậy?!” Anh gầm lên, tay nắm chặt tay cô.

Đúng là anh đã đi điều tra. Tất cả mọi thông tin về Phùng Hy, cha mẹ cô, gia đình cô, Điền Đại Vĩ, anh đã nhờ bạn điều tra rõ ràng. Không phải là anh không tin cô, mà anh buộc phải tìm hiểu.

“Bởi vì em từng ly hôn, hơn nữa em lại không muốn kể về quá khứ đúng không? Anh không điều tra thì không thấy yên tâm đúng không? Nếu như không phải vì em đã từng kết hôn, thì chắc chắn anh sẽ không điều tra. Em làm sao xứng với anh? Anh là thư hương môn đệ, con nhà giao giáo, em là người đã từng ly hôn, không điều tra thì anh yên tâm sao được?”

“Em nói linh tinh gì vậy?” Mạnh Thời chỉ muốn bóp chết cô.

Phùng Hy vốn đã sốt ruột như ngồi trên lửa, còn chưa biết ăn nói thế nào với cha mẹ. Lúc này đây sức nhớ đến gia cảnh nhà Mạnh Thời, trong lòng vừa chua xót vừa đau khổ, bèn òa lên khóc nức nở.

Cô vừa khóc, Mạnh Thời liền luống cuống. Mắng không được chửi cũng không xong, đi đỡ cô nhưng mình vẫn đang bực, bèn để mặc cô dựa vào trước ngực khóc ngon lành.

Đây không phải là chỗ đỗ xe, qua gương hậu anh nhìn thấy bóng cảnh sát, miệng chửi thề, nhưng vẫn thủng thẳng nói: “Cảnh sát giao thông đến kìa, làm thế nào bây giờ? Hối tội và kê hóa đơn phạt ít nhất sẽ mất hai mươi phút, bọn mình đã để lỡ mất mười phút ở đây rồi, cha mẹ em còn đang đợi em đấy.”

Phùng Hy đành phải ngược đôi mắt vẫn còn đang ngân ngấn nước mắt lên nhìn, cắn môi tỏ vẻ như tự nhận mình xui xẻo.

“Thơm anh một cái thì anh sẽ có cách.” Mạnh Thời liếc vào gương hậu, thề khấn trời phạt phù hộ, khiến Phùng Hy không còn tâm trạng nào để tính sổ với anh.

Cô chớp chớp mắt, chưa kịp phản ứng gì.

Mạnh Thời đành hôn vụt một cái lên má cô, nổ máy phóng vút đi. Qua gương hậu nhìn thấy hình như viên cảnh sát không hề ngờ rằng anh lại bỏ chạy, chạy đuổi theo mấy bước rồi dừng lại. Mạnh Thời thở dài nói: “Thấy chưa, kết quả là như vậy đấy, vừa làm mình mất vui lại còn để lỡ việc. Chắc là đã nhớ biển số rồi, kiểu gì cũng phải nộp phạt thôi. Em thử xem em xem, chỉ vì anh sợ Điền Đại Vĩ lại giở quỷ kế, lần trước đánh nhau hấn ta còn dọa sẽ trả thù đó thôi! Cần thận vẫn hơn mà. Anh có gì là không tin em đâu? Nếu anh không tin em thì anh còn tìm em làm gì! Với điều kiện như anh, thiếu gì các cô gái ngây thơ chưa chồng. Em thử nghĩ em có đúng không?”

Phùng Hy bị Mạnh Thời nói ột thôi một hồi cũng thấy mình phản ứng hơi thái quá, nhưng lại cũng thấy mình không sai gì nhiều. Mạnh Thời nói rất có lý, nhưng cô cảm thấy có điều gì bất ổn.

Thấy cô vẫn chưa chịu, vẫn còn định nói thêm vài câu, Mạnh Thời liền cướp lời: “Em còn lừa anh nữa à! Mặc dù có anh đi thì không tiện, nhưng em cũng không nên lừa anh! Về sau không được như vậy nữa nghe chưa. Có chuyện gì khó khăn thì nói ra cùng bàn bạc. Anh là người không biết lẽ phải như thế hay sao? Hơn nữa, bạn Phùng Hy à, hiện giờ bạn vừa xinh đẹp vừa tinh thần, vừa hiền lành vừa thực nữ, là Bạch Cốt Tinh trong số những Bạch Cốt Tinh rồi, thì cũng chỉ là ly hôn thôi chứ có sao đâu, hay là anh chớp nhoáng kết hôn với cô nào đó sau đó lại ly hôn để cho xứng với em?”

“Anh dám!”

Nghe thấy cô đã chịu mở miệng nói, Mạnh Thời liền cười: “Dĩ nhiên là anh không dám rồi. Tối qua đã thuộc về em rồi. Em phải có trách nhiệm với anh! Nếu không anh sẽ vừa bứt cánh hồng vừa đứng khóc cho em xem.”

Phùng Hy phì cười, rút giấy ăn ra soi gương lau mắt, vừa lau vừa nói: “Em nói dối, nhưng anh còn giấu em!”

“Thế là hòa rồi đó thôi? À, không được, vừa nãy anh thơm em một cái, còn em thì sao?” Mạnh Thời ghéech mặt sang.

“Lát nữa anh đừng xuất hiện nhé. Em sợ cha mẹ em không chịu nổi.”

“Anh biết, anh chỉ lo một mình em không đối phó nổi thôi. Thế này nhé, anh đứng ở dưới sân đợi em, nếu không có việc gì thì em dẫn cha mẹ em xuống bắt taxi về nhà trước. Có việc gì thì đã có anh.”

Phùng Hy thơm lên má Mạnh Thời với vẻ biết ơn. Mạnh Thời hứ một tiếng: “Chỉ biết lợi về mình thôi, em thực dụng quá! Bình thường chẳng biết thấy em ân cần chủ động thế này cả!”

Cô cười khúc khích giả vờ không để ý, nhưng trong lòng lại vô cùng hạnh phúc.

Hai tiếng rưỡi sau, đã đến dưới sân nhà Điền Đại Vĩ. Phùng Hy nhìn tòa nhà quen thuộc trước mắt hít thở thật sâu.

Mạnh Thời nhìn cô, giọng dịu dàng: “Hy Hy, không phải chỉ có mình em, đúng không?”

Phùng Hy cười tươi: “Em biết rồi. Về nhà em sẽ báo cáo chi tiết tình hình với anh!”

Mạnh Thời đứng ở sau ôm chặt lấy cô, khẽ sát vào má cô nói: “Đừng lo. Bọn mình quang minh chính đại mà. Hơn nữa, em dễ thương thế này, chắc chắn cha mẹ em sẽ không trách em đâu.”

Phùng Hy cười: “Ý anh muốn nói là, anh hơn Điền Đại Vĩ nhiều điểm, họ không thương em thì cũng sẽ quý anh đúng không?”

“Chứ sao! Thôi em đi đi! Anh đỗ xe ở chỗ cua xe. Có gì thì gọi điện cho anh.”

Sự quan tâm của Mạnh Thời khiến Phùng Hy có thêm can đảm. Cô nhìn Mạnh Thời hạ quyết tâm: “Anh có muốn đi cùng em không?”

“Em không sợ mọi thứ rồi lên sao?”

Phùng Hy kiêu ngạo đáp: “Điền Đại Vĩ và cô nàng Linh Tử đó còn đang ở cùng nhau nữa mà! Em không sợ. Cho biết luôn cả thể, em đỡ phải giải thích thêm lần nữa. Để cha mẹ em nhìn thấy, ly hôn xong em còn tìm được một người hơn cả Điền Đại Vĩ!”

Lúc này mặt cô rất hào hứng, rất ra vẻ ta đây. Mạnh Thời hôn chụt cô một cái, nói: “Tốt, cứ phải giữ vững tinh thần như thế. Trước mặt cha mẹ anh em cũng phải thế này! Yêu em chết đi được!”

Lúc cầm tay cô đi vào, lần đầu tiên Mạnh Thời và Phùng Hy cảm thấy được phối hợp ăn ý với nhau. Nhưng nếu biết cùng đi lên sẽ phải đối mặt với điều gì, chắc chắn Phùng Hy sẽ thấy hối hận, và Mạnh Thời cũng sẽ thấy sợ, may mà anh đã lên cùng với cô.

Chữ “Phúc” treo ngược trên cửa chống trộm vẫn chưa xé, thảm chùi chân trước cửa cũng không thay. Khi chuyển đi, cô đã coi chốn này là nơi xa lạ. Không phải nhà cô, cô chưa bao giờ có ngôi nhà như vậy. Tuy nhiên, khi lại một lần nữa đứng trước cửa nhà, nhìn những đồ vật quen thuộc trước mắt, tâm trạng Phùng Hy vô cùng khó tả. Cô quay đầu nhìn Mạnh Thời, khẽ thở dài.

“Sợ gì, có phải chỉ có một mình em đâu.” Mạnh Thời buông tay ra, đưa tay lên khoác vai cô như muốn bảo vệ cô bằng động tác thân mật hơn.

“Nếu như cha mẹ em nổi cáu với anh, anh đừng bực nhé.”

“Yên tâm đi. Chửi anh anh coi như lời nói gió bay, đánh anh hả, anh cường tráng lắm.” Mạnh Thời cười bấm chuông thay cô.

Người ra mở cửa là Điền Đại Vĩ, anh ta mặc một chiếc áo phông rộng, quần sooc hoa, chân lê dép. Chiếc đầu thò ra lại thụt vào, tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, liếc nhìn hai người từ đầu đến chân, cười nhạo tỏ vẻ như đã hiểu ra vấn đề.

Anh ta đang cười nhạo vì cô đã giảm béo ư? Phùng Hy ưỡn thẳng người lên nghĩ, ta đã gầy đi rồi đấy! Cô lạnh lùng hỏi: “Cha mẹ tôi đâu?”

Điền Đại Vĩ cũng đã nhìn thấy Mạnh Thời, nụ cười mỉa mai trên môi càng lộ rõ. Anh ta khẽ cười khẩy một tiếng: “Thế này cũng tốt, để cha mẹ cô đỡ phải tìm Linh Tử tính sổ!”

Điền Đại Vĩ né người, tựa lưng vào tường tay khoanh trước ngực hất hất cằm, nói: “Trong phòng khách!”

Phùng Hy không còn thời gian nào mà để ý đến vẻ mặt mỉa mai của anh ta, vội đi vào bên trong.

Cha mẹ cô đang lặng lẽ ngồi trên ghế sofa, nghe thấy động tĩnh liền quay đầu ra, nhìn thấy Phùng Hy đang bước vào. Mặt cha cô sầm xuống, quát lớn: “Hy Hy, rốt cục chuyện này là thế nào?”

Phùng Hy bước về phía trước mấy bước hạ giọng: “Cha, về nhà chúng ta rồi nói chuyện sau.”

“Nhà? Nhà nào?”. Ánh mắt cha Phùng Hy lướt qua Phùng Hy rồi dừng lại chỗ Mạnh Thời. Chiếc áo hai người mặc trên người rõ ràng là áo đôi. Cha Phùng Hy trợn trừng mắt, người run lên vì tức giận, “Anh ta là ai?”

Linh Tử nghe thấy Phùng Hy đã đến, bèn từ phòng ngủ bước ra, đúng lúc nghe được câu này, bèn cười khẩy nói: “Gã họ Mạnh kia, hẳn là dân xã hội đen! Là tên lưu manh! Lần trước hắn ta còn đánh Đại Vĩ ở trên đường!”. Linh Tử nhìn thấy vẻ phẫn nộ thoáng qua trong mắt Mạnh Thời, bèn lùi ra phía sau Điền Đại Vĩ, gào lớn: “Anh mà còn dám đánh người nữa tôi sẽ báo cảnh sát ngay!”

Miệng mẹ Phùng Hy run run, nước mắt trào ra, nắm tay xuống ghế sofa nói: “Phùng Hy, mẹ nuôi con coi như công cóc rồi! Tại sao con lại vô liêm sỉ đến thế hả? Mẹ đã nói từ lâu không cho con làm nghiệp vụ, suốt

ngày đi uống rượu chơi bởi với đàn ông đến đêm không về nhà. Không ngờ con lại còn đủ dõn với hạng đàn ông không ra gì!”

Phùng Hy bị mẹ chửi đứng sững sờ. Cô chỉ im lặng vài giây, quay đầu lại gào lớn: “Điền Đại Vĩ, tại sao anh lại khốn nạn như vậy? Anh và Linh Tử cặp kè với nhau, anh đòi ly hôn, anh đã nói linh tinh gì với cha mẹ tôi vậy hả?”

“Mày cho nó cấm sừng, lại còn không biết ngượng đổ tội cho nó à? Dù gì thì Đại Vĩ cũng là cán bộ nhà nước, phải nhịn mày từ lâu rồi!”. Linh Tử và Điền Đại Vĩ cuối tuần ngủ dậy muộn, cô ta mặc váy ngủ ra mở cửa, bị cha mẹ Phùng Hy nhìn thấy mắng như tát nước vào mặt, lúc này thấy cha mẹ Phùng Hy chửi như vậy, thấy rất hả hê.

Điền Đại Vĩ kéo Linh Tử, trấn tĩnh nói: “Tôi và Phùng Hy đã ly hôn mấy tháng rồi. Tôi không muốn nói gì với cô ta nữa. Cô ta đến rồi, đề nghị mọi người ra khỏi nhà tôi.”

Anh ta là con rể của họ mà! Anh ta đuổi họ về! Về lạnh lùng của Điền Đại Vĩ khiến cha Phùng Hy tức sôi máu. Ông giận chân, kéo mẹ Phùng Hy nói: “Ta về thôi! Tại sao tôi lại để ra đứa con gái mất nết như thế hả!”. Rồi ông xông tới chỗ Phùng Hy, giơ tay lên tát cô.

Mạnh Thời nhanh tay ngăn lại, cổ nén giận nói: “Bác ạ, Hy Hy là con gái của bác, tại sao bác không chịu nghe cô ấy nói chứ?”

Cha Phùng Hy hất tay Mạnh Thời ra, tiện tay vợ lấy mấy tấm ảnh trên tràng kỷ ném toẹt xuống trước mặt hai người, mặt hầm hầm đờ mẹ Phùng Hy đi ra.

“Cha!” Phùng Hy đuổi theo.

Đèn trong thang máy vẫn sáng, bóng cha mẹ Phùng Hy ử dột chán chường. Cô nghe thấy cha chậm rãi nói: “Hy Hy, con khiến cha mẹ thất vọng quá chừng. Gia đình họ Phùng chúng ta chưa bao giờ xảy ra chuyện xấu hổ như thế này! Cha mẹ về đây, cha không thể ngờ rằng con lại ra nông nổi này.”

“Cha mẹ nghe con giải thích đã được không? Con có còn là con gái của cha mẹ nữa không?” Cô cố gắng kiềm chế nỗi phẫn uất trong lòng, nén tiếng gào.

“Hy Hy, chính vì con là con gái của cha mẹ nên cha mẹ mới hiểu con. Bao nhiêu năm trước cha đã bảo với con rồi, nhớ phải giải quyết cho êm thấm chuyện với Phụ Minh Ý rồi hãy lấy chồng. Tại sao con lại có thể đối xử như thế với Điền Đại Vĩ? Hôm nay cha mẹ đến đây, thực sự thấy xấu hổ với Đại Vĩ. Hiện giờ cha mẹ mới biết rằng, con và Phụ Minh Ý...” Cha Phùng Hy không nói thêm được gì nữa, đờ mẹ Phùng Hy đi vào thang máy mà không thèm nhìn cô.

Phùng Hy đứng như trời trồng, đầu óc dần dần tê dại. Mồm miệng khô khát, môi như hai lớp túi bóng dính vào nhau bị xé ra, không thốt ra được lời nào.

Cửa thang máy chậm chậm đóng lại, cha cô khẽ khuyên nhủ mẹ cô mà không nói thêm lời nào. Màn kịch đầu tiên đã diễn xong, màn che dày bạch trên sân khấu từ từ khép lại. Người phía bên trong vẫn đang diễn kịch, khán giả dưới sân khấu đang vỗ tay, vở kịch này hấp dẫn biết bao.

Phùng Hy, cô có nên vỗ tay hay không?

Cô đã sai ở đâu? Mỗi người đều có mối tình đầu. Những tình cảm đẹp, trong sáng đó là những ký ức suốt đời khó có thể quên. Hồi đó cô muốn kết hôn, không có tình yêu có thể vun đắp tình thân. Cô không thể ngồi ôm những kỷ niệm về Phụ Minh Ý và sống một mình hết đời. Trong lúc cô muốn gạt Phụ Minh Ý ra ngoài cuộc sống và ký ức của mình, cô đã gặp được Điền Đại Vĩ – một người có điều kiện phù hợp để cô lấy làm chồng. Anh ta cao to đẹp trai, tính tình tuy hơi bủn xỉn nhưng thực tế. Anh ta là công chức nhà nước, ngoài việc một gia đình ở thành phố lớn, một gia đình ở huyện nhỏ, hai gia đình về cơ bản cũng là môn đăng hộ đối. Anh ta cũng hài lòng về cô.

Khóe miệng Phùng Hy dần dần để lộ ra nụ cười chua chát. Người đàn ông mà cô đã từng lấy làm chồng đó, người đàn ông mà cô đã từng hứa sẽ đối xử tốt đến hết cuộc đời đó, không những bắt cô phải làm thân trâu thân ngựa không được kêu ca phàn nàn, mà cô muốn lấy dao khoét chút ký ức mà cô đã chôn chặt dưới đáy lòng. Ly hôn rồi, chia tay rồi, thành người dưng rồi anh ta vẫn không chịu buông tha cho cô.

Rốt cục Điền Đại Vĩ đã nói những gì với cha mẹ! Mặt cô trắng bệch, máu trong đầu sôi lên. Phùng Hy loạng choạng chạy vào, nhặt tấm ảnh đang vút dưới đất lên xem. Đây là ảnh chụp cô và Phụ Minh ý nói chuyện với nhau trong ô tô, ảnh anh ôm cô. Phùng Hy nắm chặt tấm ảnh tay như muốn phát điên.

Hồi còn nhỏ học thư pháp, nhà nghèo, cô bèn mang lọ mực không đến phòng làm việc của cha đổ mực công vào. Trước mặt bao nhiêu cô chú, cha cô đã đánh vào lòng bàn tay cô, sau đó dắt cô ra phố mua lọ mực mới, về nhà bắt cô viết một trăm lần hai chữ “trong sạch”. Cha cô nói làm người phải trong sạch. Cha mẹ đều là người hiền lành an phận thủ thường, nhưng lòng tự trọng rất cao, không thể chịu nổi những lời sỉ nhục. Để họ nhìn thấy những tấm ảnh này, làm sao họ không tin cơ chứ? Con gái mình cặp bồ, vì bị cấm sừng nên Điền Đại Vĩ mới ly hôn. Đây chẳng khác nào là vỗ vào mặt họ.

Cô xông vào phòng, Mạnh Thời đang xem từng tấm một, cười khẩy. Anh ta làm cha mẹ cô tức quá phải bỏ đi, lại còn gây mâu thuẫn giữa cô và Mạnh Thời! Chắc chắn Phùng Hy muốn giết chết anh ta.

Cô giơ ảnh lên đi về phía Điền Đại Vĩ, hỏi gần từng tiếng: “Tại sao? Anh ly hôn với tôi vì những tấm ảnh này ư? Lúc anh và tôi ly hôn Phụ Minh Ý còn chưa đến cơ mà! Anh dùng những tấm ảnh này để chọc tức cha mẹ tôi ư? Họ đối xử không tốt với anh? Họ không coi anh như con trai ư? Vì lòng sĩ diện vì muốn che giấu sự vô liêm sỉ của mình mà anh dùng những tấm ảnh này để làm chứng cứ? Anh có còn là con người nữa không? Có còn là con người nữa không?”

Tấm ảnh bị cô bóp nát, nước mắt rơi lã chã. Phùng Hy phẫn uất đến phát cuồng, vừa giơ ảnh vừa xông vào Điền Đại Vĩ.

Lưng cô ngã ngay vào lòng Mạnh Thời, cánh tay siết chặt eo cô, ôm lấy cô lùi ra sau. Phùng Hy hai chân lơ lửng trên mặt đất, tay khuỵu loạn xạ hết lớn: “Mạnh Thời, anh buông em ra, em phải liều chết với hần ta!”

Mạnh Thời không nói câu nào, tay vẫn ghì chặt cô. Tiếng hét và sự giãy giụa của cô khiến Mạnh Thời cảm thấy vô cùng ân hận. Anh giữ chặt tay cô, ghì mặt cô vào ngực anh. Mỗi tiếng hét của cô tựa như mũi dao nhọn đâm thẳng vào trái tim anh. Mạnh Thời nghiêng rằng, lấy tay chặt một nhát sau gáy cô khiến cô xỉu luôn.

Anh bế Phùng Hy đặt lên ghế sofa, lấy tay lau nước mắt trên gò má cô, quay lại nhìn chằm chằm vào Điền Đại Vĩ nói: “Bảo cô ta đi ra!”

“Đại Vĩ, anh không phải sợ anh ta, em sẽ báo cảnh sát ngay bây giờ!”

“Tôi cảnh cáo anh, đây là nhà tôi!” Điền Đại Vĩ cảnh giác lấy người che Linh Tử.

Mạnh Thời ngồi trên ghế sofa nhìn hai người cười khẩy: “Nếu tôi ra tay, các người sẽ không có thời gian báo cảnh sát đâu. Anh Điền, ngồi đi, tôi nghĩ giữa chúng ta có một vụ làm ăn cần bàn bạc!”

“Chúng tôi và anh không có gì để nói cả! Các người đi đi!” Linh Tử vẫn còn nhớ ra cú ra tay lần trước của Mạnh Thời, trong lòng đã thấy hơi sợ nhưng vẫn cứng giọng muốn đuổi vị khách không mời mà đến này ra khỏi nhà.

Mạnh Thời không nói gì, tay chỉ vào ảnh nói: “Anh Điền nếu anh thực sự không muốn nói chuyện thì tôi cũng không bắt ép. Không phải hai người nói tôi là dân xã hội đen đó sao? Tìm thêm vài anh em không có việc gì đến nhà anh ngồi chơi cũng được đó nhỉ.”

Điền Đại Vĩ vẫn muốn được sống một cuộc sống yên ổn, cảnh sát không thể bảo vệ anh ta hai mươi tư tiếng đồng hồ. Thái độ ngang ngược của Mạnh Thời khiến Điền Đại Vĩ nín thở nhưng không dám nói ra. Mạnh Thời gõ gõ ngón tay lên tấm ảnh trên tràng kỷ. Điền Đại Vĩ đã nhận ra điều này, ánh mắt hơi cười cười. Anh ta quay đầu nhẹ nhàng nói với Linh Tử: “Em đi ra ngoài một lát đi, anh có việc cần nói với anh Mạnh. Bọn anh sẽ không đánh nhau đâu.”

“Em đứng ở ngoài cửa, anh ta mà dám giở trò em sẽ báo cảnh sát ngay!”. Linh Tử trợn mắt nhìn Mạnh Thời, xách chiếc ghế con đi ra cửa, tỏ rõ tư thế ngồi đợi ngoài cửa.

Phòng đã yên tĩnh trở lại, hai người đàn ông lặng lẽ nhìn Phùng Hy như đang ngủ thiếp trên ghế sofa.

Bàn tay Mạnh Thời đặt lên gáy cô xoa nhẹ. Anh chưa bao giờ đánh phụ nữ, phải đánh cô xỉu, trong lòng anh rất xót xa. Anh rất muốn tấn Điền Đại Vĩ một trận, nhưng biết đánh người không giải quyết được vấn

đề gì. Điều gì đang chờ đợi anh? Những tấm ảnh này đã để lộ ra một số chi tiết nhỏ. Nếu cha mẹ Phùng Hy không đến, nếu anh và Phùng Hy không đến, họ sẽ bị người khác âm thầm xỏ mũi mà không hề biết.

Được tận mắt chứng kiến người đàn ông khác thân mật với cô như vậy, Điền Đại Vĩ cũng cảm thấy một nỗi buồn khó tả.

Phùng Hy gầy đi rồi. Mở cửa nhìn thấy cô, mắt Điền Đại Vĩ cũng sáng lên.

Cô đã thay đổi hoàn toàn, giống như cây cỏ khô không còn sức sống, trải qua mùa đông dài đằng dặc, lộc mới non bơn đã đâm chồi.

Lúc này đây, cô nằm yên tĩnh trên ghế sofa, mái tóc ngắn rối bời, mí mắt hơi đỏ và cặp môi đỏ xinh xắn khiến Điền Đại Vĩ cũng cảm thấy thương thương. Anh liền nhớ tới vẻ nhỏ nhắn xinh xắn của Phùng Hy trong lần gặp gỡ đầu tiên do người khác làm mối. Hồi đó, cô chuyên tâm làm mọi việc vì anh, như con chó cảnh quấn quýt bên anh.

Thời gian đầu anh cảm thấy rất hạnh phúc.

Nhưng rồi, anh đã biết được quá khứ của cô, biết được rằng hóa ra trong lòng cô còn có hình ảnh của một người đàn ông khác mà cô yêu. Sau khi biết được chuyện này, tâm tính của Điền Đại Vĩ đã thay đổi, ánh mắt nhìn Phùng Hy cũng đã thay đổi.

Hồi còn ở với cha mẹ cô không bao giờ làm việc nhà, nhưng sau khi về sống với anh, cô giành làm mọi việc trong gia đình. Cô là con gái duy nhất trong gia đình, được cha mẹ chiều chuộng, có thể chịu đựng tất cả những cái xấu của anh. Trong mắt Điền Đại Vĩ, tất cả những điều này đều không thấm thía gì, anh luôn luôn nghĩ, bởi vì cô muốn lấy chồng nên cô mới tìm đến anh, cô làm tất cả những điều này vì đã lấy anh nên muốn sống một cuộc sống êm ấm. Tất cả những điều này đều không phải là bản tính của cô.

Sự cố gắng nỗ lực và tình yêu xuất phát từ đáy lòng, cái mà Điền Đại Vĩ cần là một tình yêu xuất phát từ đáy lòng. Thế nhưng anh đã bỏ quên một thực tế rằng, chuyện giữa Phùng Hy và Phụ Minh Ý đã trở thành quá khứ, cô thật lòng muốn sống tốt với anh.

Anh không dành đủ sự quan tâm, săn sóc cho cô, không phải anh không biết, mà anh muốn nhìn thấy vẻ thất vọng, oán trách trong ánh mắt cô. Những khát vọng dễ dàng nhìn thấy trong mắt cô đều đem lại cho anh niềm vui nho nhỏ.

Lần nào anh cũng tự nói với mình rằng, Phùng Hy là người phụ nữ rất tốt, rất tốt. Tuy nhiên sự năng động giỏi giang, sự cam chịu gánh vác mọi phần việc trong gia đình của cô đã thực sự khiến anh cảm thấy thất bại. Đến một ngày kia cô yêu cầu anh cùng chia sẻ việc nhà, nỗi phẫn nộ trong lòng bèn bùng lên. Anh khinh thường nghĩ, cô đã biến thành thùng phuy di động, ngoài anh ra, sẽ không còn người đàn ông nào cần cô. Anh không hề do dự đề xuất ý kiến ly hôn, đây là sự trừng phạt của anh đối với cô. Quả nhiên, Phùng Hy đã khóc, đã hạ mình để cầu xin anh, nước mắt và những lời năn nỉ của cô khiến anh cảm thấy hả hê. Những điều này đã khiến anh cảm nhận được vị trí của anh trong trái tim cô.

Đàn ông cũng có lòng sĩ diện của mình. Điền Đại Vĩ không chịu nhượng bộ, lạnh lùng nhìn vẻ sợ hãi của cô.

Khi Phùng Hy được điều lên tổng công ty anh đã bức vô cùng, không ngờ cô lại viện vào công việc để đi mất. Nửa năm sau Phùng Hy quay về, anh lại một lần nữa đề nghị ly hôn. Cô lại khóc lóc cầu xin anh, anh lạnh lùng đòi giữ ý kiến đó. Nhìn thấy cô như kẻ chạy trốn lại xách va ly đi công tác, không chịu đối mặt với ly hôn, thực ra trong lòng anh cũng thấy mừng thầm.

Đợt đó anh đã mềm lòng, nghĩ rằng nếu Phùng Hy xin anh một lần nữa, anh sẽ tha cho cô, để cô không bao giờ dám đưa ra yêu cầu gì đối với anh nữa. Đợi đến nửa năm sau cô quay về, cô vẫn sống một cuộc sống bình thường như chưa hề nói ra chuyện ly hôn vậy. Không nhận được nữa anh lại đòi ly hôn, ngay ngày hôm sau, Phùng Hy lại xách va ly đi.

Câu chuyện “Sói đến rồi” đã xảy ra trong cuộc sống đời thường, anh rất hụt hẫng khi phát hiện ra rằng anh đã coi ly hôn là phương thức giao lưu với cô. Và lúc này đây, Phùng Hy không còn hứng thú với phương thức giao lưu này nữa.

Trong hai năm, hai người chỉ gặp nhau vài lần. Trong một lần nọ khi Điền Đại Vĩ hồi tâm chuyển ý định quay trở lại tốt với Phùng Hy thì mới phát hiện ra rằng, hai đoạn dây thắt vào nhau đã rời ra, chắc chắn không thể gắn vào với nhau nữa. Vì xa nhau quá lâu, những vết tích đó đã trở nên mờ nhạt. Phùng Hy đã trở nên lạnh lùng. Cô không còn cầu xin, không còn khóc trước mặt anh nữa.

Sau đó, anh đã gặp Linh Tử. Người phụ nữ trước đây anh từng theo đuổi đã nhìn anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ. Cô không giỏi giang như Phùng Hy, không cứng rắn như Phùng Hy, nhưng lại giúp Điền Đại Vĩ tìm lại được lòng tự trọng của đàn ông đã mất từ lâu.

Điền Đại Vĩ nghĩ, anh là người đàn ông chín chắn. Chắc chắn anh sẽ không bao giờ để những năm tháng còn lại của cuộc đời lún sâu vào một cuộc hôn nhân thất bại không biết được ai đúng ai sai, đến cuối anh cũng không biết rốt cục là anh làm tổn thương cô hay làm tổn thương chính mình. Việc ly hôn đã giải quyết rồi, anh chỉ có thể tiến về phía trước, cắt đứt tất cả với quá khứ. Chỉ có điều khi nhìn thấy cô ở bên cạnh một người đàn ông khác, trái tim anh như bị ai đâm đau nhói. Khi nhìn thấy Mạnh Thời nhẹ nhàng xoa cổ cô, anh chỉ muốn hất bàn tay đó ra. Điền Đại Vĩ không thể không thừa nhận một cách bi ai rằng, anh hận cô vì cô đã nhanh chóng tìm được người đàn ông có điều kiện tốt hơn anh, chính cảm giác phải gánh chịu sự thất bại này đã khiến anh để mặc cha mẹ Phùng Hy nhìn thấy những tấm ảnh đó.

Mạnh Thời ném xấp ảnh xuống tràng kỷ, cười nói: “Những tấm ảnh này, nếu không có trình độ nhiếp ảnh chuyên nghiệp sẽ không thể chụp được, anh không hiểu về nhiếp ảnh. Hơn nữa, anh chụp những cái này để làm gì? Hy Hy đã ly hôn với anh, ngay cả nhà cũng đã nhường cho anh, anh còn định đòi hỏi gì ở cô ấy nữa? Phụ Minh Ý giờ chỉ còn lại một mình, anh cũng không đe dọa được anh ta. Chắc chắn những tấm ảnh này là để nhằm vào tôi. Người ta trả anh bao nhiêu, tôi sẽ trả anh gấp đôi.”

Bị Mạnh Thời nói trúng tim đen, Điền Đại Vĩ liền nổi cáu: “Có tiền thì có gì là ghê gớm? Tôi không có tiền nhưng vẫn sống được đàng hoàng.”

“Thật ư?” Mạnh Thời nhếch mày lên, nhìn Điền Đại Vĩ với vẻ châm biếm. Anh thấy may vì mình đã đi điều tra Điền Đại Vĩ. Tuy chưa hiểu được hết người đàn ông hám tiền ích kỷ này, nhưng ít nhất cũng đã hiểu được phần nào.

“Mùa đông năm ngoái có người mời Cục trưởng Quý ăn cơm ở nhà hàng Xuân Ấm, có một công văn được phê chuẩn. Nghe nói người xúc tiến thúc đẩy chuyện này là anh. Làm công văn hợp tình hợp lý, phong bì nhận cũng rất yên tâm. Năm nay, có người mời riêng tổ trưởng Điền Đại Vĩ ăn cơm, tặng một thẻ chơi golf trị giá mười nghìn tệ. Xem ra tổ trưởng Điền không làm việc gì cả, chỉ đi ăn tiệc, kết giao mà thôi, nói thật nhé, những hành động này đều là sự biến tướng của nhận hối lộ.” Mạnh Thời mỉm cười: “Tôi nói rồi, tôi trả giá gấp đôi! Việc tốt thế này chắc anh Điền sẽ không từ chối chứ?”

Sắc mặt Điền Đại Vĩ thay đổi rõ rệt khi Mạnh Thời nói ra những chuyện đó. Anh cắn môi nghĩ, không ngờ sau khi ly hôn cô ta lại tìm được một người đàn ông kinh khủng như vậy! Nhưng anh biết làm thế nào? Trái tim kiêu ngạo của Điền Đại Vĩ trào lên một nỗi chua xót. Anh cố gắng kìm nén sự bất an và nổi bực bội trong lòng, cũng cười và nói: “Anh Mạnh có thành ý như vậy, từ chối tôi cũng thấy ngại! Đúng là có người đưa ảnh cho tôi, làm theo ý của anh ta, anh ta cho tôi hai mươi nghìn tệ. Nếu tôi không nghe lời anh ta, thì đừng mong có cơ lên chức phó phòng trong đợt đề bạt này ở cơ quan. Tôi đã ba mươi bốn tuổi rồi, nếu không lên được nữa thì cả đời chỉ loanh quanh với cái chức quen ở cơ quan thôi. Anh bảo tôi phải làm thế nào? Tôi và cô ấy đã ly hôn, mà còn bị liên lụy, thế có oan không? Trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết.”

“Những tấm ảnh này không phải dùng để chọc tức cha mẹ cô ấy đó chứ?”. Mạnh Thời nhìn kỹ đám ảnh trong tay. Chỉ có mấy tấm, tấm nào cũng chụp rất đẹp, Phụ Minh Ý ôm Phùng Hy rất tình cảm. Phùng Hy mắt ngân ngấn nước, nhìn Phụ Minh Ý đắm đuối như các tấm áp phích trong những bộ phim tâm lý xã hội. Quan trọng nhất là vẻ mặt của hai người, vừa nhìn là biết họ là đôi tình nhân.

“Dĩ nhiên là không phải rồi. Tôi chỉ bày lên tràng kỷ để thưởng thức thôi, không may bị cha mẹ cô ấy nhìn thấy. Chỉ tại tôi không thu gọn vào.” Điền Đại Vĩ nhìn Mạnh Thời với vẻ độc ác, trong lòng cảm thấy rất hả hê. Anh ta cũng có con bài để chơi. Điền Đại Vĩ nghiêng người về phía trước, mỉm cười nói: “Chắc là anh vẫn chưa biết đúng không? Ngày mai tôi cũng sẽ đến nhà anh. Những tấm ảnh này là để cho cha mẹ anh xem.”

Mạnh Thời khẽ hít thở thật sâu, chỉ muốn đắm vào nụ cười nham hiểm trên mặt Điền Đại Vĩ. Người đàn

ông này làm thế là vì ghen tuông ư? Tại sao anh ta lại muốn chọc anh? Mạnh Thời cố giữ bình tĩnh nói: “Anh nói thật đi, tôi sẽ trả anh gấp đôi. Nếu anh không nói thật, tôi nghĩ với những gì mà tôi đã tìm hiểu về anh cũng đủ để ảnh hưởng con đường thăng quan tiến chức của anh rồi! Anh Điền, không phải tôi dọa anh đâu. Tôi vì nể mặt Phùng Hy mà cầu xin anh.”

Anh ta nói không đe dọa mình, nhưng trong từng câu nói lại tỏ rõ sức ép. Anh ta ngồi ở nhà mình, nhưng lại tỏ thái độ như ông chủ. Bất giác Điền Đại Vĩ cảm thấy có phần ngưỡng mộ Mạnh Thời.

Kể từ khi biết được gia thế của nhà họ Mạnh, Điền Đại Vĩ đã có phần tỏ ra chán nản. Dù hận Mạnh Thời đến đâu, anh cũng không thể động vào một cái lông chân của anh. Vị cục trưởng – sếp của Điền Đại Vĩ muốn làm quen với cha Mạnh Thời, trong khi Điền Đại Vĩ lại muốn lấy lòng cục trưởng. Gộp mấy mối quan hệ này lại, rõ ràng Điền Đại Vĩ rơi vào thế yếu nhất.

Điền Đại Vĩ trừng mắt nhìn Mạnh Thời, lúc thì máu sôi lên chỉ muốn đuổi Mạnh Thời ra khỏi nhà, lúc thì chán chường giải thích anh ta cũng rất khó xử.

Mạnh Thời dựa đầu vào ghế sofa, nhìn Điền Đại Vĩ với vẻ cười cười. Điền Đại Vĩ chỉ kiên trì được hai phút là nản lòng.

Điền Đại Vĩ đã được chứng kiến vẻ đau lòng giận dữ của cha mẹ Phùng Hy, và rồi cũng sẽ được nhìn thấy sự rối ren trong gia đình nhà họ Mạnh. Thứ hương môn đệ, danh giá tiếng tăm? Tất cả đều không thể sánh nổi với cuộc sống yên ổn của anh ta – một người dân bình thường. Hiện giờ cô không thể nói lại tình cảm với Phụ Minh Ý như trước nữa, cô muốn ở bên Mạnh Thời sẽ càng mệt, càng khổ, Điền Đại Vĩ đã thấy hã hê rồi.

Điền Đại Vĩ cười, nói với Mạnh Thời: “Cha anh – nhà thư pháp nổi tiếng Mạnh Thụy Thành đích thân gọi điện thoại cho tôi, mời tôi đến nhà ăn cơm vào ngày mai.”

Cha anh đã điều tra được những thông tin về Phùng Hy. Ông mời Điền Đại Vĩ đến là để tìm hiểu về Phùng Hy. Mạnh Thời nghĩ đến những tấm ảnh mà Điền Đại Vĩ chuẩn bị mang đi, “Tôi không thể hiểu. Cục trưởng của các anh cũng có mặt, khoe ra những tấm ảnh này anh không sợ mất mặt hay sao? Một người đàn ông bị cấm sừng, tuy oan ức nhưng cũng chẳng hay ho gì.”

“Anh tưởng rằng tôi lại ngốc đến thế sao? Chắc chắn chúng sẽ xuất hiện bất ngờ, ví dụ vô tình rơi từ trong túi tôi ra.” Nói xong Điền Đại Vĩ nhìn thấy một tia sắc lạnh lóe lên trong mắt Mạnh Thời, như lưỡi dao lướt qua mặt anh, vẻ như chỉ muốn đánh anh.

Điền Đại Vĩ pháp phỗng giải thích một câu: “Anh tưởng tôi thích thế à? Anh cũng đừng nói tôi vô liêm sỉ. Tôi chỉ là một công chức nhà nước bình thường, chỉ muốn leo ột chút để có được cuộc sống khá hơn. Tôi cũng bị các người lôi kéo và mà thôi.”

“Rốt cục là ai?” Mạnh Thời ép thêm.

“Tôi cũng chưa được gặp. Tôi chỉ nhận được ảnh và bưu kiện, điều kiện đưa ra là tôi đưa ảnh cho cha mẹ anh xem. Anh giỏi thì đi mà điều tra, tôi chỉ biết địa chỉ IP là ở trong thành phố. Nói thực nhé, tôi cũng không nhận hai mươi nghìn tệ đó làm gì. Tôi đã nghĩ rồi, cha mẹ Phùng Hy sau khi hết giận cũng sẽ tha thứ cho con gái thôi. Còn về cha mẹ anh, tôi chỉ có trách nhiệm là để họ nhìn thấy ảnh mà thôi, tôi cam đoan là sẽ không nói thêm câu nào.”

Người này không gửi ảnh, mà bắt Điền Đại Vĩ phải mang đi, thực sự là quá thâm độc. Điền Đại Vĩ cũng không phải nói gì, chỉ cần anh ta đưa ra những tấm ảnh đó, cha mẹ sẽ kết luận rằng anh ta và Phùng Hy ly hôn là vì cô ấy có bồ. Bản thân cha mẹ anh đã khó chấp nhận một người phụ nữ đã từng ly hôn, và một người đàn bà ly hôn vì cặp bồ lại càng khiến họ khinh bỉ.

“Anh chưa được gặp người ta mà cũng tin họ như vậy sao?” Mạnh Thời nghĩ hay là Điền Đại Vĩ có điểm yếu gì bị người khác nắm được, mới dễ bị điều khiển như vậy.

Điền Đại Vĩ nghiêng răng nói: “Không phải anh cũng đã từng điều tra tôi rồi đó sao? Ngay cả việc tôi nhận một tấm thẻ chơi golf mười nghìn tệ anh cũng biết rõ ràng. Chuyện này giấu đi thì không sao, nhưng nếu điều tra nghiêm túc, lời ong tiếng ve bay ra chắc chắn tôi sẽ không lên được chức phó phòng. Ngoài ra, ngay sau hôm cha anh gọi điện thoại, người này đã tìm đến tôi, anh ta biết rất nhiều thứ. Cục trưởng của chúng

tôi rất thích thư pháp, đã từ lâu ông ấy muốn kết giao với cha anh nhưng chưa tìm được cửa. Đúng lúc lời mời của cha anh có thể giúp tôi lấy lòng sếp. Cha anh đề nghị, ông ấy muốn mời thêm cả cục trưởng của chúng tôi, chắc là sợ tôi không đi. Cục trưởng của chúng tôi rất mừng. Ông ấy thấy tôi rất làm được việc, lúc đó còn vỗ vai tôi nói rằng, lần này việc đề bạt tôi lên phó chắc chắn không có vấn đề gì. Thà tin là sẽ có còn hơn là không tin, tôi không muốn việc thăng quan tiến chức của tôi bị ảnh hưởng, lần đề bạt chức phó phòng này hết sức quan trọng đối với tôi. Nể tình vợ chồng với Phùng Hy trước đây, tôi đã nói hết rồi. Anh đừng nhìn tôi với con mắt như vậy, nếu không vì anh thì sự việc đâu đến nông nổi này. Tôi đã nói rõ hết. Anh tự suy nghĩ xem nên làm thế nào đi.”

Vẻ hùng hồn của Điền Đại Vĩ khiến Mạnh Thời vô cùng bị ai. Vì con đường thăng tiến của mình, vì muốn bảo toàn lợi ích mình mà anh ta hãm hại Phùng Hy một cách vô liêm sỉ. Anh ta rất thông minh chọn cách không nói gì cả, giống như những gì Mạnh Thời nhìn thấy hôm nay, để Linh Tử nói thay anh ta. Nhìn thấy đám ảnh trên tràng kỷ, không đợi anh ta mở miệng, cha mẹ Phùng Hy đã tức đến tím người. Họ còn là cha mẹ đẻ của Phùng Hy, nếu đổi thành cha mẹ anh thì sẽ thế nào?

Mạnh Thời không biết nên đánh anh ta một trận hay chửi anh ta một trận.Đột nhiên anh cảm thấy Điền Đại Vĩ rất đáng thương. Những gì anh ta đã làm thực sự không xứng với đáng về khôi ngô tuấn tú mà ông trời ban tặng cho anh ta. Ích kỷ, hèn nhát, tham lam, làm sai mà còn nghĩ mình bị oan. Anh có thể đe dọa Điền Đại Vĩ. Tuy nhiên dọa anh ta ngày mai không được mang những tấm ảnh đó đi thì để làm gì? Một âm mưu bất thành, chắc chắn sẽ có thêm âm mưu khác. Dịch ở chỗ tôi đề phòng vẫn hơn. Mạnh Thời trầm nghĩ, làm thế này là để cha mẹ anh phản đối mà thôi, còn có gì khác đâu? Tưởng rằng hiện nay vẫn là chế độ cha mẹ toàn quyền quyết định tất cả trong xã hội cũ ư?

Phùng Hy sắp tỉnh rồi, anh không muốn để cô nhìn thấy gã đàn ông bẩn thỉu này nữa. Mạnh Thời cười, nói: “Tôi sẽ mang tiền đến, chuyển vào tài khoản không tiện bằng đưa tiền mặt. Tôi hiểu nỗi khó xử của anh, con người ta sống ai chả có những khó khăn. Tôi chỉ mong sau khi chuyện này trôi qua, anh biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô ấy.”

Điền Đại Vĩ cười khẩy: “Nói cho anh biết là tôi sẽ không nhận một xu nào đâu. Chẳng qua là tôi thấy thương cô ấy thôi. Người đàn ông mà cô ấy yêu chỉ gây phiền hà cho cô ấy mà thôi!”

“Tôi hiểu, cô ấy chỉ muốn tìm một người có điều kiện phù hợp để lấy mà thôi. Cho dù cô ấy tốt với anh đến đâu, nhịn nhục anh đến đâu, cô ấy đều không yêu anh. Đây là nguyên nhân khiến anh hận cô ấy đúng không?” Mạnh Thời hỏi vặn lại.

Điền Đại Vĩ nghe thấy thế liền nổi cơn thịnh nộ.

Mạnh Thời khẽ cười: “Nhưng anh nhầm rồi. Cô ấy cũng đã từng yêu anh. Kể cả cô ấy lấy chồng là để có tấm chồng, cô ấy cũng vẫn sẽ dành toàn tâm toàn ý để yêu. Có những tình yêu mãnh liệt, có tình yêu âm ỉ, tình yêu của cô ấy đối với anh là tình yêu âm ỉ. Chỉ có điều anh không biết trân trọng mà thôi, anh dội cho cô ấy quá nhiều gáo nước lạnh, ngọn lửa âm ỉ đã biến thành tro tàn. Linh Tử cũng không đến nỗi, chỉ có điều hơi lảm nhảm một chút mà thôi, nhưng cũng còn được coi là dám đứng ra bảo vệ anh. Liệu mà đối xử.”

Mạnh Thời nhìn thấy Điền Đại Vĩ nghiêng răng ken két, bị anh sỉ nhục đến mức ê chề. Mạnh Thời cúi người bế Phùng Hy lên, quay lưng về phía Điền Đại Vĩ. Anh dám cược là Điền Đại Vĩ không dám động tay trả đũa. Anh đã coi Điền Đại Vĩ như con rối rồi. Có thật là anh ta thương Phùng Hy không? Anh ta chỉ sợ Mạnh Thời mà thôi.

Lúc ra khỏi phòng, anh liếc về phía Linh Tử đang ngồi ở cửa nói: “Đừng trừng mắt với tôi như vậy. Chúng tôi nói chuyện rất vui vẻ. Anh Điền, chúc anh ngày mai mọi việc thuận lợi. Cảm ơn anh hôm nay đã nói với tôi rất nhiều điều có giá trị. Còn tiền anh không nhận cũng không sao, coi như tôi mắc nợ với anh. Anh có thể bảo tôi trả anh bất kỳ lúc nào.”

Phùng Hy vẫn như đang ngủ say, ngoan ngoãn dựa vào trước ngực Mạnh Thời. Anh lại một lần nữa cảm thấy xót xa trong lòng, người phụ nữ của anh, vì anh mà phải chịu đựng nhiều nỗi oan ức đến vậy. Anh trầm nghĩ, kẻ chụp ảnh kia thật sự không hiểu anh. Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi Phùng Hy vì điều này.

Thang máy đi xuống, tâm trạng của Mạnh Thời cũng đang đi xuống. Anh thấy may mắn vì mình đã đi lên cùng Phùng Hy. Nếu không có mặt anh ở đây, chắc chắn Phùng Hy sẽ không nói với anh đã xảy ra chuyện

gì, mà chỉ nói với anh một câu “Cha mẹ em tức phát điên” cho qua chuyện.

Rốt cục kẻ nào đã chụp ảnh để đe dọa Điền Đại Vĩ? Mạnh Thời liền nhớ ngay đến Giang Du San. Mạnh Thời cười đau khổ, nếu thực là cô ta thì con người này thật quá là thâm hiểm. Mình không giành được cũng không muốn người khác giành được, hoàn toàn là cách làm không ăn được thì đập đổ.

Hồ nước trong xanh lấp lánh ánh mặt trời, nhìn từ xa như những chùm sao lung linh dưới mặt hồ. Mặt trời đã lặn dần xuống phía tây, các chủ cửa hàng nhỏ dưới chân núi Nam Sơn liền bày bàn ghế, bận rộn chuẩn bị cho buổi chợ đêm tối nay.

Mạnh Thời đỗ xe dưới một hàng cây. Phùng Hy đã tỉnh, cô ngồi lặng lẽ. Cô nói muốn được yên tĩnh một lát, bảo Mạnh Thời xuống xe.

Mạnh Thời không dám đi đâu xa, đành phải đứng ở ngoài xe hút thuốc. Phùng Hy nấu món lê tuyết với đường phèn cho anh, khuyên anh hút ít thuốc, Mạnh Thời định sẽ cai từ từ, vì thể trong túi không có thuốc. Nhưng lúc này đây anh lại nhớ đến mùi thuốc, bèn vào một cửa hàng mua một bao, ngậm điếu thuốc trong miệng hồi lâu mà chưa châm lửa.

Một phụ nữ trung niên đeo băng đỏ nhìn Mạnh Thời bằng ánh mắt cảnh giác, đợi anh hút xong vứt mẩu điếu thuốc xuống sẽ chạy đến phạt vì cảnh. Được ngậm điếu thuốc Mạnh Thời đã cảm thấy vui hơn, anh chậm rãi châm thuốc trước ánh mắt chờ đợi của người phụ nữ đó, lại còn cười cười với chị ta.

Chị ta cũng cười, nhưng dĩ nhiên là nụ cười khinh miệt. Người phụ nữ không bỏ đi ngay, đứng ở cách đó hơn chục bước canh phòng.

Mạnh Thời gõ cửa xe, “Hy Hy, chị kia đang đợi anh ném mẩu thuốc xuống rồi phạt anh kìa, em tìm cho anh xem có gạt tàn không? Nếu không anh sẽ lên xe hút?”

Mục đích của anh là đòi lên xe. Nhưng Phùng Hy không cho anh lên. Sau khi tỉnh lại, Phùng Hy định quay về quyết một phen sống mái với Điền Đại Vĩ, nhưng lại bị Mạnh Thời khuyên nhủ bằng những lời như “vàng thật không sợ thử lửa”, “chó cắn người, người không thể đi cắn chó, cùng lắm là luộc chó để ăn”, lại còn bị anh kéo đến núi Nam Sơn để ăn món thịt thỏ rút xương. Cô không thấy thoải mái, lần trước Điền Đại Vĩ chỉ nói mấy câu khó nghe, đã bị Mạnh Thời tấn ột trận. Lần này cô định đánh Điền Đại Vĩ, thì Mạnh Thời lại tỏ ra lịch sự nhã nhặn. Phùng Hy giận dỗi để mặc anh đứng ngoài, trước khi chưa hiểu ra vấn đề, quyết không cho anh lên xe.

Phùng Hy nhìn quanh trong xe, đưa tay với chiếc gạt tàn. Ai ngờ chiếc xe của Mạnh Thời tồi tàn quá, chiếc gạt tàn bị kẹp chặt. Đột nhiên cô nhìn thấy Mạnh Thời nhếch mày lên tỏ ra rất đắc ý. Phùng Hy hừ một tiếng, đưa tay ra ngoài cửa, “Bỏ vào đây, em đỡ.”

Mạnh Thời hậm hực, bắc thang cho cô, bày trò để cô bớt bực, thế mà vẫn không chịu xuống nước, định không cho anh lên xe thật à? Phùng Hy dường như cũng thấy mình có lý, giận Mạnh Thời lúc cần ra tay lại không ra tay. Hiện giờ cô hận Điền Đại Vĩ chỉ muốn ăn tươi nuốt sống anh ta. Mạnh Thời ân cần nắm tay cô, cung kính đặt vào trong xe, “Nô tài không dám dùng bàn tay ngọc ngà của lão Phật gia đâu ạ, lão Phật gia bỏ vào trong đi ạ. Nô tài sẽ tự lực cánh sinh ạ.”

Còn cách nào nữa? Mạnh Thời rút hết thuốc lá trong bao ra cho vào trong túi, mỗi lần rít xong một hơi, lại gạt tàn thuốc vào trong hộp. Nhìn thấy người phụ nữ kia trừng mắt nhìn Mạnh Thời với vẻ tuyệt vọng rồi bỏ đi, Phùng Hy cũng không nhịn nổi.

Thấy cuối cùng cô cũng đã chịu cười, Mạnh Thời như trút được gánh nặng, thò tay qua cửa sổ xoa gáy cho cô, Phùng Hy gạt ngay tay ra, bực dọc nói: “Anh đánh em xui làm gì. Giờ lại đòi quay ra làm người tốt, còn lâu!”.

“Hê, không phải trong y học có nói người nào hay kích động thì dễ tửu hỏa nhập ma đó sao? Đó là nhà của anh ta, kể cả chúng ta có đập phá đồ đạc nhà anh ta, anh ta mà gọi cảnh sát đến thì chúng ta vẫn phải ngoan ngoãn mó tiền ra mà đền, như thế là bất lợi! Hơn nữa, đánh anh ta một trận cũng chẳng để làm gì, lúc đó hã giận nhưng cũng không có tác dụng gì, để anh ta tức đến nổ đom đóm mắt mới gọi là cao tay.” Mạnh Thời nói như vậy, Phùng Hy lại gạt đầu liên hồi.

Cô thực sự quá bức, tưởng rằng có thể hùng dũng kéo cha mẹ rời khỏi nhà anh ta, kết quả lại để cha mẹ ôm cục tức về nhà. Cô nghĩ hay là bắt xe về nhà, nhưng rồi lại nghĩ để cha mẹ bớt giận rồi tính sau. Cô nghiêm túc tự phân tích một hồi, thấy chẳng qua là cha mẹ quá mất bình tĩnh về chuyện cô ly hôn, chắc là cuối cùng sẽ hiểu cô thôi. Thứ hai vẫn còn hợp đồng phải ký, ký xong hợp đồng còn phải xuất hàng nghiệm thu hàng, cô thực sự không thể bỏ đấy mà đi được.

Phùng Hy cũng rất buồn, cha mẹ nghe xong lời của Điền Đại Vĩ là kết tội cô, không chịu nghe lời giải thích nào. Trước khi xa gia đình đi học đại học, năm nào cô chẳng là học sinh giỏi đó sao? Cha mẹ cô bắt đầu không tin tưởng cô từ bao giờ? Hai năm sau khi điều lên tổng công ty, chỉ tết mới về nhà một lần, thế nên ít có thời gian chuyện trò tâm sự với họ ư? Các gia đình khác cha mẹ bênh con, không hỏi đúng sai phải trái chỉ khen con mình ngoan. Kể cả là bênh sai, nhưng cũng vẫn cảm nhận được tình thân ấm áp.

Cô nhìn Mạnh Thời, bất ngờ hỏi: “Mạnh Thời, cha mẹ anh có bênh anh không? Ý em muốn hỏi là cho dù anh phạm một sai lầm cực lớn nhưng các cụ vẫn thương anh ấy?”

Mạnh Thời giật mình, không lẽ là Phùng Hy đang nghĩ đến sự tuyệt tình của cha mẹ cô, và mong cha mẹ anh là người hiền hậu ư? Anh xắn tay áo lên, chỉ vết sẹo trắng trên cánh tay, nói: “Em nhìn đây này, hồi nhỏ bị cha anh đánh trầy, rách da rách thịt đây này!”

Anh nhìn thấy Phùng Hy khẽ cau mày, bèn quay lưng về phía cô, nhìn Nam Hồ khẽ nói: “Cha anh rất gia trưởng, mẹ anh không có tiếng nói gì trong gia đình, thấy cha anh đánh anh cũng chỉ biết khóc. Nhà thì rộng, cứ như cách biệt hoàn toàn với bên ngoài. Hy Hy, anh nhìn thấy nhà em được trang trí rất ấm áp, anh nghĩ, giá như anh cũng có một ngôi nhà như thế thì tốt biết bao. Tuy nhỏ một chút, nhưng thế mới giống là nhà”.

Phùng Hy nhìn thấy vết sẹo trên cánh tay Mạnh Thời to như chiếc dưa, chợt thấy động lòng thương Mạnh Thời thẫn thờ nhìn ra mặt hồ với vẻ buồn buồn, cô đẩy cửa xuống xe, đứng ở phía sau ôm chặt anh. Mặt tựa vào bờ vai cứng rắn của anh, lắng nghe nhịp đập của trái tim anh. Cô khẽ nói: “Anh thích thì anh chuyển đến ở cùng, diện tích hơi nhỏ một chút nhưng vẫn có thể sống thoải mái, không hề thua kém nhà rộng!”

Mạnh Thời lại một lần nữa bị Phùng Hy làm cho cảm động. Anh không hẳn là nói dối. Mẹ anh nghe lời cha anh, những lúc cha đánh anh, mẹ cũng không thể can ngăn. Chỉ có điều, vết sẹo trắng trên cánh tay anh là do anh không cẩn thận để mình ngã trong quá trình luyện võ với chú Tần. Hơn nữa mẹ anh rất thương anh, cha anh cũng rất thương anh.

Anh quay người lại, xoay mặt cô, mỉm cười nói: “Đi ăn thịt thỏ rút xương nhé, em đói chưa?”

Phùng Hy vỗ vỗ bụng, “Đói rồi, ăn thịt thỏ không béo đâu! Lần trước chỉ ăn được một miếng, ngon thật.”

Mạnh Thời khóa xe, lúc nắm tay Phùng Hy đến nhà ông Đặng ăn thịt thỏ đã ngộ ra một điều rằng: Trong tình yêu không thể thiếu lời nói dối chân thành thiện ý.

14. Chương 14: Chống Chọi

Nỗi bi ai mỗi lúc một lan rộng, cô muốn hiện thực hơn một chút, nhưng lại vẫn bước vào cuộc tình mới không hiện thực.

Mạnh Thời thông thả ăn cơm, nói chuyện cùng Phùng Hy, nhưng trong đầu lại không ngừng suy nghĩ không biết nên làm thôi. Ngày mai cha mẹ anh sẽ nhìn thấy Điền Đại Vĩ và những tấm ảnh đó. Nên để mặc sự việc tự phát triển, lấy cái bất biến đối phó với cái vạn biến, hay là ra tay trước, để âm mưu kia không làm được gì.

Đột nhiên anh nghĩ, nếu như Phùng Hy biết chuyện cha anh gặp Điền Đại Vĩ, thì cô sẽ nghĩ thế nào? Điều này không phải là dựng một hàng rào đầy gai ngăn cách giữa cô và cha mẹ anh hay sao? Nếu cô làm vợ anh,

cô cũng sẽ là người nhà của anh. Mạnh Thời cảm thấy tương lai mình chỉ có một kết cục: Như con chuột bị nhét trong ống bẽ - hai đầu bị o ép.

Đây là điều mà Mạnh Thời không hề mong muốn được chứng kiến. Anh là con trai duy nhất trong gia đình, anh không muốn tương lai cha mẹ anh phải buồn vì chuyện hôn nhân của anh. Anh vẫn hy vọng cha mẹ có thể bỏ qua chuyện Phùng Hy đã từng ly hôn để chấp nhận cô.

Anh cố gắng giấu kín mọi suy nghĩ trong lòng, không để cho Phùng Hy phát hiện ra. Điều này đã khiến cho Mạnh Thời có phần hồ thẹn, anh yêu cầu Phùng Hy phải thẳng thắn, có chuyện gì thì nói ra để cùng nhau bàn bạc. Trong khi những chuyện mà đã gia đình giấu cô, anh sẽ không hở ra nửa lời. Trong suy nghĩ của Mạnh Thời, đây không phải là giấu cô, mà là trách nhiệm mà người đàn ông phải gánh vác.

Anh giấu Phùng Hy gọi điện về nhà, hy vọng cha mẹ sẽ từ bỏ ý định gặp Điền Đại Vi, kết quả là hai cha con đã cãi nhau qua điện thoại.

“Sao con biết cha mời anh ta đến nhà?”

Mạnh Thời hậm hực nói: “Hôm qua con đến nhà anh ta thấy nói thế. Cha, cha làm như thế không phải sẽ khiến Phùng Hy khó xử hay sao?”

Mạnh Thụy Thành thủng thẳng nói: “Cha có mời riêng anh ta đâu, cha mời cả cục trưởng cơ quan anh ta và hai nhà thư pháp nữa. Điền Đại Vi chỉ gọi là có mặt mà thôi. Nếu không có chuyện gì thì cô ấy phải sợ cái gì?”

Cô vốn chẳng có vấn đề gì, nhưng đám ảnh kia lại có vấn đề, chỉ có điều người đem đến là Điền Đại Vi.

Mạnh Thời cố nén giận, cố gắng lựa lời nói: “Làm việc gì cũng nên linh động một chút. Nếu như chuyện giữa con và cô ấy thành, sau này biết chuyện này, chắc chắn trong lòng cô ấy sẽ không vui.”

Mạnh Thời nghĩ rất đúng, nhưng Mạnh Thụy Thành vẫn lạnh lùng, cứng rắn trả lời anh: “Cha chưa bao giờ nghĩ rằng chuyện này phải linh động! Cha không thể nghĩ rằng con lại lấy một cô gái đã từng có một đời chồng để làm con dâu cha đâu. Thời ạ! Hiện giờ con đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi, cha gặp chồng cũ của cô ấy tìm hiểu tình hình là vì muốn con tỉnh táo hơn một chút!”

“Con rất tỉnh táo!”

Mạnh Thụy Thành cúp máy. Ý ông không cần nói ra cũng đã hiểu, ông cho rằng hiện nay Mạnh Thời không có mắt, không nhìn rõ bộ mặt thật của Phùng Hy, không có đầu óc, không phán đoán được Phùng Hy có thực sự phù hợp với anh hay không.

Mạnh Thời nhìn điện thoại cười khẩy, đi một vòng quanh phòng, rồi lại gọi điện thoại cho Phùng Hy. Anh phải tốc chiến tốc thắng, nhanh chóng bước vào giai đoạn sống thử.

Lúc đầu Phùng Hy do dự không chịu. Căn hộ mà cô thuê mặc dù nhỏ, sống mấy tháng cũng thấy quen rồi, mất bao nhiêu công sức mới sắp xếp, bố trí phòng cho phù hợp, giờ lại phải bỏ đi, Phùng Hy thấy có phần tiếc.

Cho dù tiếc cũng phải bỏ, Mạnh Thời hạ quyết tâm mềm nắn rắn buông. Nói như lời anh là, họ đã vượt qua ranh giới đó rồi, tội gì phải ở riêng nữa. Phùng Hy nghĩ, thấy sống chung không có gì là không tốt, sống chung có thể hiểu thêm tính cách, lối sống của nhau, lại còn tiết kiệm được một khoản lớn tiền nhà.

Căn hộ của Mạnh Thời có hai phòng ngủ, đương nhiên là rộng hơn căn hộ có một phòng ngủ của Phùng Hy. Và thế là hôm sau Phùng Hy bèn đóng gói đồ đạc chuyển nhà. Chuyển xong đồ đạc lại phải thu dọn, một ngày đã trôi qua như vậy.

Phùng Hy lại sắp xếp bài trí cho tổ ấm mới mà không hề thấy mệt mỏi. Mạnh Thời vừa cười vừa giúp cô một tay, điện thoại di động để chế độ rung trong túi quần đợi tin tức. Không thuyết phục được cha, anh bèn áp dụng phương án dự bị, nói sơ qua tình hình với dì Tạ. Giống như anh tưởng tượng, sau khi đập bàn chửi Điền Đại Vi, bác sĩ Tạ tính tình nóng nảy đã hùng dũng về nhà làm mật thám.

Đương nhiên là Mạnh Thụy Thành muốn tìm hiểu về tình hình của bạn gái Mạnh Thời. Hai ngày sau, những thông tin cơ bản về Phùng Hy đã được gửi đến máy vi tính trong thư phòng của ông. Mấy ngày hôm

nay Mạnh Thụy Thành không ra khỏi thư phòng, buổi tối gọi riêng chú Tần vào.

Chú Tần vẫn còn nhớ, rất nhiều năm về trước, khi ông nội của Mạnh Thời vẫn còn sống, thư phòng nhà họ Mạnh cũng từng có bầu không khí nghiêm túc, căng thẳng như thế này. Tối hôm đó, gió thu se lạnh, mẹ Mạnh Thời đến phòng bên để canh cửa. Ông, ông nội Mạnh Thời và Mạnh Thụy Thành ba người vào thư phòng bàn bạc nên cất giấu hay giao nộp các món đồ quý của nhà họ Mạnh.

Ông nội Mạnh Thời do dự một hồi, giao món đồ quý nhất cho ông. Ông nội nói với chú Tần rằng: “Nhà họ Mạnh không có món đồ quý nào ứng phó được, như thế này có thể đề phòng trường hợp bất trắc.”

Ông nội Mạnh Thời không thể ngờ rằng Hồng tiểu binh lại nhiệt tình đập phá đồ đạc như thế. Khi một bức tượng quan âm đời nhà Thanh bị đập vỡ thành bốn năm mảnh, ông nội Mạnh Thời suýt nữa ngất xỉu. Điều duy nhất khiến ông được an ủi là món đồ có giá trị nhất đã được chú Tần chở vào núi Gác Bút, ngay cả Mạnh Thụy Thành cũng không biết địa chỉ cụ thể ở đâu.

Tối hôm nay Mạnh Thụy Thành tỏ ra rất ưu tư, khiến chú Tần như được nhìn thấy bóng dáng của ông nội Mạnh Thời năm xưa. Chú Tần và Mạnh Thụy Thành chỉ hơn nhau năm tuổi, vừa là nô bộc, vừa là bạn bè, vừa là anh em. Chú Tần khẽ cười nói: “Lúc lão gia còn sống, sóng gió dù lớn đến đâu cũng đều vượt qua được.”

Mạnh Thụy Thành nhìn ảnh Phùng Hy trên máy tính đáp lại một câu: “Không ai giàu ba họ, tôi sợ gia tộc họ Mạnh bị lụi bại trong tay Mạnh Thời. Cô gái này đã từng ly hôn, hoàn toàn có khả năng là nhằm vào gia sản của nhà họ Mạnh.”

Chú Tần trầm ngâm một lát, nói: “Mạnh Thời không hiểu nhiều về gia sản của nhà họ Mạnh. Việc cậu ấy bị cô gái đó mê hoặc cũng không nói được điều gì. Tôi nghĩ, chưa chắc đã phải như vậy.”

Đầu óc Mạnh Thụy Thành đã tỉnh táo hơn. Ông vẫn không hài lòng với việc Phùng Hy đã từng ly hôn, “Kể cả không phải thì cô ta cũng đã từng ly hôn. Có lần đầu thì rất có thể sẽ có lần thứ hai.”

“Con mắt của Mạnh Thời chưa chắc đã kém đâu.”

Mạnh Thụy Thành chấp hai tay sau lưng như con thú bị nhốt trong chuồng chạy lung tung. Ông hiểu tính cách của Mạnh Thời, lúc quay đầu lại ông đã có quyết định, “Thiên hạ thiếu gì con gái, tại sao nó lại tìm một đứa đã từng có một đời chồng?”

Chú Tần cũng không nói thêm gì nữa, khẽ thở dài. Chú cũng không đồng ý cho Mạnh Thời tìm người phụ nữ đã từng ly hôn.

Sau một buổi tối bàn bạc, Mạnh Thụy Thành quyết định chơi một ván cờ.

Hiếm khi Nhà Giang mở ra hai cánh cửa lớn đen bóng.

Đằng sau cánh cửa lớn là tiền sảnh, hai bên trái phải có một phòng nhỏ. Nhìn vào bên trong là bức vách làm bằng gỗ tử đàn được chạm trổ cầu kỳ, ở giữa phẳng lì như gương, nhìn giống như mặt hồ lấp lánh ánh bạc, rìa ngoài có chạm khắc hai chú rồng bảo vệ. Vòng qua bức vách là hành lang dài, đi dọc theo hành lang màu nâu sẽ thấy sân vườn hiện ra trước mắt.

Giữa mảnh sân hình vuông có đặt hai hòn nước tròn làm bằng đá xanh, chiếc lá tròn xinh xắn của hoa súng nổi trên mặt nước, hai đóa hoa súng màu tím đang yên tĩnh nở. Một bên của sân có trồng một cây hải đường cao lớn. Cảnh cây khảm khiu, lá xanh đung đưa, bóng lá in lốm đốm xuống mặt sân.

Sắc trầm của đám rêu xanh khiến người ta cảm thấy thời gian như trở lại thời quá khứ, cùng với những chùm sáng yên tĩnh và nhành hoa lan nhỏ trồng trong bồn trắng, tạo nên bầu không khí chỉ có riêng ở những khu nhà cổ.

Tám cánh cửa khắc hoa ở sảnh giữa đã mở, để lộ ra hàng tràng kỷ đặt ở giữa. Bên trái tràng kỷ là bình hoa sứ màu xanh có cắm lông công, phía dưới là một bình sứ lớn có cắm mấy cuộn tranh. Trên tường là bức tranh Mãnh hổ xuống núi, hai bên phải trái là hai bức thư pháp trục dài. Hai bên sảnh có bày hai hàng ghế gỗ có tựa lưng cao chạm khắc cẩm thạch, nhìn kỹ có thể phát hiện ra rằng, các nét hoa văn trong từng khối đá cẩm thạch đó đều là tranh thủy mặc được hình thành một cách tự nhiên.

Mạnh Thụy Thành và mẹ Mạnh Thời đã chuẩn bị xong xuôi, ngồi giữa trung đường hàn huyên cùng bốn vị khách.

Cục trưởng ngắm một hồi lâu bức tranh Mãnh hổ xuống núi, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Bức tranh Mãnh hổ xuống núi được treo ở sảnh giữa của Nhà Gianh và được Trương Đại Khiên ký tên. Anh trai của Trương Đại Khiên vẽ hổ rất giỏi, Trương Đại Khiên là người có tiếng tăm lớn, vì tôn trọng anh nên rất hiếm khi ông vẽ hổ, vì thế tranh hổ của Trương Đại Khiên hết sức có giá trị. Rất nhiều nhà sưu tầm ngưỡng mộ nhà họ Mạnh đều bắt nguồn từ bức tranh Mãnh hổ xuống núi treo ở sảnh giữa này. Nhà họ Mạnh treo trên tường rất bình thường, nếu là người khác thì có lẽ phải đặt trong két sắt từ lâu rồi.

Cục trưởng buột miệng hỏi: “Không sợ trộm cắp sao?”

Mạnh Thụy Thành cười: “Đồ phóng tác ấy mà, tác phẩm của cậu con tôi.”

Điền Đại Vĩ giật mình, Mạnh Thời còn giỏi vẽ khoản này nữa à? Cục trưởng và hai nhà thư pháp đều tặc lưỡi khen: “Gia đình có truyền thống, không hề đơn giản.”

Mạnh Thụy Thành bưng ấm trà Tử Sa lắc đầu thở dài: “Phải có cơ quan như cậu Điền đây mới phải. Mạnh Thời không có cơ quan, thì cũng phải có ngón nghề gì chứ, nếu không gia đình họ Mạnh sớm muộn gì cũng bị nó làm cho lụn bại thôi.”

Điền Đại Vĩ vội vàng khiêm tốn đáp: “Nếu bác Mạnh không nói thì cháu thực sự không biết đây là tranh phóng tác. Nhà họ Mạnh có truyền thống lâu đời, dù cháu có cười ngửa cũng không thể đuổi kịp.”

Cậu không đuổi kịp, nhưng nó lại đi yêu vợ cũ của cậu, nghĩ đến điều này Mạnh Thụy Thành lại sôi máu. Không ngờ con trai ông lại yêu người vợ cũ của gã đàn ông này! Ông bình thần mời mọi người vào mâm, không nhắc đến Mạnh Thời nữa.

Lúc rời sảnh giữa, Mạnh Thụy Thành nhìn thấy Điền Đại Vĩ để một chiếc cặp đen ở ghế, ông liền cười.

Lúc bước vào nhà, bác sĩ Tạ nhìn thấy vẻ ngạc nhiên lộ rõ trong mắt chú Tần. Hôm nay bà mặc áo dài, trang điểm cũng rất đoan trang nhẹ nhàng. Bà mỉm môi cười, nói: “Sao vậy, tôi về chứ không hoan nghênh hay sao?”

“Trong nhà có khách, hôm nay lão gia rất vui.” Chú cười cười, tiếp tục ngồi trên chiếc ghế trúc đọc sách, uống trà.

Bác sĩ Tạ ghé sát vào chỗ chú Tần, nói: “Tôi biết, hôm nay anh rủ mời một thằng khốn nạn. Hắn ta định hãm hai người khác, còn phải xem tôi có cho phép hay không!”

Chú Tần đặt sách xuống, nhìn dì Tạ bằng ánh mắt thăm dò, mỉm cười nói: “Tôi có cái này cho cô Tạ xem, mời cô sang đây”.

Bác sĩ Tạ không nghi ngờ gì, tò mò đi theo chú Tần vào phòng bên. Chú Tần quay người đóng cửa phòng, sắc mặt biến đổi, nói: “Cô Tạ, chuyện hôm nay cô không được phép tham gia. Lão Tần xin thất lễ!”

Ông ra tay nhanh như gió, bác sĩ Tạ chưa thốt được lời nào thì đã bị đánh ngất xỉu. Chú Tần phui phui tay, nói: “Tôi cũng vì Mạnh Thời mà thôi”.

Ông ra khỏi phòng bên khóa cửa lại, coi như không có chuyện gì xảy ra và tiếp tục đọc sách, uống trà.

Bữa cơm diễn ra rất thân mật, mấy người cùng yêu thích hội họa có chung một chủ đề. Điền Đại Vĩ quan sát nhà họ Mạnh với vẻ hiếu kỳ và ân cần tiếp chuyện. Rượu quá tam tuần, Mạnh Thụy Thành mời mọi người ra phòng sau thưởng thức thư pháp.

Phía sân bên ngoài đình đã có đặt sẵn bàn lớn và giấy, bút, mực, nghiên, vị trí chọn ở dưới mái hiên râm mát.

Cục trưởng rất bất ngờ vì lại được làm quen với hai nhà thư pháp, trong lòng rất vui, bèn nhắc bút lên mời mấy vị chỉ giáo. Một bức đã viết xong, Mạnh Thụy Thành khen một chữ “Tuyệt”, hai nhà thư pháp còn lại cũng khen hòa theo, cục trưởng cười rất mãn nguyện.

Điền Đại Vĩ đứng xem, Mạnh Thụy Thành cười nói: “Cậu Điền có thích thư pháp không?”

Điền Đại Vĩ hơi sững người, khua tay nói: “Dạ hổ thẹn quá, cháu thích nhưng không hiểu, được cùng cục trưởng đến đây để mở mang tầm nhìn cũng là tốt lắm rồi.”

Hai nhà thư pháp cũng đã được Mạnh Thụy Thành dẫn dò từ trước, cục trưởng cũng là người nho nhã, ba người kẻ viết người khen nói chuyện rất hồ hởi. Mạnh Thụy Thành bèn nói với Điền Đại Vĩ: “Cậu Điền có thích chơi cờ không?”

“Dạ nghiệp dư thôi ạ.” Điền Đại Vĩ biết Mạnh Thụy Thành muốn nói chuyện riêng với mình, thấy cục trưởng mỉm cười khích lệ mình đi, bèn theo Mạnh Thụy Thành đi vào thư phòng và chủ động nhận quân đen đi trước.

Nói về chơi cờ, Điền Đại Vĩ cùng lắm chỉ biết chơi, hiểu được quy tắc mà thôi. Mạnh Thụy Thành cũng không có tâm trạng nào để say sưa với trò này, cố tình nhường Điền Đại Vĩ, chỉ mong được kéo dài thêm thời gian ngồi với anh ta.

Thư phòng rất yên tĩnh, dường như cả hai đều chăm chú chơi cờ. Điền Đại Vĩ đang chờ đợi Mạnh Thụy Thành cất lời, Mạnh Thụy Thành lại tập trung vào bàn cờ. Điền Đại Vĩ lòng sinh nghi, nhưng lại không thể chủ động, các nước đi càng thêm rối rắm.

Mãi cho đến khi chơi xong một ván, Mạnh Thụy Thành đẩy một quân cờ nói: “Cậu Điền vẫn phải luyện nhiều hơn mới được.”

“Cháu chỉ là kẻ nghiệp dư trong số những kẻ nghiệp dư mà thôi, cục diện vẫn nằm trong tay bác Mạnh, không để cháu thua quá mức là tốt lắm rồi.”

Mạnh Thụy Thành cười, nói: “Tôi già rồi, chỉ dùng mấy trò này để giết thì giờ mà thôi. Đi thôi, ra xem họ thế nào.”

Ra khỏi thư phòng, ba người thích thư pháp đã viết ra được mấy bức nữa, Mạnh Thụy Thành thưởng thức một lát, cười nói: “Chữ của các vị mỗi người có một nét đặc sắc riêng, đều không có tầm thường. Xem ra hôm nay mọi người đều có hứng thú, tôi với tư cách là chủ nhân cũng cảm thấy vui.”

Cục trưởng bèn mời Mạnh Thụy Thành viết một bức. Mạnh Thụy Thành cũng không chối từ, tập trung tinh thần cầm bút, viết liền ba bức rồng bay phượng múa.

Ba bức này Mạnh Thụy Thành viết bằng ba chữ lệ, triện và hành, thể chữ lệ tròn trĩnh, thể chữ triện phóng khoáng, thể chữ hành thanh tú. Cục trưởng và hai nhà thư pháp tặc lưỡi khen ngợi.

Ông đặt bút xuống, thấm hết mực thừa, ký tên đóng ấn, mỉm cười nói: “Hôm nay mọi người nể tình đến thăm, tôi cảm thấy vô cùng vinh hạnh. Nếu không chê, xin mọi người hãy nhận ba bức chữ này.”

Mạnh Thụy Thành là người nổi tiếng, chữ của ông rất hiếm khi xuất hiện trên thị trường, cục trưởng và hai nhà thư pháp hết sức vui mừng, Mạnh Thụy Thành nhìn Điền Đại Vĩ đang đứng bên cạnh, bèn nói: “Cậu Điền không thích thư pháp nên tôi không tặng cậu chữ nữa. Cậu chơi cờ khá lắm, tôi xin tặng cậu bộ cờ này.”

“Không, không, được đến phủ đã là một niềm vinh hạnh lớn của cháu rồi, cháu không dám nhận quà của bác Mạnh đâu ạ.” Điền Đại Vĩ lịch sự từ chối.

Mạnh Thụy Thành mỉm cười, ông cũng không ép.

Sau khi tiễn bốn người về, Mạnh Thụy Thành nhìn thấy chiếc cặp của Điền Đại Vĩ ở sảnh giữa. Chiếc cặp đen đặt trên chỗ ngồi của Điền Đại Vĩ, khóa vẫn đang mở, mấy bức ảnh lộ ra một nửa, chỉ cần chú ý tới chiếc cặp của anh ta, chắc chắn sẽ nhìn thấy đám ảnh đó.

Ánh mắt Mạnh Thụy Thành lộ rõ vẻ sắc lạnh. Ông không động đến, pha một ấm trà ngồi ở sảnh giữa đợi. Một lát sau, Điền Đại Vĩ mồ hôi nhễ nhại chạy đến, xin lỗi liên hồi, cầm cặp của mình lên.

“Cậu Điền, cậu ngồi một lát đi. Trông cậu toát hết mồ hôi rồi kia, ra đến ngã ba đường mới quay lại đứng không?”, Mạnh Thụy Thành chậm rãi nói.

Điền Đại Vĩ biết chắc chắn ông đã nhìn thấy những tấm ảnh này, lúc ở thư phòng Mạnh Thụy Thành không hỏi gì, điều này đã trúng ý Điền Đại Vĩ. Anh ta thực sự không muốn nói xấu Phùng Hy. Những việc cần

làm anh ta đã làm, Điền Đại Vĩ không muốn nói thêm gì nữa. Anh ta từ chối nói: “Dạ thôi ạ, nhà cháu còn có chút việc, để hôm khác cháu lại đến thăm bác.”

“Đợi đã”. Mạnh Thụy Thành cầm một chiếc hộp lên cho Điền Đại Vĩ, “Cuộc đời con người cũng như bàn cờ, chơi cờ vô cùng thú vị, cậu cứ luyện đi, sau này lại chơi với tôi.”

Điền Đại Vĩ ôm bộ cờ vậy nặng trĩu trên tay, cứ cảm thấy Mạnh Thụy Thành có điều gì muốn nói. Sau khi nói lời cảm ơn bèn rời nhà họ Mạnh, thở phào. Trong lòng cứ cảm thấy có điều gì bất ổn, nghĩ một lúc khá lâu rồi gọi điện thoại cho Phùng Hy.

Chuông chỉ đổ một hồi, Phùng Hy đã từ chối nghe. Lại gọi lần nữa, thì không gọi được. Điền Đại Vĩ cười đau khổ nghĩ, chắc chắn cô ấy đã đưa mình vào danh sách chặn cuộc gọi rồi.

Nghĩ đến nỗi căm hận của Phùng Hy, Điền Đại Vĩ lại thấy ảm ức. Nếu cô không tìm cậu công tử nhà giàu này thì làm sao anh ta bị liên lụy vào chuyện này? Bản thân bị ép làm những chuyện chẳng tốt đẹp gì, không phải tại lỗi của cô hay sao! Tự nhiên Điền Đại Vĩ chỉ muốn vứt hộp cờ trong tay đi, thấy vỏ hộp xinh xắn, bèn giở ra xem, hộp cờ bằng gỗ đàn hương đen, quân trắng trắng như màu sữa, quân đen đen như mực, nhìn rất bóng bẩy. Cờ vậy giá không hề rẻ, Điền Đại Vĩ hít một hơi thật sâu, nhà họ Mạnh chịu chơi thật, trong lòng lại thấy tiếc tiếc. Nghĩ đến Mạnh Thụy Thành thành tâm tặng anh ta quà, bèn ôm hộp cờ về nhà.

Chú Tần đóng cửa lại, nhẹ nhàng bước đến bên Mạnh Thụy Thành nói: “Cô Tạ đã về rồi, vừa bước vào cửa là chửi cậu Điền ban này là đồ khốn nạn. Có mặt khách nên tôi đã tự quyết cho cô ấy ngủ một giấc ở phòng bên rồi.”

“Tĩnh dậy chắc chắn dì ấy sẽ tìm chú để tính sổ, hôm nay gia đình lại không được yên rồi.” Lúc nói câu này, Mạnh Thụy Thành tỏ ý cười cười.

Chú Tần mỉm cười nói: “Tôi chỉ sợ cô ấy giận và không chịu về nhà nữa.”

Mạnh Thụy Thành nghĩ một lát, nói: “Những ngày này dì ấy không về cũng tốt. Đã tỉnh lại chưa?”

“Đang nói chuyện với phu nhân ở phòng bên.”

Mạnh Thụy Thành “Ừ” một tiếng rồi quay vào thư phòng. Chú Tần không bỏ đi ngay như mọi bận. Ông theo Mạnh Thụy Thành bước đi mấy bước, thấy Mạnh Thụy Thành quay đầu nhìn mình với ánh mắt thăm dò, do dự một lát, hỏi: “Lão gia, mặc dù ông không hài lòng với cô Phùng, nhưng dù sao thì cô ấy cũng là người phụ nữ mà cậu Thời có tình cảm. Làm thế này có hơi mạnh tay với cô ấy quá không? Chúng ta chỉ vì một mình cậu Thời mà thôi.”

“Chú nghĩ gì về những tấm ảnh đó?”

“Phụ Minh Ý đồng ý để chúng ta chụp những tấm ảnh này không hoàn toàn là vì gia đình họ Mạnh chúng ta tạo điều kiện giúp đỡ cậu ta, cậu ta muốn một mũi tên trúng hai đích.”

Mạnh Thụy Thành nói: “Đám người này quan tâm đến chuyện hôn nhân của Mạnh Thời hơn là ta. Trò đùa! Tôi đang chờ đợi xem màn kịch tiếp theo là gì. Bảo với Điền Đại Vĩ liệu mà giữ mồm giữ miệng.”

Sau khi tỉnh dậy bác sĩ Tạ liền chửi chú Tần như tát nước vào mặt. Mẹ Mạnh Thời đợi chị chửi xong mới quan tâm hỏi han tình hình của chị. Cũng như mọi bận lại nói đến chuyện cá nhân của bác sĩ Tạ. Bác sĩ Tạ sốt sắng nói: “Chị ạ, hiện giờ việc nên bàn gấp là chuyện của Mạnh Thời.”

“Chị biết. Chị đã được xem ảnh của cô gái đó.” Mẹ Mạnh Thời thở dài nói.

“Anh chị không phản đối à?”

Mẹ Mạnh Thời mất hơi ươn ướt, nét mặt tỏ rõ vẻ bất lực. Bà nói với giọng rất không hài lòng: “Chị không hiểu Giang Du San có điểm nào không tốt. Thôi, không nhắc nữa, chị chỉ lo rằng lần này Mạnh Thời nghiêm túc, cha nó chắc chắn sẽ không đồng ý đâu. Nó không về nhà nữa, di chuyển lời đến nó. Tôi cũng chẳng quản được nó nữa.”

Câu trả lời đúng như dự đoán của bác sĩ Tạ. Đột nhiên bà nhớ đến Điền Đại Vĩ, vội hỏi: “Chị, hôm nay có gặp thẳng Điền đó không?”

“Sao vậy?”

Bác sĩ Tạ rút rè hỏi: “Hắn ta có đưa ảnh gì cho anh chị xem không?”

Mẹ Mạnh Thời lắc đầu, nói: “Không có, nhưng chị cảm thấy cậu ta cũng được đó chứ. Chị nghĩ một người chồng như thế mà Phùng Hy không cần, e rằng tâm địa cũng ghê gớm đấy, nó yêu thằng Thời chỉ vì nhà họ Mạnh chúng ta mà thôi.”

Bác sĩ Tạ há miệng ra hồi lâu, cũng không biết nói gì. Bà lăm bằm một câu: “Ly hôn thì đã sao? Em cũng đã từng ly hôn, lẽ nào không thể tìm được người nào tốt để lấy hay sao?”

Hai điều này có giống nhau không? Nếu là em gái bà, đương nhiên là bà cảm thấy cho dù ly hôn nhưng vẫn có thể tìm được người đàn ông tốt để lấy. Nhưng nếu đổi sang con trai, mẹ Mạnh Thời vẫn cảm thấy không thoải mái.

Lúc này chú Tần liền tới, khề nói: “Lão gia đang nổi cáu trong thư phòng, đập vỡ cái âu sứ rửa bút rồi, phu nhân có sang xem không?”

Bác sĩ Tạ đang định tìm chú Tần để hỏi tội, nghe thấy thế cũng không kịp nghĩ đến điều gì nữa, vội vàng đứng dậy cùng mẹ Mạnh Thời vào thư phòng xem tình hình. Chú Tần nhìn theo bóng hai người, ánh mắt có phần đắc ý. Ông mở máy tính, mở địa chỉ mail ra với vẻ thành thạo, viết một bức mail đơn giản: “Cậu Điền, cảm ơn cậu đã dẫn cục trưởng Quý đến thăm nhà họ Mạnh. Bộ cờ vây đó trị giá hai mươi nghìn tệ, từ nay cậu và Phùng Hy không còn liên quan gì nữa. Chú ý mồm mép cậu, thiên hạ thái bình.”

Sau khi bấm nút send, chú Tần đóng hòm thư lại, pha một cốc trà ngồi thưởng thức. Không ai thể ngờ rằng, nhân vật bí ẩn thao túng Điền Đại Vĩ là Mạnh Thụy Thành và ông. Chú Tần mỉm cười nghĩ, chắc chắn Điền Đại Vĩ sẽ mãi mãi không bao giờ nhắc đến Phùng Hy nữa.

Phòng hai gian mỗi người chiếm một gian. Nhà vệ sinh lại có thêm một cốc đánh răng, một chiếc bàn chải và mấy chiếc khăn mặt. Cửa sổ trong phòng khách và ban công có thêm vài chậu cảnh. Những thứ này đều chuyển từ nhà Phùng Hy đến, mất cả một ngày để tìm đúng vị trí cho chúng. Phòng vẫn là phòng cũ, nhưng cảm giác lại hoàn toàn mới mẻ.

Sách của Phùng Hy vẫn chưa mang đến. Chuyển nhà bận rộn, hai người mới biết dù là thuê nhà, mỗi lần chuyển nhà cũng đủ để mất nửa mạng người. Phòng của Phùng Hy còn hai mươi ngày nữa mới đến hạn, hai người bèn quyết định, thành Roma không thể một ngày mà đã xây xong, việc chuyển nhà cũng không thể gấp được. Mặc dù như vậy, hai người vẫn mệt phờ người.

Lúc nằm trên giường nghỉ, cuối cùng Mạnh Thời đã đợi được tin nhắn của dì Tạ, ngắn gọn chính xác: “Cha cháu nổi cơn thịnh nộ rồi”.

Mí mắt anh máy máy.

Hồi nhỏ anh bị cha đánh vì quá nghịch ngợm, nhưng đó không phải là cơn thịnh nộ. Như anh đã từng nói, lần Mạnh Thụy Thành nổi trận lôi đình là khi dì Tạ ly hôn. Sau đó không lâu, chồng cũ của dì tạ đi tìm gái thì bị cảnh sát bắt, lúc ra khỏi khách sạn còn bị đài truyền hình quay phim, không có cách nào mà giấu mặt.

Bạn bè ở khu phố bán đồ cổ đặt cho Mạnh Thời cái tên “Hồ ly diễm đạm”. Hiện giờ nghĩ lại, nếu tính cách của anh có điểm giống tính cha anh, cha anh đã nổi cơn thịnh nộ, đồng nghĩa với việc anh chuẩn bị phải ra tay thật rồi.

Vừa nghĩ đến đây, trong đầu Mạnh Thời liền nảy ra một ý định. Anh trầm nghĩ, làm thế này hình như hơi vội vàng. Nhưng biện pháp này là chắc chắn hơn cả.

Anh vuốt tóc Phùng Hy, chậm rãi nói: “Hy Hy, anh cảm thấy, sống chung và kết hôn không có gì khác nhau, chỉ khác ở chỗ nà nhưng cấp cho tờ giấy chứng nhận mà thôi. Hay là chúng ta đi đăng ký, sau đó coi như gạo đã nấu thành cơm, để cho người khác đỡ phải dòm ngó.”

“Nhanh quá nhỉ? Mạnh Thời, em thấy như thế này rất tốt. Em cảm thấy sống chung rất tốt, em đã từng ly hôn một lần, không muốn gấp gấp quá.”

“Không phải là em không tin anh đó chứ?”

Phùng Hy lật người lại, nằm đè lên người Mạnh Thời nói với giọng nghiêm túc: “Không phải là em không tin anh. Em cảm thấy sống thế này một thời gian, hai bên đều có thể biết rõ rằng mình có phù hợp với đối phương hay không. Ví dụ anh xem ti vi chỉ thích xem quảng cáo, em lại thấy lạ vì quảng cáo thì có gì mà xem. Em phản nản vài câu với anh, anh lại thấy không vui.”

“Cái này thì đơn giản thôi, mua hai cái ti vi là được.”

Phùng Hy kiên trì giải thích: “Ý em nói là nhờ mà cách sống không giống nhau, không chấp nhận được một số thói quen của đối phương, lâu rồi sẽ thành cãi nhau.”

Mạnh Thời lắc đầu nói: “Anh không có gì là không chấp nhận được em cả.”

“Em thấy có điều không chấp nhận được ở anh.”

“Điều gì không chấp nhận được? Em thử nói xem nào.”

Phùng Hy cứng họng, hiện tại không có điểm nào là cô không chấp nhận được cả.

Mạnh Thời cười nói: “Không nói ra được tức là không có. Nếu không có thì đi làm thủ tục đăng ký chứ sợ gì? Xảy ra vấn đề gì đã có nhà nước chịu!”

Phùng Hy quay đầu nói: “Có thật là anh coi kết hôn là chuyện của hai người hay không? Em là con gái độc nhất, anh là con trai duy nhất, có thật là không cần quan tâm đến cha mẹ không anh?”

Nói một hồi lại quay trở lại vấn đề khó tháo gỡ. Mạnh Thời cười đau khổ, nếu như cha mẹ đồng ý, thì tội gì anh phải vội vàng làm thủ tục đăng ký kết hôn. Mặc dù đây là cuộc hôn nhân thứ hai của Phùng Hy, anh cũng rất muốn tổ chức đám cưới cho thật hoành tráng.

“Hy Hy, nếu gia đình anh không đồng ý thì sao? Lẽ nào vì họ không đồng ý mà em chia tay với anh hay sao?” Anh đành phải nói ra câu mà anh không muốn nói, mắt liếc nhìn về mặt của Phùng Hy với vẻ cảnh giác.

Hai chữ “chia tay” khiến tim Phùng Hy giật thột, cô ngáp một cái rồi chui vào lòng anh, ôm eo anh nói: “Em mệt rồi”.

Đột nhiên Mạnh Thời nổi cáu: “Hy Hy, đã nói là chúng ta sẽ ở bên nhau, em đừng có mà nuốt lời”.

“Em không nuốt lời, em mệt thật mà. Sáng sớm mai em còn phải đi làm sớm. Chúng ta cứ thế này đã, về phần gia đình cứ giải quyết từ từ, không phải vội.” Phùng Hy nhắm mắt lại, một phần muốn ngủ, một phần vì không muốn nhắc lại chủ đề này nữa. Mạnh Thời rất tốt, chính vì anh rất tốt nên cô càng mong muốn nhận được lời chúc phúc của gia đình anh hơn.

Đã từng kết hôn nên cô biết rằng, hôn nhân không phải là chuyện của hai người. Đứng trước hôn nhân, con người không còn là một giọt nước đơn thuần, hòa trộn vào nhau sẽ không thể tách ra từng phần đơn lẻ. Mỗi người đều được khoanh thành một chấm tròn, tương giao với người kia và có một phần đan xen thuộc cả hai người, phần riêng không được khoanh tròn là hai gia tộc và tất cả bạn bè thân thiết của hai bên, đó là phần chỉ thuộc về nội tâm của mỗi người.

Cô nghe thấy tiếng thở dài nhẹ nhõm của Mạnh Thời. Anh không còn ép. Phùng Hy ôm chặt cánh tay anh với vẻ cảm kích, đổi lại là cái ôm dịu dàng của anh. Cô thấy hơi hồ thẹn nghĩ, cuộc hôn nhân trước của cô đã gây cho anh quá nhiều phiền hà. Nếu anh không tìm cô thì sao? Một nỗi đau đớn trào dâng trong lòng cô mà không sao kìm nén được. Nỗi đau này khiến cô sợ hãi, giống như cảm giác mất trọng lượng khi rơi từ trên cao xuống, sợ đến nỗi không nắm được bất cứ đồ vật gì để có thể ngăn cản cô rơi xuống.

Nỗi bi ai mỗi lúc một lan rộng, cô muốn hiện thực hơn một chút, nhưng lại vẫn bước vào cuộc tình mới không hiện thực.

Đêm nay, cô trần trọc nằm mơ, cô thấy hình mặt thú bằng đồng gắn trên hai tấm cửa gỗ cao lớn đó vỗ lấy cô với vẻ mặt hung ác, hai cánh cửa đó mỗi lúc một to, mỗi lúc một cao, đen xì đổ về phía cô. Phùng Hy cau mày giãy giụa trong giấc mơ, muốn hét lên một tiếng mà không sao hét ra được, kể cả là tiếng khóc.

Thậm chí cô còn mơ màng mở mắt ra, nhìn thấy bóng sáng lơ mơ của buổi sớm, nhưng vẫn chìm ngập trong mộng cảnh.

“Hy Hy!” Mạnh Thời bừng tỉnh vì tiếng nước nổ như con chó nhỏ kêu, thấy cô khê mở mắt, đầu lông mày nhú lại, nhìn mơ màng như sắp khóc. Anh lay cô tỉnh giấc, đột nhiên Phùng Hy cảm thấy cổ họng mình như được nới lỏng, thoát ra khỏi giấc mơ, cô nói giọng nhẹ như muỗi kêu: “Em nằm mơ”.

“Chỉ mơ thôi mà, đừng sợ, đừng sợ...” Anh ôm lấy cô như ôm một đứa trẻ, khê vỗ vào lưng cô.

“Anh kể chuyện cho em nghe đi!”

Lần đầu tiên Mạnh Thời phát hiện Phùng Hy cũng có những lúc ương bướng. Anh mỉm cười, nhắm mắt lại nói: “Thôi được, để anh kể câu chuyện về lần phát tài đầu tiên của anh. Hồi đó anh đang học cấp hai, tiền tiêu vặt mẹ cho rất ít. Làm sao bây giờ? Không phải chữ của cha anh rất đáng tiền sao? Anh bèn nhặt trộm những tờ giấy ông vứt trong sọt rác, cuối cùng một ngày nọ anh đã nhặt được một bức chữ trông cũng tạm được, lấy ấn của ông in tên ông vào, đem đi bán được một nghìn tệ. Vì chữ của ông rất ít khi bán, nên người mua mới mang bức chữ đó vào phủ để chứng thực. Lúc đó cha anh đã thừa nhận là chữ do ông viết, nhưng sau đó ông quay sang đánh anh. Đợi đến khi đánh mệt, ông mới bực tức nói, nếu làm như anh thì sau này chữ của ông không đáng tiền nữa. Sau đó ông còn dạy anh một điều rằng, “vật dĩ hy vi quý”(1). Cái mà giới sưu tầm cất giữ chính là chữ “hy””.

“Thế tiền thì sao? Xô vàng đầu tiên của anh bị tịch thu hay sao?” Phùng Hy tò mò hỏi.

“Không. Anh đã đem một nghìn tệ đó đi mua đồ cổ ở chợ bán đồ cổ.”

Trong đầu Phùng Hy bắt đầu tưởng tượng cảnh Mạnh Thời hằng ngày cầm một nghìn tệ đi mua đồ cổ, sau đó lại bán đi kiếm lời. Ai ngờ Mạnh Thời cười, nói: “Hằng ngày anh cầm một nghìn tệ, cứ mỗi lần tan học lại chạy ra chợ đồ cổ, kết quả là chẳng mua được gì cả. Về nhà tỏ ra rất hậm hực, tại sao chợ đồ cổ lại không có đồ gì để kiếm được tiền nhỉ. Cha anh cười nhạo anh, nói, con tưởng rằng chỗ nào cũng có đồ cổ? Có vài món đồ thời Minh – Thanh là tốt lắm rồi, con không được nhìn những món đáng tiền đâu. Anh không tin, tiếp tục loanh quanh ở chợ đồ cổ. Lâu dần được quen thêm nhiều bạn bè. Theo bạn bè đi mua đồ cổ ở trong thôn, anh dùng một nghìn tệ đó để mua một cái bát.”

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó anh đã bán cái bát này với giá mười nghìn tệ. Lúc anh tốt nghiệp lớp mười hai, đã có người mua nó. Người mua nó là cha anh, hồi đó cha anh tưởng anh không biết gì. Anh cũng coi như mình không biết gì, phần khởi cầm mười nghìn tệ đi nộp học phí.”

Phùng Hy nói: “Cha anh cũng thương anh đó chứ.”

Mạnh Thời cười: “Chính vì thế, em đừng tưởng tượng họ ghê gớm đến mức nào, cùng lắm là họ có những phản ứng như bao người bình thường khác thôi. Em ngủ nữa đi, anh trông cho em ngủ, hôm nay không phải em vẫn phải đi làm đó sao?”

Phùng Hy tựa vào anh, cuối cùng cũng đã yên tâm ngủ trở lại.

Thời tiết trong xanh, ánh nắng và hơi nóng tỏa đi khắp muôn nơi. Phùng Hy mặc một chiếc váy màu vàng nhạt, giống như chùm hoa ngọc lan treo trong xe, tỏa ra mùi hương vô cùng dễ chịu.

Mạnh Thời quay đầu sang, nhìn thấy Phùng Hy gật đầu như gà mổ thóc. Anh khê cười nói: “Tại sao hôm nay không phải là thứ bảy nhỉ?”

Phùng Hy mím môi lườm anh một cái nói: “Suốt ngày lông bông, đương nhiên lúc nào anh cũng thích là thứ bảy rồi.”

“Như thế này không phải là rất tốt đó sao, theo ý anh, anh không muốn để em đi làm thế này nữa. Chúng ta mở một cửa hàng tốt biết bao, mở ngay ở chợ đồ cổ. Khai trương là đủ ăn ba năm!”

“Không phải là anh nghĩ tới Phụ Minh Ý hay sao? Thực ra anh ấy thực sự là công tư phân minh. Những tấm ảnh đó, không phải là như vậy đâu.”

Mạnh Thời bấu môi nói: “Anh ta có mà dám! Dù mạnh đến đâu cũng không bắt nạt được dân bản xứ! Đã nói rồi mà vẫn còn dám quấy rối em là anh không khách khí nữa đâu. Đánh nhau anh ta không phải là đối thủ, một mình anh là có thể hạ gục anh ta rồi.”

Phùng Hy vừa tức vừa buồn cười, cô trừng mắt nhìn anh, “Trở thành dân lưu manh xã hội đen thật à?”

Mạnh Thời hôn chụt một cái lên má cô, thấy cô vội vàng soi gương xem có làm nhoe lớp phấn không, anh cố nhịn cười, nói: “Chưa nhoe đâu. Thôi em đi đi, hết giờ anh sẽ đón em.”

Lúc này đâu lại có một chiếc xe Jimmy màu đen dễ thương như chú gấu nhỏ chạy vào.

Phùng Hy nhìn thấy rõ người lái là Giang Du San. Cô khẽ huých Mạnh Thời, cười xuống em, nói: “Phó tổng giám đốc Giang, xin chào.”

Mạnh Thời thăm thở dài, cũng xuống xe: “Tiểu Giang, xin chào!”

Giang Du San khẽ nhếch mép cười, trêu: “Chị Phùng Hy giỏi thật đấy, trước đây anh Mạnh Thời lúc nào cũng bí ẩn khó ngờ, em lại tưởng anh đến bona địa Talimu(2) để tham gia đua xe cơ. Lại còn lái chiếc xe rách này à? Xe anh để trong nhà xe phí cả tiền.”

Mạnh Thời khoanh tay trước ngực, ngắm nhìn chiếc xe Jimmy mới tinh, nói: “Không phải em cũng đổi sang con xe rách này đó sao? Nhìn thích chứ dùng không thích đâu. Con xe này chạy được việt dã không? Đi được hai bậc thì khung gầm vứt đi rồi.”

“Ngồi chiếc xe việt dã mà anh cải trang mới thấy xe thường chán thật. Cái xe đó của anh tuyệt biết bao, bỏ ra một trăm nghìn để tân trang, thế mà còn lái con xe Jetta second hand để đưa đón chị Phùng Hy. Rõ tệ!”

Cô cười đơn đả, Mạnh Thời nhìn thấy Phùng Hy có phần không thoải mái, đưa tay ôm ngang eo cô, cười hỏi cô: “Em không bận tâm khi ngồi xe Jetta second hand chứ?”

Phùng Hy nhớ đến chiếc xe Rubicon mà Mạnh Thời mượn bạn trong chuyến đi chơi Hàng Châu, hóa ra nhà anh còn có chiếc xe khác. Cô hoàn toàn hiểu suy nghĩ của Mạnh Thời, anh sợ gây áp lực cho cô. Phùng Hy mỉm cười, đẩy tay anh ra, nói: “Hai người nhà giàu thừa tiền không biết làm gì, người khác nghèo không có tiền không có xe cũng vẫn sống như thường đó thôi. Đến giờ rồi, đi thôi, phó tổng giám đốc Giang.”

Câu trả lời của Phùng Hy nằm ngoài sự dự đoán của Giang Du San và Mạnh Thời. Giang Du San tưởng rằng ít nhất Phùng Hy sẽ lườm Mạnh Thời một cái, hoặc tỏ ra ngại ngùng vì không biết tình hình. Mạnh Thời tưởng rằng Phùng Hy sẽ nói rằng cô không bận tâm, hoặc ít nhất là sẽ cùng vào hùa với anh trước mặt Giang Du San. Ai ngờ cô lại quay ra nói kháy cả hai người.

Mạnh Thời hơi sững người rồi cười ra thành tiếng, câu trả lời của Phùng Hy cũng có nghĩa là cô không bận tâm. Anh cười rồi nói: “Không làm lỡ việc của bọn em nữa, hết giờ làm việc anh sẽ đến đón em. Anh không lái xe, chúng ta sẽ đi bộ về nhà, đằng nào cũng thể dục luôn.”

Phùng Hy lườm Mạnh Thời một cái, kéo tay Giang Du San đi vào tòa nhà của công ty. Mạnh Thời nhìn theo bóng của hai người, nụ cười trên môi vụt tắt. Đường như Giang Du San không hề biết gì về chuyện các bức ảnh, rốt cục là cô ta diễn kịch giỏi hay hoàn toàn không có liên quan gì đến chuyện này.

Anh liền gọi điện thoại cho dì út. Bác sĩ Tạ tường thuật lại khái quát tình hình nhà họ Mạnh tối qua, chủ yếu dùng những tính từ như máu bốc lên đầu, nổi trận lôi đình, nổi giận đùng đùng.

Lúc cuối, bác sĩ Tạ ấp úng nói: “Thời này, những tấm ảnh đó... Cô ấy đã giấu cháu để đi với người đàn ông khác, liệu có phải cháu đã đánh giá nhầm cô ấy rồi không? Nếu nói giữa hai người đó không có chuyện gì, dì cũng không tin đâu.”

“Cháu tin! Cô ấy đã nói với cháu rồi, gã đàn ông đó tìm mọi cách để quấy rối cô ấy! Trong ảnh có bao nhiêu phần trăm là thật? Những tin vĩa hè đều được làm như vậy, dì ăn cơm tối với ai ngồi gần một chút thì bị coi là có những hành động mờ ám trong các bữa tiệc riêng. Dì ạ, cháu và Phùng Hy sẽ tiền trạm hậu tẩu, đi làm thủ tục đăng ký kết hôn đã, coi như sự đã rồi mới về nhà báo cáo.” Mạnh Thời không thèm để tâm đến chuyện Điền Đại Vĩ để lộ ra những tấm ảnh đó ở nhà, ý đồ của anh là như vậy.

Bác sĩ Tạ giật nảy mình, không ngờ Mạnh Thời lại thắng tay như vậy, hoàn toàn không để ý gì đến thái độ của cha mẹ. Mặc dù không đồng tình với những lễ thói trong nhà, nhưng ít nhiều bà vẫn còn tôn trọng ý kiến của chị gái và anh rể. Lúc này đây, trong đầu bà chỉ có một suy nghĩ, Mạnh Thời điên rồi.

Bà nuốt nước miếng một cách khó khăn, vừa há miệng mới phát hiện ra mình không biết nên nói gì, dừng một lúc lâu mới nói: “Thời ạ, kết hôn là chuyện lớn, cháu đừng giận dỗi. Chẳng qua cha cháu đang bức, mà ông ấy vẫn chưa được gặp Phùng Hy mà. Ông ấy quá bức vì những tấm ảnh đó, lúc đầu nghe nói cô ấy từng ly hôn đã không thích rồi. Cháu cũng phải nghĩ cho cha mẹ một chút chứ, đến bây giờ cháu cũng chưa nói gì với họ cơ mà.”

“Nhưng họ có nói gì với cháu trước khi gặp riêng chồng cũ của cô ấy không? Họ có hỏi cháu rằng Hy Hy thế nào không! Nhưng nói đi rồi lại nói lại, chuyện này cháu còn chưa dám cho Hy Hy biết, nếu biết được cô ấy sẽ nghĩ gì?” Mạnh Thời càng nói càng bức. Anh cảm thấy việc cha anh nhìn thấy đám ảnh đó rồi nổi giận hoàn toàn là do tự ông gây ra.

Trong cuộc đời con người có hai giai đoạn được tự do nhất, một là trước khi đi làm thậm chí là trước khi kết hôn, hai là sau khi về hưu. Trước khi đi làm hoặc trước khi kết hôn, người ta chưa được va chạm với xã hội, không cảm nhận được trách nhiệm đối với xã hội và trách nhiệm đối với gia đình; sau khi về hưu, vì tuổi tác đã cao nên người ta không còn đặt ra yêu cầu cao đối với người già.

Mạnh Thời và Phùng Hy đang ở trong giai đoạn cần có trách nhiệm với cha mẹ và mọi người trong gia đình. Mặc dù Phùng Hy muốn bắt đầu một cuộc sống mới, mặc dù Mạnh Thời muốn tiền trăm hậu tấu, nhưng cha mẹ của hai bên vẫn là vấn đề mà hai người buộc phải đối mặt.

(1) Đồ vật vì ít nên mới trở nên quý hiếm (BTV)

(2) Bồn địa Talium nằm ở Tân Cương, là bồn địa có diện tích lớn nhất Trung Quốc (BTV)

15. Chương 15: Trúng Kế

Ánh mắt Phùng Hy từ hoảng hốt chuyển sang bình tĩnh và cuối cùng là lạnh lùng. Sự bảo vệ của Phụ Minh Ý và lô cổ phiếu của anh mãi mãi không thể bù đắp được những tổn thương khi anh đẩy cô ra trước đầu sóng ngọn gió.

Sự việc đang rơi vào cục diện mong manh.

Sau khi nhờ bác sĩ Tạ truyền đạt ý kiến của mình cho Mạnh Thời, Mạnh Thụy Thành không gọi Mạnh Thời về nhà, cũng không đếm xỉa gì đến Mạnh Thời và Phùng Hy. Mạnh Thời sau khi biết được thái độ của cha mẹ cũng không về nhà, vẫn tiếp tục cùng Phùng Hy sống những ngày tháng hạnh phúc của mình.

Xe tới trước núi ắt có đường. Gặp núi thì mở , gặp sông thì bắc cầu. Mạnh Thời đã chuẩn bị phương án khó đến đâu tháo gỡ đến đó. Điều khiến anh trân trọng hơn cả là cuộc sống êm ấm gần gũi trước mắt.

Đây là tâm trạng trong sự ngọt ngào có ẩn chứa một nỗi lo lắng. Mạnh Thời như con bạc đang ngồi trước bàn chơi, nhìn đối thủ với ánh mắt bình tĩnh, đoán từng quân bài, nghĩ cách đối phó. Phùng Hy ngồi sau lưng anh, bày tất cả của nả trong nhà ra trước mặt anh. Cô không biết rằng, tấm thẻ lớn nhất của Mạnh Thời chính là cô. Chỉ cần cô không lên bàn chơi, Mạnh Thời sẽ có lòng tin chiến thắng.

Cho dù là thua tất cả, điều anh có thể có, có thể quan tâm chỉ là riêng mình cô mà thôi.

Tuy nhiên đối thủ đã biết rõ điều này từ lâu. Canh bạc trên bàn chơi là canh bạc nhìn thấy, và canh bạc thực sự lại nằm ở ngoài bàn chơi.

Nửa tháng sau, công ty Phùng Hy nhận được một lá thư của công ty Cừ Giang, nói lô hàng của họ xảy ra vấn đề nghiêm trọng, đồng thời còn gửi kèm cả ảnh chụp tại hiện trường.

Ông thép không gỉ liền mạch mà tập đoàn Giang Thị chở đến công trường của Cừ Giang đã có hiện tượng gỉ nghiêm trọng. Thông qua những bức ảnh chụp có thể nhìn thấy bề mặt và trong lòng ông thép đã gỉ và xuất hiện những vết lõm, cho dù là dùng để làm đường ống nước ngầm, mặc dù không xảy ra vấn đề gì, nhưng cũng là vi phạm những quy định đã được ghi trong hợp đồng.

Tổng giám đốc Thái của công ty Cừ Giang vì đã được “ăn” từ trước, nên trực tiếp gọi điện thoại cho Phùng Hy và nói rất khéo léo rằng, nếu trong vòng mười ngày, vật liệu chở tới được hiện trường thì ông còn có thể giấu chuyện này, chính vì vậy lô vật liệu này phải trả lại và đổi ngay lập tức, vận chuyển lô khác đến thay thế. Nếu để lỡ thời gian của công trình, ông cũng không còn cách nào khác, chỉ biết dựa vào hợp đồng để truy cứu trách nhiệm của công ty Phùng Hy.

Phùng Hy vội nói lời cảm ơn, gọi điện ngay cho Giang Du San yêu cầu cho đổi vật liệu.

Giang Du San tỏ rõ vẻ ngạc nhiên đến mức khó tin: “Không thể như thế được! Chúng tôi không thể vi phạm hợp đồng và cung cấp cho khách hàng loại ông thép rất không ít nhất mười mấy hai mươi năm này! Thế này nhé, để em kiểm tra lại rồi sẽ trả lời chị sau”.

Lúc đó Phùng Hy đã sững người. Cô muốn bắt kịp tiến độ của công trình, kiểm tra đi kiểm tra lại, cho dù có đổi lại lô vật liệu khác và vận chuyển đến công trình, công ty không những phải bồi thường công ty Cừ Giang một khoản tiền lớn, mà theo hợp đồng công ty còn phải gánh vác trách nhiệm làm lỡ tiến độ công trình. Việc bồi thường có thể đổ lên đầu tập đoàn Giang Thị, nhưng công trình của công ty Cừ Giang là công trình lớn cấp quốc gia, vốn đầu tư hơn hai tỉ nhân dân tệ, công ty muốn nắm hết các đơn đặt hàng. Nếu để công ty Cừ Giang nổi giận, làm sao cô có thể gánh vác được trách nhiệm này! Phùng Hy vội nói: “Không phải là vấn đề điều tra hay không điều tra, thực tế đã được bày ra trước mắt, có cả ảnh chụp tại hiện trường để làm chứng. Hiện nay công ty Cừ Giang đã từ chối nhận lô vật liệu này! Giám đốc Giang, phía các chị phải xuất lô hàng khác ngay lập tức!”

Giang Du San cười nhẹ nhàng: “Chị Phùng Hy, chị đừng sốt ruột, hiện tại em đang ở tỉnh khác. Em sẽ gọi điện thoại về công ty ngay, sau đó em sẽ gọi lại cho chị nhé? Em đoán là kho vật tư của công ty xuất hàng nhầm, chị đừng sốt ruột, sẽ được giải quyết thôi”.

Dù nói nhẹ nhàng đến đâu cũng không thể khiến Phùng Hy yên tâm. Cô cúp điện thoại xuống, bước nhanh vào phòng làm việc của Phụ Minh Ý, nói về độ nghiêm trọng của sự việc này.

Phụ Minh Ý nhìn miệng Phùng Hy nói liền thoáng. Cô nói rất nhanh, trong ấn tượng của anh, chỉ khi nào gặp việc gấp Phùng Hy mới như vậy. Anh đứng dậy rót cho cô cốc trà, ra hiệu cho cô ngồi xuống nói từ từ.

“Nếu thời gian xuất hàng của tập đoàn Giang Thị không kịp, liệu chúng ta có cách nào để vận chuyển lô hàng này lên công trường trước rồi tính sau không?” Đây là cách cứ vãn duy nhất mà Phùng Hy có thể nghĩ ra.

Ánh mắt sáng sủa của cô khiến Phụ Minh Ý mềm lòng. Anh khẽ mỉm cười: “Để không làm lỡ tiến độ của công trình, đây đương nhiên là biện pháp tốt nhất rồi. Còn có công ty con khác, việc xuất hàng không thành vấn đề. Chỉ có điều, vì đã ký hợp đồng với tập đoàn Giang Thị, cố gắng không nên đi đến bước này.”

Phùng Hy lập tức thở phào, uể oải nói: “Từ trước đến nay Giang Thị là tập đoàn có tiếng tăm trong lĩnh vực này, tại sao lại chở lô phế liệu đó đến công trường, coi đội ngũ giám sát viên trên công trường là kẻ ngốc à?”

Những chuyện như thế này thì quá nhiều rồi. Phụ Minh Ý khẽ than thầm trong lòng, anh cười nói: “Chuyện này không có gì là nghiêm trọng quá đâu. Em đừng sốt ruột.”

Phùng Hy trầm nghĩ, đúng là không có gì là quá lớn, trước đây khi cô còn đang làm bên mảng cơ khí, thiết bị được chuyển đến công trường cũng có lúc không đạt yêu cầu. Chỉ có điều, giác quan thứ sáu mách bảo cô rằng, chuyện này không thể coi thường.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Phùng Hy, cô nhìn chăm chăm vào Phụ Minh Ý, đột nhiên đã hiểu ra vấn đề. Phùng Hy giật nảy mình vì suy nghĩ của mình, cô khẽ cất tiếng hỏi Phụ Minh Ý với vẻ không tin: “Ngay từ đầu anh đã để Vương Thiết làm hợp đồng này, nếu hợp đồng xảy ra vấn đề gì thì đó là trách nhiệm của ông ta! Anh đã sắp đặt như vậy phải không? Anh đã cấu kết với tập đoàn Giang Thị từ lâu rồi phải không?”

Lưng Phụ Minh Ý hơi khựng lại, lúc quay đầu lại sắc mặt đã lộ rõ vẻ đờ đàng sát khí: “Đúng vậy!”

“Anh có biết là hợp đồng này do em ký hay không? Vương Thiết không có một chữ ký nào trong hợp đồng cả!” Phùng Hy bất ngờ nổi cáu, một cảm giác lạnh toát trào dâng trong lòng.

“Ông ta cũng là lãnh đạo phụ trách, có trách nhiệm liên đới. Theo quy định của công ty, nếu loại đơn đặt hàng lớn này xảy ra sự cố, anh có thể báo cáo với hội đồng quản trị và cách chức ông ta!”

“Thế còn em? Còn em thì sao?” Phùng Hy hỏi với vẻ gần như tuyệt vọng.

Anh có thể lợi dụng cơ hội này để đá bay Vương Thiết. Còn cô thì sao? Lẽ nào cô vẫn còn khả năng giữ được công việc này ư?

Phụ Minh Ý dụi dằm nói: “Hy Hy, anh còn nhớ là đợt anh mới đến công ty chúng ta đã nói chuyện về vấn đề này. Anh sẽ cố gắng bằng mọi cách để giữ công việc cho em. Nếu thực sự không thể được, anh sẽ ký công văn, đối khoản tiền lương trong mười năm của em thành cổ phần của công ty. Nếu anh làm mất công việc đó của em, cổ phần sẽ chuyển nhượng và đứng tên em.”

Mùi thơm của cà phê sục lên mũi. Lúc đó, cô mới ly hôn, chưa để Phụ Minh Ý biết. Lúc đó cô vẫn mang theo một thân hình sò sề, cố gắng giấu chặt sự tự ti trong lòng để đi gặp anh ở nhà hàng đồ ăn Tây.

Hôm đó Phụ Minh Ý ngồi bên cửa sổ, bên ngoài cửa sổ có trồng một hồ hoa sen, đóa hoa màu tím thắm nổi trên mặt nước, ánh sáng trên mặt hồ hắt lên mặt Phụ Minh Ý, các nét rất rõ ràng. Ngón tay anh kẹp điều thuốc tỏa ra khói trắng. Phụ Minh Ý cởi áo plet ra, nới lỏng cà vạt, áo sơ mi màu trắng cởi cúc cổ, tay áo xắn lên. Động tác, vẻ mặt, ánh mắt của anh đều khiến cô cảm thấy chua xót trong lòng.

Hôm đó anh dịu dàng nói với cô rằng, người anh không muốn làm tổn thương nhất chính là cô. Hôm đó cô rất lý trí, rất hiện thực và nói rằng, cô chỉ là người làm thuê, công việc chính là bát cơm của cô.

Lời của anh dường như vẫn đang vang lên bên tai. Anh hứa sẽ cố gắng hết sức để giữ công việc cho cô, trong trường hợp bất đắc dĩ sẽ dùng cổ phiếu để bồi thường cho cô khoản lương trong mười năm.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ sự việc lại diễn ra như vậy.

Ánh mắt Phùng Hy từ hoảng hốt chuyển sang bình tĩnh và cuối cùng là lạnh lùng. Sự bảo vệ của Phụ Minh Ý và lô cổ phiếu của anh mãi mãi không thể bù đắp được những tổn thương khi anh đẩy cô ra trước đầu sóng ngọn gió.

“Nếu đổi lại là Dương Thành Thượng làm chuyện này, anh sợ Vương Thiết không cần môi đứng không? Em nói thật nhé, anh biết hết dụng ý của ông ta lại một lòng muốn đưa em lên làm giám đốc phòng đầu thầu. Sử dụng em, một người không hiểu gì về vật liệu thì quá tốt còn gì. Sói là động vật rất thông minh, dù đi đến đâu cũng vẫn từ bỏ bữa ăn ngon vì mùi của chiếc kim sắt. Em không phải là chiếc kim sắt, em chỉ là một chiếc gai mềm bị gói trong miếng thịt mà thôi, dùng quá khứ của hai chúng ta để bọc thành hình tròn, chỉ đợi ông ta nuốt vào bụng mà thôi, tình cảm này không còn nữa, và thế là chiếc gai mềm sẽ xuyên thủng bụng ô ấy. Phụ Minh Ý, anh lợi dụng triệt để thật đấy!”. Phùng Hy nhìn anh bằng cái nhìn mỉa mai. Cô không còn đường nào để đi, điều hiện thực nhất là để mất việc – bát cơm của cô, cầm đi khoản tiền lương trong mười năm để đi lập nghiệp lại từ đầu.

Anh đối với cô, vẫn được coi là tốt.

Phụ Minh Ý khẽ nói: “Anh đã từng cho em cơ hội để lựa chọn.”

Phùng Hy bất ngờ quay đầu lại: “Có phải cuộc nói chuyện trên nhà hàng cơ động đó không? Rất cảm ơn cơ hội lựa chọn của anh, song song với việc tạo cho em cơ hội... anh cũng đồng thời tạo cơ hội cho người khác.”

Nếu không có lời tỏ tình, cái ôm của lần đó, cha mẹ cô sẽ không nhìn thấy những bức ảnh đó. Phùng Hy không muốn nói thêm lời nào với Phụ Minh Ý.

Ra khỏi phòng làm việc của Phụ Minh Ý, đi qua hành lang cô nhìn thấy Vương Thiết đang ngồi bên bàn làm việc đọc công văn. Phùng Hy rất hồ thẹn. Hôm ăn cơm ở nhà hàng dưới công ty gặp Điền Đại Vĩ và Linh Tử, Vương Thiết và Trần Mông đã uống rượu với cô. Vương Thiết muốn kiểm lời trong vụ này, ai chẳng muốn kiểm soát chút đỉnh? Vương Thiết thua ở chỗ quá tin vào mối quan hệ cũ kéo dài mười năm

nay giữa ông ta và Giang Thị, nhưng không biết rằng Phụ Minh Ý đã hứa dành cho Giang Thị món hời có giá trị hơn, quan hệ dù mật thiết đến đâu cũng không thể bằng sự trao đổi trần trụi về mặt lợi ích. Phụ Minh Ý là thành viên trong hội đồng quản trị, là người có chức vụ cao nhất ở công ty con, anh ta có thể đem lại cho Giang Thị nhiều đơn đặt hàng hơn. Cho dù Vương Thiết có chỗ dựa vững chãi đến đâu trên tổng công ty, cũng không thể sánh bằng bố vợ của Phụ Minh Ý.

Bản thân cô không những là chân chạy, mà còn là một con cờ bị người khác thao túng. Điều duy nhất khiến cô cảm thấy cảm thấy buồn là, người lợi dụng cô không phải là kẻ xảo quyệt như Dương Thành Thượng, cũng không phải Vương Thiết – nhìn bề ngoài rất cương trực, mà là anh – người đàn ông mà cô đã từng yêu tha thiết.

Phùng Hy uể oải nghĩ, cô chỉ còn đợi màn kịch hạ màn, thu dọn đồ đạc và ra đi. Cô ngồi trong phòng làm việc, nhìn mấy đồng nghiệp trẻ bận rộn qua tấm cửa kính. Họ như ánh mặt trời mới lên, tràn đầy sức sống và lòng nhiệt tình, chờ đợi cơ hội được thăng chức và chia lợi nhuận. Vài năm sau, một người trong số họ sẽ ngồi lên vị trí hiện nay của cô và chán chường nghĩ, cuộc sống thật sự là một cái lu nhuộm vải! Màu gì cũng có thể nhuộm được, trừ màu trắng tinh khôi như lúc ban đầu.

Nhìn thấy Mạnh Thời đến đón cô, mắt Phùng Hy ngân ngấn nước. Lên xe cô không nói câu nào, gục lên đùi Mạnh Thời.

“Không sợ anh lái xe xảy ra tai nạn đó chứ?” Mạnh Thời dịu dàng nói.

Phùng Hy khịt khịt mũi, định ngồi thẳng dậy, Mạnh Thời liền ấn chặt lưng cô, “Không sao, trong thành phố anh chạy chậm một chút cũng được. Kể cho em nghe một chuyện buồn cười nhé, hôm nay anh trúng quả rồi. Ông Đặng có một ông bạn muốn bán một món đồ giá năm mươi nghìn. Ông ta nhờ anh đi xem. Sau đó anh mới biết có người gán nợ cho ông bạn của ông Đặng, nên đã không khách khí mà nhận luôn. Đó là một lư hương có hai tai của thời Nam Tống. Bọn họ không nhận ra, tưởng đó là đời Minh – Thanh. Lư hương này bán đi ít nhất cũng phải được mấy trăm nghìn. Trúng quả thật không dễ dàng chút nào! Em thử xem có phải bọn mình gặp may không? Có tiền là có thể mở cửa hàng rồi, đỡ phải đi làm chịu ầm ỹ.”

Mạnh Thời tinh ý đoán ra rằng hôm nay công ty của Phùng Hy đã xảy ra chuyện gì. Anh hậm hực nghĩ, mẹ kiếp gã Phụ Minh Ý, người yêu ta không cần làm lính hầu ta mà vẫn có thể sống một cuộc sống đàng hoàng.

Mắt Phùng Hy úp vào chiếc bụng ấm áp của Mạnh Thời, mọi nỗi ầm ỹ bỗng chốc biến đi đâu mất. Cô khẽ nói: “Em cũng có chuyện vui muốn kể cho anh nghe nhé. Em sắp thành nữ triệu phú rồi. Em sắp được nắm trong tay món cổ phiếu lớn của công ty. Em không cần làm thuê cho công ty nữa, cầm nắm cổ phiếu đó hàng năm hưởng lợi nhuận là đủ ăn rồi. Số hai ta hên thật!”

Mạnh Thời cười lớn, tay phải vuốt lưng cô, nói: “Nói một hồi hóa ra là mừng quá phát khóc à? Anh đang định khoe khoang, tưởng rằng sau này nuôi em không có vấn đề gì. Sao em lại vùng dậy để ngồi ngang với anh nhanh như thế hả?”

“Không cần anh nuôi, em không muốn chịu cảnh ăn bám. Há miệng thì mắc quai, tiêu tiền của anh, anh lại làm bộ ông lớn bắt nạt em thì sao? Sau này nếu anh đối xử không tốt với em, em vẫn có thể đường hoàng đĩnh đạc bỏ tiền ra đi tìm các anh đẹp trai!”

“Kính, có tiền rồi có khác! Không được, em phải tiêu tiền của anh, tiền của em, em dùng để mua một căn hộ rồi bảo cha mẹ em chuyển đến ở. Anh xin em hãy tiêu tiền của anh có được không? Anh coi em là bà lớn có được không! Bỏ tiền ra tìm các anh đẹp trai có gì là hay? Có anh chàng nào năn nỉ em xin em tiêu tiền của anh ta không?”

Những lời bẻm mép của Mạnh Thời đã khiến Phùng Hy vui lên được phần nào. Cô ngẩng mặt lên nhìn vào chiếc cằm cương nghị, nụ cười ấm áp của anh, khẽ hỏi: “Anh có muốn lấy em không?”

Mạnh Thời giật mình, đánh vô lăng vào vùng đỗ xe an toàn, nghiêm túc nói: “Thật hả? Không cần quan tâm đến cha mẹ hả?”

Phùng Hy chớp chớp mắt, bật cười: “Thật mà! Cái mà họ cần cũng chính là hạnh phúc của chúng ta!”

Mạnh Thời khẽ lấy tay vuốt má cô, chậm rãi nói: “Phùng Hy em nhớ đó nhé, em cầu hôn anh đó nhé! Kiếp này em không được quên đâu!”

“Gì mà nghiêm trọng đến vậy, chỉ là cầu hôn thôi mà, anh có thể từ chối.”

“Ý anh nói là, em không còn cơ hội để rút lại lời cầu hôn này đâu.”

Mạnh Thời cười rạng rỡ, nét rạng rỡ đó rạng ngời trên gương mặt và ánh mắt anh. Anh ôm chặt cô, cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn dịu dàng da diết, ngay cả nụ cười cũng không giấu được.

Đến khi về đến nhà, Phùng Hy kể lại tường tận chuyện ở công ty cho Mạnh Thời nghe. Nghe xong, Mạnh Thời liền tỏ ra trầm ngâm. Chỉ đơn thuần là cầu kết với Giang Thị để đá Vương Thiết thôi hay sao? Anh hỏi Phùng Hy với vẻ nghiêm túc: “Nếu mà... Ý anh nói là nếu để lỡ tiến độ công trình thì có phải chịu trách nhiệm trước pháp luật không?”

Phùng Hy trả lời chắc như đinh đóng cột: “Không có, các vụ tranh chấp kinh tế này chỉ liên quan đến vấn đề bồi thường mà thôi. Còn về xử phạt, cùng lắm chỉ là khai trừ mà thôi.”

Những việc có thể dùng tiền để giải quyết thì không phải là việc lớn, cũng coi như là Phụ Minh Ý đã bồi thường Phùng Hy. Mạnh Thời hoàn toàn hiểu tâm trạng của Phùng Hy, chiêu bài này của người yêu cũ khiến cô không thể chấp nhận được về mặt tình cảm mà thôi. Trong suy nghĩ của Mạnh Thời, đây là điều tốt, trong lòng anh thực sự không muốn Phùng Hy đi qua đi lại dưới mắt Phụ Minh Ý.

“Hy Hy, em rất thích công việc này sao?”

“Không hẳn là thích, em chỉ cần một nơi để kiếm miếng cơm thôi. Em không thể không có việc làm!” Nỗi khổ trong công việc làm nghiệp vụ đã khiến cô nếm mùi quá đủ. Cô làm công việc này là để kiếm tiền, không phải là sở thích của cô.

Mạnh Thời đã yên tâm rồi.

Không phải là thời gian họp hội nghị hằng tuần, nhưng vì lô hàng của công ty Cừ Giang có vấn đề nên mới triệu tập cuộc họp. Phụ Minh Ý nghiêm mặt phê bình Phùng Hy, Phùng Hy chỉ cúi đầu lắng nghe. Cô thầm nghĩ với vẻ không thèm quan tâm, chỉ là chọn nhầm nhà cung cấp, cùng lắm là mất việc mà thôi. Nếu Phụ Minh Ý chuyển cổ phiếu cho cô, đương nhiên là cô sẽ nhận, nếu không chuyển cho cô, cô cũng không sao cả.

Đang nghĩ vậy, liền nghe thấy Phụ Minh Ý lạnh lùng nói: “Cho đến nay Giang Thị vẫn chưa xuất hàng lại, để tránh làm lỡ tiến độ công trình của công ty Cừ Giang, tôi đã báo cáo lên tổng công ty, điều hành để công ty con khác cung cấp hàng trước. Nếu trong vòng ba ngày, Giang Thị không chịu xuất hàng, chúng ta không thể thanh toán cho Giang Thị như điều khoản ghi trong hợp đồng. Lô vật liệu này có trị giá lên tới ba mươi tư triệu nhân dân tệ, công ty không thể thanh toán trùng lặp, bồi thường cho Giang Thị như hợp đồng, công ty sẽ tổn thất gần một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ. Công trình của Cừ Giang có tổng vốn đầu tư lên tới hai tỉ bảy trăm triệu nhân dân tệ. Để có được những đơn đặt hàng lần sau, chúng ta không thể làm ảnh hưởng đến tiến độ của Cừ Giang, để chắc ăn hơn cả, vẫn sẽ quyết định điều số vật liệu ở công ty khác cho Cừ Giang. Việc này tổng công ty đã nghiên cứu cách giải quyết rồi. Giám đốc Phùng, cô viết một bản tường trình báo cáo tình hình, đợi ý kiến giải quyết của công ty.”

Phùng Hy nhớ rất rõ ràng, nếu Giang Thị làm trái với những điều đã giao kèo thì Giang Thị sẽ phải gánh toàn bộ trách nhiệm. Những tổn thất do công trình bị chậm tiến độ có thể sẽ lên tới hàng chục triệu nhân dân tệ, Giang Thị sẽ không dám mạo hiểm. Chắc chắn là trong vòng ba ngày Giang Thị sẽ phải xuất hàng.

Đối với công ty của Phùng Hy, vì những đợt đặt hàng lần sau, chắc chắn cũng sẽ không đợi đủ ba ngày để mạo hiểm kéo dài tiến độ của Cừ Giang, Giang Thị ắt sẽ phải tiến hành bồi thường.

Mặc dù Giang Thị để mất đơn đặt hàng trị giá ba mươi tư triệu nhân dân tệ, nhưng các vật liệu khác vẫn tiếp tục để họ cung cấp, đồng thời còn được nhận khoản tiền bồi thường một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ. Thảo nào tập đoàn Giang Thị dám làm như vậy.

Một điều khiến Phùng Hy thấy là lạ, mặc dù là người dặt mồi cho Giang Thị, nhưng Vương Thiết vẫn mỉm cười, sắc mặt không hề tỏ ra chán chường. Trong cuộc họp Phụ Minh Ý yêu cầu Phùng Hy viết bản tường

trình, dĩ nhiên là cô sẽ viết phó tổng giám đốc Vương Thiết dẫn mối đến Giang Thị, cô không ngốc đến mức để một mình mình gánh tội. Nhưng tại sao Vương Thiết vẫn bình tĩnh ung dung như vậy?

Sau cuộc họp, Phùng Hy nhìn thấy Vương Thiết vào phòng làm việc của Phụ Minh Ý, đóng cửa ngoài lại. Cô đã chuẩn bị tinh thần rời khỏi công ty, thu dọn đồ đạc nghỉ sớm trước ánh mắt thông cảm của đồng nghiệp.

Cô không còn gì lưu luyến ở đây.

Vương Thiết bưng cốc trà vào phòng làm việc của Phụ Minh Ý, đóng cửa phòng ngoài. Sau khi vào, ông lại quay người khép cửa phòng trong lại.

Đường như Phụ Minh Ý cũng biết Vương Thiết sẽ vào, nên không ngăn mà mỉm cười nói: “Anh ngồi đi!”

Gió từ điều hòa thổi ra mát rượi, cả hai người đều hút thuốc, Phụ Minh Ý đứng dậy mở một cánh cửa sổ ra. Vương Thiết nhìn động tác thông thả của anh, ánh mắt thoáng qua vẻ sắc lạnh.

Ông ném một điếu thuốc cho Phụ Minh Ý, sau khi châm thuốc, nhắc nắp cốc trà lên khẽ gạt từng nhịp một, nắp cốc trà chạm vào cốc phát ra những tiếng lạch cạch. Vương Thiết liền cười, nói: “Tổng giám đốc Phụ muốn tôi rời công ty con hay muốn tôi ở lại?”

Phụ Minh Ý nhìn Vương Thiết bằng ánh mắt nặng trĩu, nếu tổng công ty không xảy ra cuộc tranh giành quyền lực thì những nhân vật gạo cội như Vương Thiết là của quý của công ty. Vương Thiết từ cơ sở đi lên, làm nghiệp vụ viên, phó giám đốc bộ phận vật liệu, giám đốc, phó tổng giám đốc công ty con. Những kinh nghiệm làm việc đúc kết trong hơn hai mươi năm qua đã trở thành nguồn tài nguyên phong phú của Vương Thiết. Tuyển một tiến sĩ cũng không thể bằng một người có bằng trung cấp như ông ta. Nếu ông ta không phải là người của tổng giám đốc công ty CWE Trương Đạo Ứng, thì Phụ Minh Ý cũng cảm thấy Vương Thiết xứng đáng với vị trí tổng giám đốc của công ty.

Cả nước có năm công ty con, công ty có quan hệ mật thiết nhất với Trương Đạo Ứng chính là công ty này. Tổng giám đốc nhiệm kỳ trước của công ty là ông Chu hay đau ốm, một thời gian dài không quy hoạch được người nào lên giữ chức vụ tổng giám đốc là vì Vương Thiết. Vương Thiết có đủ tư cách để lên nhận chức tổng giám đốc. Nhưng vì có quan hệ với Trương Đạo Ứng nên chuyện này mới bị kẹt lại. Nếu Trương Đạo Ứng thu mua thành công, lên làm chủ tịch hội đồng quản trị, Vương Thiết sẽ được lên làm tổng giám đốc của công ty con, và tổng giám đốc của công ty CWE cũng sẽ là người của Trương Đạo Ứng. Năm xưa ông bỏ vùng vẫy khắp thiên hạ, tương lai con trai cùng lắm chỉ được giữ một chân trong hội đồng quản trị thì làm sao chịu nổi. Dương Học Đông tranh thủ cơ hội, ngồi trên vị trí chủ tịch hội đồng quản trị, quyết định nắm bắt năm công ty con, để Trương Đạo Ứng ngồi xơi chơi nước, ngoan ngoãn lấy tiền chia lợi nhuận hàng năm để sống, giữ chức tổng giám đốc cho cậu con trai du học nước ngoài trở về. Phụ Minh Ý chính là người chấp hành việc này.

Anh nhớ lại cảnh lấy con gái của Dương Học Đông năm xưa. Phụ Minh Ý phả ra một hơi khói thuốc, đồng thời cũng là phả ra nỗi bức bối uất ức trong lòng. Anh mỉm cười nói: “Anh thấy bỏ Trương Đạo Ứng và đầu quân cho sếp tổng thì có bao nhiêu phần trăm là đáng tin?”

“Sếp tổng đem lại được gì cho tôi?”

Phụ Minh Ý mỉm cười: “Anh muốn công ty con này cũng được. Đây mới là địa bàn của anh.”

Không nằm ngoài dự đoán của Phụ Minh Ý, Vương Thiết liền cười. Nếu Trương Đạo Ứng thu mua thành công, ông ta cũng có được chiếc ghế này. Huống hồ, ông chưa đến lúc phải đầu hàng Phụ Minh Ý. Vương Thiết bưng cốc trà lên uống một ngụm, trà pha đặc, hơi đắng, một hồi lâu đầu lưỡi mới cảm nhận được vị ngọt. Vương Thiết lặng lẽ nghĩ, ông ta cũng giống như cốc trà này, cuối cùng đã đến lúc khổ tận cam lai, chỉ có điều bây giờ vẫn là hơi sớm mà thôi.

“Lúc sếp mới đến công ty, người khác đều không biết sếp là con rể của sếp tổng, nhưng tôi thì biết. Trương Đạo Ứng đã gửi cho tôi tài liệu về sếp từ lâu rồi, tôi biết rất rõ ý đồ đến đây của sếp. Sếp đến đây là để đối phó với tôi, đúng không? Đường nhiên là một phó tổng giám đốc không trung thành với sếp tổng sẽ bị bài xích rồi. Tôi cứ nghĩ, không biết sếp sẽ bày ra thế cờ nào.” Vừa nói Vương Thiết vừa cười ha hả, ánh mắt ông ta sáng quắc, nhìn Phụ Minh Ý như nhìn một con mồi.

Vẻ đắc ý của Vương Thiết khiến Phụ Minh Ý cảm thấy rờn rợn. Chuyện đã nói ra, không còn đường lùi nữa. Phụ Minh Ý lặng lẽ dập mẫu thuốc, dựa vào lưng ghế mắt nhìn chăm chăm Vương Thiết, hai tay bắt chéo, ánh mắt bình tĩnh, không hề để lộ ra vẻ kinh ngạc.

Vương Thiết cười mấy tiếng, không nhìn thấy vẻ biến sắc của Phụ Minh Ý bèn dừng lại. Trong lòng ông ta rất đắc ý, tay mân mê mặt bàn làm bằng gỗ hồng, lòng bàn tay cảm thấy chắc nịch, ấm áp. Ông thích bộ bàn ghế trong phòng làm việc này, hào nhoáng, lịch sự.

Chiếc bàn trong phòng làm việc của ông không phải làm bằng gỗ hồng. Ông không chỉ một lần nói với mình rằng, không cần dùng loại tốt hơn, dùng rồi ngược lại càng không có ý chí đấu tranh. Từ một công nhân kỹ thuật bình thường trong nhà máy, sau hơn hai mươi năm lăn lộn mới ngoi lên được vị trí như ngày hôm nay, làm sao ông nỡ từ bỏ?

Trong lòng Vương Thiết biết rất rõ, cho dù nhiều tiền đến đâu, không có thực lực của công ty CWE, nhiều mối quan hệ đến đâu thì anh cũng không thể kiếm được đơn đặt hàng. Điểm yếu của công ty tư nhân nhỏ nằm ở đây. Ông thầm nghĩ một cách khinh miệt, Dương Thành Thượng hiện vẫn chưa phục ông, đến khi ông lên nắm quyền tổng giám đốc, Dương Thành Thượng chỉ có thể để mặc ông thao túng.

Vương Thiết cười nói: “Tổng giám đốc Phụ, người ngay thẳng không nói những lời mờ ám. Vương Thiết tôi cũng không thích có gì cứ giấu kín trong bụng. Đúng tôi là người dẫn dắt đơn đặt hàng của Cừ Giang. Tập đoàn vật liệu Giang Thị lại là khách hàng cũ của tôi, công ty và Giang Thị đã có rất nhiều lần hợp tác, điều này anh cũng biết rõ. Tuy nhiên, lần này Giang Thị cung cấp hàng để xảy ra vấn đề, anh muốn để Phùng Hy kéo tôi vào chuyện này, không dễ dàng vậy đâu!”

Vương Thiết gằn từng chữ một, mặt gằn như biến dạng.

Phụ Minh Ý để lộ rõ vẻ ngạc nhiên: “Phó tổng Vương, ông hiểu nhầm rồi thì phải? Tập đoàn vật liệu Giang Thị mà ông giới thiệu không có gì là sai, ông làm mắng vật liệu bao nhiêu năm nay, lần này hợp tác với Giang Thị cũng không phải là lần đầu, cái này hoàn toàn không có vấn đề gì. Chuyện này tôi không muốn truy cứu cái sai của bất kỳ ai, hoàn toàn là do Giang Thị xuất hàng sai nên mới gây ra vụ bê bối này. Chỉ có điều, vì nghĩ đến các đơn đặt hàng tiếp theo của Cừ Giang, nên mới điều động vật liệu của công ty con và chở đến cho Cừ Giang. Nếu không như vậy thì mọi việc cứ làm theo hợp đồng. Cừ Giang khởi tố chúng ta thì chúng ta sẽ khởi tố tập đoàn Giang Thị. Những vụ tranh chấp kinh tế kiểu này là quá bình thường, tại sao phó tổng giám đốc Vương lại bức bối như vậy? Phùng Hy chỉ là giám đốc điều hành bản hợp đồng này mà thôi.”

Phụ Minh Ý nhanh chóng điều chỉnh chiến lược tha cho Vương Thiết. Anh có linh cảm rằng, hôm nay Vương Thiết đến đây là có ý đồ riêng. Chắc chắn kế hoạch ban đầu có sơ hở ở đâu đó. Đánh nhau thắng thua cũng là chuyện bình thường, lần này không động được vào ông ta, kiểu gì cũng sẽ có lần khác. Vương Thiết lấy Trương Đạo Ứng làm chỗ dựa, cùng lắm chỉ là một kẻ làm thuê cao cấp. Minh nắm cổ phần của công ty, không làm sếp tổng nhưng vẫn là thành viên trong hội đồng quản trị. Phụ Minh Ý có chỗ dựa nên không sợ.

Vương Thiết tức đến nghẹt thở vì câu nói của Phụ Minh Ý, cười gằn nói: “Hiện giờ tổng giám đốc có muốn rút cũng không còn kịp nữa! Anh muốn rút lui an toàn cũng không dễ dàng gì đâu! Để tôi đọc vị kế hoạch của anh nhé. Giang Thị xảy ra vấn đề, đương nhiên là Phùng Hy phải có trách nhiệm, tôi là lãnh đạo phụ trách mảng này, dĩ nhiên là tôi cũng phải có trách nhiệm. Cô ấy chỉ là một giám đốc nhỏ, động đến cô ấy cũng không sao cả. Vương Thiết tôi làm hai mươi hai năm ở công ty con rồi, anh muốn đường đường chính chính hắt cấn tôi ra? Anh gớm thật đấy! Nhưng tổng giám đốc Phụ anh chớ quên rằng, Phùng Hy, là, người, do, tôi, lấy từ tổng công ty về.”

Nói xong câu này Vương Thiết thở phào một tiếng. Con hổ đang ngủ gật đã mở mắt ra, ánh mắt nẩy lửa. Một nét sợ hãi thoáng qua trên gương mặt Phụ Minh Ý. Vương Thiết hết sức hài lòng.

“Đúng vậy, tôi biết anh sắp đến công ty con làm tổng giám đốc. Đương nhiên là tôi phải có sự chuẩn bị rồi. Anh tưởng rằng không ai biết quá khứ của anh và Phùng Hy hay sao? Tổng giám đốc Phụ, cái trông mà anh đặt ra để bầy người chỉ bầy được anh mà thôi! Tại sao anh lại nhường hợp đồng của Cừ Giang cho Phùng Hy? Đó là vì anh quan tâm đến người tình cũ! Tại sao tập đoàn Giang Thị lại xảy ra vụ việc này? Hoặc là Phùng Hy hoặc là anh lên kế hoạch cho toàn bộ sự việc! Đàng hoàng nghiêm nhiên lấy lý do là để bảo đảm

cho các đơn đặt hàng sau này của Cừ Giang và không làm mất lòng họ, tự chủ trương để công ty con khác cung cấp vật liệu cho Cừ Giang. Tuy nhiên, chúng ta chúng ta tự đứng vô cớ phải bồi thường Giang Thị một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ! Tập đoàn Giang Thị không phải cung cấp một mét ống thép nào mà được nhận khoản tiền bồi thường lớn như vậy, anh và Phùng Hy cũng được hưởng lời, thua lỗ là việc của công ty. Không biết cái này có được coi là chiếm dụng tài sản của công ty hay không?”. Vương Thiết càng nói càng đắc ý, gương mặt chữ điền vừa đỏ vừa đen như sáng rực lên.

Phụ Minh Ý nhớ lại cảnh gặp Phùng Hy trong lần đầu mới trở lại công ty. Về mặt hưng phấn của Vương Thiết thoáng qua trong đầu. Trong lòng anh cảm thấy tê tái. Việc Phùng Hy từ tổng công ty điều về công ty con là do Vương Thiết mời, ông ta đề nghị thành lập một ban đầu thầu trực thuộc bộ phận cơ khí, giới thiệu Phùng y làm giám đốc. Phụ Minh Ý luôn đứng trên mối quan hệ giữa Vương Thiết và Dương Thành Thượng để suy nghĩ vấn đề này. Hôm nay anh mới hiểu ra rằng, Vương Thiết trọng dụng Phùng Hy là để nhằm vào anh.

“Anh có chứng cứ để chứng minh hay không? Việc anh phải chịu trách nhiệm liên đới là rõ ràng lắm rồi. Anh chỉ trích Phùng Hy và tôi có quan hệ tình cũ, chính vì thế mới ngang nhiên làm những việc có lợi cho cá nhân, gây hại cho công ty, cái này anh có chứng cứ không? Hợp đồng không phải dành riêng cho Phùng Hy mà dành cho cả bộ phận cơ khí, lợi nhuận cũng là lợi nhuận của bộ phận cơ khí, không phải của một mình cô ấy. Anh cũng không có chứng cứ chứng minh được những cái lợi mà Giang Thị đem lại cho tôi và Phùng Hy. Mà ngược lại là anh, Vương Thiết, anh cầm đầu nắm bắt công việc của Cừ Giang và giới thiệu Giang Thị, anh đã có được bao nhiêu cái lợi trong vụ này?”

Giọng Phụ Minh Ý đành lại, mặt hầm hầm nhìn Vương Thiết.

Vương Thiết cười đứng dậy, tay chống lên bàn, nói với Phụ Minh Ý bằng giọng rất kẻ cả: “Nhà họ Giang với tôi đã có quan hệ từ hơn mười năm nay, anh tưởng rằng cứ hứa đem lại cho Giang Thị cái lợi là có thể khiến Giang Thị tự giương súng bắn mình? Có một điều chắc chắn anh không biết là Phùng Hy đã cướp ý trung nhân của Giang Du San, làm sao nhà họ Giang lại có thể cam tâm? Nhà họ Giang và anh trở thành bạn của nhau, nhưng không có nghĩa rằng họ lại từ bỏ người bạn như tôi. Anh muốn tính sổ trách nhiệm liên đới của tôi, cách chức phó tổng của tôi. Tiếc thật, anh mới là người có trách nhiệm cao nhất trong công ty, cộng với mối quan hệ với Phùng Hy, tôi biết làm thế nào? Dĩ nhiên rồi, anh cũng có thể để mặc Phùng Hy, đổ mọi trách nhiệm lên đầu cô ấy để được yên thân một mình. Trong vấn đề này chúng ta coi như hòa, vấn đề sau sẽ dựa vào tài cán của mỗi người để đấu tiếp.”

Vương Thiết bưng cốc trà lên, bước đến trước bình nước nóng lạnh rót nước, động tác chậm rãi, dường như cố tình để thời gian cho Phụ Minh Ý suy nghĩ. Trong tích tắc ông ta quay người lại, Phụ Minh Ý nghiêng rằng. Ông ta đã chơi anh một ván, kết quả là hy sinh Phùng Hy. Anh nhớ đến Mạnh Thời, một nụ cười thoáng qua hiện trên môi.

Về trấn tĩnh của Phụ Minh Ý khiến Vương Thiết kinh ngạc. Ông ta bê cốc trà, chậm rãi nói thêm câu nữa: “Tổng giám đốc Phụ, cô ấy là người phụ nữ mà anh yêu nhất đúng không? Trong cuộc đời có hai người phụ nữ, một người đem lại cho anh sự giàu sang phú quý, một người cho anh tình yêu. Người nữ cho anh tình yêu lại phải đối mặt với sự lựa chọn của anh. Tổng giám đốc Trương luôn cảm thấy đầu óc của sếp tổng quá cũ kỹ, cậu con trai của sếp tổng vẫn còn đang là học sinh, vị trí tổng giám đốc trên tổng công ty anh ngồi là phù hợp.”

Phản bội lại sếp tổng, hứa cho anh vị trí tổng giám đốc trên tổng công ty, chuyện này có thể coi như chưa từng xảy ra. Nếu không, Phùng Hy sẽ phải đối mặt với việc ngồi tù. Tám năm trước anh đã phản bội cô ấy, tám năm sau liệu có xảy ra một lần nữa không? Phụ Minh Ý bình thần nói: “Anh đưa ra câu hỏi này, anh nghĩ là tôi sẽ lựa chọn cái nào? Anh có nghĩ rằng, nếu Giang Thị không thừa nhận cấu kết với Phùng Hy thì anh sẽ thua toàn bộ.”

Vương Thiết cười nói: “Nhà họ Giang không quan tâm đến sự tranh giành quyền lực của công ty chúng ta đâu, nhưng họ lại không chịu được việc bị người khác cướp mất con rể. Tổng công ty sẽ cử người đến điều tra ngay thôi, sau đó sẽ báo công an để lập hồ sơ vụ án. Cứ đợi đấy!”

Cửa phòng làm việc được mở ra, những âm thanh bên ngoài dần dần được vọng vào. Duy nhất có tiếng Phùng Hy là Phụ Minh Ý không nghe thấy. Phụ Minh Ý lấy ra chiếc ví, Phùng Hy trong ảnh vẫn đang giữ

nụ cười rạng rỡ trên môi. Phụ Minh Ý thở dài: “Hy Hy, là điều may mắn của em hay là cái nạn của em?”

Ngày hôm sau, người của tổng công ty đã đến, lần lượt tìm từng người trong số các lãnh đạo của công ty để hỏi. Không khí trong công ty rất căng thẳng. Lúc đầu Phùng Hy còn nghĩ, bởi thường Giang Thị một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ, công ty vẫn có lời, chỉ có điều ít đi mà thôi. Đá bay mình, hạ gục Vương Thiết, cuối cùng Phụ Minh Ý cũng chiến thắng.

Lúc vào phòng họp Phùng Hy vẫn có suy nghĩ cùng lắm là bỏ việc. Lần này người của tổng công ty xuống cô không biết một ai. Hai nam một nữ vẻ mặt nghiêm túc, trước mặt cô còn đặt chiếc bút ghi âm, theo phản xạ cô cũng thấy hơi căng thẳng.

“Giám đốc Phùng, tại sao hợp đồng của Cừ Giang lần này lại do bộ phận cơ khí đi ký?”

Phùng Hy nhớ đến nước cờ của Phụ Minh Ý, thầm cười đau khổ, trả lời rất bình tĩnh: “Là do lãnh đạo của công ty sắp xếp cho phòng cơ khí. Lúc đầu là giám đốc Dương liên hệ, sau đó giao cho tôi đi ký. Lúc bàn đến những điều khoản chi tiết trong hợp đồng, tôi mới biết hợp đồng chủ yếu liên quan đến mảng vật liệu.”

“Mặc dù không qua khâu mời đấu thầu, nhưng cũng phải trải qua giai đoạn đàm phán thương lượng giá, tại sao lại chọn tập đoàn Giang Thị? Chính lô thép không gỉ liền mạch này, Giang Thị báo giá cao hơn công ty khác, lẽ nào chị không biết hay sao?”

Cô biết. Cô đã đi thăm dò, so sánh nhiều nơi trên thị trường, bỏ ra hai buổi tối mới tìm ra vấn đề. Nhưng Phùng Hy không thể nói. Cô thận trọng trả lời: “Xét về tổng thể, giá của Giang Thị báo thấp hơn công ty khác, hơn nữa đã từng có nhiều lần hợp tác với công ty, rất có chữ tín. Mặc dù giá báo của sản phẩm này cao hơn các công ty khác, nhưng đối với các mặt hàng khác lại thấp hơn công ty khác. Xét về thực lực của Giang Thị, để họ lo toàn bộ đơn đặt hàng thì lợi nhuận của công ty cũng không bị ảnh hưởng. Hơn nữa, phó tổng giám đốc Vương là người quyết định lựa chọn nhà cung cấp vật liệu Giang Thị.”

Cô cảm thấy câu trả lời của mình không có gì là sai. Hỏi xong hai câu hỏi, ba người của tổng công ty liền đưa mắt nhìn nhau, người phụ nữ chậm rãi hỏi: “Giám đốc Phùng, quan hệ giữa chị và Phụ Minh Ý là thế nào?”

Trong đầu Phùng Hy ù lên một tiếng rất to. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, trả lời một cách vô cùng khó khăn: “Quan hệ đồng nghiệp.”

“Nghe nói tổng giám đốc Phụ là người yêu của chị hồi học đại học, bộ phận cơ khí được nhận hợp đồng này, không giao cho giám đốc Dương lại giao cho chị, có phải vì mối quan hệ này tạo điều kiện cho chị hay không?”

“Không phải!” Phùng Hy phủ nhận ngay. Vô số ý nghĩ nảy lên trong đầu. Ai đã lòi ra chuyện này nhỉ? Chắc không phải là Phụ Minh Ý, đương nhiên là anh biết rằng nếu lòi ra chuyện này sẽ bất lợi cho anh. Vậy thì là ai nhỉ?

Phụ Minh Ý tưởng rằng có thể dựa vào chuyện này để đá bay Vương Thiết, và mối quan hệ này chính là con bài để phản công lại Phụ Minh Ý ư? Lập tức cô đã đọc vị được nội dung cuộc nói chuyện mà sau cuộc họp ngày hôm qua, Vương Thiết bê cốc trà mỉm cười đi vào phòng Phụ Minh Ý. Cô khẽ thở dài nghĩ, cùng lắm là Phụ Minh Ý cúi đầu dần hòa với Vương Thiết, kẻ chịu hy sinh chỉ có cô mà thôi.

Cuộc đọ sức nơi công sở, không phải chỉ một ván là đã phân định được thắng thua. Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần làm bia đỡ đạn.

Lúc bước ra khỏi phòng họp, cô nhìn thấy Phụ Minh Ý và Vương Thiết đứng ở cửa phòng. Hai người đứng nói chuyện rất thư thái, dường như không hề có chuyện gì xảy ra.

Nhìn thấy cảnh này, Phùng Hy vẫn cảm thấy chua xót trong lòng. Cho dù cô cam tâm tình nguyện làm con dê chịu tội thay một lần, trước khi chết cũng sẽ kêu lên một tiếng thảm thương.

Cô chỉ đợi tờ giấy đuổi việc của công ty nữa thôi, phải mông ra đi.

16. Chương 16: Chân Tướng

Người phụ nữ của anh đã bị đám người này đùa bỡn trong lòng bàn tay. Có kẻ là vì tiền, có kẻ thì vì lợi, có kẻ vì lòng sĩ diện, có kẻ lại vì dục vọng cá nhân.

Muốn có giấy chứng nhận hôn nhân hợp pháp của cơ quan dân chính cấp quốc gia thì phải đi đăng ký kết hôn.

Vì chuyện này mà Mạnh Thời đã về nhà, cho dù là ăn trộm hay ăn cướp, anh cũng phải lấy cho bằng được sổ hộ khẩu.

Nhà Gianh không hề có gì thay đổi, trong giây phút lác vồng đồng trên cửa, Mạnh Thời cảm thấy tiếng kêu của vòng đồng nặng nề hơn mọi ngày. Nửa tháng nay Mạnh Thụy Thành án binh bất động, Mạnh Thời trầm nghĩ, gừng càng già càng cay, cuối cùng ông vẫn đoán được là Mạnh Thời sẽ chủ động về nhà.

Chú Tần ra mở cửa, đứng trước cửa nhìn Mạnh Thời từ đầu đến chân, rồi mới chậm rãi nói: “Thiếu gia, lão gia đợi cậu rất nhiều ngày rồi.”

Mạnh Thời cố gắng ra vẻ thoải mái vỗ lưng chú Tần, nói: “Không phải cháu đang về gặp cụ đây sao? Mẹ cháu vẫn khỏe chứ?”

“Phu nhân vẫn khỏe. Tiểu thư Giang Du San đưa bà đi may áo dài rồi.”

Mạnh Thời trầm ngâm một lát, nói: “Cháu vào thư phòng gặp cụ đây.”

Ánh nắng hắt chéo xuống hành lang, nền đá xanh vừa rực rỡ vừa buồn tẻ. Mạnh Thời cố gắng đi chậm lại, nếu cha phản đối thì trong thời gian tới, anh sẽ không được bước vào cửa nhà nữa bước. Tâm trạng trước khi đoạn tuyệt cũng như vậy, một nửa ngọt ngào một nửa u buồn.

Một bên cửa hành lang là bức tường được xây bằng những phiến đá xanh lớn, cột gỗ màu nâu dựng trên cọc đá, những cọc đá đúc thành hình hoa sen đỏ đã có phần phong hóa, để lộ ra bề mặt dạng tổ ong. Anh ngồi xuống cạnh một cây trụ, nhẹ nhàng nhổ một nhánh cỏ mọc trong khe đá. Trong khe đá bò ra hai ba chú kiến. Anh nhìn theo hướng kiến đang bò, cách đó không xa có một con gián chết, xung quanh kiến bâu đầy. Mạnh Thời nhớ mình đã từng vẽ một bức tranh như vậy, vẽ rất sinh động thú vị, nhưng lại bị cha anh đánh giá là không đủ tầm.

Nhiều người thích vẽ hoa chim côn trùng cá, rất ít người chọn vẽ kiến. Người vẽ thích lấy hoa mai, hoa lan, trúc, hoa cúc, mẫu đơn, hoa sen làm chủ đề, có người lại thích lấy hổ, sư tử, kỳ lân, cá bơi làm chủ đề, chỉ có anh cảm thấy kiến thú vị.

Mạnh Thời không thể hiểu, tại sao tìm vợ nhất thiết cứ phải tìm một cô gái khiến nhà họ Mạnh cảm thấy nở mày nở mặt. Trong tâm khảm anh rất ghét cái gọi là thể diện của nhà họ Mạnh. May mà anh còn có hứng thú với đồ cổ, nếu không nhà họ Mạnh càng mất thể diện. Khí chất hoa văn trong dòng dõi nhà anh, đến đời anh đã biến đổi, nhà họ Mạnh sẽ bị người ta đánh giá là không có người nối dõi. Cha anh không chấp nhận được nhất là điều này, và cũng liên quan đến thể diện nữa.

Anh đứng dậy nhìn ra bốn xung quanh sân, không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng đàn kiến cắn xé con gián dưới chân. Mạnh Thời chậm chậm đi tới sảnh sau. Bức tranh phóng tác treo ở sảnh giữa được anh vẽ bằng thủ pháp siêu tả thực, giống như hiện nay con gái rất thích thêu các bức tranh thêu chữ thập, dựa theo từng ô một để vẽ. Nhìn từ xa thấy giống như tranh gốc, trên thực tế lại không có giá trị gì, lại còn không đẹp bằng quét vào máy tính rồi in ra, như thế càng ít các vết lỗi hơn. Lúc vẽ bức tranh này còn bị cha anh mắng ột trận.

Mạnh Thời đi qua sảnh cửa, lại qua một sân nữa vào khu sau. Cửa thư phòng khép kín, điều hòa tỏa ra hơi nóng. Anh ngần ngừ một lát, nhìn sang phòng mẹ, nhớ đến lời chú Tần, mẹ và Giang Du San đi ra phố rồi. Thế cũng tốt, anh không muốn để mẹ nhìn thấy cảnh cha con anh cãi nhau.

Anh khẽ gõ cửa thư phòng. Tiếng Mạnh Thụy Thành trầm ngâm cất lên: “Vào đi!”

Mạnh Thời đẩy cửa, một cảm giác mát lạnh ập đến, anh khẽ hít thở thật sâu, quay người đóng cửa lại.

Mạnh Thụy Thành đang ngồi trước máy tính, ông mặc chiếc áo Tàu hoa chìm trên nền trắng, mái tóc hoa râm, cặp kính đặt trên sống mũi. Ông lấy kính ra, xoa xoa sống mũi nói: “Về rồi à?”

“Vâng.”

Mạnh Thụy Thành nói với vẻ đầy ẩn ý: “Có việc nên về nhà hả?”

Mạnh Thời mỉm cười, đưa ra chiếc hộp trên tay. Anh đặt lên bàn, cười nói: “Con mua được một lư hương, muốn nhờ cha xem hộ.”

Anh đã có sự chuẩn bị sẵn từ trước, không muốn gân cổ gây chuyện với cha. Chưa đến lúc vạn bất đắc dĩ, anh sẽ không áp dụng cách cãi nhau âm ỉ nhà cửa. Cái tên “Hồ ly diêm dăm” không phải tự nhiên mà có.

Mạnh Thụy Thành lại đeo kính, ánh mắt tỏ ý cười cười. Mạnh Thời chưa nói, ông cũng không có ý định đi thẳng vào vấn đề. Mở hộp ra, ông cầm lư hương lên xem. Lư hương không to, đường kính khoảng mười centimet, một tay cũng có thể bưng. Lư hương nhìn khá đơn giản, lòng, cổ, miệng các nét thanh nhã. Thân lư hương màu đất nhát có đan xen với các hoa văn màu đỏ thẫm. Miệng lư hương là một vòng tròn màu hoa mười giờ. Mạnh Thụy Thành lấy kính hiển vi ra quan sát những hoa văn trên đó và vết đốt chân hương dưới đáy lư hương, một hồi lâu mới nói: “Mua bao nhiêu tiền?”

“Ba bảo nó đáng giá bao nhiêu?”

“Nếu đem đi đấu giá, giá khởi điểm ba trăm nghìn, nếu biết cách đấu, có thể lên tới vài trăm nghìn, trên cả triệu.”

Mạnh Thời mừng ra mặt, cười hê hê nói: “Chắc kiếp này con chỉ trúng được quả này thôi. Con mua năm mươi nghìn đó.”

Mạnh Thụy Thành cũng thấy mừng, khen: “Nhóc con khá lắm. Con mắt nhìn đồ cổ của nhà họ Mạnh chúng ta chưa đến nỗi thất truyền.”

“Từ nhỏ ở nhà con cũng chẳng được nhìn thấy món đồ cổ nào, cùng lắm chỉ là mấy bức tranh. Những kiến thức này con học được từ thời lông bông trên chợ đồ cổ và học ở trường nữa!” Mạnh Thời phản bác một câu.

Mạnh Thụy Thành nhìn con trai, nụ cười dần nở trên môi: “Học chuyên ngành giám định cổ vật và khảo cổ là do con tự chọn. Một người thích đồ cổ, nếu nhìn thấy đồ quý sẽ như kẻ tham ăn. Thời này, từ chuyện trúng quả này của con có thể nói, con đã đủ tư cách làm một chuyên gia giám định rồi. Chỉ có điều, khả năng giám định phụ nữ của con lại quá kém cỏi. Con nhìn chiếc lư hương đời Nam Tống này mà xem, nếu mất một bên tai, hoặc trên miệng bị vỡ một miếng thì không còn đẹp nữa.”

Mạnh Thời không hề do dự trả lời ngay: “Ngọc bích của họ Hòa(1) điêu khắc thành ngọc tử bị vỡ mất một góc, nhưng cũng không có hoàng đế nào nói phải tìm một viên ngọc đẹp khác để khắc một ngọc tử mới. Khiếm khuyết trên viên ngọc không thể che giấu được những ưu điểm. Ưu điểm vẫn nổi bật hơn khuyết điểm.”

(1) Câu chuyện ngọc bích họ Hòa được chép trong sách Hàn Phi tử. Người họ Hòa từng dâng khối đá có ngọc quý đến cho Vệ Vương nước Sở và Vũ Vương, nhưng gặp người thợ không biết xem ngọc, coi đó là đá thô, nên bị chặt hai chân. Đến thời Văn Vương, họ Hòa lại ôm đá ngọc khóc ở núi Sở, khóc chảy cả máu mắt. Văn Vương cho xem lại, quả là ngọc báu, mới đặt tên là Ngọc bích họ Hòa. Về sau, nó trở thành quốc bảo của nước Sở và được khắc thành ngọc tử truyền quốc (BTV).

Hai cha con một người đứng một người ngồi, Mạnh Thụy Thành ngồi nhưng không hề cảm thấy yếu thế hơn con, Mạnh Thời đứng nhưng cũng không cảm thấy mình ngạo mạn hơn cha.

Sau những lời chỉ trích nhau là sự im lặng. Mạnh Thời cũng không vội nói thẳng với cha những điểm tốt của Phùng Hy, anh chỉ dùng sự im lặng của mình để nói với cha rằng, anh đã quyết định.

Mạnh Thụy Thành mở lời trước, ông đầu hàng, vì Mạnh Thời là con trai ông. Ông lấy từ trong ngăn kéo bàn ra tập ảnh, không nói lời nào. Ông nhìn thấy Mạnh Thời chỉ liếc đám ảnh đó, mặt lộ rõ vẻ mỉa mai.

“Con nghĩ ai đã làm việc này? Cha có thể nói rõ với con rằng, không phải là Du San. Cô ấy hiếu thắng, lòng tự ái cao, sắc sảo, khéo léo. Cô ấy quý nhà họ Mạnh, có tình cảm với con cũng là đúng thôi. Nếu con không phải là con trai của ta thì con sẽ không được ảnh hưởng môi trường sách vở ngay từ khi còn rất nhỏ. Con không có những nét đặc sắc đó, lẽ nào con có thể tự tin đến mức không vào cơ quan nhà nước làm việc ư?”

“Nếu cha đã chấp nhận được một cô gái hiếu thắng, có lòng tự ái cao, sắc sảo khéo léo, coi trọng nhà họ Mạnh hơn con người con thì tại sao cha không thể chấp nhận được cô ấy?” Không phải Giang Du San thì là ai? Trong đầu Mạnh Thời lộn xộn những đối tượng bị tình nghi, vặn hỏi một câu.

Mạnh Thụy Thành bình tĩnh nói: “Bởi vì Giang Du San yêu nhà họ Mạnh, yêu con hơn con yêu cô ấy. Phùng Hy đối xử được với con như con đối xử với cô ấy không?”

“Nhưng con thực sự, con thực sự... cha ạ, ở bên cô ấy, con rất vui.”

Phùng Hy rất hiện thực, một cuộc hôn nhân thất bại dường như đã làm tan vỡ mọi lòng tin ở cô. Mạnh Thời không biết liệu cô có vì anh mà bất chấp tất cả hay không. Cho dù yêu anh đến đâu, cô cũng sẽ suy nghĩ một cách sáng suốt xem có phù hợp hay không. Giọng anh chứa đầy vẻ u buồn. Tiền trạm hậu tẩu, anh chỉ muốn dùng một tờ giấy đăng ký cột chặt Phùng Hy và anh lại với nhau mà thôi.

“Thời ạ, con vui nhưng con lại bất chấp việc cha mẹ có vui hay không ư? Con nghĩ cha và mẹ con nhìn thấy những tấm ảnh đó sẽ nghĩ gì? Sẽ chấp nhận cô ta bằng cách nào? Một người phụ nữ đã từng ly hôn, lại còn có một mối quan hệ bất chính với người đàn ông khác. Nhà họ Mạnh rất coi trọng thanh danh, không cho phép con làm càn! Hơn nữa cái anh chàng Điền Đại Vĩ đó, tham lam, ích kỷ, hèn nhát, nịnh nọt luôn cúi, cô ta đã từng làm vợ của một người đàn ông như thế, con mắt và khiếu thẩm mỹ của cô ta sẽ ra sao?” Mạnh Thụy Thành giấu đi vẻ xảo trá trong mắt, chậm rãi nói: “Giang Du San thích sĩ diện, ai cũng có lòng sĩ diện. Còn cô ta thì sao? Có lẽ con vẫn chưa biết sự khác biệt giữa lòng sĩ diện và sự trong sáng? Người đàn ông này là tổng giám đốc của công ty cô ta, phải chăng vì lợi ích mà cô ta có quan hệ mờ ám với anh ta? Con có thực sự hiểu điều đó không?”

“Những tấm ảnh đó không nói lên được điều gì.”

Mạnh Thụy Thành chỉ tay lên ảnh, nói: “Được, ảnh không thể làm con tỉnh mộng thì chắc chắn Phụ Minh Ý có thể làm con tỉnh mộng! Đừng tưởng rằng ta không bước chân ra khỏi nhà mà không biết gì. Mà ngược lại là con, ngày nào cũng kề kề bên cạnh cô ta nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì.”

“Có chuyện gì xảy ra vậy?”, Mạnh Thời buột miệng.

Mạnh Thụy Thành nhìn đám ảnh hừ một tiếng, bẻ ẩm trà Tử Sa lên không nói gì thêm.

Trong ảnh, Phụ Minh Ý hơi cau mày, mắt nhìn vào phía sau lưng Phùng Hy. Mạnh Thời nhớ đến việc xảy ra ở công ty Phùng Hy, quay đầu ra khỏi thư phòng.

Mạnh Thụy Thành quay đầu nhìn theo, cười một cách đầy ẩn ý.

Bãi đỗ xe rộng lớn của tiệm ăn lưu động chỉ có lẻ tẻ vài ba chiếc xe. Vẫn chưa đến giờ ăn cơm, buổi chiều ánh nắng gay gắt hắt xuống bãi đỗ xe. Lúc xe của Phụ Minh Ý đi tới, tựa như chiếc thuyền bồng bềnh trên nước.

Mạnh Thời đẩy cửa xuống xe, chỉ mấy phút sau, da đã bỏng rát. Anh không đeo kính râm, khẽ nheo mắt, nhìn về phía Phụ Minh Ý đang bước tới.

Phụ Minh Ý đang ở trong độ tuổi hoàng kim ngoài ba mươi, toát lên một vẻ đàn ông chín chắn. Có lúc nhìn Phụ Minh Ý, Mạnh Thời rất khó tưởng tượng anh ta lại có hành động ôm Phùng Hy như trong ảnh. Anh nhớ lại cảnh Phụ Minh Ý tay cầm hoa hồng, Mạnh Thời cảm thấy dùng cụm từ đạo mạo cao ngạo để miêu tả Phụ Minh Ý là thích hợp nhất.

Phụ Minh Ý nhắc kính râm ra, đứng ngược sáng nhìn Mạnh Thời nói: “Lên xe nói chuyện nhé?”

Mạnh Thời mở cửa xe ra, Phụ Minh Ý ngồi lên ghế phụ. Mạnh Thời lái chiếc xe việt dã đồ của mình, trong mắt Phụ Minh Ý không hề biểu lộ vẻ ngạc nhiên.

Ánh mắt Mạnh Thời đột nhiên nghiêm lại. Anh biết câu nói của cha anh ám chỉ một điều gì đó. Anh cố tình không lái chiếc xe Jetta là để thăm dò phản ứng của Phụ Minh Ý. Hiện giờ anh đã hiểu ra, Phụ Minh Ý đã biết gia cảnh nhà anh từ lâu.

Giang Du San có động cơ, Phụ Minh Ý cũng có động cơ. Giang Du San thích nhất là một đập hai tan, để cho hả giận. Nếu như mọi việc là do Phụ Minh Ý sắp đặt, thì anh ta quá nham hiểm.

Anh ta là mối tình đầu của Phùng Hy, hoàn toàn hiểu được tính cách và suy nghĩ của cô. Nếu Phùng Hy lại một lần nữa bị thương, Phụ Minh Ý sẽ xuất hiện với tư cách là một người hùng bảo vệ, một người dang rộng vòng tay về phía cô, có thể sau khi tình cảm đã nguội nhạt, Phùng Hy lại về bên anh ta.

Mạnh Thời nhìn bãi đỗ xe rộng lớn, người chụp ảnh chắc chắn cũng ngồi trong ô tô. Xét về góc độ chụp, ảnh được chụp chính diện, một người ngồi ở ghế lái cầm máy ảnh số có ống kính dài và chụp mặt đối mặt, rất ngang nhiên, không hề tỏ ra né tránh, dường như không sợ bị Phùng Hy phát hiện, cho thấy nếu bị phát hiện Phùng Hy cũng không quan tâm. Vậy thì, anh ta cũng không sợ bị Phụ Minh Ý phát hiện ư? Hoặc là địa điểm chụp ảnh chính do Phụ Minh Ý lựa chọn?

Mạnh Thời chậm rãi nói: “Từ nay trở đi tổng giám đốc Phụ không hẹn gặp riêng Phùng Hy nữa có được không? Giống như lần gặp gỡ lần trước tại đây vậy.”

Đồng tử trong mắt Phụ Minh Ý đột nhiên thu lại, lạnh lùng đáp: “Ngoài việc công ra, cô ấy có quyền tự do gặp gỡ bất kỳ người nào, và cũng có quyền từ chối gặp riêng tôi. Cô ấy ở bên anh nhưng không đồng nghĩa với việc anh có thể can thiệp vào mảnh trời riêng của cô ấy.”

Mạnh Thời cười nhạt: “Sư tử trên thảo nguyên còn có lãnh địa riêng của mình, sư tử đực không thích có con sư tử đực khác lạc vào địa bàn của mình.”

Phụ Minh Ý liền cười; “Còn phải xem xem con sư tử đực này có đủ khả năng bảo vệ địa bàn của nó hay không nữa.”

“Chưa từng nghe thấy sư tử đực tranh giành địa bàn lại còn phải mời con sư tử khác đến hỗ trợ.”

“Đó là do con sư tử đực này đã mất lòng dân, chiếm lấy địa bàn không nên chiếm.” Phụ Minh Ý nhếch mày lên, ánh mắt lộ rõ vẻ thách thức.

Mạnh Thời và Phụ Minh Ý dần mặt nhìn nhau. Ngoài xe ánh mặt trời chói chang, nụ cười trên môi hai người đều lạnh giá, ánh nắng bên ngoài không thể làm ấm thêm chút nào.

“Anh biết rõ là có người chụp ảnh đúng không? Anh biết rất rõ rằng những tấm ảnh đó sẽ gây hiểu lầm, anh không hề thương cô ấy chút nào.”

“Tôi đã cho cô ấy cơ hội lựa chọn, rất tiếc là cô ấy đã chọn anh. Tình yêu không còn nữa, tôi buộc phải giữ lấy sự nghiệp, chạy theo cái lợi và tránh xa cái hại là bản năng của con người.” Phụ Minh Ý than thầm trong lòng, đương nhiên là anh biết ai mời người đến chụp ảnh, nhưng anh không thể nói.

Mạnh Thời chỉ muốn đâm ngay một cú.

Lúc này đây, điện thoại di động của anh liên đồ chuông. Anh bực dọc nghe máy, vẻ bất ngờ, sợ hãi trong mắt mỗi lúc một lộ rõ. Anh chăm chăm quay đầu nhìn sang Phụ Minh Ý, Phụ Minh Ý đã lấy thuốc ra hút rồi.

Cũng trong ngày hôm đó. Mặt trời buổi sáng vẫn còn tươi mới non bốn, như cánh hoa nhụy màu vàng nhạt mới nở, rực rỡ ấm áp. Phùng Hy ngồi trong phòng làm việc chậm rãi sửa bản tường trình.

Hai viên công an xuất hiện ở công ty, bảo muốn tìm cô.

Tại sao lại tìm cô? Liên quan đến tội phạm kinh tế ư? Sẽ khởi tố cô vì tội danh gì? Trong đầu Phùng Hy lướt qua mọi giả thuyết, nhìn thấy Phụ Minh Ý sau khi tiếp đãi một cách rất tự nhiên hai viên cảnh sát liền nhìn sang cô.

Ánh mắt anh rất phức tạp, không hề tỏ ra hoảng loạn, nhưng mang một chút thương xót. Vương Thiết đứng bên cạnh, có phần tỏ ra vui mừng trước việc người khác gặp nạn.

Những đồng nghiệp khác lại tỏ rõ vẻ ngạc nhiên, nhìn cô như nhìn chú khỉ trong vườn bách thú. Tiểu Cao rụt rè nói: “Chị Phùng, lô hàng thứ hai công ty Cừ Giang đã xác nhận nhận hàng rồi.”

“Ừ, tiếp tục làm theo hợp đồng, có vấn đề gì thì hỏi giám đốc Dương và phó tổng giám đốc Vương.” Trong lòng cô đang rối bời, lúc nói xong câu này với Tiểu Cao lại thấy bình tĩnh trở lại.

Phùng Hy trầm nghĩ, mình không làm gì sai, sợ gì chứ? Cô thu dọn một chút phòng làm việc, gọi điện thoại cho Mạnh Thời. Lúc gọi điện thoại, cô cảm thấy vô cùng chua xót trong lòng. Ở thành phố này, duy nhất chỉ có hai người là cô có thể gọi điện thoại, một là Chi Hoa, hai là Mạnh Thời. Nhận được điện thoại, Chi Hoa chỉ biết sốt ruột thay cho cô. Cô không có ý lợi dụng gia thế nhà Mạnh Thời để giúp đỡ cô, nhưng vô hình trung lại lợi dụng rồi.

Gọi xong điện thoại cô cười nhẹ nhàng với hai viên công an: “Em gọi cho bạn trai em, số điện thoại đang ở trên di động.” Nói rồi cô theo họ đi ra.

Lúc ngồi trên xe công an, cô phát hiện ra xe của công an cũng là Jetta. Ngồi ở trong em nhìn không rõ màu sơn bên ngoài của xe, Phùng Hy nhìn về phía tòa nhà của công ty, có gì khác với xe của Mạnh Thời.

Vẫn có điểm khác đây, trên xe hai viên công an không nói gì, cổ tình gây sức ép tâm lý cho cô.

Phùng Hy nhớ lại tám năm lẫn lộn trên thương trường làm ăn của mình. Cô là người cẩn thận, tuy không phải là chuyên gia trong lĩnh vực luật hợp đồng tranh chấp kinh tế, nhưng cũng được coi là rất hiểu. Cô cũng không buồn nói, trong đầu nhớ lại xem mình có điểm gì sai sót trong hợp đồng ký với Cừ Giang hay không, và thế là lại một lần nữa trở nên bình tĩnh.

Tại phòng công an, Phùng Hy lặng lẽ nhìn phòng hỏi cung. Đó là một căn phòng nhỏ đơn giản, cô ngồi trên ghế, hai viên công an ngồi đối diện với cô. Cửa sổ sau lưng cô có buộc dây thép đơn giản, không gian trở nên chật hẹp, gây cho người ta một sức ép vô hình.

Hai viên công an của đội trình sát tội phạm kinh tế lấy giấy ra ghi lời khai. Cả hai đều cầm bút, giống như một người ghi thiếu, người còn lại có thể bổ sung. Lúc đầu hỏi những câu rất đơn giản, Phùng Hy cảm thấy gần như là dụ cô để khai.

Khai xong những vấn đề cơ bản như họ tên, nghề nghiệp, địa chỉ gia đình, một viên cảnh sát nói với vẻ nghiêm túc: “Nói đi, tình hình của chị chúng tôi đã nắm bắt được rồi, những lời khai của chị sau này sẽ có lợi cho chị đấy.”

Cả hai viên công an đều còn rất trẻ. Trong đó một người rất đẹp trai, cặp mắt có nét giống Mạnh Thời. Cô nhìn anh ta, nhớ tới giọng nói trấn tĩnh của Mạnh Thời trong điện thoại, trên môi khẽ hiện lên nụ cười.

“Nói đi!”

Lời giục của viên công an khiến cô lại một lần nữa nhìn tấm biển ngữ trên tường. Phùng Hy nhớ đến câu nói “Thẳng thắn khoan dung, ngồi tù đến cùng”, bèn cười nói: “Các anh đã nắm hết được rồi thì tôi còn phải nói gì nữa?”

Rõ ràng là hai viên công an rất có kinh nghiệm trong việc đối phó với những người như thế này. Họ cũng cười: “Chị định bỏ qua quyền lợi thanh minh của mình à?”

“Phải có câu hỏi đưa ra thì tôi mới có thể thanh minh ình chứ, đúng không? Ngay cả việc tại sao các anh phải tìm tôi để hỏi cung tôi còn không biết, thì tôi còn biết nói gì nữa?”

“Chị nên nhớ rằng, những lời chị nói hôm nay và hoàn cảnh chị phải đối mặt sau này sẽ không giống nhau!”

“Được thôi. Tôi sẽ nói. Nhưng các anh bảo tôi nói gì cơ?”

Rõ ràng là cô không hề tỏ ra sợ hãi vì mấy câu nói của họ. Một viên công an lấy bút gõ lên bàn, nói: “Vậy thì tốt, tôi nhắc chị nhé, chị hãy nói xem chị đã nhận được bao nhiêu tiền từ tập đoàn vật liệu Giang Thị?”

“Tôi không nhận thì các anh bảo tôi phải nói cái gì? Không phải phía công an có thể kiểm tra những ghi chép về tài khoản của tôi ở ngân hàng đó sao? Các anh có thể đi kiểm tra, xem tiền trong đó có món tiền nào lớn không.” Tiền của tập đoàn Giang Thị? Ai muốn hãm hại cô? Giang Du San ư? Vì Mạnh Thời

ư? Phùng Hy liền cười: “Nếu bất ngờ có thêm một khoản tiền mà đến bây giờ tôi vẫn chưa biết thì đề nghị các anh nên đi kiểm tra người gửi tiền là ai, sau đó sẽ kiểm tra tại sao lại gửi cho tôi.”

Cô đề phòng có người ráp tâm hãm hại. Nếu như cố tình hãm hại thì việc gì cũng có thể làm. Theo như ấn tượng trong đầu cô, tài khoản của cô trong thẻ ngân hàng chỉ có hơn mười nghìn tệ, trong thẻ tín dụng không có tiền.

“Tiền nhất thiết phải để trong thẻ ngân hàng của chị ư? Cứ nhất thiết phải trả món tiền này cho chị thông qua ngân hàng ư? Chị tưởng rằng chúng tôi không có chứng cứ gì mà có thể tùy tiện đưa chị về đây ư?”

Sắc mặt Phùng Hy liền thay đổi ngay lập tức. Cô sầm mặt, ánh mắt sắc bén nhìn vào viên công an đang hỏi, lạnh lùng nói: “Đồng chí ạ, nếu có chứng cứ đồng chí có thể mời viện kiểm sát ra lệnh bắt giữ và khởi tố tôi. Nếu không có chứng cứ, các anh chỉ có thể giam tôi ba ngày thôi. Nếu thời gian giam hãm kéo dài, tôi vô tội, mỗi ngày tôi ở đây các anh đều phải bồi thường cho tôi tiền công lao động! Không có chứng cứ bắt người vô cớ, nếu để báo chí biết và đưa tin, các anh cũng sẽ không được yên ổn đâu. Tôi rất có thiện chí hợp tác với các anh, mọi người đều phải dựa vào công việc để kiếm tiền nuôi gia đình, các anh nói như vậy tôi không thể hợp tác.”

Hai viên công an đưa mắt nhìn nhau, đến khi nhìn sang Phùng Hy ánh mắt đã lạnh hơn. Người đàn bà này không hề dễ đối phó chút nào, không giống như có người, vừa mới mở miệng ra hỏi đã khóc, cái gì cần nói cái gì không cần nói đều lòi ra cả đồng. Những người phản ứng như Phùng Hy chỉ có hai loại, một loại là hùng hồn đàng hoàng, trong sạch không có vấn đề gì, loại còn lại là con cá mập ngoan cố chống cự cho đến cùng. Hồ sơ vụ án đã lập, hơn nữa cô ta lại là đối tượng tình nghi lớn nhất, ánh mắt hai người lại hào hứng trở lại.

“Ng ngoan cố có phát huy được tác dụng gì không? Tại sao không tìm người khác mà tìm chị? Tôi tiết lộ cho chị một ít thông tin nhé. Lần này là do tổng công ty các chị báo tin cho cơ quan công an! Hợp đồng qua tay chị, tập đoàn Giang Thị do chị tìm, đương nhiên chị là đối tượng bị tình nghi số một rồi. Chị cứ ngẫm nghĩ kỹ về nguyên nhân hậu quả của việc làm này đi, chị Phùng Hy, chị có biết thế nào là lợi dụng chức vụ để chiếm dụng của công không? Số tiền lớn một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ đủ để phạt nặng rồi. Chị cần phải xem xét cho thấu đáo mối quan hệ lợi hại trong việc này, khai hết cho chúng tôi những gì mà chị biết. Chỉ có như vậy, chúng tôi mới có thể bảo vệ chị một cách tối đa.”

Nói đến đây, Phùng Hy đã hiểu rồi. Trước mắt cô lại hiện lên nụ cười phóng khoáng của Vương Thiết. Suýt nữa thì cô bị tính cách thẳng thắn đầy nghĩa khí của ông ta làm cho cảm động. Khi biết được cái bẫy mà Phụ Minh Ý gây ra, cô lại còn cảm thấy có lỗi với Vương Thiết.

Chính ông là người đã đưa cô về công ty, một tay đưa cô lên làm giám đốc. Vương Thiết làm thế không phải để đối phó với Dương Thành Thượng, mà là lấy cô về để đối phó với Phụ Minh Ý. Cô đã bị ông ta miêu tả như thế nào? Nhân tình của tổng giám đốc, kẻ lấy da hổ làm cờ, chỉ vì cái lợi về mình và làm thiệt hại lợi ích của công ty? Bên phía công an cho rằng, cô là một giám đốc quèn, hay là có người cố tình nhắc nhở đằng sau lưng cô còn có một con cá mập? Bọn họ đều mong cô khai ra Phụ Minh Ý.

Đúng là một đám yêu quái thật sự, cô là người đầu tiên bị đưa ra hành hình.

Phụ Minh Ý đã biết hay chưa? Ánh mắt anh nhìn cô với vẻ thương hại biết bao, anh đã biết từ lâu kết quả này rồi ư? Anh không hề nhắc cô nửa lời, không hề có sự chuẩn bị về tinh thần, để cô bị công an lôi đi trước ánh mắt của bao người? Anh tin chắc rằng cô sẽ không bán đứng anh ư?

Cô nhớ đến rất nhiều cảnh trong các bộ phim truyền hình, người phụ nữ nổi cơn điên, nhất quyết đòi kẻ phụ tình phải trả giá. Kẻ cầm đầu không phải là anh đó sao? Tổng giám đốc của công ty mới là kẻ thao túng bên trong, cô là người thực hiện hợp đồng, không hề biết gì, nếu khai tốt, có thể còn được kết luận vô tội và thả ra.

Chỉ tiếc rằng cô quá bình tĩnh. Cô không làm thế được. Cô còn có một cuộc đời đẹp, một mối tình đẹp.

Nghĩ đến Mạnh Thời, trái tim Phùng Hy như được ngâm trong nước ấm và mềm mại trở lại. Cô khẽ cười nói: “Tôi chỉ có một câu trả lời, đây là vu cáo hãm hại mà thôi.”

Hai viên công an cũng không sốt ruột, nếu một kẻ bị tình nghi vừa vào đã khai hết toàn bộ mọi vấn đề thì

việc phá án không còn độ khó nữa. Một người trong số đó liền gấp sổ lại, hai người cúi đầu nói với nhau điều gì đó. Một viên công an đi ra ngoài, lúc về cầm tờ lệnh bắt giữ có đóng dấu còn chưa ráo mực, nói: “Đi thôi!”

“Đi đâu?” Phùng Hy biết rất rõ, nhưng vẫn cất tiếng hỏi.

Cảnh sát liền cười: “Không ngoan ngoãn khai ra thì đương nhiên chỉ có thể đưa chị vào trại tạm giam để chị xem xét lại mình mà thôi, chị tưởng rằng có thể ngủ ở phòng hỏi cung à?”

Phùng Hy mỉm cười: “Tôi biết, hỏi cung ở đây không phải sợ tôi nhảy lầu tự tử, các anh không trốn được trách nhiệm hay sao?”

Viên công an bật cười vì câu nói của Phùng Hy: “Ồ, cô cũng am hiểu về chúng tôi đó nhỉ!”

Phùng Hy không nói gì và theo họ đi ra, cô nghĩ, cha cô làm ở công an huyện, đương nhiên là cô biết rất rõ về trình tự phá án rồi.

“Mạnh Thời, công an đến tìm em, em phải ra đồn công an một chuyến.”

Trong lúc nói chuyện với Phụ Minh Ý, Mạnh Thời đã nhận được cú điện thoại này. Anh thở hắt ra một hơi, trong điện thoại xuất hiện khoảng khắc yên tĩnh ngắn ngủi. Anh vội giấu đi vẻ kinh ngạc, khẽ nói: “Đừng sợ, anh sẽ đi tìm luật sư ngay. Hy Hy, em đừng sợ.”

Sự trấn tĩnh của Mạnh Thời khiến Phùng Hy yên lòng. Nhìn thấy hai viên công an đã đến cửa phòng làm việc, cô khẽ nói: “Em muốn ăn thịt thỏ rút xương. Ngày mai chúng ta đi ăn nhé?”

“Ok!”. Lời nói của cô khiến Mạnh Thời cảm thấy chua xót trong lòng, lồng ngực như bị ai dày xéo đau đớn. Cúp xong điện thoại anh liền im lặng. Từng đợt sóng phản nộ trào dâng trong lòng, nhà họ Giang, nhà họ Mạnh, Điền Đại Vĩ, Phụ Minh Ý, người nào cũng ra tay với cô. Cô đã làm nên tội tình gì? Chỉ vì yêu anh ư?

Phụ Minh Ý hé cửa kính ra, rút bao thuốc hỏi Mạnh Thời: “Anh hút không?”

Mạnh Thời rút thuốc của mình ra châm lửa. Anh cố gắng kiềm chế mọi suy nghĩ của mình, anh nghĩ trong đây chắc chắn vẫn còn một điều gì đó anh chưa hiểu hết.

“Có người báo công an nói cô ấy đã nhận tiền hối lộ của Giang Thị, đã lập hồ sơ rồi. Tôi biết rất rõ là cô ấy không làm như thế.” Nghe thấy cuộc nói chuyện giữa Mạnh Thời và Phùng Hy, Phụ Minh Ý liền nói vậy.

Trong đầu Mạnh Thời chỉ vang lên tiếng của Phùng Hy, cô thích ăn thịt thỏ rút xương. Lần đầu tiên anh hôn cô cũng là ở nhà hàng Sơn Dã Nhân Gia. Lần đó cô tức quá bỏ đi rồi lại quay lại tìm anh, cô thấp thỏm không yên đứng đợi cạnh xe của anh, ngại gọi điện thoại cho anh. Cô mâu thuẫn như vậy đấy, tiếp nhận một cách mềm yếu tình cảm này. Vẫn tưởng rằng là anh đang chủ động, vẫn tưởng rằng anh đang phải theo đuổi cô một cách đầy khó khăn. Những tính toán hiệu thực của Phùng Hy hết lần này sang lần khác khiến anh vô cùng sốt ruột, khiến anh lúc nào cũng chỉ sợ cô từ chối. Cho đến lúc này anh mới ngộ ra rằng, cô bỏ ra nhiều hơn nhiều so với anh. Mỗi khi phải bước đi một bước, trái tim nhay cảm mềm yếu của cô cảm thấy khó khăn hơn bất kỳ người nào.

Làm sao anh có thể không bảo vệ cô chứ?

Mạnh Thời quay người lại, đối mặt với Phụ Minh Ý bình tĩnh nói: “Còn chuyện gì nữa thì anh nói luôn đi. Tôi nghĩ anh đến được đúng theo lời hẹn, chắc phải có điều gì muốn nói với tôi!”

Không phải anh cảm thấy Phụ Minh Ý có điều gì muốn nói với anh, mà là cha anh, ông bảo Phụ Minh Ý có thể giúp anh tỉnh táo!

“Ở Hàng Châu lần đầu tiên nhìn thấy anh, tôi nghĩ rằng, con người này không đơn giản. Lần thứ hai nhìn thấy anh lái một chiếc taxi, nhìn thoáng qua thì tưởng là xe taxi. Lúc đó tôi thầm nghĩ, chắc chắn anh không phải là người sống bằng nghề lái taxi. Chỉ có điều, tôi không thể nghĩ rằng gia tộc nhà anh lại có thể mạnh như vậy.” Phụ Minh Ý bình thản nói.

“Điều này thì có liên quan gì đến Phùng Hy?”

“Đương nhiên là có chứ. Anh muốn ở bên cô ấy không hề đơn giản như vậy đâu.” Ngón tay Phụ Minh Ý vẽ vào trong không khí, ngẫm nghĩ một lát nói: “Lần trước ở đây, không chỉ mỗi lần trước. Lúc đi Hàng Châu tôi rất muốn nói với Hy Hy mọi chuyện, sau đó không có cơ hội để nói. Tôi nghĩ, có thể là cô ấy không nghe thấy được nữa, nói với anh cũng được.”

Sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, Phụ Minh Ý đã đi Thượng Hải. Anh muốn kiếm được một số tiền kha khá ở Thượng Hải, anh không muốn đưa Phùng Hy đi theo. Lúc chia tay, anh bảo cô đợi anh.

“Tôi vào một công ty – công ty có vốn nhà nước nằm trong số năm trăm doanh nghiệp hàng đầu thế giới. Bắt đầu từ một nhân viên bình thường dưới cơ sở, tìm kiếm các đơn đặt hàng, hoàn thành nhiệm vụ và có được những khoản tiền thưởng lớn là mục đích của tôi. Tôi đã quen với vợ tôi, hồi đó cô ấy là đối thủ cạnh tranh của tôi, hơn tôi ba tuổi, một người phụ nữ rất năng động. Bê mới sinh ra không sợ hổ, tôi đã đi tranh đợt đặt hàng bằng mọi khả năng của mình, cuối cùng vẫn bị thua. Tiếp theo đó sự việc trở nên thuận lợi đến mức tôi tưởng rằng vận may đã đến. Tôi liền tiếp ký được mấy hợp đồng liên, lên làm tổ trưởng. Tôi đã tưởng tượng ra tương lai sáng sủa của mình. Ngay sau đó lại có một nguồn tin truyền đến, tôi đã dẫn đầu nhóm của tôi và tập trung mọi sức lực, cũng giống như đơn đặt hàng của Cừ Giang vậy, giai đoạn đầu phải mua hai trăm triệu nhân dân tệ vật liệu. Lúc này đây, tôi thật bất ngờ vì phát hiện ra nhà cung cấp là cô ấy. Từ đối thủ cạnh tranh đến đối tác làm ăn, chúng tôi đã trở nên quen thuộc đối với nhau.”

Trái tim Mạnh Thời thất lại, anh ngắt lời Phụ Minh Ý nói: “Không phải anh sẽ bảo với tôi rằng, trong hợp đồng cung cấp này cũng xảy ra một sự việc giống hệt như Cừ Giang chứ?”

Phụ Minh Ý cười chế giễu: “Đúng vậy, giống hoàn toàn. Tôi như kiến bò trên chảo lửa, không, cảm giác như trời đã sập. Hợp đồng của tập đoàn quy định, khoản tiền bồi thường lên tới hai triệu nhân dân tệ này phải do tôi tự chịu trách nhiệm. Nếu không bồi thường được, công ty sẽ khởi tố tôi vì tôi đã cấu kết với vợ tôi để gây án. Tôi tìm đến nhà và gặp vợ tôi, nói ra hết mọi điều hay lẽ phải, nói ra hết những khó khăn của tôi. Tôi không đền được khoản tiền này. Vợ tôi mỉm cười nói cho tôi nghe sự thật, nói cô ấy rất thích tôi, mọi việc đều do cô ấy sắp đặt. Tôi không lấy đâu ra hai triệu nhân dân tệ cũng không vấn đề gì, cô cần tôi lấy cô ấy là được. Cô ấy không được xinh đẹp cho lắm, rất gầy, nhìn người như một con dao sắc. Tôi bốc máu nóng lên nói, cô cho tôi vào tù còn hơn. Cô ấy không giận mà nói với tôi bằng giọng rất buồn, nếu cô ấy có thể mạnh khỏe sống đến hết đời thì chắc chắn cô ấy sẽ không bao giờ dùng cách này để theo đuổi người đàn ông mà cô ấy yêu.”

Mạnh Thời không nói được lời nào. Người phụ nữ nào trước khi chết cũng muốn ngông cuồng một lần. Anh cũng hiểu được phần nào hoàn cảnh của Phụ Minh Ý hồi đó. Nếu là anh thì sao? Mạnh Thời khẽ lắc đầu, anh không phải là Phụ Minh Ý, anh thà đi ngồi tù còn hơn là lấy một người đàn bà ngông cuồng như thế, cho dù cô ta yêu anh đến đâu, cho dù cô ta đáng thương đến đâu.

Mọi sắc thái cử chỉ của Mạnh Thời đã lọt vào trong mắt Phụ Minh Ý. Phụ Minh Ý lạnh lùng nói: “Hoặc chưa bao giờ gặp những chuyện trắc trở như tôi đâu, kể cả là có, thì gia đình anh cũng sẽ xuất đầu lộ diện để lo cho anh. Gia đình tôi rất bình thường, đừng nói là bán nhà, kể cả bán hết chỗ máu trên người cũng không đào đâu ra được hai triệu tệ. Tôi phải đối mặt với hai sự lựa chọn, lấy một người phụ nữ giàu có hoặc bị công ty khởi tố. Người chưa từng một lần phải vào tù ắt sẽ phải cảm thấy sợ hãi. Chỉ có trong tiểu thuyết mới có kiểu suy nghĩ coi ngồi tù như đi nghỉ mát, ra tù lại vẫn là hảo hán như thường. Tôi sợ, tôi rất sợ. Có bản án này, cuộc đời tôi coi như là xong. Vợ tôi cầu xin tôi, cầu xin tôi ở bên cô ấy, cô ấy cũng rất sợ. Tiền dù nhiều đến đâu cũng không thể mua được sức khỏe. Trước sự cưỡng bách dụ dỗ, cộng với lòng thương mà tôi dành cho cô ấy, tôi đã đồng ý. Vẫn biết rõ rằng sẽ khiến Hy Hy đau khổ thất vọng, nhưng tôi không còn cách nào khác. Tôi không có đủ can đảm để ngồi tù, cũng không có đủ can đảm để nói cho Hy Hy biết chuyện này. Con đường do tôi lựa chọn, tôi buộc phải chịu trách nhiệm. Tôi chưa bao giờ quên Hy Hy, ảnh cô ấy luôn đặt trong ví của tôi. Vợ tôi biết chuyện, cô ấy chỉ nói, cô ấy có lỗi với Hy Hy. Năm trước lúc sắp qua đời, cô ấy mới nói với tôi, vì tò mò mà cô ấy đã đến tìm gặp Hy Hy, bất ngờ bị Điền Đại Vĩ phát hiện. Điền Đại Vĩ nói với cô ấy rằng anh ta yêu Hy Hy, và Hy Hy cũng yêu anh ta, họ sống rất hạnh phúc. Tôi vẫn tưởng rằng cô ấy rất hạnh phúc. Vì có sự lựa chọn khác nhau mà tôi và cô ấy đi trên hai con đường khác nhau. Vì cô ấy đã có một gia đình êm ấm nên tôi không thể quấy rối cô ấy nữa. Mãi cho đến khi đến công ty, sau khi biết chuyện cô ấy đã ly hôn, tôi mới nghĩ rằng tôi và cô ấy có thể làm lại từ đầu.”

Giọng Phụ Minh Ý rất bình tĩnh. Anh kể câu chuyện của mình bằng một giọng điệu bình thản, không hề buồn bã không hề bức dọc, giống như kể chuyện của người khác vậy, cũng có thể vì đó là câu chuyện trong quá khứ của anh, không ảnh hưởng gì đến tâm trạng và sự quyết định của anh hiện nay.

“Những gì cần nói với anh tôi đã nói hết rồi. Mạnh Thời, Vương Thiết đã biết mối quan hệ giữa tôi và Hy Hy từ lâu. Ông ta đã chơi một vở ép Hy Hy đi vào con đường giống như tôi ngày xưa. Tổng công ty đi báo công an, hiện giờ đã lập hồ sơ rồi, công ty con của tôi chịu sự quản lý của tổng công ty, tôi không có quyền rút vụ án này. Có thể tôi còn phải đối mặt với khả năng dính dáng đến vụ này.”

Mạnh Thời cười khẩy: “Gậy ông đập lưng ông, lúc đầu khi cấu kết với Giang Thị tại sao anh lại không nghĩ đến điều này?”

Anh đã nghĩ tới, chỉ có điều anh vẫn làm như vậy.

Đây là một kết cục tuyệt vời. Thua, không những Phùng Hy bị ngồi tù oan, anh cũng sẽ biến mất khỏi công ty CWE. Thắng, tất cả mọi người cùng vui vẻ.

Phụ Minh Ý không đếm xỉa gì đến câu nói châm chọc của Mạnh Thời, tiếp tục nói: “Nếu Giang Thị một mực cãi, thì chắc chắn Hy Hy sẽ chịu tiếng oan. Họ sẽ nói họ bị Hy Hy dùng đơn hàng để đe dọa và buộc phải làm như thế, một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ sau khi đi một vòng trên sổ sách kế toán, rửa sạch sẽ xong quay trở lại trả cho Phùng Hy làm tiền phần trăm. Không phải không có khả năng, hợp đồng do Giang Du San ký, người thực hiện hợp đồng không phải cô ấy, cô ấy đang đi chơi nơi khác. Giang Thị đã đưa ra một người làm kẻ thế tội, chắc chắn tội của anh ta sẽ nhẹ hơn Phùng Hy. Nếu dính líu đến tôi, tôi sẽ chối bỏ toàn bộ, bởi vì ngay từ đầu tôi đã chỉ định hợp đồng của Cừ Giang do Vương Thiết phụ trách. Chỉ dựa vào mối quan hệ mờ ám giữa tôi và Phùng Hy, không nói lên được vấn đề gì. Trong sự việc này, Vương Thiết đánh cược rằng tôi sẽ không nỡ ra tay với Phùng Hy, muốn tôi nhận thua và bị loại ra khỏi cuộc chơi. Tuy nhiên, tôi không có ý định cúi đầu trước ông ta. Tôi có lập trường riêng của mình, chắc chắn tôi không thể gục ngã trong chuyện này. Chính vì thế, việc đã đến nước này, tôi không thể làm được gì hơn.”

Anh ta cúi đầu nhận thua trước Vương Thiết thì có vấn đề gì? Mạnh Thời nhìn chằm chằm vào Phụ Minh Ý, mặt đỏ bừng đỏ bừng, tay đã nắm thành nắm đấm. Anh nghiêng răng, hai gò má giật giật. Anh không thể hiểu tại sao Phụ Minh Ý không chịu cứu cô!

“Sao anh lại nỡ lòng làm như vậy? Anh điên rồi à? Cô ấy là kẻ vô tội? Tám năm về trước anh không nói lời nào mà bỏ rơi cô ấy, giữa chừng vì vợ anh mà Điền Đại Vĩ đã cầm hận cô ấy. Khó khăn lắm cô ấy mới có thể tự tin trở lại, anh và Vương Thiết lại cấu kết vào hại cô ấy! Anh và Vương Thiết tạm thời hòa giải thì có sao?”

“Bởi vì, tôi không muốn bỏ cô ấy một lần nữa!”, Phụ Minh Ý nói giọng quả quyết, nét mặt bình thản đã bị phá vỡ bởi câu nói cao giọng của Phụ Minh Ý. “Tám năm, anh có hiểu không? Ngày nào tôi cũng nhìn ảnh cô ấy và nhớ cô ấy muốn phát điên. Sự hối hận đó khiến ngày nào tôi cũng cảm thấy vô cùng đau đớn! Tôi điên rồi! Cô ấy ngồi tù, tôi sẽ đợi cô ấy. Còn anh có làm được như vậy không? Gia đình anh có chấp nhận một người đàn bà đã từng ly hôn rồi còn bị ngồi tù không?”

Huyệt Thái Dương của Mạnh Thời giật lên liên hồi, anh nắm mạnh một cú đấm. Theo phản xạ, Phụ Minh Ý liền giơ tay đỡ lấy, người đâm rầm một tiếng vào cửa xe. Mạnh Thời xông lên.

Hai người đàn ông bắt đầu vật nhau trên xe. Phụ Minh Ý kẹp chặt cổ Mạnh Thời, đầu gối đè chặt bụng anh. Mạnh Thời đè chặt chân Phụ Minh Ý, đâm mạnh từng hồi. Sau khi bị đánh hai quả, Phụ Minh Ý đã thoát khỏi tay Mạnh Thời. Phụ Minh Ý đã thoát khỏi tay Mạnh Thời. Phụ Minh Ý nhổ miếng nước bọt có dính máu, gầm lồm: “Tại sao anh không tự trách anh? Tại sao anh không nghĩ vì sao nhà họ Giang lại nhiệt tình hợp tác với tôi như vậy? Anh có tình cảm với cô ấy? Anh có tình cảm với cô ấy, cha anh đã sai người chụp ảnh tôi và cô ấy!”

Mạnh Thời co người trên ghế lái thở hổn hển, khóe mắt như muốn vỡ tung. Người chụp ảnh là cha anh! “Tại sao?” Anh hét lớn.

Phụ Minh Ý xoa cánh tay cười khẩy: “Tại sao? Chẳng qua là vì cô ấy đã từng ly hôn nên không xứng với nhà họ Mạnh! Tôi không nói, những tấm ảnh đó sẽ khiến anh cảm thấy xấu hổ với cha mẹ anh, anh sẽ hiểu

được tâm trạng của họ, và chúng sẽ trở thành con bài ép Hy Hy phải lùi bước! Cha mẹ anh đặt những tấm ảnh đó xuống trước mặt Hy Hy, họ không cần nói gì cả, Hy Hy sẽ bỏ đi. Cho dù có yêu anh đến đâu cô ấy vẫn sẽ đi! Cô ấy sẽ không thể chịu nổi sự sỉ nhục đó! Anh sinh ra trong một gia đình có điều kiện, người bạn gái mà thiếu gia Mạnh Thời tìm, cho dù không lọt được vào cửa nhà họ Mạnh, họ cũng sẽ không cho phép người ngoài nói xấu cô ấy nửa lời! Gia đình anh đã cưỡng ép và dụ dỗ Điền Đại Vĩ phải làm theo ý họ. Không phải họ bảo vệ anh ta, mà là bảo vệ anh! Chỉ sợ có người lấy cô ấy ra để công kích anh!”

Mạnh Thời vừa nghe vừa không thể tin nổi tai mình. Anh đã nghe thấy những chuyện dơ bẩn đến tối gì? Người phụ nữ của anh đã bị đám người này đùa bỡn trong lòng bàn tay. Có kẻ là vì tiền, có kẻ thì vì lợi, có kẻ vì lòng sĩ diện, có kẻ lại vì dục vọng cá nhân. Cuối cùng Mạnh Thời đã hiểu ra những suy nghĩ biến thái của Điền Đại Vĩ. Anh ta vẫn còn là con tốt, anh ta giày vò Phùng Hy một cách điên cuồng, cuối cùng lại muốn sống một cuộc sống yên ổn, vì thế đã đề nghị ly hôn và buông tha cho cô. Phụ Minh Ý bị biến cố của tám năm về trước giày vò đến tận bây giờ, trong đầu chỉ mơ tưởng về mối tình trong sáng thời sinh viên, chỉ muốn độc chiếm cô. Nhà họ Giang bị Phụ Minh Ý dụ dỗ, thừa thế làm những việc xấu xa, quyết tâm trả thù. Cha mẹ anh vì lòng sĩ diện, mặc kệ để sự việc xảy ra mà không can thiệp, chỉ mong cô bị ngồi tù, chấm dứt mọi ước mơ của anh.

Và bây giờ anh lại nhớ cô như vậy.

Nỗi nhớ đó vô cùng mãnh liệt, tựa như một mũi dao đâm sâu vào trái tim anh. Tình thương dành cho Phùng Hy đã khiến Mạnh Thời run rẩy.

Phụ Minh Ý rút ví tiền trong túi ra, để lộ ra tấm ảnh Phùng Hy trong đó. Ngón tay anh khẽ lướt nhẹ trên tấm ảnh, như đang vuốt má cô.

Trước đây cô đáng yêu như thế này đây. Đây là lần đầu tiên Mạnh Thời nhìn thấy ảnh chụp trước kia của Phùng Hy, vẫn còn gầy hơn hiện tại khoảng năm cân, gương mặt nhỏ hơn, cánh tay nhỏ nhắn, không chín chắn đầy đặn như bây giờ, có nụ cười trong sáng rạng rỡ hơn bây giờ. Anh nhìn cô như đói như khát.

“Anh chưa bao giờ gặp, đúng không? Anh chưa bao giờ nhìn thấy Hy Hy như thế này? Cô ấy là của tôi, cho dù anh cướp lấy tấm ảnh này, cô ấy cũng vẫn là của tôi!” Phụ Minh Ý nghe thấy tiếng nghiến răng. Anh hận Mạnh Thời, hận Mạnh Thời nhanh chân hơn anh một bước cướp đi Phùng Hy, hận mình buộc phải làm như vậy.

Mạnh Thời chợt nhớ lại cảnh Phùng Hy liệng đá xuống khe suối. Anh cười, tiếng cười mỗi lúc một to, cười đến nỗi Phụ Minh Ý phải nhìn anh bằng ánh mắt ngạc nhiên. “Anh nhầm rồi, tôi đã từng gặp. Hãy cầm tấm ảnh của anh và cắt đi! Cái mà tôi cần là cô ấy – một con người sống động! Anh hãy nhớ đây – cô ấy là người phụ nữ của tôi!”

Phụ Minh Ý cười lạnh lùng: “Anh định tranh với tôi, cơ hội chiến thắng không nhiều đâu. Anh chỉ có thể đi cầu cứu Giang Du San đừng đẩy người đang ngã mà thôi. Tôi nghĩ tập đoàn Giang Thị rất muốn nhìn thấy sự lựa chọn của anh, tự nhiên họ được ẵm trọn một triệu không trăm hai mươi nghìn tệ, không phải hy sinh một ai mà lại được hả giận.”

“Anh tưởng rằng tôi sẽ rời bỏ cô ấy, cô ấy sẽ về với anh ư?”

“Cô ấy đã mệt rồi. Mạnh Thời, một người phụ nữ đã từng ly hôn sau khi gặp phải những sóng gió này, theo trực giác cô ấy sẽ ngã vào lòng người nào an toàn hơn, đáng tin cậy hơn. Không hẳn là Hy Hy không có tình cảm gì với tôi. Anh rời xa cô ấy, tôi chờ cô ấy. Hôm nay không được thì còn có ngày mai, cô ấy chỉ là một người phụ nữ, cô ấy cần một mái nhà có thể bảo vệ cô ấy. Nếu ở bên anh, cô ấy còn phải đối mặt với những ánh mắt khác thường của cha mẹ anh, bạn bè anh, ở bên tôi, ít nhất cô ấy sẽ không mệt như thế.” Nói xong, Phụ Minh Ý nhìn Mạnh Thời một hồi lâu, đẩy cửa xe loạng choạng bước đi.

Mạnh Thời nhìn theo Phụ Minh Ý, ánh mắt lộ rõ sát khí của một con thú. Dần dần, sát khí đó biến mất. Mạnh Thời ngửa đầu ra phía sau, đầu đập mạnh vào tựa ghế. Anh đập đầu mình hết lần này đến lần khác, anh phải làm gì đây mới có thể khiến cô mãi mãi có được nụ cười đó. Nỗi đau ập tới, anh há miệng, lồng ngực khó thở đến nỗi chỉ muốn nổ tung.

17. Chương 17: Tuyệt Vọng

Cho dù thế nào anh cũng không thể để Phùng Hy sa lầy vào đại họa này. Không có ai thực sự quan tâm đến hoàn cảnh của cô, không có ai tự đặt câu hỏi có phải cô bị oan hay không. Nghĩ đến đây, Mạnh Thời lại cảm thấy xót xa.

Mạnh Thời đã từng đến trại tạm giam, trước đây có người bạn bị bắt, anh mang tiền, đồ đạc đến. Lần này lại khác, người bị nhốt ở bên trong không phải là nghi phạm, mà là Phùng Hy. Chỉ cần nghĩ đến chuyện hai người phải gặp nhau ở nơi này, Mạnh Thời lại cảm thấy khó chịu. Anh đứng ngoài cửa ngăn ngừa một lát, nói với ông Đặng: “Quay về thôi.”

Đến khi đi được nửa đường, anh lại muốn vào thăm Phùng Hy. Do dự một hồi, ông Đặng có phần sốt ruột, khẽ nói: “Không gặp nữa à? Phải nhờ bao mối quan hệ mới được vào đó!”

Không biết lúc hỏi cung Phùng Hy đã làm gì khiến họ bức. Giọng viên công an phòng trinh sát rất rắn, nói thái độ của Phùng Hy cực kỳ tồi, không chịu hợp tác. Hiện giờ chỉ là giai đoạn điều tra vụ án, luật sư chưa thể bảo đảm cho cô ra, và cũng không được phép gặp bất cứ ai. Mạnh Thời nhờ bạn tìm được đồn phó đồn công an, mới miễn cưỡng cho phép anh mang tiền và đồ đạc vào cho Phùng Hy.

Mạnh Thời mặt nặng như chì, nghĩ một lát, nói: “Mang thịt thỏ rút xương vào, tôi không vào nữa, bác hỏi thăm tình hình hộ tôi.”

Một lát sau, ông Đặng đi ra, vỗ vào vai Mạnh Thời nói: “Yên tâm đi, mọi người nể mặt cậu Mạnh, không ai dám gây khó dễ cho cô ấy đâu. Tôi đã nói rồi, người trong phòng cô ấy không dám động đến cô ấy đâu.”

Mạnh Thời có phần thở phào được phần nào. Một người bạn của anh là tay anh chị, một anh chàng rất đầu gấu, vào trong đó có một tuần, ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng hốt và sợ hãi. Anh cũng sợ, sợ cô bị bắt nạt.

Mạnh Thời và ông Đặng ngồi xổm ngoài phòng tạm giam hút thuốc, Mạnh Thời cứ có cảm giác rằng, được gần Phùng Hy thêm một chút cũng yên tâm hơn, nhưng ông Đặng lại nói: “Chú ngồi đây cả đêm cũng chẳng giải quyết được vấn đề gì đâu. Nghĩ cách gì đi. Chuyện này có thể là lớn cũng có thể là nhỏ, tự nhiên lại rơi xuống đầu cô ấy, cô ấy cũng không biết nói thế nào cho rõ. Quan trọng là việc Giang Thị đưa ra chứng cứ thôi. Hay là, chú về nhà xem sao?”

“Tôi biết.” Mạnh Thời dụi tắt mẩu thuốc lá, lòng nặng trĩu nói: “Họ đang đợi tôi cúi đầu đây. Chẳng qua là Giang Du San muốn chơi một vở cho bộ tức, cô ta cũng chẳng có tâm trạng nào để lấy em nữa đâu. Em chỉ thấy Hy Hy vô tội quá, tức điều này mà thôi. Đi thôi, em sẽ về nhà. Đại trưởng phu vừa phải biết nhẫn nại vừa phải biết chờ thời cơ xông lên, Hàn Tín còn có thể chịu được nổi sỉ nhục chui qua háng, tôi đã là cái gì”.

Lần đầu tiên trong đời, Mạnh Thời cảm nhận được âm thanh trống rỗng khi lắc vòng chuông đồng bên ngoài cửa nhà Gianh, âm thanh vượt qua thời gian không gian đó đã đưa anh trở lại thời cổ đại xa xưa. Bao nhiêu đôi trai gái yêu nhau phải cách trở vì bức tường ngăn cách lớn, phải phục tùng trước sự lộng quyền của cha mẹ.

Anh đứng thần thờ chờ chú Tần ra mở cửa, trong đầu mãi suy nghĩ, không biết đang nghĩ đến tận đâu đâu.

“Thiếu gia, cậu về đúng lúc quá, lão gia và phu nhân đang ăn tối trong đình mát.” Chú Tần nhìn thấy anh, trong lòng đã hiểu.

“Chú đừng gọi cháu là thiếu gia.” Sau khi thốt ra câu này, Mạnh Thời sải bước về phía sân sau.

Chú Tần cau mày, quay người đóng cửa, thở dài một tiếng.

Mạnh Thời bước đi như bay, mặt trời đã xuống núi, ánh sáng mờ ảo chiếu xuống sân rất đẹp. Cửa ngoài đình mở, cha mẹ tôn trọng nhau như khách, vừa ăn vừa nói chuyện rất thân mật. Mạnh Thời nhớ đến Phùng Hy trong trại giam, tim đau nhói.

Mẹ Mạnh Thời lộ rõ vẻ vui mừng, đứng dậy nói: “Thời về rồi hả con, để mẹ đi lấy thêm bộ bát đĩa nữa!”

Mạnh Thời đứng yên một chỗ, nhìn theo dáng mẹ bước nhanh về phía bếp, bóng mà mắt hút sau cây hoa quế. Anh nhìn cha cười: “Cha giải quyết được việc này không? Cha bắt con làm việc gì cũng được bắt con ngày mai cầu hôn với Giang Du San cũng được. Con đầu hàng!”

Mạnh Thụy Thành cau mày, nói: “Ngồi xuống ăn cơm, nói linh tinh chẳng ra đầu ra cuối gì vậy!”

Mạnh Thời yên lặng ngồi xuống, thấy mẹ cầm bát dưa đến, anh đón lấy, chỉ ăn mà không noing gì, ăn được hai miếng đã không muốn ăn nữa. Mạnh Thời thực sự không thể nuốt được nữa, anh đặt bát dưa xuống nói: “Cô ấy ở trong trại giam, con không nuốt nổi.”

Mạnh Thụy Thành chậm rãi nói: “Xem xem, đã vào trại giam rồi đấy!”

Thái độ của ông khiến Mạnh Thời không thể nhịn được nữa. Mạnh Thời cười khẩy nói: “Không phải cha mẹ đều mong cô ấy ngồi tù đó sao? Cha được thỏa nguyện rồi nhé!”

Mạnh Thụy Thành buông dưa xuống, nghiêm giọng quát: “Con nói lăng nhăng gì vậy! Thế nào là cha mẹ mong cô ấy ngồi tù? Con ngớ ngẩn à?”

Không nhìn thấy con trai nổi tính bướng cái lại như trước kia, Mạnh Thụy Thành có phần hơi bất ngờ. Mạnh Thời nói xong lại thấy hối hận, tay cầm chén rượu cố kìm chế.

Mạnh Thụy Thành nhìn thấy Mạnh Thời cố chịu nhịn, nghĩ đến cậu con trai từ trước đến nay trời không sợ, đất không sợ, thấy con trai bị ép đến mức này, lại có phần thương. Ông dịu giọng: “Đã gặp Phụ Minh Ý chưa?”

Ông không nhắc đến Phụ Minh Ý còn đỡ, vừa nhắc đến liền như động vào dây thần kinh của Mạnh Thời, khiến anh lập tức nổi khùng. Anh đập mạnh chén rượu xuống đất, vỡ tan tành. Mạnh Thời đã tỉnh táo rồi, anh nhìn cha, ánh mắt hoàn toàn lạ lẫm. “Con biết. Cha đã hứa đem lại cái lợi gì đó cho Phụ Minh Ý để anh ta và cha cấu kết với nhau làm những việc xấu xa!”

“Thời con!” Mẹ Mạnh Thời nghe thấy câu đó lòng thất lại. Tại sao Mạnh Thời có thể nói cha mình như vậy?

Mạnh Thụy Thành tức sôi máu lên, hằm hằm đập bàn quát: “Đồ mất dạy! Nuôi mày bao nhiêu năm toi công! Chú Tàn đâu!”

Mạnh Thời đứng dậy, sắc mặt sa sầm, các nét trên mặt đánh lại như đá, “Chẳng qua là con yêu một cô gái đã từng ly hôn, cô ấy đã làm điều gì sai? Con có gì là sai? Cha còn định gọi chú Tàn đến xử lý con như ngày xưa? Không đánh được con cũng phải đánh! Đánh chết con coi như cha chưa từng đẻ ra con! Đánh chết con con cũng phải lấy cô ấy!”

Mặt Mạnh Thụy Thành đỏ rực, tay run run chỉ vào Mạnh Thời một hồi lâu không nói được lời nào. Mẹ Mạnh Thời sợ đến mức không biết làm gì, nhìn con trai rồi lại nhìn sang chồng, luống cuống không biết nên khuyên ai trước.

Chú Tàn lặng lẽ đến bên sau lưng Mạnh Thời, lạnh lùng nói: “Thời ạ, cháu đã làm cho cha cháu thực sự đau lòng! Tại sao cháu không hỏi cho ra lẽ lại quát tháo cha mẹ như vậy?”

Đôi mắt Mạnh Thời đã hằn lên những tia máu đỏ. Anh trợn mắt nhìn chú Tàn, cổ họng nghẹn lại, giọng lạc đi: “Cha mẹ đều coi trọng thể diện, thể diện nhà họ Mạnh! Cha mẹ có bao giờ nghĩ đến con không? Nghĩ đến cô ấy không? Cô ấy đã từng ly hôn, nhưng cô ấy là một người phụ nữ tuyệt vời biết bao. Cha mẹ có biết cô ấy đang ở đâu không? Ở trại tạm giam! Cái nơi với bao đầu bò đầu bướu đó! Phụ Minh Ý, nhà họ Giang, và cả cha mẹ nữa, tất cả đều mong cô ấy ngồi tù đúng không? Cha mẹ bảo con phải nói năng cẩn thận, đúng không? Cô ấy là người yêu của con, cha mẹ bảo con phải nói năng tử tế như thế nào? Cha mẹ đã bao giờ nghĩ cho con chưa? Có biết con khổ sở đến mức nào không? Không phải vì cô ấy không tốt, không phải vì cô ấy ăn tiền phần trăm tham ô, mà chỉ vì cô ấy yêu con mà thôi!”

Trong mắt có một chút gì nóng hổi trào ra, Mạnh Thời quay phắt đầu lại. Anh quay lưng vào cha mẹ bình tĩnh nói: “Con không năn nỉ cầu xin cha mẹ nữa, con đến nhà họ Giang. Nếu như nhà họ Giang dám vu oan giá họa cho cô ấy, con sẽ hủy đời Giang Du San để đền cho cô ấy!”

Bóng cây hoa quế im lìm trong màn đêm, những đường nét hoa văn trang trí trên mái ngói như những con thú nhỏ màu đen, trầm mặc trong biển nước màu xanh thẫm. Mạnh Thời bước nhanh về phía trước, hương thơm thoang thoảng của hoa lan, bóng hoa súng lướt qua, những lời thầm thì thoảng đâu đây, tất cả đều khiến anh đau đớn. Lần đầu tiên anh cảm thấy, chốn này không còn là mái nhà ấm áp nữa.

Anh bước đi rất nhanh, phía sau có tiếng gió thổi tới. Theo phản xạ, Mạnh Thời quay người né tránh. Người ra tay là chú Tần. Ông xuất chiêu như gió, động tác nhanh như chú thỏ đang chạy trốn, miệng nói: “Thời à, cháu bình tĩnh đã nào!”

Mạnh Thời vẫn đang rất bực trong lòng, cũng không nói gì, hằm hằm đánh trả.

“Đủ rồi! Để cho nó đi!”, Mạnh Thụy Thành quát lớn. Chú Tần liền dừng tay, nhìn Mạnh Thời phi ra ngoài không thèm ngoảnh đầu lại.

Ông quay người lại thở dài: “Lão gia!”

Mạnh Thụy Thành nhìn đám thức ăn bày đầy trên bàn, ném đĩa xuống, quát: “Đồ nghiệt súc! Làm ta tức chết đi được! Gọi An Tử Hảo và Vũ San đến gặp tôi!”

Chú Tần cúi đầu, ánh mắt cười cười: “Họ đã đến rồi, đang ở khách sạn, tôi sẽ cho người gọi họ đến”.

Lúc này mẹ Mạnh Thời mới lên tiếng: “Thời nó...”

“Để cho nó đi mà làm gì! Giang Duy Hán không rửa được mối hận này không hết tức!” Mạnh Thụy Thành tức đến nổi thở hổn hển, tay chấp sau lưng đi vào thư phòng.

Mạnh Thời giận dữ, lái xe đến cổng nhà họ Giang liền bình tĩnh trở lại. Anh nhìn lên vầng trăng khuyết trên bầu trời thăm nghĩ, anh không thể giải quyết công việc theo suy nghĩ chủ quan, quá trớn của mình.

Về đến phòng, nhìn thấy đầy rẫy những cây xanh anh lại nhớ đến Phùng Hy. Mạnh Thời đi tắm, lặng lẽ ngồi trước bàn làm việc, nói những chi tiết đã biết thành một sơ đồ hoàn chỉnh.

Phụ Minh Ý và nhà họ Giang cấu kết giăng bẫy định đá Vương Thiết. Vương Thiết lấy mối quan hệ của Phụ Minh Ý và Phùng Hy để gây chuyện. Cha Mạnh Thời chụp ảnh Phùng Hy, đồng thời giữa ông và Phụ Minh Ý vẫn còn có sự trao đổi. Sau khi vụ án được lập hồ sơ, rất có khả năng nhà họ Giang sẽ ngã theo Vương Thiết thừa thế vu oan cho Phùng Hy.

Biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề là công ty Phùng Hy xin rút vụ án này. Báo án giả tội có thể nặng có thể nhẹ, làm ảnh hưởng đến công an, có thể bị khởi tố vì tội phỉ báng, cũng có thể làm cho qua chuyện. Phụ Minh Ý đã nói rõ rồi, anh ta không có quyền xin rút vụ án này. Cho dù không xa được Phùng Hy, anh ta cũng sẽ không cúi đầu trước Vương Thiết để tổng công ty rút vụ án này.

Vụ án không được bãi bỏ, trọng điểm điều tra sẽ rơi vào việc tập đoàn Giang Thị thu thập chứng cứ.

Nhà họ Giang phủ nhận, sẽ không có chứng cứ. Nếu thật sự là nhà họ Giang đưa ra một người để chịu tội thay, Phùng Hy sẽ không thể cãi được. Cái bẫy được giăng ra từ lâu, chắc chắn chứng cứ đổ tội cho Phùng Hy cũng đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Đây là một cuộc quyết đấu.

Cuộc quyết đấu giữa Vương Thiết và Phụ Minh Ý. Cuộc quyết đấu giữa Phụ Minh Ý và anh. Nhà họ Giang, từ đầu đến cuối là người xem hồ đấu. Vật hy sinh là Hy Hy của anh.

Mạnh Thời nhìn sơ đồ quan hệ này, điều duy nhất anh chưa thể hiểu là giữa cha anh và Phụ Minh Ý đã ký kết hiệp định gì. Sau khi dùng ảnh để đe dọa Điền Đại Vĩ, ông không dám chêm thêm nữa câu nào nữa về Phùng Hy, hay là đang chuẩn bị đợi một ngày nào đó sẽ sỉ nhục cô? Ông đã hứa đem lại cái lợi gì cho Phụ Minh Ý?

Cho dù thế nào, ngày mai, anh nhất định phải đến nhà họ Giang.

Mạnh Thời nhớ lại buổi tối đưa Giang Du San về nhà, thái độ của cô chuyển biến đột ngột, cười hỏi anh bao giờ đến nhà uống trà, tiện thể xem ấm trà mà cha cô mới mua. Liệu có phải từ hôm đó, lưới đã được tung ra rồi sao?

Anh bình tĩnh lên giường, cố gắng không để mình suy nghĩ lung tung, ra lệnh ình đi vào giấc ngủ.

Đây là ngày thứ hai Phùng Hy bị triệu tập đến để bắt tạm giam, cô bị đưa ra khỏi trại tạm giam. Xe ô tô không đến đồn công an, mà chở thẳng cô đến khu cô ở.

“Xuống xe!”

“Có lệnh khám xét không? Nếu không có tôi sẽ không hợp tác với các anh đâu.”

Hai viên công an vừa tức vừa buồn cười, nói: “Phùng Hy, cô nên nhớ rằng, thái độ hiện nay của cô không có lợi cho cô.”

“Hôm nay đã là ngày thứ hai rồi, qua ngày mai nếu các anh vẫn còn bắt giam tôi, thì có thể tính tiền công lao động cho tôi được rồi.”

Viên công an đưa cô đến đẩy cô một cái, nói: “Tôi biết là có người che cho cô, nhưng che được không lâu nữa đâu. Đi thôi, chúng tôi đã có lệnh khám xét rồi.”

Mở cửa ra, cô đứng ngoài cửa. Trong nhà đã thu dọn khá gọn gàng, sách trên giá sách, một số đồ vật đã được đóng gói đặt dưới đất. Xem xong lệnh khám xét, cô hất hất hàm, nói: “Khám đi, xem các anh có tìm được đồ vật gì mà các anh cảm thấy có hứng thú không?”

Một viên công an nhìn cô, viên công an còn lại mở chiếc túi dưới đất ra, một lát đã tìm được một hộp trà. Phùng Hy cau mày lại, dường như cái mà viên cảnh sát tìm chính là hộp trà này. Cô nhớ ra đây là hộp trà do Giang Du San tặng, lòng cảm thấy nặng trĩu. Cô đã từng mở hộp trà ra xem, bên trong chỉ có một gói trà, không có gì hết.

“Có phải do Giang Du San tặng không?”

Cô trả lời theo bản năng: “Phải!”

“Bên trong có cái gì?”

“Trà thôi!”

Viên công an bảo cô chỉ vào hộp trà rồi chụp ảnh. Rồi mở bọc trà đó ra trước mắt cô, để lộ ra hai xấp USD ở giữa. “Đây là cái gì?”

“Tôi không biết. Tôi thật sự không biết.” Đầu Phùng Hy như tê dại, giọng cũng hét to hơn.

Viên công an còn lại không hề khách khí bắt cô chỉ vào xấp USD và hộp trà rồi lại chụp hoặc, cười gằn mỉa mai: “Đây là vật chứng! Hiện giờ thì biết rồi chứ.”

Phùng Hy thẫn thờ nhìn họ đóng gói hộp trà và xấp USD đó lại, lời tay cô đi ra. Lại quay về phòng hỏi cung, cô không nói câu nào. Tối nay, cảnh sát không đưa cô về phòng tạm giam mà hỏi cô cả buổi tối. Mặc cho cảnh sát hỏi thế nào, cô cũng không trả lời, trong mắt chỉ toát lên vẻ đối địch và phẫn nộ. Cô gần như tuyệt vọng nghĩ, tại sao mình lại sơ ý đến vậy.

Cái bấy đã gài từ lâu, không phải cô muốn tránh là tránh được. Cả buổi tối, đầu óc cô bắt đầu rơi vào trạng thái suy nghĩ liên miên. Phùng Hy ngẫm lại quá trình quen Giang Du San, toàn bộ quá trình ký hợp đồng với tập đoàn Giang Thị. Vô số câu hỏi hiện lên trong đầu cô – Phụ Minh Ý bỏ mặc không quan tâm, Vương Thiết đưa cô đến gặp Giang Thị sau đó chuẩn bị bảng báo giá của nhà cung cấp, sau khi ký hợp đồng xong Giang Du San vội vàng mời cô đi uống cà phê, cha mẹ nhìn thấy những tấm ảnh chụp cô và Phụ Minh Ý, gia thế nhà Mạnh Thời, sự hài lòng của cha mẹ anh về Giang Du San.

“Nói đi, hai mươi nghìn USD này đã giao cho cô như thế nào?”

“Tôi không biết. Tôi không biết bên trong đó có USD!” Phùng Hy hét lớn, nước mắt trào ra.

Cô nhớ đến hôm hỏi Mạnh Thời ở núi Gác Bút, họ sẽ rất khó khăn ư? Mạnh Thời trả lời cô có thể, anh nói chỉ cần anh yêu cô là được rồi. Không phải như vậy, nước mắt Phùng Hy rơi như mưa. Cho dù yêu cô đến đâu, anh cũng không cứu nổi cô; anh nhờ người chăm sóc cô, nhưng cũng không có cách nào để trả lại sự trong sạch cho cô. Trước khi xảy ra sự việc cung cấp hàng cho Cừ Giang, nhà họ Giang đã hạ quyết tâm tính sổ cô rồi.

Sườn dốc thoải thoải thảm cỏ xanh, con đường nhỏ trải đá trắng, nước chảy trong khe khúc khuỷu. Khu nhà của họ Giang nằm trong quần thể biệt thự hoàn toàn mang phong cách Trung Quốc. Từ xa nhìn lại, một dãy tường trắng mái hiên đen tạo nên bức tranh của quê hương sông nước Giang Nam.

Phía trong cửa sắt uốn hoa la còn đường sâu hun hút. Ở giữa có một hồ nước trồng một nửa là hoa sen, đã có nụ hoa cao tầm một mét, cá chép vân hoa đã được nuôi béo, trên sống lưng dài nửa thước vằn lên những gợn nước nhỏ.

Lúc công an đưa Phùng Hy về nhà tìm hộp trà, Mạnh Thời đã đến nhà họ Giang.

Giang Duy Hán cắt tỉa cây cảnh ở sân sau, nghe thấy tiếng bước chân, cũng không quay đầu lại nói: “Thời đến rồi hả? Cậu nhìn xem ấm trà tôi mới mua trên bàn.”

Mạnh Thời cười nói: “Bác rất có con mắt mà, nhìn bề ngoài ấm trà này trông đẹp đấy. Để cháu xem nào.”

Chiếc ấm bày trên bàn giống như một khúc gỗ khô, màu đỏ thẫm, bề mặt trơn nhẵn. Mạnh Thời mở nắp ra, ngửi hương trà trong đó, cầm trong tay từ từ cảm nhận, một hồi lâu mới cười nói: “Phỏng theo ấm trà Mai Đoan của Trần Vĩnh Liễu đời nhà Thanh, tay nghề rất tốt, chiếc ấm này ít nhất cũng có hai, ba mươi năm lịch sử, được coi là đồ quý rồi.”

Giang Duy Hán đứng thẳng lưng, đặt chiếc kéo trong tay xuống cười khà khà bước đến. Mạnh Thời rót ra hai chén trà, đưa một chén cho ông, còn mình thì bưng một chén lên nhấp thử, mặt mày rạng rỡ khen: “Loại trà này đúng là hạng cực ngon, trà ngon!”

Giang Duy Hán đắc ý nói: “Trà Long Tĩnh trên núi Sư Phong bác đầu giá được trong buổi đầu giá năm nay đấy. Nếu cậu Thời thích, bác sẽ tặng cậu một hai lạng.”

Mạnh Thời từ chối e rằng phạm tội bất kính, nói: “Hôm nào gặp ấm trà đẹp, cháu sẽ tặng bác để làm quà cảm ơn. Lần nào bác cũng tặng cháu trà ngon, khiến kẻ bề dưới như cháu ngại quá.”

Giang Duy Hán quý nhất là phong cách không kiêu căng không hấp tấp của Mạnh Thời. Ông ngồi thưởng thức trà, ánh mắt lộ rõ vẻ tinh nhanh, “Bao nhiêu năm nay, ta đều coi cháu như con trai. Cũng như cha mẹ cháu, ta rất mong cháu và Giang Du San có một kết quả tốt. Tuy nhiên, Thời này, cháu đừng nói bác bệnh Giang Du San nhé, nó thực sự tốt với cháu. Hôm nay cháu đến đây bác biết ý định của cháu, nhưng việc công việc tư bác đã giao cho Du San rồi, cháu đi tìm nó đi. Việc của thanh niên, tự giải quyết với nhau nhé.”

Ông đã bịt mồm Mạnh Thời, đá quả bóng sang cho con gái. Giang Duy Hán suy trước tính sau nghĩ, con gái có thể nổi tính bướng, cáu giận, người cuối cùng thu dọn chiến trường vẫn chỉ có thể là ông.

Mạnh Thời liền cười: “Hôm nay cháu đến đây là vì nghe Tiểu Giang nói bác mua được ấm trà mới, cháu đến đây xem. Không phải vụ án đã được lập hồ sơ rồi đó sao? Đi theo quy trình của luật pháp là được rồi.”

Đột nhiên anh không sốt ruột nữa. Phụ Minh Ý đang chờ Phùng Hy ngồi tù, anh cũng muốn xem xem, xem xem có thật là có thể để một người hoàn toàn trong sạch vào tù không. Cho dù có thể, anh cũng sẽ đợi được.

Phía sau có tiếng cười khê: “Chúng cứ Vương Thiết đã giao cho cơ quan công an rồi, phía công an đang đợi em đi phối hợp điều tra! Anh Thời đến đúng lúc quá.”

Mạnh Thời quay đầu lại, Giang Du San đang đứng ở ban công trên tầng hai nhìn từ trên xuống. Trên gương mặt xinh đẹp lộ rõ vẻ bồn chồn và châm biếm, giống như nói phán đoán của Mạnh Thời sai rồi.

“Ồ, không thấy động tĩnh gì, tưởng là em không có ở nhà cơ”. Mạnh Thời cố gắng mỉm cười, ngẫm nghĩ từng từ từng chữ trong câu nói của Giang Du San.

Anh hiểu phẩm chất đạo đức của Phùng Hy, nhưng không thể hiểu Giang Du San muốn nói gì trong câu đó. Cô ta nắm được chứng cứ gì mà hùng hổ như vậy?

Giang Duy Hán cười nói: “Đi đi, nói chuyện với Du San xem sao. Hôm qua người của bên công an đã đến rồi, không tìm thấy nó. Nó đang định đi đó.”

Hôm qua không tìm thấy cô ta, là vì cô ta đợi anh hôm nay tìm đến! Mạnh Thời đã hiểu ra vấn đề, đứng dậy lịch sự nói: “Cháu xin phép bác, hôm khác cháu sẽ uống trà cùng bác sau.”

Bước vào phòng, Mạnh Thời đứng dưới tầng một do dự một lát nhưng vẫn đi lên tầng. Từ trước đến nay bước chân của anh chỉ dừng lại ở hoa viên và phòng khách nhà họ Giang, anh chưa bao giờ lên tầng hai.

Tầng hai là thế giới của Giang Du San.

Phòng khách nhỏ ở tầng hai không có người. Cửa bên đang mở, Giang Du San ngồi trong phòng mình. Tivi gắn trên tường trong phòng khách đang bật một đoạn video, quay cảnh Giang Du San và Phùng Hy ở quán cà phê, không có tiếng, chỉ có hình ảnh. Anh nhìn thấy Phùng Hy cười rất tươi nhấc hộp trà lên, lòng nặng trĩu. Anh nhớ hôm đi chơi núi Gác Bút, trong tay Phùng Hy xách hộp trà này, sau đó về nhà thay quần áo.

“Có hay không?”, Giang Du San khoanh tay trước ngực, tựa người vào cửa nhìn anh cười.

“Bên trong là cái gì vậy?”

“Anh nghĩ là gì?”

Mạnh Thời cố gắng nhớ lại lúc chuyển nhà Phùng Hy có mang hộp trà này đến nhà anh hay không, nhưng anh không tài nào nhớ nổi.

“Chưa nhìn thấy bao giờ à? Người của công ty vừa gọi điện thoại cho em, nói tìm thấy hộp trà và hai mươi nghìn USD ở nhà Phùng Hy, công an đang tìm em để điều tra tình hình. Cô ấy đã mở ra xem, tưởng rằng bên trong chỉ có trà. Thật là đáng tiếc, cô ấy không phát hiện ra hai mươi nghìn USD trong đó. Tiếc thật, nếu cô ấy nói với anh, chắc chắn anh Thời sẽ tìm ra được hai mươi nghìn USD này.” Giang Du San nhìn chằm chằm vào Mạnh Thời chậm rãi nói.

Công ty Phùng Hy báo cáo vụ án với cơ quan công an, Giang Du San ý thức ngay được rằng cơ hội đã đến. Lúc quay những cảnh này, cô chỉ nghĩ quay để đẩy mà thôi, lúc đó cô hận Mạnh Thời, hiện giờ không cần phải dày công thiết kế, đã có người đến giúp cô rồi.

“Cho dù là Vương Thiết hay Phụ Minh Ý, Giang Thị chỉ quan tâm đến lợi ích của mình. Tự nhiên có cái lợi đến, Giang Thị sẽ không từ chối. Chỉ có điều, sự việc có những tiến triển rất thú vị, Giang Thị được đóng vai trò chính. Cái này cộng với lời khai của Giang Thị, anh nghĩ rằng cô ta có cơ hội rửa tội ỉn hay không?”

Mạnh Thời nhìn chằm chằm vào tivi, nhớ tới hôm cùng Phùng Hy đi chơi núi Gác Bút, cô từng nói với anh rằng vừa gặp Giang Du San. Anh tận mắt nhìn thấy cô mở hộp trà ra xem, bên trong chỉ có một túi trà, anh còn bóc túi trà ra ngửi, khen trà ngon. Lúc đó Phùng Hy cười và nói rằng, để dành cho anh uống. Anh hận mình không ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề. Mạnh Thời ngẩng đầu lên nhìn Giang Du San nói: “Em có nghĩ rằng, nếu tìm một kẻ chịu tội thay, một ngày nào đó anh ta sẽ nói ra sự thật. Đến lúc đó, Giang Thị sẽ bị khởi tố về tội vu khống.”

Giang Du San cười giòn tan, “Không có người chịu tội thay nào cả. Chỉ có em. Không có ai là đáng tin cậy cả, chỉ có em là đáng tin cậy nhất. Người làm chứng sẽ là em, người cấu kết với cô ta đương nhiên cũng là em, đưa tiền cho cô ta cũng là vì bắt buộc, để giành được hợp đồng lớn này nên không còn cách nào khác, chỉ có thể đồng ý. Em có thể không cần lấy khoản tiền bồi thường một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ và hòa giải với công ty Phùng Hy. Còn cô ta thì sao, cô ta sẽ phải đối mặt với trách nhiệm hình sự.”

“Em cần gì?” Mạnh Thời hỏi thẳng. Anh không muốn tiếp tục bàn về vấn đề này nữa.

Giang Du San chậm rãi bước đến trước mặt anh, ánh mắt hằn học, “Em không cần gì cả, em chỉ cần cô ta ăn cơm tù mà thôi. Mạnh Thời, em quý anh, cảm thấy anh xứng với em, nhưng anh đã từ chối, anh từ chối hết lần này đến lần khác đã khiến em bị tổn thương. Nếu không vì nể mặt hai gia đình, chắc chắn anh không bao giờ chủ động đến nhà em. Hôm nay, tại sao anh lại đến? Chỉ vì cô ta đã vào trại giam rồi! Em không cần gì hết, em chỉ cần nhìn thấy anh khổ sở là được rồi.”

“Không còn sự linh động nào ư? Không có điều kiện để hoán đổi ư? Không có gì có thể khiến em động lòng ư?”, Mạnh Thời hỏi liên ba câu, ánh mắt nãy lửa.

Đây là kết cục tồi tệ nhất mà anh đã nghĩ đến. Cô ta không cần gì cả, chỉ cần Phùng Hy khổ sở, để anh nhìn Phùng Hy ngồi tù, để anh đành chịu bó tay.

“Có chứ, anh quỳ xuống cầu xin em, cúi chiếc đầu cao ngạo của anh xuống, đây chính là cái giá phải trả cho việc không trân trọng em!”

Mạnh Thời đứng dậy, nhìn chằm chằm vào mắt cô, vẻ mặt đờ đàng sát khí.

Giang Du San hơi lùi về phía sau, rồi lại ưỡn thẳng người. Đúng vậy, cô ta đã từng bị vẻ thần bí và gia thế nhà họ Mạnh mê hoặc, nhưng cô thích Mạnh Thời, thích khí phách cứng rắn và phong độ của anh. Không dưới một lần cô muốn giẫm anh xuống dưới gót chân, nhưng không dưới một lần cô phát hiện ra rằng, anh càng lạnh lùng với cô cô lại càng rung động trước anh.

Không phải là người đàn ông giỏi giang sẽ không thể thu hút cô, và người đàn ông này lại trao trái tim của mình ột người đàn bà mà cô cho rằng không bằng cô, lòng tự trọng của cô không thể cho phép. Cô biết rằng, đưa chín ép sẽ không thể ngọt, cô cũng đã từng nghĩ một cách lý trí rằng, cô không bao giờ tìm một người đàn ông không yêu cô làm chồng. Cho dù anh giỏi giang, cho dù cô yêu anh.

Nụ cười nhạt hiện lên trên đôi môi Mạnh Thời, anh khẽ cười nói: “Dưới đầu gối của đàn ông có vàng, nhưng cho dù ngàn vàng ngàn bạc cũng không thể bằng cô ấy. Cho em thỏa nguyện đây!”

Anh đã khom lưng quỳ xuống thật.

“Đừng.” Giang Du San vội lùi ra sau và hét lớn. Nước mắt lăn dài trên gò má, đôi môi tựa như cánh hoa run rẩy, mắt đi về chỗ hồng. Cô vừa khóc vừa hét lên: “Mạnh Thời, mặc anh làm gì cũng được! Em không muốn anh quỳ xuống năn nỉ anh, em cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho cô ta đâu.”

Giang Du San quay người chạy vào phòng và đóng sầm cửa phòng.

Mạnh Thời như mũi tên lao đến, cửa đã đóng kín. Anh đập cửa, gầm lên: “Cô còn muốn thế nào nữa? Muốn tôi lấy cô ư? Cô cần một cuộc hôn nhân như thế này ư?”

Bên trong vọng lên tiếng khóc nức của Giang Du San.

Giang Duy Hán xuất hiện trước cửa cầu thang, lặng lẽ nói: “Thời ạ, tại sao cháu lại không hiểu tấm lòng của Du San? Cháu có thể vì người đàn bà khác mà quỳ xuống, tại sao cháu lại không thể dành chút tình thương nào cho Du San? Du San hiểu thẳng, ra sức tốt với cháu, nghĩ rằng đến một ngày nào đó sẽ làm cháu cảm động, ta kẻ làm cha cũng không ngăn được nó. Sự việc lần này cho dù Du San không đúng, ta cũng chỉ biết giúp nó. Sự việc đã đến nước này, cháu về đi.”

Trong đầu Mạnh Thời lại hiện lên hình bóng Phùng Hy, anh không thể đi. Anh đứng như trời trồng một hồi lâu mới nói: “Không phải như vậy, không phải cháu không thích cô ấy, cháu quá cứng đầu, tâm lý phản nghịch quá mạnh mẽ. Luôn nghĩ rằng những gì cha mẹ sắp đặt đều chỉ vì quan tâm đến thể diện của nhà họ Mạnh, điều này khiến cháu cảm thấy rất buồn cười. Phùng Hy là cô gái đã từng ly hôn, cháu tìm cô ấy cũng chỉ vì muốn cho cha mẹ cháu mất mặt, nhưng xảy ra chuyện như thế này, cháu cũng không thể nào làm ngơ, nếu không lương tâm của cháu không được yên! Cháu về đây!”

Cửa bất ngờ mở ra, Giang Du San vẫn chưa lau hết nước mắt, hai mắt sáng lên: “Vừa nãy anh nói gì cơ? Có thật là vì muốn đối kháng với cha mẹ anh nên anh mới tìm cô ta đúng không?”

Mạnh Thời nghiêng răng, thừa nhận: “Đúng!”

“Không phải! Vì anh muốn cứu cô ta!” Giang Du San cười khẩy, mặt đầy vẻ căm hận, “Anh không hề yêu em!”

“Đúng vậy, anh không yêu em. Bởi vì mọi sự sắp đặt của gia đình đã khiến anh không hài lòng, em quá chủ động, quá nhiệt tình, khiến anh càng không dám gần.” Mạnh Thời nhìn thẳng vào mắt cô, anh cảm thấy bị ai inh. “Nhưng anh cảm động. Mỗi lá thư email của em anh đều đọc. Đàn ông không phải như em nghĩ đâu, quá chủ động, quá mạnh bạo chỉ khiến anh càng lánh xa.”

Mạnh Thời cười, nói: “Sự việc đã đến nước này, anh sẽ tìm luật sư tốt nhất cho cô ấy. Cô ấy phải ngồi nhà đá cũng không sao cả, anh sẽ chăm sóc cô ấy suốt đời. Anh cũng không trách em, xin lỗi, nói nói lại lại ra

thế này.”

Anh nhún nhún vai, quay người đi ra.

Giang Duy Hán cũng có phần chán chường, ông hiểu những lời Mạnh Thời nói. Thông thường những người đàn ông có thể mạnh, có điều kiện như Mạnh Thời thích được nắm quyền chủ động trong tay mình hơn.

Mạnh Thời lặng lẽ bỏ đi, tiếng bước chân trên cầu thang xa dần, trái tim Giang Du San dần dần trống vắng. Mạnh Thời sẽ biến mất hoàn toàn khỏi cuộc sống của cô.

Lần đầu tiên gặp Mạnh Thời, anh mặc một chiếc áo kiểu Tàu màu đen đi giày vải ngồi dưới cây hoa quế đọc sách, nụ cười thấm đẫm hương hoa quế. Ăn cơm xong, cô bèn lên đứng sau lưng anh, đi bộ dọc hành lang dài bên sông Lan Khê, đi đến chỗ không có bóng người nào Mạnh Thời mới cất lời. Giang Du San mãi mãi không thể nào quên vẻ mặt của Mạnh Thời lúc đó, ánh mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng, ngạo mạn. Cô không thể chịu nổi khi anh nói không hề tỏ ra quan tâm đến cô, tiếp sau đó là quá trình theo đuổi Mạnh Thời miệt mài. Cô đã từng được chứng kiến vẻ đàn ông của Mạnh Thời khi anh luyện võ với chú Tần, cũng đã từng được nhìn thấy vẻ bốc lửa khi anh đua xe, tất cả những hình ảnh này đều khiến cô lưu luyến anh. Giang Du San nhìn thấy cha cô lắc đầu với cô ra hiệu đi thôi, bất chấp tất cả, cô đã vụt qua chỗ cha mình đứng và chạy xuống cầu thang.

Nụ sen màu hồng nhạt vươn thẳng dưới hồ, lá xanh như chiếc quạt tròn. Đuổi đến chỗ Mạnh Thời, Giang Du San liền đứng sau lưng ôm chặt eo anh, khóc nức nở.

Nước mắt ướt đầm lưng anh, nhưng trái tim anh lại lạnh lùng. Anh không quay đầu lại, chỉ nhìn hồ sen thất thần.

“Anh Thời, em không ra gì cả, em thực sự không biết anh ghét những cô gái mạnh bạo. Em thích anh, em thực sự thích anh! Từ sau mọi việc em đều nghe lời anh, nghe lời anh có được không?”

Giang Du San nói trong tiếng nấc. Cô ôm chặt eo Mạnh Thời không chịu buông tay ra, cô nhận thua. Cho dù hiện giờ anh không yêu cô, nhưng cô vẫn muốn có được anh.

“Anh không yêu em. Tội gì em phải như vậy?”, Mạnh Thời khẽ thở dài.

Trái tim anh đã gắn chặt trên cơ thể Phùng Hy rồi, tình thương dành cho cô, sự khâm phục anh dành cho cô. Vì cô mà việc gì anh cũng có thể làm. Anh không muốn cô phải chịu đựng một chút ảm ức, một chút tổn thương nào. Tất cả đều là vì cô. Anh tưởng rằng có thể đem lại niềm vui, niềm hạnh phúc cho cô, hóa ra không phải là như vậy.

“Du San, bỏ tay ra!”, Giang Duy Hán quát lớn phía sau.

Giang Du San hét lên: “Con không!”

Mạnh Thời quay đầu lại, cười với vẻ biết lỗi. Anh khẽ vuốt tóc Giang Du San, dỗ dành cô: “Đừng làm như vậy, Du San.”

Giang Du San ngẩng đầu lên, buồn bã nói: “Bao lâu nay, đây là lần đầu tiên anh không gọi em là Tiểu Giang nữa.”

Mạnh Thời cười đau khổ. Anh cảm thấy mình rất bi ối, bi ối đến mức nghĩ ra mọi cách để diễn kịch.

Giang Duy Hán nhìn con gái khóc, trong lòng đã quyết định, hạ giọng ra lệnh: “Du San, con về phòng đi, cha và cậu Thời sẽ nói chuyện. Vào đi!”

Giọng ông tỏ ra nghiêm khắc khác thường, Giang Du San buông tay ra, cắn môi, quay vào phòng khách với vẻ đầy lưu luyến.

Lúc đi qua chỗ Giang Duy Hán, cô nhìn cha bằng ánh mắt khẩn cầu. Ánh mắt này khiến Giang Duy Hán xót xa muôn phần. Cô lanh lợi xinh đẹp, học hành cố gắng, không như con của một số gia đình giàu có không hiểu biết, không có chí tiến thủ. Sau khi tốt nghiệp đại học không lâu đã tiếp nhận tất cả mọi sự vụ của công ty, doanh thu của tập đoàn Giang Thị liên tục tăng cao, gần như cô không phải để ông phải lo lắng. Ông tưởng rằng cô con gái thông minh sắc sảo của mình cũng hiểu rằng, Mạnh Thời không yêu cô.

Nhưng ông đã lầm, cô con gái sa lầy vào cạm bẫy tình yêu đã mất đi lý trí, hạ mình để giữ chân một người đàn ông không yêu cô.

Mạnh Thời nhìn hồ sen im lặng. Anh nhớ đến Phụ Minh Ý. Hiện giờ anh hoàn toàn có thể hiểu tâm trạng của Phụ Minh Ý năm xưa. Anh không quan tâm đến mình, nhưng anh quan tâm đến Phùng Hy. Cho dù thế nào anh cũng không thể để Phùng Hy sa lầy vào đại họa này. Không có ai thực sự quan tâm đến hoàn cảnh của cô, không có ai tự đặt câu hỏi có phải cô bị oan hay không. Nghĩ đến đây, Mạnh Thời lại cảm thấy xót xa.

Giang Duy Hán chấp tay sau lưng bước đến bên anh ngắm hoa sen, nói: “Thời này, người ta chỉ nhìn thấy vẻ đẹp của hoa sen khi nổi trên mặt nước, không nhìn thấy thân rễ của nó bám đầy bùn nhơ, giống như một người có hai bộ mặt. Cháu nhìn thấy mặt hiếu thắng, mạnh mẽ của Du San, nhưng cháu không nhìn thấy vẻ đáng yêu, trong sáng của nó. Mỗi lần nhìn thấy Du San cố gắng làm mọi chuyện để giành được tình cảm của cháu, trong lòng bác còn oán hận hơn cả nó. Bác hận cháu vì cháu không trân trọng nó. Trước khi chưa xảy ra chuyện này, bác đã dự định tính sổ Phùng Hy rồi. Hai mươi nghìn USD giấu trong hộp trà là sáng kiến của bác, quay phim cũng là do bác sắp đặt. Hiện giờ bác chỉ có một yêu cầu. Cháu lấy Du San, việc này sẽ chấm dứt ở đây.”

Hộp trà đã tìm thấy rồi, chỉ cần có lời khai làm chứng của Giang Thị, Phùng Hy sẽ không thể chối cãi. Trong đầu Mạnh Thời ra sức nghĩ cách đối phó, đây là cuộc chiến tranh tâm lý. Anh không thể để Giang Duy Hán nhìn thấy vẻ sót ruột của mình, đối phương đã không hề ngại ngần lật con bài ra cho anh xem, nhưng con bài của anh lại không thể lật ra.

Mạnh Thời bình tĩnh đáp: “Bác ạ, cùng lắm là cháu thấy rần rứt lương tâm, chỉ có thể nói một câu xin lỗi với Phùng Hy mà thôi. Cháu không yêu Du San, nếu cháu lấy cô ấy sẽ không có lợi cho cô ấy.”

Giang Duy Hán cười khà khà, “Thời ạ, Du San không phải là đối thủ của cháu. Trong trái tim cháu chỉ có cô Phùng Hy đó thôi. Không, cháu không phải biện bạch, cũng không cần phải nói với bác những câu như cần rút lương tâm. Bác là người từng trải, ít nhiều bác cũng hiểu được vài phần thật giả trong lời nói của cháu. Bác chỉ có một mình Du San, nói một cách thật lòng là bác mong nó tìm được một người chồng yêu thương nó và che chở cho nó. Cháu không yêu nó nhưng cháu cũng có thể che chở cho nó đến hết cuộc đời. Trong cơ thể cháu có dòng máu của nhà họ Mạnh, cháu không thoái thác được trách nhiệm này. Chính vì vậy, cho dù cháu không yêu nó, nhưng cháu cũng sẽ thương nó. Thực sự là nó rất yêu cháu. Bác muốn cháu lấy nó, hai nhà họ Mạnh họ Giang sẽ làm thông gia của nhau. Cháu có thể thỏa sức sắp xếp mọi việc cho cô bạn Phùng Hy của cháu. Hai mươi nghìn USD có thể gọi là tiền hối lộ, cũng có thể coi là lệ phí chia tay mà Giang Du San mời cô ấy rời xa cháu. Bao gồm cả khoản tiền bồi thường một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ, nhà họ Giang đều có thể không nhận.”

Nhà họ Giang không cần khoản tiền bồi thường này, làm chứng nói rằng Phùng Hy vô tội, rất có thành ý. Tuy nhiên, phải dùng cuộc hôn nhân của anh để trao đổi ư? Mạnh Thời quay đầu sang nhìn Giang Duy Hán: “Nếu sau khi mọi việc êm xuôi, cháu lại hối hận và nuốt lời thì sao?”

Giang Duy Hán như đã có chủ tâm từ lâu nói: “Bác muốn lấy hầm bí mật của nhà họ Mạnh làm đồ ăn hối cho Du San.”

Mạnh Thời hít một hơi thật sâu. Anh chưa bao giờ đi vào hầm bí mật của nhà họ Mạnh, có thật là Giang Duy Hán chỉ vì con gái hay không? Anh nhìn thấy vẻ tham lam trong mắt Giang Duy Hán và lập tức hiểu ra vấn đề. Mạnh Thời quay đầu nhìn lại, qua cửa kính, anh nhìn thấy Giang Du San đang ngồi trên cửa kính nhìn anh. Anh hạ giọng nói: “Rõ ràng là bác Giang cảm thấy tình cảm không tin cậy bằng tiền bạc, chỉ có điều giá đưa ra quá cao, khó mà thành được.”

“Đứng trên góc độ của một thương nhân mà nói, bàn chuyện làm ăn cần có sự mặc cả và lòng thành. Bác chỉ có một mình Giang Du San, Giang Du San về làm dâu nhà họ Mạnh tức là người của nhà họ Mạnh rồi. Hầm bí mật vẫn là hầm bí mật của nhà họ Mạnh.”

Giang Duy Hán không hề che giấu lòng tham của mình. Nhà họ Mạnh với trăm năm lịch sử, trong hầm bí mật có bao nhiêu món đồ quý, Giang Duy Hán rất quan tâm đến chuyện này.

Sự việc phát triển đến ngày hôm nay, người đặc ý nhất là Giang Duy Hán. Cho dù giải quyết thế nào, ông ta đều không bị thiệt.

Còn Mạnh Thời, anh thực sự không có lối thoát nữa.

“Chìa khóa hầm bí mật không nằm trong tay cháu. Cháu phải về nhà bàn với cha cháu đã, ông là chủ gia đình.” Mạnh Thời lịch sự cáo từ.

18. Chương 18: Phát Cuồng

Một mối tình rực rỡ hơn cả pháo hoa, nó nở rộ trên bầu trời đêm tối tăm nhất của cô và biến mất trên nền trời xanh thẳm của cô, không để lại dấu vết nào.

Bảng quảng cáo đèn neo của nhà hàng Hoàng Đô tỏa ra những chùm sáng sắc sỡ kỳ dị, giống như màn đêm mở ra đôi mắt lẳng lơ.

Mạnh Thời đỗ xe trước cửa, cười ném chìa khóa cho bảo vệ gác cổng nói: “Giám đốc Hoàng đã đến chưa?”

“Đến rồi ạ, đang nhắc đến cậu đó ạ.”

Anh bước nhanh lên cầu thang, khệnh khạng bước vào trong tiếng chào đồng loạt cậu Mạnh của mọi người. Đúng lúc vị giám đốc điều hành đứng ở cửa, nhìn thấy chiếc xe việt dã cải trang độc nhất vô nhị đó của anh bèn cười: “Tôi nói mà, làm sao cậu Mạnh lại có thể lái xe taxi được, làm tôi giật cả mình.”

Mạnh Thời nhìn anh ta nói: “Ông Trần, tôi lái chiếc Jetta đó, ông lái con xe này, chúng ta thử đua xem.”

Giám đốc Trần cười xun xoe: “Làm sao tôi dám đọ với cậu Mạnh được. Dưới bàn tay cậu, con Alto cũng có thể lái phong độ như con Audi, còn tôi chỉ có thể lái xe Benz thành xe Ben-ben thôi. Mời cậu đi lối này ạ!”

Anh ta đẩy cánh cửa của gian phòng riêng, cung kính nói: “Ông chủ, cậu Mạnh đã đến rồi ạ.”

“Cậu Thời, mau vào đây!” Một giọng nói sang sảng cất lên.

Trong phòng có hai người đàn ông đang ngồi, người chống hai tay lên tựa lưng của ghế sofa tầm ba mươi tuổi, trông rất điển trai, mang vẻ phong lưu của Tây Môn đại quan nhân. Vị còn lại tầm bốn mươi tuổi, mặc áo phông, quần âu, mỉm cười nhìn ra, mang đậm khí phách của đại ca Tổng Giang.

“Nếu mà không chịu đến thì tôi sẽ phạt rượu cậu đấy!” Tây Môn đại quan nhân hơi ngửa đầu, ra hiệu cho hai cô nhân viên phục vụ đi ra.

Mạnh Thời tay chấp sau lưng, mỉm cười bước vào, ngồi xuống bưng chén rượu lên, sau đó mới chào đại ca Tổng Giang, “Cục trưởng Lý đợi lâu rồi đúng không ạ?”

Cục trưởng Lý nghịch chén rượu trong tay, nhìn thẳng vào Mạnh Thời, cười nói: “Sông Lan Khê chỉ có một Nhà Gianh, một nhà họ Mạnh. Cậu Mạnh người giống như tên, nghe danh từ lâu!”

“Thôi đừng văn thơ nữa, Mạnh Thời là anh em của tôi, cục trưởng Lý là đại ca của tôi, đều không phải người ngoài. Nào, cạn chén!” Giám đốc Hoàng Dục của nhà hàng Hoàng Đô nhắc chén rượu lên.

Ba người cười uống nốt rượu, Mạnh Thời lấy ra một chiếc hộp nói: “Tôi mới có được lư hương hai tai, biết anh chỉ thích xem, không thích mua, cứ xem đi.”

Hoàng Dục nhìn Mạnh Thời nói: “Cậu không nói rõ ra tức là muốn thử tôi đúng không? Cục trưởng Lý nghiên cứu đồ sứ kỹ hơn tôi, lần này thì cậu gặp được chuyên gia rồi.”

Đưa mắt nhìn nhau, hai người đều hiểu ý cười. Mạnh Thời bê chiếc lư hương đặt lên tràng kỷ, để dưới ánh đèn. Thân lư hương tỏa ra ánh sáng dịu mắt của chất ngọc. Cục trưởng Lý dựa lưng ra phía sau, tay bưng chén rượu chậm rãi thưởng thức. Mạnh Thời không hề bắt ngờ khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc và thích thú hiện lên trong mắt Cục trưởng Lý.

“Tuyệt vời, đẹp thật! Lư hương này của đời nhà Minh ư?”

“Ha ha, sứ đời Nam Tống đấy. Cha tôi đã từng giám định, đồ quý dân gian đấy, nếu đem đi đấu giá, giá khởi điểm là ba trăm nghìn tệ!”

Nghe thấy mức giá này, cục trưởng Lý hít một hơi thật sâu, lư luyến thu ánh mắt lại.

Hoàng Dục thì dịch người lên phía trước, thận trọng cầm lư hương lên xem một lượt, nói về không tin: “Còn giá trị hơn cả lượng vàng cùng thể tích ấy nhỉ. Chắc chắn, Mạnh Thời, cậu kiểm đâu ra vậy.”

“Tôi mua đấy, trúng được quả lớn, giá mua cũng rẻ thôi. Cục trưởng Lý là đại ca của anh, đương nhiên cũng là đại ca của tôi rồi. Đây là lần gặp gỡ đầu tiên, gì thì cũng phải có quà gặp mặt chứ, lư hương này tôi tặng cho đại ca đấy.” Mạnh Thời uể oải nói.

Cục trưởng Lý giật mình, khua tay liên hồi: “Món này quý hiếm quá, không được.”

Mạnh Thời đặt chén rượu xuống, đẩy lư hương ra trước mặt cục trưởng Lý, mỉm cười nói: “Nguồn gốc đằng hoàng, đại ca đừng từ chối, đây là chút lòng thành của tiểu đệ. Nhà họ Mạnh cái gì cũng thiếu, chỉ riêng những thứ đồ này không phải là ít.”

Cục trưởng Lý lại từ chối, mặt Mạnh Thời liền biến sắc. Anh cầm lư hương lên nói: “Đại ca không nhận, giữ nó lại chẳng để làm gì, đập đi cho xong!”

Anh đập mạnh xuống tràng kỷ thất. Lực đập rất mạnh, đến nỗi cục trưởng Lý phải ôm chặt lư hương và tay Mạnh Thời, người đứng không vững ngã nhào xuống ghế sofa. Cục trưởng Lý cười đau khổ: “Cậu Mạnh, cậu đừng làm kẻ phá gia trước mặt tôi được không? Được, tôi xin nhận!”

Cục trưởng Lý nhìn Hoàng Dục, lắc đầu, cười bất lực trách: “Cái cậu Mạnh này!” Tay đón lấy vỏ hộp, nhẹ nhàng đặt sang một bên.

Ba người uống rượu chuyện trò rất vui vẻ, đến khi đã ngà ngà say, Mạnh Thời mới khéo léo xin ý kiến về vụ án liên quan đến Phùng Hy. Nghe xong cục trưởng Lý trả lời với vẻ khó xử, chứng cứ đã rõ ràng, chỉ đợi lời khai của bên Giang Thị nữa thôi, trừ phi công ty Phùng Hy xin rút đơn kiện, lời khai của nhà họ Giang có lợi cho cô ấy, nếu không thì phiên hà đấy.

“Bất kể kết quả thế nào, tôi cũng không muốn cô ấy phải chịu khổ trong đó. Đại ca cũng đừng nghĩ ngợi gì nhiều, lư hương này là quà gặp mặt của tiểu đệ, không phải hối lộ đại ca đâu. Ha ha.” Mạnh Thời tinh ý nhận ra vẻ do dự trên mặt cục trưởng Lý, liền nói thêm để ông yên tâm, nhưng trong lòng lại vô cùng thất vọng. Không còn cách nào nữa, tìm đến cục trưởng Lý cũng không giải quyết được vấn đề gì, anh còn có thể làm gì nữa?

Có lư hương trị giá mấy trăm nghìn, chỉ cần làm một việc nhỏ như vậy. Trong lòng cục trưởng Lý cũng cảm thấy thoải mái hơn, nhẹ nhàng nói: “Đã là bạn gái cậu thì tôi phải quan tâm rồi, hơn nữa cô ấy lại là vô tội. Nhà họ Giang thâm độc thật, để tôi nói với cục trưởng cục thuế địa phương Trần xem sao, ông ấy thường đến Giang Thị uống trà.”

Đây là món quà ngoài dự tính, Mạnh Thời cười nói: “Thiện ý của đại ca tiểu đệ xin nhận, nếu cần nhất định tiểu đệ sẽ nhờ đại ca giúp.”

Nhìn thấy xe của cục trưởng Lý rời nhà hàng, Hoàng Dục mới khoác vai Mạnh Thời nói: “Thời này, liệu có quý giá quá không? Cậu không xót tôi cũng thấy xót, thà để tôi bỏ ra ba trăm nghìn tệ mua còn hơn!”

“Hoàng Dục, đưa cho ông ta tiền mặt ông ta có dám nhận không? Có cục trưởng Lý nâng đỡ, cô ấy sẽ đỡ khổ hơn.” Giọng Mạnh Thời lộ rõ vẻ xót xa. Anh miễn cưỡng cười, nói: “Có khả năng tôi sắp cưới rồi. Tôi nói trước với anh, tôi sẽ không mời người bạn nào đâu. Giờ báo cho anh biết, để anh khỏi phải suy nghĩ.”

Hoàng Dục giật mình nói: “Cậu tặng lư hương mấy trăm nghìn trước, sau đó lại còn định đền chuyện trăm năm của mình hay sao, người đàn bà nào đáng để cậu phải làm như vậy? Cô gái lần trước uống say ở Hoàng Đô đó hả? Có xinh đẹp lắm đâu? Cậu điên rồi à?”

“Đi, đi uống rượu thôi. Chúc mừng cuộc sống đơn thân đã kết thúc!” Mạnh Thời mỉm cười không trả lời, hai người lại quay vào phòng, tiếp tục uống rượu.

Trên phố cổ, đèn lồng đỏ lặng lẽ chiếu xuống con đường không một bóng người, Mạnh Thời loạng choạng đi tới. Anh ôm con sư tử đá trước cửa cố gắng giữ người cho khỏi bị ngã, bất ngờ đâm sầm vào cánh cổng sơn đen, tay kéo vòng đồng kêu leng keng, “Chú Tần! Mở cửa! Mở cửa!”

Tiếng anh vọng lên hồi lâu trên con đường vắng tanh, mấy chú chó thấy vậy sủa liên hồi. Chú Tần nghe thấy có tiếng động bèn bật dậy, kéo then cửa ra, Mạnh Thời liền ngã dúi xuống bậc cửa.

Chú Tần giật mình, bước đến đỡ anh dậy, Mạnh Thời cười ngọt ngào với chú: “Chú Tần, cháu sắp cưới rồi.”

Đến khi đỡ Mạnh Thời vào giường nằm, anh đã say bất tỉnh nhân sự, mồm lẩm nhảm liên hồi sắp cưới.

Cha mẹ Mạnh Thời cũng bị đánh thức, nhìn thấy Mạnh Thời say, mẹ Mạnh Thời xót con mắt đỏ hoe.

“Đi nấu một bát trà gừng với đường đỏ.” Mạnh Thụy Thành dặn dò, lặng lẽ ngồi bên giường.

Đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Mạnh Thời trong tình trạng bê tha. Ánh mắt Mạnh Thụy Thành lộ rõ vẻ thương con. Ông cầm khăn lau mồ hôi trên mặt Mạnh Thời cùng chú Tần cởi quần áo anh ra, nhìn thấy có mấy nốt tím bầm mới tinh trên tay, rõ ràng là bị ngã trên đường về, bất giác cũng thấy xót xa.

“Đi kiểm tra xem, tối nay đi uống rượu với ai.”

Nửa tiếng sau, chú Tần quay về báo cáo: “Tôi đã đi hỏi hết những nơi thiếu gia thường hay lui tới, đi uống với Hoàng Dục, ông ta cũng say rồi. Trong điện thoại chủ thiếu gia điên rồi nói cái gì mà mắt không chớp ném đi mấy trăm nghìn.”

Mạnh Thụy Thành vừa nghe xong đã hiểu. Nó dùng cái này để mua quan hệ cho Phùng Hy ư?

“Tôi sắp cưới rồi. Cưới rồi!” Mạnh Thời lẩm bẩm, cau mày.

Mạnh Thụy Thành cúi người xuống nhẹ nhàng hỏi: “Thời, con muốn cưới ai?”

“Giang... Du San!”

Miệng Mạnh Thời thốt ra những từ không rõ ràng, dường như anh đã tỉnh hơn đôi chút, khẽ mở mắt ra, nhìn thấy mọi thứ trước mắt đều đang quay cuồng. Mặt cha gần trong gang tấc, nằm ở giữa vòng xoáy nhìn anh. Anh cố gắng đưa tay ra kéo Mạnh Thụy Thành, vừa mới mở miệng đã khóc nghẹn ngào.

“Con xin cha, con xin cha đấy! Nhà họ Giang đòi hăm bí mật, con cần cô ấy, con chỉ cần cô ấy!” Bàn tay anh chỉ túm được một góc vạt áo của Mạnh Thụy Thành, lôi rất chặt. Anh như đứa trẻ không đòi được kẹo quay ra khóc ăn vạ, ánh mắt lộ rõ vẻ ảm ức và cô đơn.

Mẹ Mạnh Thời bưng trà gừng nấu với đường đỏ vào, nghe thấy câu này của Mạnh Thời, chiếc bát trong tay rơi xuống đất vỡ toang. Bà xông vào, ôm lấy Mạnh Thời gào khóc, vừa khóc vừa nói: “Ông thấy chưa, ông ép nó đến nhường này đây! Thời ơi, Thời ơi, con đừng dọa mẹ!”

Mạnh Thụy Thành đứng dậy, Mạnh Thời ngẩng đầu nhìn ông, nằm sấp xuống giường nôn thốc nôn tháo.

“Thời ạ, hăm bí mật không thể coi là lễ ăn hỏi để tặng cho người khác được, con hãy từ bỏ suy nghĩ này đi. Không có hăm bí mật, con sẽ không lấy được Giang Du San đâu, thôi ngủ sớm đi.” Nói xong, Mạnh Thụy Thành cúi đầu nhìn vạt áo vẫn đang nắm trong tay Mạnh Thời. Ông cúi người rút áo từ tay Mạnh Thời ra, đi ra mà không ngoái đầu nhìn lại.

Chú Tần đi sau Mạnh Thời, cách một đoạn khá xa vẫn còn có thể nghe thấy tiếng khóc của mẹ Mạnh Thời trong phòng. Ông thở dài thườn thượt.

“Ngày mai tôi sẽ đi gặp Giang Duy Hán. Chú sắp xếp đi.”

Ánh mắt chú Tần lộ rõ vẻ vui mừng, Mạnh Thụy Thành đã đi vào thư phòng.

Trời đã sáng dần, đứng trong hàng rào sắt cô đã nhìn thấy ánh sáng ban mai trên bầu trời. Đây là ngày thứ ba Phùng Hy bị triệu tập đến để bắt tạm giam. Sau một đêm hồi cung, cô vô cùng mệt mỏi, trong mắt hai viên công an cũng hằn lên tia máu. Cô ngáp một cái, nghe thấy viên công an hỏi: “Nói đi, nếu chị không nói, chúng tôi cũng có thể dựa vào những chứng cứ và lời khai của nhân chứng giao cho viện kiểm sát phê chuẩn bắt chị.”

“Tôi nói rồi, tôi không biết trong hộp trà có tiền. Tôi không nhận một xu nào của Giang Thị, cũng không cầu kết với Giang Thị để kiểm soát tiền bồi thường của công ty.” Phùng Hy lặng lẽ nói xong, lại bổ sung thêm một câu: “Nếu các anh tiếp tục không cho tôi ngủ, tôi sẽ kiện các anh vì tội ép cung! Các anh cứ liệu mà làm đấy!”

Rầm! Một viên công an đập bàn: “Ngoan ngoãn chút đi!”

Phùng Hy liền nhắm mắt lại.

Cô nghe thấy tiếng điện thoại di động đổ chuông, cửa mở ra lại đóng lại. Dù nhắm mắt cũng vẫn có thể cảm thấy ánh đèn chói mắt, rõ ràng là một đèn tốt độ nhưng lại không ngủ được, cô như người bị cởi trăn trường nằm phơi mình trên sa mạc, nhìn thấy mặt trời đốt cháy từng centimet trên cơ thể mình, chỉ mong tìm được một chỗ nằm để nghỉ.

Cô đã quên đi thời gian, không biết mặt trời đã lên cao. Ngồi trên ghế cứng khó chịu đến mức chỉ muốn nhảy lên gào thét thật lớn. Cô cố gắng quên đi hoàn cảnh hiện tại của mình, nhớ lại những kỷ niệm đẹp đẽ trong ký ức – về đặc ý khi sửa chiếc váy hai dây mặc trong buổi khiêu vũ tập thể của trường thành váy ngắn, về biết lỗi của Phụ Minh Ý sau khi ngủ dậy trên tàu, Mạnh Thời kéo tay cô trong nước vuốt ve ngực nói anh yêu cô.

“Cô Phùng Hy, tỉnh dậy đi! Cô có thể về được rồi!”

Cô đã bị lay dậy, Phùng Hy cố gắng mở mắt ra, nhìn thấy viên công an cúi xuống đứng trước mặt, mở chiếc còng số tám còng vào ghế ra.

“Vụ án đã được bãi bỏ rồi. Cô có thể về được rồi.” Viên công an mặt mày vô cảm, dường như không hài lòng với kết quả này.

Cô đứng dậy, suýt nữa thì ngã xuống, ngồi cả một đêm, lưng tê gối mỏi. Phùng Hy vươn vai, nhấc chân, đón lấy túi xách, hỏi: “Công ty chúng tôi bãi bỏ hay nhà họ Giang không cung cấp được lời khai gì cho các anh?”

Viên công an không trả lời câu hỏi này, rồi anh ta đưa cho cô hộp trà và hai mươi nghìn USD: “Cô đếm đi, ký vào tờ giấy đã nhận đồ đạc.”

Phùng Hy không nhúc nhích, cô lạnh lùng nhìn xấp USD trên tay anh ta, nói: “Không phải đồ của tôi.”

Cô chậm rãi lê bước ra ngoài, nghĩ về nhà tắm một cái rồi đi ngủ. Viên công an liền ngăn cô lại, “Không được, cô phải ký tên vào rồi mới được về.”

“Không phải của tôi, tôi ký cái gì? Tôi không về nữa!” Cô gầm lên, nhìn viên công an bằng ánh mắt phẫn nộ. Đây là lần đầu tiên trong ba ngày qua Phùng Hy nổi cáu, “Nói bắt là bắt, nói thả là thả, xã hội cũ hả? Không giải thích cho tôi một lời nào, tôi không về nữa!”

Hai viên công an cùng lập tức nổi cáu, đã bao giờ nhìn thấy người nào ăn vạ ở đồn công an? Người ta dù anh hùng đến đâu cũng phải tỏ ra dễ bảo, còn người đàn bà này, ba ngày nay cứng đầu cứng cổ, đúng lúc đã lấy được vật chứng chuẩn bị xin lệnh bắt, ai ngờ hôm nay vừa vào giờ làm việc, cục trưởng Lý đích thân lái xe đến thông báo vụ án đã được bãi bỏ rồi. Anh ta và đồng nghiệp còn định tố cáo công ty CWE vì tội báo áo giả, kết quả là bị cục trưởng Lý chửi ột thôi một hồi. Sau khi ra, trưởng đồn nói người phụ nữ này bị oan, hai người mới cảm thấy bớt ấm ức. Nghĩ đến việc một cô gái xinh xắn bị giam hai ngày, đêm qua còn hỏi cung suốt đêm, viên cảnh sát thôi không nổi nóng nữa.

“Lấy ra từ nhà cô đúng không? Đương nhiên là phải để cô tự giải quyết rồi. Ký tên rồi về đi. Cô Phùng Hy, không phải cô cũng đã nói rồi đó sao, chúng ta đều phải dựa vào công việc để kiếm tiền nuôi gia đình, hà tất gì lại gây khó dễ cho chúng tôi?”

Phùng Hy trợn mắt nhìn anh ta, trợn một hồi cũng thấy chán, nhưng lại chưa muốn hạ mình, bèn giận dữ nói: “Nhưng kiểu gì cũng phải nói cho tôi biết, có phải công ty tôi bãi bỏ vụ án này không?”

“Đúng vậy, tổng công ty của các cô báo án, giờ lại bãi bỏ.” Viên công an trả lời rất dứt khoát, chỉ sợ cô thay đổi ý định không chịu ra, đẩy giấy bút ra trước mặt cô.

Phùng Hy ký tên, viên cảnh sát đang định thở phào thì nhìn thấy cô bê hộp trà lên, nghiêng rằng nói: “Đồng chí công an, tôi muốn báo án, có người định hãm hại tôi!”

Viên công an sững người, nhìn Phùng Hy không biết nói gì.

Phùng Hy phì cười: “Dọa anh thôi, muốn tố cáo tôi đến thẳng tòa án.”

Viên công an xoa xoa đầu lông mày, bị dày vò cả đêm không ngủ cũng mệt rồi, uể oải nói: “Cô Phùng Hy, về thôi, chốn này không phải là danh lam thắng cảnh gì đâu, đừng ở đây gây chuyện nữa.”

Phùng Hy cười ỏn ẻn: “Tại tôi phải ngồi lâu quá, muốn đứng một lát cho đỡ mỏi rồi về, tôi cũng chẳng muốn ở lại đây đâu.”

Trước vẻ mặt dở khóc dở cười của viên công an, Phùng Hy ra khỏi đồn công an, nổi bực dọc trong lòng đã giảm đi rất nhiều.

Hai chiếc ô tô đỗ ngoài cửa, chiếc xe Audi màu đen của Phụ Minh Ý và một chiếc xe Benz màu đen. Phùng Hy dừng chân lại, Phụ Minh Ý đã biết được tin và đến đón cô. Cô thầm than, không biết nên nói gì với Phụ Minh Ý đây. Gây ông đập lưng ông, sút nữa thì cô bị vào tù vì cái bẫy anh giăng. Anh đến để xin lỗi ư?

Phụ Minh Ý xuống xe, mỉm cười nhìn cô: “Hy Hy, anh đưa em về nhà, có chuyện gì trên đường sẽ nói.”

Phùng Hy nắm chặt máy điện thoại, cô đang định gọi cho Mạnh Thời. Nghĩ một lát, cô nói “Vâng.”

Cô cũng rất muốn biết tình hình cụ thể. Rõ ràng là Mạnh Thời vẫn chưa biết tin cô được thả. Nghĩ đến món thịt thỏ rút xương mà anh đưa vào trại tạm giam cho cô, Phùng Hy mím môi cười.

“Cô là Phùng Hy đúng không ạ? Lão gia nhà chúng tôi họ Mạnh, ông muốn gặp cô một lát.”

Phùng Hy quay đầu lại với vẻ vô cùng bất ngờ, một cụ già tóc bạc đang đứng cạnh chiếc xe Benz, ông mặc lụa Tàu màu trắng, mang phong thái của một ông tiên. Cô chớp chớp mắt, đây chắc là chú Tần mà Mạnh Thời hay nhắc tới. Cô lại thấy buồn cười, Mạnh Thời chưa bao giờ kể với cô rằng, nhà anh không những ở bên sông Lan Khê, mà còn giữ truyền thống của xã hội cũ. Ông gọi cha Mạnh Thời là lão gia. Thế ông gọi Mạnh Thời là gì nhỉ?

“Chú là chú Tần đúng không ạ? Mạnh Thời đâu hả chú?”

Cha anh nắm thông tin nhanh thật đấy, ông không báo tin cô được thả với Mạnh Thời ư?

Chú Tần gật gật đầu, nhẹ nhàng trả lời cô. “Thiếu gia có việc, lão gia dẫn tôi đón cô Phùng Hy đến Nhà Gianh.”

Phụ Minh Ý cau mày, nói: “Hiện giờ cô ấy quá mệt không tiện đi. Hy Hy, chúng ta đi thôi.”

Sự độc đoán của anh khiến Phùng Hy phản cảm. Dù thế nào cũng là chuyện của cô, lại là cha Mạnh Thời mời, cho dù cha Mạnh Thời phản đối hay tán thành, hiện giờ cô đều không thể từ chối.

“Tổng giám đốc Phụ, cảm ơn anh đã đến đón em. Việc liên quan đến vụ án hôm khác chúng ta sẽ bàn, xin lỗi anh!” Nói xong Phùng Hy đi đến chỗ chú Tần. Chú Tần mở cửa cho cô, Phùng Hy lịch sự nói: “Cảm ơn chú.”

Lên xe rồi cô mới phát hiện ra lái xe đang trong độ tuổi trung niên, khoảng bốn mươi tuổi, mặt tròn, cười mắt híp lại. Vừa nhìn Phùng Hy lại nhớ đến Phật Di Lặc. Anh ta quay đầu cười giới thiệu với Phùng Hy: “Tôi là Vũ San, rất vinh hạnh được làm quen với cô Phùng Hy.”

Anh ta có quan hệ gì với nhà họ Mạnh? Lái xe? Phùng Hy gật đầu chào lại lòng không khỏi nghi ngờ.

Lúc xe nổ máy cô nhìn ra ngoài, Phụ Minh Ý sầm mặt đứng bên xe ô tô nhìn cô. Lúc đến chỗ rẽ, cô lại quay đầu lại, Phụ Minh Ý vẫn đang nhìn cô, bóng anh lẻ loi.

Đi sau chú Tần và Vũ San, lần đầu tiên Phùng Hy đặt chân vào Nhà Gianh. Cô liếc nhìn khu nhà bí ẩn này với một tâm trạng vừa nghi ngờ vừa tò mò, trong lòng cảm thấy bất an. Trên xe cô nhắn tin cho Mạnh Thời, anh không trả lời. Cô gọi điện thoại cho anh, điện thoại tắt máy. Cha Mạnh Thời biết hôm nay cô được thả khỏi đồn công an, cũng trong thời điểm này mạnh Thời cắt đứt liên lạc với cô.

Phùng Hy nheo mắt lại, nhìn thấy ánh nắng rọi xuống sân, cô nghĩ, cô đã đoán ra được nội dung của cuộc nói chuyện.

Đi qua sảnh giữa, dọc theo hành lang đến gian phòng bên trái, chú Tần đẩy cửa vào nói: “Cô Phùng Hy, cô ngồi đây nghỉ một lát nhé.”

Giữa phòng có một vách ngăn kê ô vuông uốn hoa, bên trong có giường và tủ quần áo, gian ngoài gần cửa sổ có một chiếc bàn lớn, giấy, mực, bút, nghiến được đặt gọn gàng trên bàn. Sát tường là một tủ sách, trên tường có treo tranh chữ. Phòng ốc được dọn dẹp rất gọn gàng.

“Đây là phòng của thiếu gia,” Chú Tần nói.

Phùng Hy quay đầu lại nhìn ông, nghe nói là phòng của Mạnh Thời, cô không còn cảm thấy ngại ngùng, bất an như lúc trước nữa. Cô chậm rãi nhìn bức chữ trên tường. Chữ Mạnh Thời viết, được nhìn nét bút của anh, cảm thấy vô cùng thân thiết. Cô lại gọi điện cho Mạnh Thời, vẫn thấy tắt máy. Phùng Hy sờ tay lên chữ của Mạnh Thời, nghĩ, lẽ nào cô không thể gặp được anh nữa ư?

Chú Tần đem đến cho cô bát cháo và mấy món ăn kèm, còn có thêm hai chiếc khăn nóng hổi. Phùng Hy cảm kích lấy một cái úp lên mặt, nghe thấy chú Tần nói: “Lúc đầu lão gia định đợi cô Phùng Hy nghỉ ngơi xong mới gặp, nhưng do sốt ruột, phiền cho cô quá”.

Khăn úp lên mặt, xua đi mọi mệt mỏi. Đợi đến khi lạnh, cô lại đổi sang cái còn lại, tinh thần đã bình tĩnh trở lại. Cô đặt khăn xuống cười nói: “Phiền cho chú Tần quá. Buổi sáng cháu đã ăn sáng ở trại tạm giam rồi, cháu chưa thấy đói. Bây giờ cháu có thể đi gặp bác Mạnh rồi chứ ạ?”

Chú Tần nhẹ nhàng nói: “Cô có cần nghỉ ngơi một lát nữa không?”

Phùng Hy lắc đầu.

Cô theo sau chú Tần ra khỏi phòng Mạnh Thời, chú Tần dừng chân lại, đột nhiên nói: “Lão gia đang đợi cô ở thư phòng. Cô Phùng, bình thường lão gia thích nhất là bưng ấm trà Tử Sa của ông uống trà, và thích cả kinh Phật nữa. Tôi không vào nữa, gian phòng đằng trước kia à”.

“Chú Tần!”. Phùng Hy gọi, khẽ nói: “Cháu cảm ơn chú”.

Chú Tần nhìn cô cười, quay người đi ra.

Sự tiết lộ của ông ít nhiều cũng khiến Phùng Hy nhen lên một tia hy vọng. Có lẽ cha Mạnh Thời không phải là không đồng ý, chỉ là sốt ruột muốn gặp cô thì sao?

Cô bước vào thư phòng, dừng chân trước bình phong. Mạnh Thụy Thành đang viết chữ, Phùng Hy bước vào rõ ràng là làm phiền ông, chiếc bút trong tay khựng lại trên không.

Ông nhìn Phùng Hy, đặt bút lên giá gác bút, nói: “Vào đi.”

Phùng Hy vòng qua bình phong, nhìn liếc chữ trên bàn, hai chữ rất to: “Đại tự.”

“Hồi nhỏ cô có đạt giải thư pháp dành cho thiếu nhi của thành phố, hiện giờ cô còn luyện chữ không?”. Mạnh Thụy Thành nhớ rằng trong hồ sơ của Phùng Hy có ghi năng khiếu này, bèn lên tiếng hỏi.

Ông không nghĩ rằng Phùng Hy vẫn còn luyện chữ. Con trẻ thường được cha mẹ đưa đến các lớp năng khiếu để tập luyện, hồi đó giành được giải thư pháp dành cho thiếu nhi không có nghĩa rằng chữ của cô đẹp đến mức nào. Mạnh Thời giấu rất kỹ chuyện này. Anh nghĩ rằng giống như để một mỹ nhân ra mắt, không thổi phồng cái đẹp của mỹ nhân thì còn có thể khiến người khác bất ngờ; nếu ca ngợi quá sớm, mỹ nhân dù đẹp đến đâu cũng khó tránh bị người ta nhìn với ánh mắt sầm soi.

Phùng Hy khiêm tốn trả lời: “Thỉnh thoảng cháu có viết ạ.”

Câu trả lời của cô vẫn khiến Mạnh Thụy Thành hơi bất ngờ. Nhớ đến sự ranh mãnh của Mạnh Thời, ông nghiêng đầu giấu đi nụ cười trên môi. Cậu con trai giấu kín những ưu điểm của Phùng Hy, mục đích là để tạo sự bất ngờ.

Phùng Hy vẫn có phần khác với trong ảnh. Trong ảnh Phùng Hy mắt ngân ngấn nước mắt, trông rất yếu đuối. Lúc này đây cô cả đêm không ngủ, ở trại tạm giam ba ngày, nhưng ánh mắt lại rất bình tĩnh. Cô bình

tính quan sát mọi thứ xung quanh, kể cả ông. Nói chuyện dù khiêm tốn đến đâu cũng không giấu nổi gây cho người ta một cảm giác giỏi giang, quyết đoán. Ông không biết rằng, khi bước vào làm việc Phùng Hy chính là như vậy, cô đã coi việc gặp mặt ông là một cuộc thử thách rồi.

Mạnh Thụy Thành lùi ra sau vài bước, nói: “Viết một chữ cho ta xem xem sao. Bức chữ này chỉ còn thiếu một chữ, bổ sung vào hộ ta.”

Câu đố này rất khó, Mạnh Thụy Thành thích thư pháp, viết chữ cỡ lớn là sở thích lớn nhất của ông, đương nhiên là ông phải luyện nhiều, chữ viết ra ngay ngắn hào phóng. Ông chỉ viết hai chữ, Phùng Hy không phải viết cho hợp với nét chữ của ông, mà còn phải viết thêm một chữ cuối cùng.

Nhìn hai chữ to tướng và cây bút lông dài gần một mét, Phùng Hy nhớ lại cảnh ngày xưa cha cô đưa cô đi luyện chữ. Cô đã từng viết loại chữ to này. Cha cô làm cho cô một cái bút bằng cây lau sần nhỏ, xách một xô nước lã, hai cha con ra quảng trường vào lúc sẩm tối chấm vào nước viết xuống nền. Mọi người đi bộ thể dục thường đến xem cô ra sức vung cây bút to đó và thốt lên: “Cô bé này giỏi thật!” Lúc đó cô thấy rất vui, và cũng cảm thấy rất tự hào, đến khi cha cô cảm thấy con gái không nên dùng bút to để viết, bắt cô viết kiểu chữ thể hành và thể khải, cô còn phải đối một thời gian rất lâu.

Nên viết chữ gì đằng sau chữ “Đại tự” nhỉ? Phùng Hy nhớ đến lời nhắc nhở của chú Tần, mắt liếc quanh, bèn nhìn thấy trên góc bàn có đặt một ống trà Tử Sa bên trên có khắc bốn chữ “đắc đại tự đại”. Phùng Hy suýt thì bật cười, chú Tần dễ thương thật.

Cô nhìn đến mười phút vẫn chưa thấy động bút, Mạnh Thụy Thành vẫn chăm chú theo dõi. Ông chậm rãi lên tiếng: “Không viết được thì thôi”.

Phùng Hy ngẩng đầu lên nói: “Cháu xin lỗi, cháu mãi xem quá nên quên mất. Cháu mượn bác chiếc ghế có được không ạ.” Nói rồi cô bê chiếc ghế đang đặt bên cạnh, cởi giày ra đứng lên, cầm cây bút lớn dài khoảng một mét, chấm mực, viết xuống chữ “Tại”.

“Đại tự tại?”, Mạnh Thụy Thành biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Trên chiếc ấm Tử Sa của bác có mấy chữ này, cháu xin mạo muội viết theo như thế”. Phùng Hy nhảy xuống, đi giày vào, cười tươi giải thích.

Cô nghĩ câu hỏi này cô trả lời rất thành công.

Mạnh Thụy thành “Ừ” một tiếng, Phùng Hy không thao thao bất tuyệt nói ngụ ý của cụm từ “Đại tự tại”, câu trả lời thành thật khiến ông rất hài lòng. Cô rất thông minh, rõ ràng là không hay viết loại chữ to này. Cô nhìn lâu như vậy là để mô phỏng, sau khi đã quyết định mới đặt bút, không hề do dự. Nhìn cô không hề giống như đang viết chữ, mà là vẽ chữ thì đúng hơn. Nhìn thoáng qua, dường như ba chữ cũng khá tương đồng.

“Phùng Hy, cô là một người rất chịu khó suy nghĩ, nghĩ ra rồi sẽ không do dự. Vậy thì, xin cô cho biết là điều kiện gì có thể sẽ khiến cô rời xa Mạnh Thời?”

Niềm vui nho nhỏ vừa nhen lên đã bị Mạnh Thụy Thành dập tắt. Nhà Gianh sâu hun hút, cảnh đẹp, mái hiên cong vút, hành lang quanh co, đình đài bên bờ sông, lắng đọng thời gian, cũng lắng đọng cả lịch sử và tập tục. Nhà kim thạch, nhà sư tầm đồ cổ, nhà thư pháp... Không, không phải như những gì Mạnh Thời đã nói. Anh chỉ là để cô yên lòng, nhưng hiện giờ anh đã biến mất, không ai có thể ngăn cản hộ cô mặt thú đang từ trong giấc mơ vồ tới.

Cô rất lấy làm tiếc, nhưng cô đã có sự chuẩn bị từ trước.

“Mạnh Thời không yêu cháu, cháu sẽ không bám riết anh ấy đâu.” Phùng Hy trấn tĩnh trả lời.

Mạnh Thụy Thành nhìn cô, đây là một cô gái chín chắn, thông minh, có tầm nhìn xa trông rộng, có tài. Cô ta biết nắm vào cái cốt lõi nhất là trái tim Mạnh Thời.

Ông chuyển ngay sang chủ đề khác, “Phụ Minh Ý tài hoa hơn người, rất thiết tha với cô. Vợ cậu ấy đã mất, cậu ấy cũng đã từng kết hôn, sẽ không bao giờ có sự kén chọn như chúng tôi ở đây, tại sao cô lại không lựa chọn cậu ấy? Ta còn có thể nói cho cô biết, cô được thả cũng là nhờ có Phụ Minh Ý. Cậu ấy đã không lựa chọn cách hãm hại cô để mình được yên thân.”

Phùng Hy sững sốt, biết bao cảm nghĩ trào dâng trong lòng, sau đó là cảm động. Cô nghĩ một cách bi ai, rõ ràng là Phụ Minh Ý vì muốn đá Vương Thiết nhưng cuối cùng lại trúng bẫy, rõ ràng là cái sai của anh, tại sao cô lại phải cảm động chứ? Bởi vì lần này anh không bỏ rơi cô ư? Cô trở nên kém cỏi từ bao giờ vậy? Anh đã làm cái việc anh ấy đáng phải làm, tại sao cô phải cảm động?

Cô nhìn đám ảnh đặt trên bàn của Mạnh Thụy Thành và đã hiểu ra mọi chuyện. Cô giành được quá ít, hạnh phúc nắm được quá ít, đến nỗi khi người khác chỉ cần tốt với cô một chút, cô đều cảm thấy bất ngờ.

Phát hiện này khiến Phùng Hy cảm thấy chua xót trong lòng.

“Nhìn xem ảnh của hai người này, sâu nặng như thế, cô tưởng ta cũng sẽ ngốc nghếch như thằng Thời bị cô lừa à? Lúc tìm người chụp những bức ảnh này ta đã hiểu, cô là người đàn bà vô cùng phức tạp, cô không hề thật lòng với thằng Thời!” Mạnh Thụy Thành chấp tay sau lưng nhìn Phùng Hy, ánh mắt lộ rõ vẻ lạnh lùng.

Ông đã làm cô nổi giận. Hiện giờ cha mẹ cô vẫn còn đang bức bối, vẫn còn chưa biết bao nhiêu chuyện xảy ra đối với cô như thế này. Phùng Hy nhìn chăm chăm vào Mạnh Thụy Thành, nói không hề khách khí: “Ảnh là do bác nhờ người chụp hả? Số ảnh trong tay Điền Đại Vĩ là do bác đưa đúng không? Bác làm như thế mà không cảm thấy có lỗi với gia tộc họ Mạnh, một gia tộc đời đời thư hương hay sao? Bác điều tra cháu cũng đủ rồi, bác có quyền gì can thiệp vào cuộc sống của người khác? Điền Đại Vĩ là chồng cũ của cháu! Chồng cũ, bác hiểu không? Bác có biết những tấm ảnh này rơi vào tay anh ta sẽ gây ra phiền hà gì cho cháu hay không? Bác có biết cha mẹ cháu thất vọng và buồn về cháu như thế nào khi nhìn thấy những tấm ảnh này ở nhà anh ta hay không?”

“Đúng vậy, xin lỗi, ta đã sai, ta không ngờ rằng lại bị cha mẹ cô nhìn thấy. Ta thẳng thắn nói với cô là để xin cô tha lỗi cho ta, một người cha vì con trai mà phải phạm sai lầm.” Mạnh Thụy Thành bình thản nhìn cô, giọng rất thành khẩn.

Lời xin lỗi bất ngờ đã khiến Phùng Hy hả giận. Cô không hiểu tại sao Mạnh Thụy Thành lại xin lỗi.

“Ta làm sai thì ta chịu lỗi. Tuy nhiên, lại quay về chủ đề cũ, điều kiện gì để cô chịu buông tha cho nó?”

“Mạnh Thời đâu ạ? Cho dù có phải chia tay, cũng phải nói với nhau một câu chứ?”

“Năm xưa Phụ Minh Ý bỏ rơi cô cũng có nói câu nào đâu.”

Câu nói này như một mũi dao nhọn đâm vào tim Phùng Hy. Cô cảm thấy mệt mỏi, khó chịu, cảm giác bàng hoàng, chua xót sau khi Phụ Minh Ý cắt đứt liên lạc lại một lần nữa khiến cô cảm thấy quá đủ.

Một nỗi chán chường ập tới. Một mối tình rục rờ hơn cả pháo hoa, nó nổ rộ trên bầu trời đêm tối tăm nhất của cô và biến mất trên nền trời xanh thẳm của cô, không để lại dấu vết nào.

Không gọi điện thoại được cho anh, Mạnh Thời đã biến mất như vậy, thay vào đó là cha anh xuất đầu lộ diện nói chuyện điều kiện với cô, đề nghị cô từ bỏ anh.

Mạnh Thời ngại ngùng, không tiện mở lời ư, hay là vì anh cũng có nỗi khổ khó nói.

Trái tim Phùng Hy đau nhói từng hồi. Cô cười nói: “Bác Mạnh, cháu là một người phụ nữ rất hiện thực, cảm ơn bác đã giúp cháu để cháu được thả. Nếu bác muốn cháu dừng việc rời xa Mạnh Thời để đổi lấy tự do cho cháu thì cháu không có gì để nói; nếu bác mong muốn cháu đưa ra lời hứa thì cháu có thể nói với bác rằng, cháu sẽ không bao giờ chủ động đi tìm anh ấy.”

Cô thật thông minh. Mạnh Thụy Thành không ngờ Phùng Hy lại nghĩ được thấu đáo như vậy. “Tại sao cô biết là ta đã giúp cô?”

“Nếu không phải như vậy thì làm sao chú Tần lại có thể đứng trước cửa đồn công an để đợi cháu ngay từ sáng sớm?” Cô lịch sự trả lời, cười và quay người đi ra. Sân vườn tĩnh mịch, sống mũi cô cay cay, giây phút này đây hai mí mắt bỗng dưng lại đỏ hoe.

Cô đã đấu tranh inh nhưng không thu được kết quả gì. Cô không bỏ cuộc, chỉ là vì cô không có đủ tư cách để đưa ra điều kiện.

Chú Tần đang đứng ngoài cửa, cau mày nhìn cô, dò hỏi: “Cô Phùng, lão gia không đồng ý à?”

Phùng Hy thử cố gắng cười, nhưng lại sợ không kìm chế được và bật khóc. Cô mím chặt môi nhìn chú Tần, không nói lời nào.

“Cô bỏ cuộc thế này có phải là rất không công bằng với cậu ấy không?”

Cô đang bỏ cuộc ư? Rõ ràng là cô không tìm được anh nữa.

Chú Tần có vẻ sốt ruột, cười ranh mãnh: “Cô có thể quay lại xin lão gia một lần nữa không? Có thể lần này sẽ được đấy!”

Phùng Hy ngây người ko hiểu. Chú Tần đẩy cô một cái, nói: “Bây giờ quay lại xin lão gia đi. Mau! Cô nhìn thấy không? Ông đang ngồi trong thư phòng đợi cô đấy!”

Cô bị đẩy bước loạn choạng, nhìn thấy ánh mắt chú Tần vừa tỏ vẻ khích lệ vừa có phần sốt sắng, bỗng đứng trong lòng cảm thấy ấm áp hơn. Nhưng cô lại nhớ đến những bức ảnh mà nhà họ Mạnh đã chụp và câu nói của Mạnh Thụy Thành, bản thân cô vừa nói không bao giờ chủ động đi tìm Mạnh Thời. Phùng Hy bướng bỉnh trả lời: “Chú Tần, cháu mệt rồi. Mạnh Thời tắt máy, anh ấy không muốn nói chuyện với cháu, chắc chắn là anh ấy có cái khó riêng của anh ấy. Cháu biết một gia đình như họ Mạnh rất khó chấp nhận cháu. Chưa đặt chân vào Nhà Gianh cháu còn có những mơ mộng hảo huyền, vào đây rồi cháu đã phát hiện ra rằng, hoàn cảnh gia đình cách biệt quá lớn, cháu không dám leo cao. Cháu được bình an trở về, đã là may mắn lắm rồi. Chú Tần, cảm ơn chú. Không có Mạnh Thời, cháu vẫn có thể sống tốt.”

Cô khịt khịt mũi. Chú Tần định nói gì nhưng lại thôi, Phùng Hy coi như không nghe thấy, ngẩng đầu đi ra khỏi Nhà Gianh.

Cô bước đi rất nhanh, muốn sớm rời khỏi đoạn đường đi bộ này rồi bắt xe về nhà.

“Phùng Hy!”

Cô buột miệng, “Mạnh Thời!”

Vừa nói ra khỏi miệng, Phùng Hy liền dừng chân lại. Người đang bước về phía cô rõ ràng là Phụ Minh Ý. Anh theo đến Nhà Gianh để đợi cô ư?

Phụ Minh Ý đứng trước mặt cô, ánh mắt lộ rõ vẻ thấu hiểu và thương cảm. Anh không hỏi gì nhiều, nói dứt khoát với Phùng Hy: “Anh đưa em về nhà. Trên đường có chuyện muốn nói với em.”

Trên đường về cô không nói gì, ngồi đờ đẫn. Đến khu nhà ở, Phùng Hy lắc đầu: “Đừng đưa em vào trong nữa, em muốn yên tĩnh một lát.”

“Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngủ dậy đến công ty làm nhé. Việc thực hiện hợp đồng của Cừ Giang không thể thiếu được em.”

Nghe đến mấy chữ “hợp đồng của Cừ Giang”, Phùng Hy cười một cách giễu cợt: “Thực sự là coi như không có chuyện gì xảy ra thật ư? Vương Thiết đâu? Giang Du San đâu? Không phải đã tìm đủ mọi cách định hãm hại em đó sao?”

“Vương Thiết được điều lên công ty Tây Bắc làm tổng giám đốc rồi. Giang Thị xuất hàng để xảy ra lỗi, đã hòa giải được với công ty, không lấy khoản tiền bồi thường một triệu không trăm hai mươi nghìn nhân dân tệ nữa, tiếp tục thực hiện hợp đồng cung cấp hàng. Hy Hy, tất cả đã qua rồi.” Phụ Minh Ý nhẹ nhàng giải thích.

Phùng Hy cười lớn: “Em chịu để anh đưa về là vì muốn nói lời cảm ơn với anh. Nghe nói anh đã giúp một việc lớn để em không bị chịu tội oan! Em bị giam ba ngày, ba ngày này đối với các anh một thoáng là qua ngay, nhưng đối với em lại là khắc cốt ghi tâm. Nhà họ Giang hãm hại em, bỏ hai mươi nghìn USD vào giữa hộp đựng trà là giả hay sao? Tối qua em bị hỏi cung suốt đêm là giả hay sao? Cha mẹ em tức bỏ về vì đám ảnh đó là giả hay sao? Sóng gió đã trôi qua, hợp đồng tiếp tục thực hiện, các anh phải xem xét đến lợi ích và quyền lực, coi như không có chuyện gì xảy ra. Còn em thì sao? Để em tiếp tục thực hiện hợp đồng của Cừ Giang, để em tiếp tục tay bắt mặt mừng với những người muốn hãm hại em, hợp tác vui vẻ? Không thể! Phụ Minh Ý, dù hiện thực đến đâu em cũng sẽ không bao giờ sống một cách hèn mạt nữa! Em không làm nữa! Em không cần công việc này!”

Phụ Minh Ý nhanh tay túm chặt lấy cánh tay cô nói: “Hy Hy, em từ chức cũng được. Anh đã từng nói, anh sẽ chuyển số cổ phần tương ứng sang tên em!”

Phùng Hy cười lắc đầu: “Con người ta không thể ngay cả lòng tự trọng mà cũng không cần. Em không cần! Cho dù có phải bắt đầu lại từ đầu cũng không sao. Em không còn muốn dính dáng gì với công ty nữa. Ngày mai em sẽ đến công ty làm thủ tục từ chức!”

Phụ Minh Ý nhìn cô bằng ánh mắt chân thành nói: “Hy Hy, hiện giờ em rất mệt, anh định chưa nói. Anh chuẩn bị về Bắc Kinh rồi. Nếu gia đình họ Mạnh không đồng ý cho em và Mạnh Thời yêu nhau thì em có muốn cùng anh rời chốn này không? Tám năm trước anh đã để vượt mất cơ hội, giờ đây, em có thể cho anh một cơ hội hay không?”

Phùng Hy sững người, chủ đề câu chuyện thay đổi quá nhanh, cả đêm cô không ngủ, ba ngày căng thẳng, mệt đến mức đầu óc muốn nổ tung. Tại sao Phụ Minh Ý lại đưa ra lời đề nghị trong lúc này? “Đừng thương hại em nữa, em không hề đáng thương. Con người ta không phải chỉ yêu một người trong suốt cuộc đời mình. Cho dù là phải kết thúc cuộc tình một lần nữa, nhưng em cũng sẽ không kết thúc sinh mạng của mình đâu. Em vẫn sẽ tìm việc để sống, vẫn sẽ nỗ lực để được sống tốt hơn!”

“Hy Hy, không phải anh thương hại em. Anh không hề quên em, chưa bao giờ quên em. Em về nhà ngủ một giấc và suy nghĩ đi nhé. Chúng ta đã trải qua quá nhiều chuyện, tại sao lại không thể bắt đầu lại từ đầu? Anh biết hiện giờ người em yêu là Mạnh Thời, hiện giờ đưa ra lời đề nghị này cũng là hơi vội. Nhưng anh rất thật lòng.”

Phùng Hy thở dài nói: “Đừng nói nữa. Em mệt rồi, em phải về ngủ một giấc đã.”

Anh nhìn cô, dịu dàng nói: “Em về đi, ngủ một giấc ngon nhé. Không được tắt máy đâu đấy, nếu không anh sẽ đứng ở đây không về đâu.”

Giọng anh ngang ngược như là người gần gũi nhất với cô, nhưng Phùng Hy biết, không phải nữa, mãi mãi không phải.

Cô bước vào khu chung cư, bước chân hơi khựng lại. Cô đã chuyển đến nhà Mạnh Thời. Phòng cô bừa bộn ngổn ngang, giường cũng trống không.

Cô nhìn lên tòa nhà Mạnh Thời ngẩn ngừ một lát, chẳng nào anh cũng không có nhà, có chỗ để tắm nước nóng và ngủ một giấc là được rồi.

Cô mở cửa, căn phòng trống vắng toát lên một vẻ u buồn. Phùng Hy tự nói với mình rằng, cô cần đi ngủ. Cô tắm rất thoải mái, sấy đầu khô rồi quay ra ngủ.

Ban đêm, cô mơ màng nghe thấy ngoài cửa có tiếng động, bèn thì thào gọi: “Mạnh Thời!” Bất chợt tỉnh dậy. Bên cạnh không có người, không có sự ấm áp của Mạnh Thời. Cô lấy điện thoại gọi cho anh, điện thoại báo hiệu đối phương đã tắt máy. Cô thẫn thờ ngồi trên giường, đột nhiên nhảy lên, bước đến bàn học mài mực.

Tiếng mài mực kích thích thần kinh tê liệt của cô.

Gió thổi tung rèm cửa ùa vào phòng.

Phùng Hy cầm bút lên. Cô nhớ đến cảnh lần đầu tiên Mạnh Thời đưa bút viết ở nhà cô. Cô mài mực, lén nhìn nghiêng anh. Gương mặt khôi ngô, tuấn tú.

“Bích đào thiên thượng tài hòa lộ, bất thị phàm hoa sổ. Loạn sơn thâm xứ thủy vinh hồi, khả tích nhất chi như họa.”

Cô không viết câu cuối cùng “Vi thủy khai” (Hoa nở vì ai), thở dài trong lòng, tiếc cho tình yêu của Mạnh Thời và cô.

“Mạnh Thời, tại sao anh không mở máy? Anh không có đủ can đảm để nói lời tạm biệt với em ư?” Cô thầm thì hỏi, bao nỗi ảm ức, sợ hãi, căng thẳng, xót xa trong mấy ngày qua trào dâng trong lòng.

Phùng Hy bật tất cả các bóng đèn trong nhà lên. Cô nhớ đến lần đầu tiên đến nhà Mạnh Thời ăn cơm, cô ngượng ngùng giấu rau chân vịt dưới đáy bát; nhớ đến những mâu thuẫn khi quay về Tiểu Nam Sơn, đứng đợi anh bên xe anh; nhớ đến trong suốt nước lạnh cóng, Mạnh Thời nói anh yêu sự cảm động của cô.

Ngón tay dính một ít bụi, chút bụi đó như làm bẩn tay cô khiến cô rất khó chịu. Phùng Hy vội cầm giẻ lau, lau đồ đạc và sàn nhà.

Cô lau như một cái máy, trong đầu chỉ nghĩ về những hình ảnh khi còn đang ở bên Mạnh Thời. Trái tim trống trải rất khó chịu, cô không biết phải dùng cái gì mới có thể lấp đầy cảm giác cô đơn trống vắng này. Lý trí ban ngày đã không cánh mà bay. Phùng Hy vứt giẻ lau xuống, ngồi trên sàn nhà gục đầu xuống gối, đầu óc cảm thấy rối bời.

Có thật là cầu xin cha anh sẽ được ư? Phùng Hy không biết. Nhưng Mạnh Thời đâu? Tại sao một người đàn ông như anh lại tất tưởi di động?

19. Chương 19: Hiện Thực

Cuộc sống không bỏ rơi cô, cô cũng không từ bỏ hy vọng. Có thể trong những tháng ngày sắp tới, cô và Mạnh Thời cũng sẽ giống như bao đôi vợ chồng khác có tranh cãi giận hờn, nhưng ai chẳng phải gắn bó với những điều nhỏ nhặt ấy? Hay nói cách khác, cuộc sống được tạo bởi chính những chuyện nhỏ nhặt.

Minh Ý, em đã gửi đơn xin từ chức đến văn phòng, mong anh ký tên phê chuẩn. Giấy tờ ở công ty em đã sắp xếp gọn gàng rồi, không cần có mặt em cũng có thể bàn giao công việc thuận lợi. Em sẽ không đến nữa.

Quãng thời gian tám năm đã trôi qua rất nhanh. Những ký ức đẹp đó sẽ mãi mãi được cất giữ trong ký ức của em. Năm xưa chắc chắn anh phải có nỗi khổ riêng của mình. Một người đàn ông đã từng yêu em như vậy, không ở trong hoàn cảnh khó khăn nhất, sẽ không bao giờ bỏ rơi em mà không nói một lời. Em không muốn nghe, là vì em cảm thấy không cần thiết. Cho dù em thông cảm với anh, tha thứ cho anh đến đâu thì chúng ta cũng không thể quay trở lại ngày xưa được nữa.

Cuộc sống đã khiến em trở nên hiện thực. Tuy nhiên, mặc dù biết rõ những khó khăn của một người phụ nữ đã từng ly hôn, nhưng em vẫn từ bỏ công việc lương cao này, từ bỏ anh. Em tự tha thứ ỉnh lỉnh không lý trí này. Em vẫn sẽ cố gắng kiếm tiền, cố gắng sống.

Giống như anh, giống như Mạnh Thời, đều đã cho em tình yêu. Em không muốn vì điều kiện thực tế mà lấy anh, không muốn nhận lời đi theo anh chỉ vì một cuộc sống không phải lo cơm áo gạo tiền. Tình yêu và sự chận thành mà anh cần em đã không thể trao.

Tạm biệt anh!

Phùng Hy

Lá thư này trên tay Phụ Minh Ý từ từ rơi xuống. Anh xót xa nghĩ, thực sự là cô muốn tách khỏi quỹ đạo cuộc sống của anh rồi. Anh rút một lá thư khác trong ngăn kéo ra. Đây là lá thư anh chuẩn bị gửi cho Phùng Hy, hiện giờ đã không còn cần thiết nữa.

Trong đầu anh hiện lên nội dung lá thư, nụ cười nở trên môi. Ngay từ lúc anh nhận tin thông báo với nhà họ Mạnh đã ngã giá, anh đã từ bỏ cuộc tranh giành với Mạnh Thời rồi.

“Anh chỉ muốn em hạnh phúc. Giang Du San cũng sẽ không muốn xen vào giữa em và Mạnh Thời nữa.” Phụ Minh Ý khẽ nói, bật bật lên đốt lá thư anh định gửi cho Phùng Hy.

Cuộc trùng phùng sau tám năm khiến anh lấy hết can đảm muốn đem lại hạnh phúc cho cô, nhưng cô đã tìm được hạnh phúc cho riêng mình, mặc cho anh tìm đủ mọi cách níu kéo, nhưng vẫn không thể giành lại được trái tim cô.

Anh đã thua trước sự kiên trì của cô, cũng thua trước sự tính toán kỹ càng của Mạnh Thụy Thành. Người vợ quá cố của anh đã dùng cổ phần của mình và tình cảm trong những năm tháng cuối đời để đổi lấy lời hứa trung thành với nhà họ Dương của anh. Anh không thể phản bội di chúc của cô ấy.

Một cuộc hôn nhân đến một cách ép buộc đã khiến anh phản bội tình yêu. Anh không thể tiếp tục phản bội lại ân nghĩa một lần nữa. Để giữ vững quyền nắm giữ cổ phần của nhà họ Dương đối với công ty, anh buộc phải hợp tác với Mạnh Thụy Thành. Anh cũng đã từng nghĩ, vì Phùng Hy mà từ bỏ những điều này, nhưng sự từ chối của cô đã khiến anh quyết tâm hơn.

Hiện giờ, anh tin là cô sẽ sống hạnh phúc, cho dù cô có tình yêu hay không.

Phụ Minh Ý thu dọn phòng làm việc, gọi Dương Thành Thượng đến bàn giao. Anh cười khà khà nói: “Giám đốc Dương, từ nay công việc ở đây phải dựa vào anh rồi.”

Vương Thiết bị điều đi nơi khác, Dương Thành Thượng cũng đã mừng lắm rồi. Sự đề bạt đúng lúc của Phụ Minh Ý khiến ông cảm kích muôn phần. Ông cười gật đầu, không nén nổi tò mò hỏi: “Có thật là Phùng Hy không quay lại nữa không?”

“Không quay lại nữa. Cô ấy có chỗ tốt khác rồi. Yên tâm, cô ấy không bao giờ quên anh là người thầy dẫn cô ấy vào nghề đâu.”

Đúng lúc Tiểu Hoàng ở văn phòng cảm tờ đơn xin từ chức của Phùng Hy vào. Phụ Minh Ý cười nói: “Đây là lần cuối cùng tôi thực hiện quyền của tổng giám đốc”. Rồi anh đưa bút viết hai chữ “Đồng ý” như rồng bay phượng múa lên tờ đơn.

Một người phụ nữ mặc quần bò, áo phong cộc tay từ trên xe bus đi xuống. Cô kéo va ly ra khỏi hòm chứa đồ, vai đeo ba lô, cùng với những hành khách khác ra khỏi bến xe.

Bến xe bus của huyện lỵ vô cùng nhộn nhịp, hành khách qua lại, người rao bán hoa quả, lạc và những thứ đồ ăn vặt khác, người đeo gùi trúc, một cảm giác thân thiết nhen nhói trong lòng. Phùng Hy nhìn huyện lỵ ồn ào lộn xộn với vẻ hài lòng, vậy một chiếc xe ôm hỏi giá.

“Bảy tệ!”

“Anh tưởng tôi là người nơi khác à? Năm tệ, đi không?” Phùng Hy hỏi bằng giọng vùng này nhưng đã có phần lai lai.

Ông xe ôm cười: “Đúng là người ở đây thật, đi!”

Gió thổi tới xóa hết cái nóng nực đang bao trùm lấy cô, Phùng Hy nhìn xung quanh, trong cái quen thuộc lại có vài phần xa lạ. Một năm không về, huyện lỵ không có gì thay đổi. Những nơi đi qua, những cửa hàng ăn nhỏ mà cô quen ngay cả biển hiệu cũng không thay. Thành phố bên ngoài thay đổi từng ngày, nhưng huyện lỵ nhỏ vẫn giữ nguyên như xưa.

Có lẽ đây là mái nhà trong tâm hồn cô, mười năm đi xa, trong tiềm thức cô luôn mong rằng nó mãi mãi không bao giờ thay đổi.

Đến khu ký túc xá của công an huyện, Phùng Hy trả tiền xe, ông chủ xe ôm nhiệt tình giúp cô nhấc va ly xuống rồi nổ máy đi ngay. Cô không hề ngần ngại rảo bước về nhà. Cho dù giận cô đến đâu, cha mẹ cũng vẫn sẽ chào đón cô, tha thứ cho cô. Đây mới là cảm giác của mái nhà.

Người ra mở cửa là mẹ Phùng Hy. Bà nhìn cô bằng ánh mắt bất ngờ và vui mừng, đón lấy ba lô của cô lớn tiếng trách: “Sao không gọi điện thoại nói trước một tiếng?”

Phùng Hy kéo va ly vào cửa, lăm bằm một câu: “Không phải cha mẹ tức bỏ về, không thèm quan tâm đến con rồi đó sao, gọi điện thoại về để ăn chửi à?”

“Con bé này! Mang nhiều đồ về thế, về ở nhà lâu à? Mạnh Thời vừa đi thì con lại về, cậu ấy đến tiền trạm à?”

Phùng Hy há hốc mồm. Mẹ nói gì vậy? Sao giọng bà lại tỏ ra thân thiết với Mạnh Thời thế nhỉ?

Mẹ Phùng Hy ném ba lô lên ghế sofa, quay ra nói: “Con đi tắm đi, người toàn mồ hôi. Chưa ăn cơm hả con? Để mẹ đi đun nóng thức ăn cho con.”

Cô kéo mẹ lại, hỏi: “Cha đi làm hả mẹ?”

“Ừ, để mẹ gọi điện thoại cho cha”.

“Mẹ, sao mẹ lại... Mạnh Thời? Anh ấy đến từ bao giờ vậy?”

Mẹ Phùng Hy nhìn cô bằng ánh mắt ngạc nhiên: “Con không biết à? Cậu ấy giấu con để đến đây à?” Rồi bà thở dài, nhìn cô với vẻ hiền từ nói: “Lần trước cha mẹ giận quá mất khôn. Mấy hôm trước Mạnh Thời có đến, cha mẹ đã biết hết rồi! Hy Hy, cha mẹ sai rồi. Mau đi tắm đi đã, cha con sợ con vẫn còn giận, nên bảo không gọi điện thoại cho con, đợi được nghỉ sẽ lên tỉnh tìm con.”

Mấy hôm trước ư? Lúc cô đang ở trong trại giam ư? Phùng Hy không biết nên biết buồn hay nên vui. Cô lại một lần nữa gọi điện cho Mạnh Thời, vẫn tắt máy. Lòng cô cảm thấy nặng trĩu. Cô chậm rãi cầm khăn tắm đi tắm. Nước ấm xả xuống người cô, cô nhắm mắt lại nghĩ, lần này sẽ phải nói gì với cha mẹ đây?

Cô không đến công ty mà gửi đơn từ chức qua đường chuyển phát nhanh. Ở công ty cũng không có đồ đạc gì mà cô muốn mang về, mặc cho họ xử lý thế nào thì xử lý. Những món đồ nhỏ và đám bôn cảnh nhỏ đó cô cũng không mang về, cô nghĩ, Mạnh Thời thích những thứ này thì để lại cho anh. Cô đã thay số điện thoại mới vì không muốn Phụ Minh Ý làm phiền. Một mình quay về huyện lỵ, cô muốn nói chuyện với cha mẹ, nghỉ ngơi một thời gian rồi sẽ đi tìm việc.

Mạnh Thời đã đến nhà cô, Phùng Hy không biết anh đã tìm đến đây bằng cách nào. Nhưng cô nghĩ, từ giờ Mạnh Thời sẽ không xuất hiện nữa. Anh đến được nhà cô, cô đã thấy thỏa nguyện lắm rồi.

Anh yêu cô, mặc dù họ không đến được với nhau. Cô cũng yêu anh, mặc dù cô nói cô sẽ mãi mãi không bao giờ chủ động đi tìm anh.

Thay bộ váy ngủ rộng bằng cotton, Phùng Hy ngồi bên bàn ăn tự nhiên cảm thấy không muốn ăn. Cô gấp vài miếng thức ăn, thấy ngấy vô cùng, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt yêu thương của mẹ.

“Sao mẹ lại nhìn con như vậy? Có phải con gầy đi rồi vẫn xinh như hồi xưa không?” Phùng Hy nói đùa. Cô quyết định không để cha mẹ phải lo cho chuyện của cô nữa. Điều này đồng nghĩa với việc cùng lắm cô chỉ được ở nhà vài ngày rồi phải đi ngay.

“Hy Hy, Mạnh Thời rất tốt. Ly hôn cũng không có gì là ghê gớm, mẹ chỉ thương con thôi, biết thế này từ sớm thì chia tay sớm đi còn hơn, hai năm đó lỡ dở cho con ra.” Mẹ Phùng Hy thở dài nói.

Phùng Hy cố làm ra vẻ thoải mái hỏi: “Anh ấy đến nói những gì hả mẹ? Sao mà cha mẹ thích anh ấy nhanh thế, không ngờ anh ấy lại giấu con đến!”

“Cha con nhìn thấy cậu ấy là lại nổi cơn bực. Mạnh Thời rất thành khẩn, kể hết mọi chuyện cho cha mẹ nghe. Cha con rất hối hận. Lúc cha mẹ ngồi đợi trên xe buýt về đây đã thấy hối hận rồi. Con cũng thật là, chuyện lớn như thế mà cũng không nói với cha mẹ một tiếng. Con cũng biết là nhà ta không bao giờ chịu nổi những chuyện mờ ám xấu xa đó. Chuyện của con và Phụ Minh Ý cha mẹ lại biết rõ. Nếu nói ra sớm thì đâu có chuyện hiểu lầm như vậy.”

“Cha mẹ có tin con đâu, con biết làm thế nào” Phùng Hy trách một câu.

Mẹ cô vuốt tóc cô nói: “Không phải không chịu tin con, con thử nghĩ xem, nghe thấy tin con ly hôn, cha và mẹ đâu óc muốn nổ tung, lại nhìn thấy hình ảnh của con và Phụ Minh Ý, làm sao mà tin được? Đứa con gái ở nhà Điền Đại Vĩ lại luôn mồm nói xấu con, mẹ và cha không dám ngẩng mặt lên, đợi con mãi mà không thấy con đến. Đến khi con xuất hiện, lại đi cùng với anh chàng lạ mặt khác. Chẳng khác gì những điều mà bố của Điền Đại Vĩ nói, con có những mối quan hệ lằng nhằng ở bên ngoài. Từ nay về sau có chuyện gì, con cũng đừng giấu nhà, cho dù là ly hôn, cha mẹ cũng vẫn thương con.”

Những lời mẹ nói khiến Phùng Hy vô cùng chóa xốt. Hiện giờ họ lại tưởng rằng cô đã tìm được chỗ dựa, tin lời Mạnh Thời, yên tâm rồi, nhưng sau khi để họ yên tâm Mạnh Thời đã biến mất. Cô biết ăn nói như thế nào với họ? Cho dù thế nào cô cũng không thể để họ phải lo lắng nữa.

Phùng Hy cười nói: “Con biết nên mới đợi cha mẹ hết giận rồi mới về nhà. Đợt đó công ty nhiều việc nên không về được. Giờ thì đỡ hơn rồi, có ba ngày phép nên con về.”

Mẹ Phùng Hy không nghi ngờ gì, thu dọn bát đĩa, cười nói: “Mạnh Thời viết chữ cũng đẹp lắm, cha con rất quý. Ông ấy nói với Mạnh Thời rằng, nhìn nét chữ của cậu, chắc không phải là dân xã hội đen. Lúc đó Mạnh Thời liền sưng người. Ha ha, anh chàng này cũng khá đấy.”

Phùng Hy liền cười theo. Cô mang hành lý về phòng, mở ra lại thu gọn vào một túi nhỏ, nói vọng ra với mẹ: “Mẹ, những đồ khác con không cần dùng nữa, mang về để ở nhà.”

Chỉ được ở nhà ba ngày, cô không thể để cha mẹ sinh nghi.

Phùng Hy nhớ lại lúc ngồi trên xe bus say xe, về đến nhà nhìn thấy đồ ăn lại buồn nôn. Theo phản xạ cô sờ vào bụng, hay là lại có nhĩ? Ý nghĩ này khiến cô lo lắng. Cô thay quần áo, nói với mẹ rằng đến nhà bạn học, đi đến hiệu thuốc gần đó mua que thử thai.

Kết quả khiến cô vừa mừng vừa sợ.

Sợ là vì Mạnh Thời đã biến mất, con cô không có cha. Mừng là vì cảm thấy cuộc sống của cô lại có thêm một tia hy vọng mới, cô không còn lẻ loi một mình, cô không còn lẻ loi một mình. Cô không hề do dự lựa chọn sẽ sinh đứa con này. Cô nhớ đến cảnh nông cuồng ở núi Gác Bút tối hôm đó, cười hạnh phúc.

Mạnh Thụy Thành đẩy giá sách ra. Phía sau giá sách là bức tường gỗ giống hệt những bức tường khác trong nhà, bên trên có những ô vuông được tạo bởi những cây xanh nhỏ. Ông rút ra một chiếc chìa khóa đưa vào một lỗ nhỏ chỉ to bằng ngón tay và xoay. Bức tường gỗ này để lộ ra một kẽ hở. Ông đưa tay vào đẩy ra đằng trước, một cánh cửa nhỏ hiện ra. Ông cầm hộp đựng thức ăn, cúi người đi vào, đóng cửa lại, giá sách lại trở về vị trí ban đầu.

Đằng sau cánh cửa nhỏ là một cầu thang, ông bật đèn tường cho sáng rồi đi xuống. Phía dưới là một phòng ngầm, sát tường là những hòm lớn nhỏ chồng lên rất cao. Phía bên kia là một cái giường lò xo, hàng rào sắt đã rào kín chỗ này, ở giữa có một chiếc bàn, đèn sáng, Mạnh Thời đang cầm kính phóng đại nhìn đồ vật trong tay.

“Thời, ăn cơm đi.”

Mạnh Thời uể oải ngẩng đầu lên nói: “Hôm nay ăn gì vậy cha? Đừng có suốt ngày ăn chay nữa.”

“Mẹ con nấu cá om dưa cho con. Con thích ăn cá om dưa từ bao giờ vậy?” Mạnh Thụy Thành đặt hộp thức ăn xuống hỏi.

Nụ cười nở ra trên môi Mạnh Thời: “Hy Hy từng nấu cho con ăn, ăn lại nhớ đến cô ấy.”

Mạnh Thụy Thành cười: “Vẫn chưa từ bỏ hy vọng hả? Hôm đó không phải con đã nghe thấy hết những lời cô ta nói rồi đó sao? Cô ta sẽ không đến tìm con nữa đâu.”

Lần trước uống rượu với Hoàng Dục ở Hoàng Đô rồi về nhà, ngủ một giấc tỉnh dậy liền thấy mình nằm ở đây. Anh không thể ngờ rằng mình lại bị nhốt trong hầm bí mật của nhà họ Mạnh. Mặc cho anh gào thét chửi rủa, Mạnh Thụy Thành hạ quyết tâm không thêm thêm đêm nữa. Nhưng chỉ cách một ngày, anh đã nghe thấy tiếng của Phùng Hy.

Hầm bí mật được thiết kế rất khéo léo, đường ống nước trong sân đồng thời thông với cửa thông gió. Anh có thể nghe thấy tiếng người bên trong, nhưng bên ngoài lại không nghe được động tĩnh gì bên trong. Mạnh Thời nghe thấy cuộc đối đáp giữa cha và Phùng Hy, tức điên người.

Anh ngồi bên bàn, cười khẩy nói: “Con nghe thấy rồi. Nhốt con ở đây, tịch thu điện thoại di động của con, cố tình để cô ấy hiểu lầm. Nói những tấm ảnh đó là do cha chụp, cố tình để chọc giận cô ấy. Nói rằng nhờ có cha, cô ấy mới được ra khỏi trại giam, ép cô ấy buộc phải lấy tự do để trao đổi. Cao tay lắm!”

“Nhưng con không thể phủ nhận, trong trái tim cô ấy, con không quan trọng lắm đâu!”

“Cô ấy là người rất hiện thực, biết đàn ông vẫn có thể tìm, ngôi nhà đá thì tàn đời rồi. Làm sao cô ấy không đồng ý cơ chứ?” Mạnh Thời nói rồi bật cười. Cô hiện thực đến mức khiến anh thấy hận cô. Nhìn thấy vẻ

đắc ý của cha, anh bức vô cùng, tại sao Phùng Hy không khóc lóc van xin, dù thế nào cũng không chịu từ bỏ anh? Anh thầm nghĩ với vẻ nuối tiếc, nếu như nghe thấy tiếng cô khóc, chắc là anh không chịu nổi.

Mạnh Thụy Thành nghĩ đến việc mình làm bao nhiêu chuyện vì con trai mà Mạnh Thời vẫn không hề tỏ ra cảm kích, cũng thấy bức. Ông cười khẩy nói: “Cha cũng không nhốt con nữa, Phụ Minh Ý đã về Bắc Kinh rồi. Cô ta cũng đi theo Phụ Minh Ý rồi.”

Câu nói này đã chọc giận Mạnh Thời, anh đứng phắt dậy, tức đến nỗi ngực lên xuống phập phồng.

Mạnh Thụy Thành nhìn hành động của con trai với vẻ hiếu kỳ, đoán xem cậu sẽ làm thế nào.

“Cha, hầm bí mật không có đồ quý. Nhà họ Mạnh chỉ có một mình con, vì con mà cha đã phá sạch hầm bí mật, chỉ vì không muốn cho Hy Hy đặt chân vào nhà họ Mạnh ư? Ai mà tin?”

Câu nói khinh miệt của Mạnh Thời khiến Mạnh Thụy Thành đỏ bừng mặt. Ông chậm rãi nói: “Tiền bạc không có gì là quan trọng, đổi được một cô con dâu trong sạch cha cũng không có gì tiếc. Hơn nữa, trong hầm bí mật vốn cũng chỉ có mấy đồ linh tinh, không phải là vì cô ấy.”

Mạnh Thời giật nảy mình, chỉ vào đám hộp không sát tường hỏi: “Hết từ lâu rồi ư? Hết từ bao giờ vậy cha?”

“Không phải ông nội con đã quyên góp cho nhà nước rồi đó sao?”

“Cha đừng lừa con nữa, cha và mẹ đều không có việc làm, phải nuôi sống cả một khu nhà lớn thế này, phải nuôi con ăn học. Chỉ dựa vào bán chữ của cha hay sao? Một bức bao nhiêu tiền? Năm nghìn hay mười nghìn tệ? Cha đừng quên rằng, cha đã từng nói, vật quý là vì hiếm, cha không thích bán nhiều chữ đâu!”

“Đúng vậy, hết từ lâu rồi.”

Lúc ông mở cửa rào sắt, nhìn thấy vẻ hào hứng trong mắt Mạnh Thời bèn dừng tay lại, “Thôi, đợi sau khi cô ta kết hôn với Phụ Minh Ý, cha mới thả con ra!”

Ông đã thành công khi nhìn thấy Mạnh Thời như con báo xông tới, ánh mắt tóe lửa. Mạnh Thụy Thành nhún nhún vai nói: “Thời ạ, con nói đúng, nhà họ Mạnh chỉ có một mình con. Cha không nỡ để mất. Con người của Phùng Hy không đến nỗi, cha chỉ tức rằng, cô ấy là người đã một đời chồng, vậy mà không hề mặn nồng với con.”

Câu chữ của Mạnh Thời đã lên đến miệng rồi lại nuốt vào, anh như người mộng du nhìn thấy cha mở cửa rào sắt rồi quay người đi lên cầu thang.

“Còn đàn ra ở đó làm gì? Vẫn muốn làm đại gia ngồi mát ăn bát vàng trong đó hả?” Mạnh Thụy Thành mắng anh một câu, quay đầu lại cười.

Mạnh Thời sững người vì thái độ của cha, bất ngờ hiểu ra vấn đề, kéo cửa sắt chạy ra ngoài.

Trong thư phòng đã có hai người lạ ngồi đợi, Mạnh Thời chui ra khỏi cửa, sững người khi nhìn thấy họ. Chú Tần mỉm cười nhìn anh gọi: “Thiếu gia.”

Mạnh Thụy Thành bưng ấm trà uống một ngụm thật ngon, nói: “Đây là An Tử Hào, luật sư của nhà họ Mạnh. Đây là Vũ San, người đại diện cho nhà họ Mạnh.”

An Tử Hào trạc năm mươi tuổi, người gầy, đeo cặp kính gọng đen, phía sau cặp kính là đôi mắt tinh ranh. Vũ San người tròn, nụ cười rất tươi. Nghe giới thiệu xong, hai người mỉm cười gật đầu chào Mạnh Thời.

Mạnh Thời có phần không hiểu, tại sao mình chưa bao giờ biết có hai người này tồn tại.

An Tử Hào cắt lời trước: “Cậu Mạnh, ông Mạnh đã ký vào di chúc, gia sản nhà họ Mạnh sẽ do cháu đích tôn – tức là con trai cậu kế thừa. Trước khi con cậu mười tám tuổi, sẽ do văn phòng chúng tôi làm đại diện, anh Vũ San là người phụ trách. Mỗi năm cậu có thể lĩnh mười phần trăm lợi nhuận. Mời cậu ký tên.”

“Có chuyện gì vậy cha?” Mạnh Thời nhìn cha hỏi.

“Thời ạ, đúng là nhà họ Mạnh có rất nhiều đồ quý. Nhưng ông nội con cảm thấy những món đồ đó nếu cất trong hầm bí mật nhà họ Mạnh cũng chẳng có ý nghĩa gì nên đã quyên góp cho nhà nước. Tình cảm

của ông dành cho các món đồ này, nói thẳng ra là thấy món nào rẻ thì mua, được giá thì bán để kiếm tiền. Sau khi cải cách mở cửa, cha và chú Tần đã mang những món đồ còn lại đi bán đấu giá để đầu tư. Hiện giờ trong hầm bí mật không còn đồ quý nữa, sau này có tiền vẫn có thể mua lại được. Mặc dù ta không có việc làm, nhưng nhờ có số tiền đầu tư đó nên vẫn duy trì được cuộc sống. Con muốn lập nghiệp, cha cũng không phản đối. Trong người con mang dòng máu của nhà họ Mạnh, từ nhỏ con đã biết đầu tư đánh quả, cho dù con tiêu số tiền làm ra vào mấy trò đua xe việt dã mà con thích. Mấy chục năm qua, nhà họ Mạnh tuy không giàu nứt đổ đổ vách, nhưng ít nhất là có tiền cho cháu đích tôn ăn uống học hành. Hôm nay bảo con ký vào tờ đơn này không có ý gì khác. Cha và chú Tần đã già rồi, gia sản này cũng phải giao lại. Nhưng cha chỉ chấp nhận máu mủ nhà họ Mạnh, con thích lấy ai thì lấy.”

Mạnh Thụy Thành nói vắn tắt xong, cười cười nhìn Mạnh Thời.

Mạnh Thời sững người ra một lát rồi nhanh tay đón lấy tờ đơn trong tay An Tử Hào, vừa ký vừa nói: “Con không cần linh lợi nhuận, để lại hết cho con trai con là được rồi! Dì út nói cuối năm nay có thể kiếm đủ vốn rồi. Ngoài ra, lư hương hai tai đó không phải là con đánh quả, trước khi qua đời ông nội đã nhờ chú Tần giữ cho con mấy món đồ quý, việc này chắc cha biết chứ? Cha tưởng rằng con nhìn vào bức tranh gốc Mãnh hổ xuống núi của Trương Đại Khiên để copy hả? Con cũng mang đi bán đấu giá rồi, cũng đi đầu tư rồi. Cha đã quý Hy Hy từ lâu, tại sao cha không chịu nói ra? Quý cô ấy thì cũng có gì là mất mặt đâu!”

Mạnh Thụy Thành nhìn sang chú Tần, thấy mặt ông không biểu lộ cảm xúc gì, nghĩ đến cách làm để tài sản cho cháu đích tôn của mình bất giác thở dài.

An Tử Hào và Vũ San thu gọn giấy tờ, cố nhịn cười cáo từ. Chú Tần nói thêm một câu: “Thiếu gia, đừng trách lão gia nữa, ông cũng là vì cậu thôi. Nếu không có nhiều sự chuẩn bị trước như vậy, cô Phùng Hy không được thả một cách thuận lợi như thế đâu.”

Mạnh Thời cố cười gượng nói: “Vân vì cháu mà thôi. Cha nói đi, làm sao mà cha và chú lại cấu kết được với Phụ Minh Ý?”

“Thế nào là cấu kết? Chẳng qua là cha muốn tìm hiểu cô gái mà con quý mến mà thôi, tiện thể hỏi thăm tình hình của công ty cậu ấy. Phụ Minh Ý đến làm tổng giám đốc để giúp việc cho ông bố vợ cũ, và cũng không muốn để mất quyền lực của cậu ta. Công ty của họ rất mạnh, đầu tư có lãi nên cha đã bảo luật sư An và Vũ San mua một số cổ phần để đó. Phụ Minh Ý đã kiểm tra ra gốc tích của số cổ phần này, đương nhiên là muốn hợp tác với ta rồi.” Mạnh Thụy Thành cười ranh mãnh.

Đây là chiêu ác nhất, mọi vấn đề đều nằm trong vòng kiểm soát của ông.

“Đằng nào thì cũng co suy nghĩ xuất đầu lộ diện lo thay cho nhà họ Mạnh, con cũng không phải gánh vác trách nhiệm này nữa, để có thời gian thoải mái làm việc của mình. Con đi tìm Hy Hy đây. Con nói trước nhé, cha đừng nói gì dọa cô ấy nữa đấy”. Mạnh Thời nhấc chân lên định đi, đột nhiên lại quay đầu lại hỏi: “Vừa rồi cha nội cơ? Cha còn hứa với Phụ Minh Ý cái gì? Tại sao lại nhốt con đến hôm nay? Có thật là cha muốn để Phụ Minh Ý đưa cô ấy đi không?”

“Cha có hứa với Phụ Minh Ý, cho cậu ấy cơ hội cuối cùng, đây cũng là lần thử thách của cha đối với Phùng y. Nếu vì điều kiện trước mắt mà cô ấy đi cùng Phụ Minh Ý thì cô ấy không xứng đáng được bước vào cửa nhà họ Mạnh ta.”

Mạnh Thời nhớ đến cuộc nói chuyện với Phụ Minh Ý trong xe ô tô. Anh chàng đó cũng điên rồi. Anh ta rắp tâm sắp đặt mọi chuyện, là muốn để Phùng Hy hiểu được cảnh ngộ của anh ta tám năm về trước. Anh ta đã biết được thái độ của cha từ lâu, mà vẫn còn muốn quyết một trận sống mái.

Chú Tần mỉm cười: “Cô Phùng Hy rất tuyệt, cô ấy không đi theo cậu ta.”

Đương nhiên là cô ấy sẽ không đi theo anh ta, Phụ Minh Ý đã đánh giá nhầm cô. Anh ta tưởng rằng sau khi cô đặt mình vào địa vị đó và suy nghĩ sẽ tha thứ cho anh ta, anh ta không hiểu rằng cho dù có tha lỗi cho anh ta, Phùng Hy cũng không thể quay trở lại nữa. Mạnh Thời nhớ đến những ngày gần gũi, thân mật bên Phùng Hy, bĩu môi với vẻ không thèm chấp. Người mà cô ấy yêu là anh, chứ không phải Phụ Minh Ý!

“Tại sao nhà họ Giang lại dễ dàng từ bỏ như vậy?” Mạnh Thời lại hỏi thêm một câu.

Mạnh Thụy Thành và chú Tần nhìn nhau cười: “Nhà họ Giang là dân làm ăn. Trong hầm bí mật của nhà họ Mạnh không còn là gì cả, tội gì ông ấy phải gả con gái ột người đàn ông không yêu con ông ấy? Tiền và tình cảm, Giang Duy Hán phải nắm được một trong hai thứ mới yên tâm. Luật sư đã tính toán rồi, nếu hủy hợp đồng với nhà họ Giang thì phải bồi thường ba phần trăm cho họ. Đó là hợp đồng trị giá hàng trăm triệu tệ, vài triệu có đáng là bao? Công ty CWE hứa rằng các hợp đồng trong tương lai sẽ giao cho tập đoàn Giang Thị, họ vẫn lời. Chỉ tiếc cho Du San, con bé rất khá, chỉ tiếc là con không thích. Cũng may là nó cũng sáng suốt, nó không tiếc gì con nữa đâu.”

Mạnh Thời nhớ lại cảnh ở nhà họ Giang, khẽ thở dài nói: “Mọi người đều là hồ ly! Đúng là Du San rất khá, chỉ có điều con không thích. Con đi tìm Hy Hy đây.”

Mạnh Thụy Thành gọi giật con trai với vẻ bất an, do dự một hồi nói: “E rằng con không tìm thấy con bé nữa đâu.”

Cặp lông mày của Mạnh Thời khẽ giật lên.

“Con bé từ chức rồi. Trung Quốc rộng thế này, ai biết nó đi đâu.”

Mạnh Thời liền cười: “Con biết Hy Hy ở đâu. Việc này không cần cha và mọi người phải mất công nữa.”

Ánh nắng buổi sớm vẫn chưa thật gay gắt, Phùng Hy xách ba lô rời nhà, đáp chuyến xe bus về thành phố. Chi Hoa nói cô đến nhà cô ấy ở trước rồi tính sau. Ở thành phố cô chỉ có mỗi người bạn là Chi Hoa. Cũng may là còn có bạn.

Xuống xe, cô bắt taxi về nhà Chi Hoa, lúc xách túi đứng trước cửa nhà, cô nhớ lại cảnh ở nhà Chi Hoa sau đợt ly hôn. Hiện giờ cô lại đến đây một mình. Phùng Hy sờ vào bụng, mỉm cười, một tâm trạng hoàn toàn khác. Cô không còn lẻ loi một mình, cô tràn đầy tự tin trước cuộc sống.

Sau khi bấm chuông, cô nghe thấy tiếng Gấu anh, Gấu em tranh nhau ra mở cửa. Hai cậu nhóc đang nghỉ hè. Chi Hoa đau đầu nhất là nghỉ hè không có người trông con, cùng lắm chỉ cho hai Gấu ở nhà chơi vài ngày, sau đó phải đưa đến các lớp học hè để nhốt. Phùng Hy mỉm cười nghĩ, cuộc sống của cô cũng sắp xuất hiện âm thanh tuyệt vời này.

Trong tích tắc mở cửa ra, cô giật mình lùi ra sau mấy bước, nụ cười trên môi biến thành nỗi sợ hãi. Mạnh Thời đứng ngay trước cửa nhìn cô cười: “Anh vẫn còn sống đây!”

Cô ôm mặt, bắt ngờ khóc ngon lành.

Mạnh Thời bước đến gần, ôm chặt cô: “Không phải anh đã đến tìm em rồi đấy sao? Đừng khóc nữa. Gấu anh và Gấu em đang cười em kìa!”

Hai Gấu đứng ở cửa đẩy nhau chí chöhe, cười khanh khách: “Mẹ nuôi khóc nhè kìa! Mẹ ơi! Mẹ nuôi khóc nhè kìa!”

Phùng Hy ngượng ngùng quay đầu đi, nhìn thấy mắt Chi Hoa đỏ hoe, bèn mắng Chi Hoa một câu, “Làm người ta giật mình có biết không!”

Chi Hoa cười, kéo Gấu anh và Gấu em mắng: “Đồ không biết lòng người tốt, ta không thèm giữ nhà người nữa! Về nhà mau!”

Cô nhanh tay đóng cửa lại, để Phùng Hy và Mạnh Thời cùng hành lý của cô ở ngoài cửa.

Phùng Hy rối lên rồi, cô vẫn chưa nghĩ có nên tha thứ cho Mạnh Thời hay không, sao Chi Hoa lại có thể đẩy người đang ngã? Cô đẩy Mạnh Thời ra rồi gõ cửa, người bỗng lơ lửng trên không, đột ngột nằm sấp trên vai Mạnh Thời. Anh vác cô lên, tay xách hành lý nói: “Về nhà!”

“Tại sao em phải về nhà với anh? Em đã nói rõ với cha anh rồi, chúng ta đã cắt đứt rồi!”

Mạnh Thời cười lớn: “Rõ ràng là em nói sẽ không chủ động đi tìm anh. Coi như anh chủ động đi tìm em được chưa!”

Phùng Hy giật mình vỗ tay anh, nói: “Hóa ra là anh nghe thấy hết hả? Mạnh Thời, anh tàn nhẫn thật đấy! Anh bỏ em xuống, em nằm sấp thế này khó chịu lắm.”

Cô cố gắng giũa giũa đôi xuống đất, Mạnh Thời buông tay, vút hành lý xuống tiếp tục ôm cô vào lòng, khẽ nói: “Cha anh nhốt anh trong hầm dưới thư phòng. Anh nghe thấy em và ông nói chuyện, nhưng em không được nghe tiếng anh.”

Anh vừa nói vừa dựa đầu vào người cô, làm ra vẻ yếu đuối. Mạnh Thời len lén cười, anh nhớ đến lần trước dưới Tiểu Nam Sơn, Phùng Hy cũng tỏ ra như người mẹ đang che chở cho con như thế này.

Phùng Hy giật mình: “Hầm á? Trời ạ! Nhà anh còn có cái này à? Đáng sợ quá!” Cô sợ đến nỗi đẩy Mạnh Thời ra, nhìn anh hết bên này đến bên khác, thấy anh vẫn bình thường, mới tỏ ra yên lòng, ngay sau đó lại tỏ ra thương anh “Thật quá đáng quá!”

“Hy Hy, họ đuổi anh đi lại còn ký một tờ đơn không cho anh thừa kế tài sản nhà họ Mạnh, anh chỉ còn một mình em thôi”. Mạnh Thời được đà phàn nàn nửa đùa nửa thật.

Phùng Hy bực rồi: “Không sợ! Chúng ta có chân có tay lại còn trẻ nữa! Cần gì tài sản của họ? Không phải anh trúng được một quả đó sao?”

“Vì tạo quan hệ để lo cho việc của em, anh đã tặng người ta rồi. Không phải em có cổ phần trị giá cả triệu tệ của công ty đó sao?”

“Vì lòng tự trọng, em không lấy!”

Nói xong Phùng Hy và Mạnh Thời đưa mắt nhìn nhau rồi cười lớn.

Về đến nhà, Phùng Hy sờ hết góc này đến góc khác, nhìn ngón tay mình với vẻ hài lòng, không một hạt bụi nào. Cây xanh đã được tưới nước, gương ra bàn tay xanh như ngọc. Sự chăm sóc mà Mạnh Thời dành cho căn phòng khiến cô cảm thấy ấm áp vô cùng.

Mạnh Thời đặt hành lý xuống, đóng cửa phòng rồi mới thấy yên tâm. Anh ôm eo nói: “Hy Hy, nếu anh nói với em rằng, thực ra cha mẹ anh rất quý em thì em có còn hận họ nữa không?”

“Ảnh do họ chụp đúng không? Làm cha mẹ em giận tím mặt!”, Phùng Hy vẫn chưa hết bất bình.

“Anh đã đến nhà em xin lỗi rồi”.

Phùng Hy tròn mắt, nói: “Nhưng họ nhốt anh xuống hầm gì, sợ quá đi thôi! Lại còn để em hiểu lầm anh không chịu gặp em!”

“Họ muốn thử thách anh, xem anh có thực sự hạ quyết tâm yêu em hay không.”

“Không phải họ đã đuổi anh ra khỏi nhà rồi sao?”

Mạnh Thời cứng họng, hồi lâu mới cười cười nói: “Anh sợ em không chịu về nhà cùng anh. Họ đang mong em đưa anh về nhà đấy.”

“Không phải không cho anh tài sản à?”

“Có chứ, nhưng mà là cho con trai anh. Lẽ nào con trai anh lại không có hiếu với cha nó? Mỗi năm họ chia cho anh mười phần trăm lợi nhuận. Anh không cần!”

“Sao mà không cần? Hiện giờ em không có việc!”

Mạnh Thời “í” lên một tiếng nói: “Vừa nãy ai nói hai ta có tay có chân lại trẻ không sợ ầy nhỉ?”

Phùng Hy lỏn lỏn cười: “Biết phụ nữ hiện thực rồi chứ? Lấy chồng là để có cơm ăn áo mặc. Em không có việc anh phải nuôi em. Em không có tiền anh phải cho em tiền tiêu. Em đi làm chỉ để giết thời gian thôi, không phải để kiếm tiền nuôi gia đình.”

Mạnh Thời hít một hơi thật sâu: “Ghế thế cơ à? Chưa lấy anh đã như thế này, lấy rồi bắt anh làm trâu làm ngựa à?”

Phùng Hy nhìn vào bụng mình nói: “Không lấy anh, không dựa vào anh cũng được, em dựa vào người thừa kế tài sản trong bụng em được chứ?”

Mạnh Thời sững người, miệng run run hồi lâu mới thốt ra được một câu: “Em dù nhàn đến đâu cũng không được kiếm việc làm để giết thời gian. Giờ anh sẽ làm thân trâu thân ngựa cho em! Em giấu anh, việc lớn như thế mà em giấu anh! Anh sẽ đi tìm ông già để tính sổ! Nếu con trai anh có mệnh hệ gì trong trại giam thì anh sẽ làm cho ông ta hết mưu cao chước giỏi!”

Anh đi lại mấy bước trong phòng, thấy Phùng Hy ung dung ngồi trên ghế sofa cười nhìn anh, lại chỉ vào cô nói một câu: “Ngồi ở đây cho anh không được nhúc nhích!”

Vẻ luống cuống của Mạnh Thời khiến Phùng Hy buồn cười, thấy anh như con thú bị nhốt trong chuồng loanh quanh một hồi vẫn không biết mình phải làm gì, lúc này mới nhắc anh: “Em bé đói rồi!”

Lúc này anh mới như người vừa tỉnh giấc mơ, không biết phải lấy gì cho cô ăn, cuối cùng liền gọi điện thoại về nhà, “Mẹ à, Hy Hy nói cô ấy đói rồi, ăn được gì hả mẹ?”

Hỏi xong câu này, anh thấy hơi ngớ ngẩn, mẹ anh ở đầu bên kia điện thoại cũng chưa kịp phản ứng gì, Mạnh Thời lại bổ sung thêm một câu, “Em bé trong bụng cô ấy đói rồi, ăn được gì hả mẹ?”

Đầu bên kia điện thoại vang lên tiếng hét lớn, sau đó không thấy tiếng gì nữa. Quay đầu lại, Phùng Hy đã cười ngả xuống ghế sofa rồi.

Mạnh Thời bước đến, nâng cằm cô lên, nói giọng nghiêm túc: “Hy Hy, anh không đến tìm em thì em định một mình nuôi con à?”

“Vâng, để em đỡ phải cô đơn một mình. Lúc đầu em định nếu tìm được việc, em sẽ kiếm một con cún để nuôi. Có người để nói chuyện, vẫn tốt hơn chó chứ.” Phùng Hy thành thật trả lời, thấy Mạnh Thời cau mày, ánh mắt giận giữ. Cô chớp chớp mắt, mắt đỏ hoe “Em biết làm thế nào?”

Cơn giận của Mạnh Thời lập tức biến mất, chỉ còn lại nỗi xót xa. Anh thở dài, mắng không khách khí: “Em biết làm thế nào? Em có con tin trong tay, mọi vấn đề không còn là vấn đề nữa! Sao lại ngốc nghếch đến thế? Lòng tự trọng? Thế diện đâu? Không phải em nói em rất hiện thực đó ư? Ngu xuẩn!”

Phùng Hy lập tức cãi lại: “Ai bảo thế? Em còn muốn đợi đến khi con trai lớn rồi, dắt nó đi điều vô dương oai! Đến lúc đó có năn nỉ em em cũng không để nó mang họ Mạnh!”

Trợn mắt một hồi, Mạnh Thời thấy mắt cay cay. Anh ôm chặt cô, hôn một cái thật kêu nói: “Em gấu thật đấy! Anh đoán là mẹ anh chuẩn bị đến, đợi lát nữa em cún gấu như thế này thì anh chịu thua!”

Phùng Hy chui vào lòng anh, nói: “Em muốn đi ngủ, ngồi xe buồn ngủ quá. Chắc là em bé cũng buồn ngủ rồi!”

Mạnh Thời cố nhịn cười, bế cô lên nói: “Được, ngủ đi. Họ đến cũng không dám làm ồn để em tỉnh giấc đâu! Em trốn đi, anh xem em có thể trốn được đến bao giờ!”

Anh ôm cô, nhẹ nhàng kể cho cô nghe mọi chuyện đã diễn ra. Phùng Hy tựa vào ngực anh nghĩ, Mạnh Thời sợ cô không tha lỗi cho cha mẹ anh ư?

Anh sai rồi. Một người đã từng trải qua hôn nhân như Phùng Hy hiểu rõ hơn Mạnh Thời vai trò quan trọng của cha mẹ trong cuộc hôn nhân của hai người. Hiện giờ cô đã thực sự hiểu những suy nghĩ của Mạnh Thời. Ông thì ranh mãnh sắp đặt nhiều kết cục – nếu thật sự cô lựa chọn đi cùng Phụ Minh Ý, mọi sự tính toán của ông không còn là con số không nếu cô và Mạnh Thời vẫn về bên nhau, ông đã thay cô quét sạch mọi chướng ngại, giải quyết sự phiền hà. Ông kín tiếng đe dọa Điền Đại Vĩ, chỉ là mong Mạnh Thời và cô được ở bên nhau một cách thuận lợi, bớt phải nghe những lời ong tiếng ve. Ông còn muốn thông qua chuyện này khiến cô không dám đi làm nghiệp vụ nữa mà làm một người mẹ hiền vợ đảm như mẹ Mạnh Thời. Những điều này Phùng Hy đều có thể thấu hiểu. Ông là cha Mạnh Thời, ông chấp nhận được cô, giúp đỡ cô, cô đã cảm thấy thỏa nguyện lắm rồi.

Cuộc sống không bỏ rơi cô, cô cũng không từ bỏ hy vọng. Có thể trong những tháng ngày sắp tới, cô và Mạnh Thời cũng sẽ giống như bao đôi vợ chồng khác có tranh cãi giận hờn, nhưng ai chẳng phải gắn bó với những điều nhỏ nhặt ấy? Hay nói cách khác, cuộc sống được tạo nên từ chính những chuyện nhỏ nhặt.

Cô chỉ cần biết anh yêu cô, thậm chí nhiều hơn cô yêu anh; cô chỉ cần biết anh phù hợp với cô, có thể bao dung cô, chiều chuộng cô, thế là đủ lắm rồi. Những điều này mãi mãi sẽ sưởi ấm trái tim cô trong những

tháng ngày sau này.

“Hy Hy, em đừng mất lòng tin đối với anh.”

“Vâng.”

“Nếu không tìm được em về, em có biết là anh sẽ khổ sở thế nào không?”

Tiếng Phùng Hy như tiếng muỗi vo ve: “Em sẽ đi tìm anh.”

Mắt Mạnh Thời sáng lên, “Thật hả?”

Cô trở mình, mắt đã díp lại, “Con trai chúng ta không thể không có cha, em không thể không có anh. Một người phụ nữ hiện thực như em tại sao lại không lợi dụng con tin này chứ? Em không ngốc hơn Giang Du San đâu.”

Tiếng cô nhỏ dần, nụ cười vẫn đọng trên môi, không nhìn thấy vẻ dở khóc dở cười của Mạnh Thời. Anh cúi đầu hôn lên trán cô, thở dài nói: “Từ lâu anh đã biết em là người năng động, giỏi giang, vậy mà lần nào anh cũng lo em phải chịu thua thiệt.”

20. Chương 20: Hồi Kết

“Đại Vĩ! Anh vẫn ngồi chơi cờ à? Bê đồ ăn giúp em!” Linh Tử đứng trong bếp gọi lớn.

Không nghe thấy tiếng trả lời, Linh Tử bèn bê đồ ăn vào phòng, nhìn thấy Điền Đại Vĩ như vị sư đang ngồi thiền, thông thả tiếp tục chơi cờ, lòng bực vô cùng. Cô đặt đĩa thức ăn lên bàn, xông đến làm lộn xộn bàn cờ, “Chơi gì mà chơi! Ăn cơm thôi!”

Điền Đại Vĩ cau mày, ném mạnh quân cờ trong tay vào hộp cờ, “Cô làm sao vậy? Cũng chỉ vì không bê thức ăn cho cô sao? Việc có nặng nhẹ gì đâu mà nổi cáu đến vậy? Bếp núc là việc của đàn bà, đừng nhàn nhõa với tôi!”

Linh Tử không hề chịu thua hất: “Em là vợ của anh, không phải là osin anh thuê về! Tại sao em lại phải làm việc nhà một mình mình? Không phải em không có việc bắt anh nuôi! Đều phải đi làm, tại sao về đến nhà anh lại được ngồi chơi?”

Tiếng cô lạnh lạnh, gương mặt tròn trĩnh đỏ rực lên vì bị chọc giận, trông có phần dữ tợn. Điền Đại Vĩ chợt nhớ đến Phùng Hy.

Hồi Phùng Hy còn ở nhà, mọi việc được sắp xếp đâu vào đấy. Tủ lạnh trong nhà không bao giờ để không, về nhà anh luôn có cơm nóng chờ. Cho dù cô đi tiếp khách ở ngoài phải về muộn, chỉ cần anh nói ở ngoài ăn chưa no, là cô liền vào ngay bếp nấu cho anh bát mì hoặc đập quả trứng vào rang cơm nguội cho anh.

Thấy Điền Đại Vĩ đột nhiên không nói gì, ánh mắt lạnh lẽ, cơn giận của Linh Tử cũng nguôi đi. Cô hạ thấp giọng nói: “Trước khi lấy nhau anh không như thế này.”

Trước khi lấy nhau? Điền Đại Vĩ nhớ đến lúc cùng Linh Tử đi siêu thị mua đồ, về nhà cùng nấu cơm. Anh thở dài, nói: “Anh chỉ mê chơi cờ thôi. Ra thôi, ăn cơm.”

Ăn xong cơm, anh chủ động đi rửa bát. Linh Tử dọn dẹp, rồi cô liếc anh khẽ hỏi: “Đại Vĩ, ăn cơm xong mình đi xem phim nhé?”

Điền Đại Vĩ đang định nói không muốn xem, nhớ đến ngày trước Phùng Hy cũng đã từng hỏi anh trong sự chờ đợi như thế này, lòng chùng xuống, đáp: “Ừ, anh mà ngủ thiếp đi thì đừng trách anh đấy!”

Linh Tử đã vui vẻ trở lại, nhìn anh một cái nói: “Anh xem với em là được rồi, đừng có suốt ngày nghĩ đến bàn cờ của anh. Em nghe đồng nghiệp nói, ngày mai phố cổ Lan Khê có biểu diễn mùa sư tử dân tộc, ngày mai là ngày nghỉ, mình đi xem cho vui nhé?”

Là ngày mai ư? Điền Đại Vĩ nhớ đến hôm nay cục trưởng hào hứng nói đã nhận được thiệp mời. Ngày mai nhà họ Mạnh sẽ đón con dâu. Chiếc đĩa trong tay anh cầm không chắc, suýt thì rơi vào chậu rửa. Anh cúi đầu rửa, lầm bầm: “Có gì hay mà xem? Ngày mai về nhà bố mẹ ăn cơm.”

Linh Tử thất vọng “Vâng” một tiếng, lẩm bẩm: “Mãi mới có ngày nghỉ cuối tuần, tại sao lại đến nhà anh hả?”

“Cuối tuần về nhà thăm bố mẹ là điều bình thường, hay là về nhà em?” Điền Đại Vĩ đặt đĩa sàg một bên, đóng vòi nước lại, ra khỏi bếp như không có chuyện gì.

Anh nhìn quân cờ trong tay, nhớ đến những lời Mạnh Thụy Thành đã từng nói với anh, hứ một tiếng, vút cờ xuống, bật ti vi lên xem.

Đêm đến, Điền Đại Vĩ bần thần không sao ngủ được, lại ngồi dậy ra phòng khách xem đĩa. Anh ngồi trong góc tối trên ghế sofa, sờ lên mặt vải thô ráp của ghế sofa. Đồ đạc trong nhà chưa thay đổi gì, Linh Tử cũng muốn thay, bị anh nói một câu “Vẫn còn khá mới, thay cho lãng phí” nên thôi. Anh nhớ lại hồi Phùng Hy lên tổng công ty, anh ở nhà một mình cũng thấy vui. Tại sao bây giờ lại cảm thấy trống trải như vậy? Gió đầu thu thổi tới, rèm cửa bị thổi phồng lên một góc. Ánh sáng mờ mờ hắt xuống bồn thủy vu trên cửa sổ. Bồn thủy tinh trong suốt, rễ trắng ngần, lá xanh mướt trải rộng. Điền Đại Vĩ ngấm một lát, bất giác lại nhớ đến lời Linh Tử.

Không phải trước đây cô cũng đã từng mong đợi hạnh phúc ngọt ngào của hai người đó sao? Điền Đại Vĩ tắt ti vi, lại quay về phòng ngủ, nằm xuống ôm Linh Tử. Cô co người rúc vào lòng anh, anh cảm thấy lồng ngực nóng hổi, Điền Đại Vĩ cô đơn nghĩ, có thể, thế này sẽ không trống vắng nữa.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phu-nu-thuc-te-dan-ong-phat-cuong>